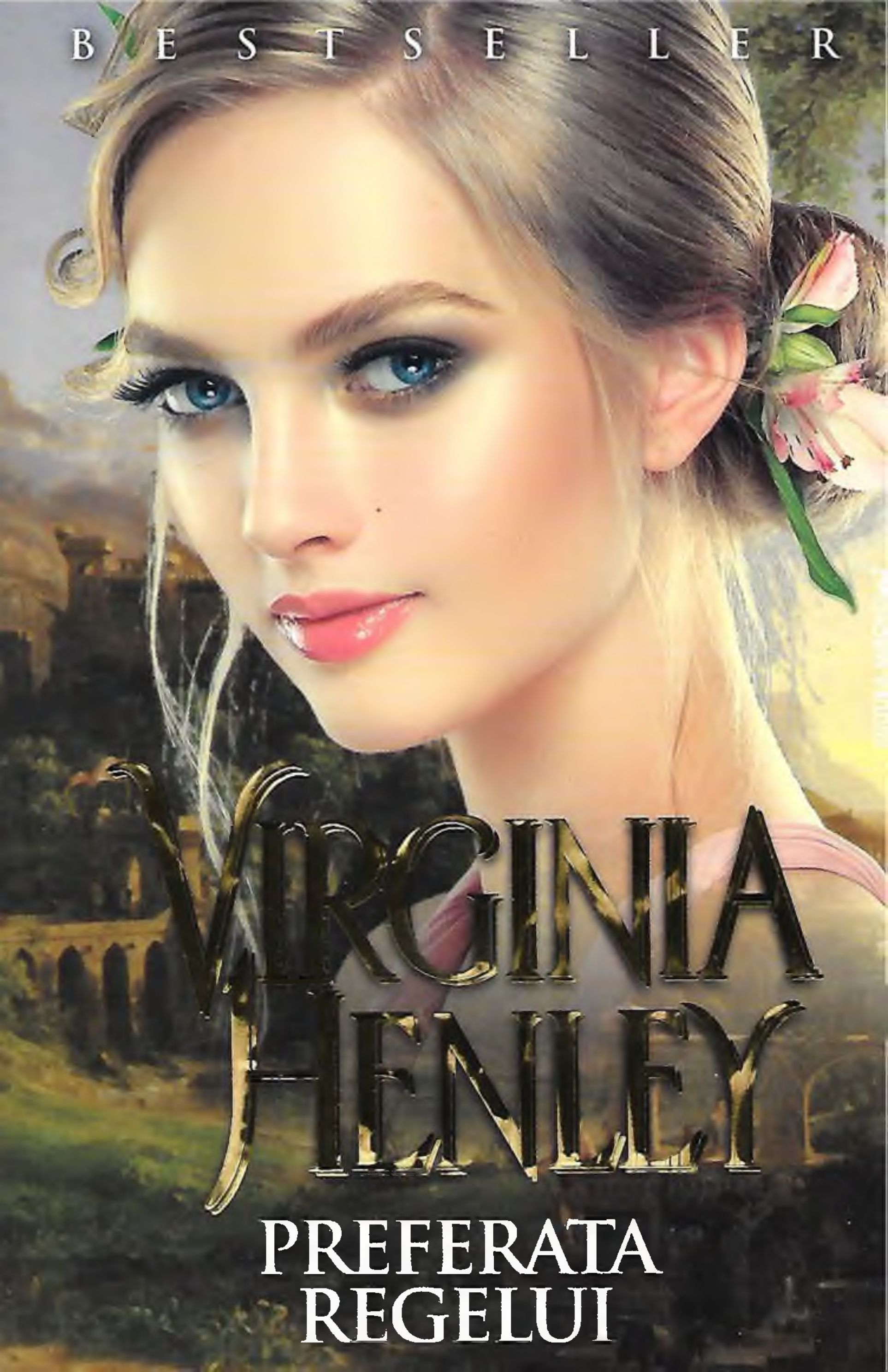

BESTSELLER
VIRGINIA HENLEY
PREFERATA REGELUI

Rosamond Marshal a rămas orfană la o vîrstă foarte fragedă și este lăsată în grija Eleanorei de Montfort, sora regelui Henry al III-iea și soția renumitului lord al războiului, Simon de Montfort. Ajunsă acum pupilă a regelui și sub tutela versatei contese, Rosamond va dobîndi de la aceasta nu numai arta de a fi o castelană desăvîrșită, ci și arta de a-și exercita puterea ca femeie purtînd veșminte atrăgătoare, făcînd conversații inteligente și fermecîndu-i nemilos pe bărbați.

Cînd Rosamond atinge vîrsta potrivită căsătoriei, frumoasa moștenitoare nu pare prea dornică să părăsească siguranța castelului soților Montfort. Fiindcă fusese logodită de timpuriu cu puternicul cavaler Rodger de Leyburn, un chipeș burlac rîvnit de femei, acum a venit timpul ca mariajul lor să devină oficial. Diabolicul Rodger este suficient de experimentat, încît să-i anuleze Rosamondei toate stratagemele folosite pentru a-l face să rupă logodna. Mai mult de atît, prințul Edward nu mai acceptă nici o scuză a Rosamondei, prin care ea tot amînă căsătoria.

Încet și cu măiestrie Rodger o curtează pe Rosamond, convingînd-o că iubirea lui este mai presus de averile și proprietățile ei.

ISBN: 978-606-8844-16-9
9 786068 844169

Castelul Kenilworth,
Warwickshire, Mai 1253

Rosamond Marshal o ținea strîns de braț pe Eleanor de Montfort, care îi era tutore și acum o conducea în biblioteca reședinței din Kenilworth. Copila de numai doisprezece ani era îmbrăcată într-o rochie cafenie, simplă, de doliu, iar fața îi era palidă ca și dantela pe care o purta pe cap, ca să-i țină strîns părul blond. Avea ochii mari, o fetișoară delicată și-i privea pe cei aflați în încăpere de parcă nici nu i-ar fi văzut.

Cu trei zile în urmă fratele ei, Giles, care avea doar paisprezece ani, fusese ucis accidental într-un turnir.

Cînd Rosamond simți că lady Eleanor o strînge de mînă, făcu o reverență în fața regelui Henric, frate cu lady Eleanor, tutorele ei. Simon de Montfort, soțul doamnei Eleanor, stătea alături de rege, iar prințul Edward, moștenitorul tronului, în vîrstă de numai cincisprezece ani, aștepta alături de prietenul său, Rodger de Leyburn.

Documentul, care oficializa logodna tinerei lady Rosamond Marshal cu sir Rodger de Leyburn se afla pe o masă de stejar; trebuia să fie semnat de toți cei prezenți în biblioteca de la Kenilworth. Lady Eleanor luă pana de scris și i-o dădu Rosamondei:

- Semnează aici, draga mèa.

Fără să arunce nici măcar o privire spre tînărul cu care urma să fie logodită, copila luă condeiul și semnă documentul, ca și cînd ar fi fost în transă. Se retrăsese într-un cotlon adînc al sufletului, ca să-și poată alina suferința insuportabilă provocată de moartea fratelui ei. Cum tînăra moștenitoare era acum singură pe lume, toți au fost de părere că era cel mai bine să i se găsească un soț potrivit. Rosamond acceptă alegerea tutorilor ei fără să pună nici o întrebare.

Prințul Edward puse mîna pe umărul prietenului său, iar Rodger de Leyburn se apropie de masă și semnă la rîndul său certificatul de logodnă. Brunet, cu ochi verzi pătrunzători și deosebit de atrăgător, de Leyburn era foarte încîntat de logodna cu Rosamond Marshal, doar că nu părea prea grăbit să treacă la fapte.

Veni și rîndul regelui să semneze, apoi prințul și soții Montfort au semnat ca martori și astfel legătura a devenit oficială. Lady Eleanor și Rosamond au plecat primele, iar după ce ușa bibliotecii s-a închis în urma lor, Edward i s-a adresat prietenului său:

- Rodger, nu vei regreta ce ai făcut; Rosamond Marshal este o partidă extraordinară.

Cu siguranță tînăra moștenitoare era un trofeu pe care mulți pretendenți îl vînau. Regele Henry dorise ca Rosamond să devină soția fiului fratelui său vitreg de peste hotare, Geoffrey de Valence. Doar că Simon de Montfort i-a spus răspicat regelui că baronii vor lua armele și vor ataca, dacă încă o moștenitoare engleză va fi oferită unui străin. Simon a mai spus clar că baronii s-au săturat ca regele lor să risipească bani, pămînturi și castele pentru rudele lui din străinătate. Așa că Henry a mîrîit, dar a acceptat ca fiul său, Edward, să-l aleagă pe viitorul soț al Rosamondei Marshal.

În următorii cinci ani regele Henry a ignorat cu bună știință mînia acumulată de baroni. Numea străini în posturile importante și convoca Parlamentul doar cînd avea mare nevoie de bani, făcînd promisiuni pe care nici nu intenționa să le respecte. În cele din urmă baronii au ajuns la limita răbdării. Alegîndu-l pe Simon de Montfort conducătorul lor, au emis un ultimatum pe care l-au înaintat regelui Henry: ori transfera autoritatea guvernamentală unui consiliu format din lideri englezi, ori va izbucni un război civil.

Imediat regele Henry s-a calmat și a semnat Dispozițiile de la Oxford, în care erau prevăzute solicitările baronilor. Frații vitregi ai regelui, care au trăit în lux pînă atunci, s-au refugiat pe continent, iar baronii au avut convingerea că au salvat Anglia de la ruină. Însuflețiți de victoria repurtată la Oxford, baronii au plecat apoi să înnăbușe revolta din Țara Galilor. Prințul Edward, acum în vîrstă de douăzeci de ani și recent întors din Gasconia, s-a alăturat acestei campanii, iar Henry al Angliei a traversat Canalul Mînecii pentru a semna un tratat cu Louis al Franței în legătură cu niște provincii disputate.

Totuși, cu prima ocazie, Henry intenționa să facă un pas important în sensul reinstalării autorității sale acasă – voia să-l roage pe Papă să-l absolve de jurămîntul depus pentru respectarea Dispozițiilor de la Oxford. Le va arăta el baronilor cine conduce Anglia. Regele și doar regele!

CAPITOLUL UNU

Castelul Kenilworth
Noiembrie 1258

O groază atît de cumplită o cuprinse pe Rosamond Marshal, încît i se tăie răsuflarea. O rupse la fugă din clipa cînd a zărit călărețul pe un cal negru, știind instinctiv că el o va urmări. Fără milă! Fața călărețului nu se vedea. Doar atît știa: că necunoscutul este brunet, însă cel mai mult o înspăimînta calul. Era uriaș, negru și înfricoșător.

Un fior rece o străbătu pe șira spinării. Părul ei blond îi cobora în valuri pe umeri, fluturînd în alergare, iar ea își tot ridica poalele rochiei, ca să alerge mai ușor și să se departeze mai rapid din calea copitelor necruțătoare.

Simțea că nu mai poate respira pînă ce nu va ajunge într-un adăpost. Își auzea propriul puls bufnind asurzitor în urechi și îndrăzni să privească înapoi. Făcu ochii mari de spaimă și scoase un țipăt ascuțit tocmai cînd văzu picioarele animalului ridicate spre ea, după care se prăbuși la pămînt, sub copitele ucigătoare.

Rosamond deschis ochii brusc. În cîteva secunde recunoscu locul unde se afla. Stătea întinsă în patul ei, cu părul vîlvoi și cămașa de noapte răsucită pe corp și avea picioarele dezgolite.

Răsuflă uşurată şi se ridică în capul oaselor.

- Ce s-a întîmplat, Rosamond? o întrebă domnişoara de Montfort, venind desculţă şi speriată spre patul ei, din spaţiosul dormitor pe care-l împărţeau la castelul Kenilworth.

Rosamond îşi netezi părul şi încercă să-şi liniştească prietena.

- Nu-i nimic, Demi.

- Dar ai strigat, insistă tînăra brunetă. Ai avut din nou coşmarul acela, care tot nu-ţi dă pace?

- Nu, sigur că nu, zise Rosamond. Avea şaptesprezece ani, aproape cu trei ani mai mult decît Demoiselle, cum preferau toţi să o numească pe tînăra Eleanor de Montfort. Apelativul neobişnuit îi fusese atribuit de o doică franţuzoaică, deoarece mama şi fiica purtau acelaşi nume. Rosamond era hotărîtă să nu o sperie pe mai tînăra ei prietenă. Rîse, încercînd să pară netulburată: pe mine nu mă sperie un simplu vis urît.

- Am putea să aprindem o lumînare? zise Demoiselle, care se temea de întuneric. Acesta era motivul pentru care dormea în aceeaşi cameră cu Rosamond, la etaj, în Turnul Doamnelor.

- Demi, îmi pare foarte rău că te-am trezit. Aprinse lumînarea aromată, pătrată, aflată pe un suport metalic, apoi o conduse pe Demoiselle în patul ei, o înveli şi reveni şi ea în pat. Rosamond şopti rapid o rugăciune, prin care mulţumi pentru faptul că se află în castelul Kenilworth în siguranţă. Reşedinţa era amplasată în comitatul Warwickshire, într-o zonă de şes, la vreo optzeci de mile de Londra şi pentru ea acest castel era paradisul, refugiul, locul unde se simţea ocrotită de lumea nemiloasă.

Rosamond privea acum umbrele tremurînde de pe perete. Nu mai visase acea imagine cumplită de mult timp şi spera că s-a eliberat de ea, dar se pare că eliberarea nu era deplină. Deşi ştia ce

anume provocase visul, preferă să nu mai spună de el nimănui.

Amîndoi părinții ei muriseră cînd ea și fratele ei, Giles erau copii și atunci au intrat sub tutela regală. Cum Giles avea aproape aceeași vîrstă cu prințul Edward Plantagenet, el a fost primit în casa prințului, devenind unul dintre zecile de nobili prinți, care-i țineau companie lui Edward. Rosamond totuși fusese adusă în casa surorii regelui, Eleanor de Montfort, contesă de Leicester, deoarece Rosamond era nepoata răposatului William Marshal, care a fost primul soț al prințesei Eleanor.

Fratele și sora se vedeau adeseori, fiindcă Simon de Montfort, conte de Leicester, era nașul prințului Edward, iar tinerii erau inițiați în tehnica militară de către marele lord al războiului. După ce a împlinit cincisprezece ani, lordul Edward, cum era numit moștenitorul tronului, se înconjurase de tineri care erau capabili de excese nebănuite; unii erau verii lui din Provence și Lusignan, iar aceștia nu aveau deloc rețineri.

Deși regele Henry interzisese participarea lui la turnir, lordul Edward și tovarășii săi au luat parte la un turnir din Ware. În acea zi fatidică Giles Marshal și-a pierdut viața într-un accident. Cum Rosamond avea doar doisprezece ani pe atunci, detaliile i-au fost ascunse, dar ea auzise cum se povestea că un armăsar neîmblînzit l-a ucis trîntindu-l sub copitele lui. Inițial avea coșmaruri în fiecare noapte, dar cu timpul ele s-au mai rărit, iar timp de doi ani a scăpat de ele.

Rosamond își amintea cum după accident toată lumea se purta frumos cu ea. Era singură pe lume și cîțiva dintre tovarășii lui Giles au încercat chiar să-i ceară mîna, iar la insistențele lordului Edward, ea a fost logodită cu prietenul lui cel mai bun, Rodger de Leyburn, care ocupa un loc important în suita regală.

Rosamond își amintea de răutățile acelor tineri. Oftă. Deși trecuseră cinci ani de atunci, părerea ei era că prințul și suita lui erau niște nobili aroganți, răsfățați și nelegiuiți. Iar asta era adevărat. Toți erau nestăpîniți și căutau cu lumînarea necazurile. Nu se gîndeau decît la cai, la arme și la cum puteau să intre în așternuturile servitoarelor.

Gîndul ei zbura acum spre sir Rickard de Burgh, care era fiul unui nobil bogat, Falcon de Burgh, lord de Connaught. Sir Rickard avea reputația că poate prevedea viitorul. Era un bărbat între două vîrste, nu un tînăr impetuos, iar vîrsta îi dădea o eleganță deosebită. Era brunet, cu tîmplele ușor cărunte și ochi verzi, pătrunzători, care atrăgeau ca doi magneți. Tonalitatea scăzută și melodioasă a vocii lui baritonale, precum și accentul irlandez au cucerit imediat inima Rosamondei, iar la fiecare cuvînt al lui, ea suspina.

Pentru ea sir Rickard de Burgh reprezenta esența cavalerismului și a onoarei, fiindcă el se legase să o protejeze și să o slujească pe prințesa Eleanor Plantagenet, după ce decesul lui William Marshal a lăsat-o văduvă de foarte tînără. Se zvonea că a rămas chiar neînsurat fiindcă nici o domniță nu a reușit să-i ajungă la inimă.

Rosamond visa în secret că poate ea va fi cea care va reuși să beneficieze de favorurile lui. Inima ei de fecioară tresălta de admirație și venerație față de chipeșul cavaler irlandez, protectorul doamnei de Montfort.

Acum era dimineață, iar ea uitase de visul urît, în timp ce se îmbrăca, în același timp cu Demi, iar tinerele ascultau cum contele Simon revenise din Țara Galilor însoțit de numeroși cavaleri. Demi era bucuroasă de revenirea tatălui său, iar Rosamond era oarecum mulțumită că ea nu mai suferă de această temere paralizantă că-și

va pierde părintele drag. Cel mai rău lucru pe această lume i se părea să pierzi pe cineva drag.

Demoiselle era nerăbdătoare să-și vadă tatăl, iar Rosamond spera ca și sir Rickard de Burgh să se fi întors. Cele două tinere își aranjară vălurile pe cap, apoi plecară grăbite pe scări, spre marele salon de la parter.

Kenilworth era un castel de mărimea curții regale, iar activitatea în incinta sa era efervescentă, fiindcă Eleanor de Montfort, contesă de Leicester îl administra ca o matcă. Era sora regelui Angliei, preocupată mereu să-și facă datoria de stăpînă a castelului, așa cum era mîndră și ca prințesă. Cu toate că deja avea copii mari, Eleanor era o femeie frumoasă, care-și purta părul negru splendid aranjat, fără să lase la vedere cele cîteva fire de păr alb. Era mică de statură, dar se farda discret și folosea ruj de buze, precum și tot felul de pudre, dar și creion cu care își contura ochii, ca să le ofere o nuanță mai puternică.

Eleanor se mîndrea cu silueta ei. Avea aceeași talie ca înainte de nașterea copiilor și mereu alegea ca decolteul să fie suficient de adînc, încît să lase vederii sînii cu care se mîndrea. Eleanor era o femeie veselă, cu sînge nobil, iar asta i se citea în toate gesturile. Iubea hainele, dar și bijuteriile: era contesă și prințesă pînă în măduva oaselor. Soțul ei o adora și avea mare încredere în ea.

Cîteodată Simon își pîndea fiica, o surprindea și o ridica în brațe ca să-i spună vesel:

- Oare tînăra aceasta fermecătoare să fie chiar fiica mea? Demoiselle, de cînd am plecat, te-ai făcut o domnișoară. Ești la fel de frumoasă ca mama ta; sper să nu-i moștenești puterea voinței. Simon aruncă o privire spre soția lui, iar ea îi răspunse cu un surîs care parcă îi amintea de clipele pasionale petrecute noaptea, cînd

acesta sosise acasă. Simon trecuse de cincizeci de ani, însă era un bărbat încă viril, cu o prezență puternică. Avea o constituție de soldat: fiind foarte înalt, cu un bust sculptat și umeri puternici, brațe și picioare vînjoase, era perfect potrivit pentru rigorile campaniilor galeze. Simon de Montfort avea multe lecții de predat tinerilor despre curaj și datorie.

Fiica lui îl săruta acum pe obraz.

- Castelul a fost pustiu fără tine, tată.

- Se va umple imediat, pe măsură ce oamenii mei se vor întoarce din Țara Galilor. Cînd va ajunge și vărul tău, Edward, atunci va deborda de veselie.

- Vine și lordul Edward? întrebă Eleanor. Fratele ei, regele Henry și Simon de Montfort erau aproape dușmani.

- Eu sînt nașul lui Edward, Eleanor. Dacă tatăl său și cu mine nu sîntem de acord asupra multor probleme esențiale, asta nu înseamnă că eu și Edward nu putem să fim prieteni.

- De acord cu tine, dragul meu. Ai o influență deosebită asupra lui. Nepotul meu Edward va fi un rege perfect. Cînd îi va veni rîndul la tron, îi va eclipsa pe tatăl și pe bunicul său.

- În ciuda reputației lor de gălăgioși și instigatori, el și nobilii lui s-au comportat foarte bine în campania galeză.

- Niște tineri năbădăioși! zise Eleanor pe un ton maternal.

- Deja sînt bărbați, fără îndoială.

Rosamond ridică privirea spre tavan, iar Demi începu să rîdă, imaginîndu-și intrarea tinerilor guralivi. La o lună după logodna Rosamondei, familia regală a plecat în Spania, unde prințul Edward, moștenitorul tronului, s-a căsătorit cu Eleanora de Castilia, micuța de doar zece ani. Căsătoria politică asigura pacea între Anglia și Spania, iar imediat după ceremonie lordul Edward și

nobilii săi au plecat călare spre Gasconia, unde el s-a instalat ca lider. Cînd a revenit în Anglia, la douăzeci de ani, lordul Edward avea reședința la Windsor, castel construit special pentru el.

Acum el conducea o trupă extinsă de tineri gasconi și era mereu pregătit pentru acțiuni militare, așa încît era de neoprit în campania din Țara Galilor.

- Nu-mi amintesc prea multe despre Edward, poate doar că avea părul prea lung și că era poreclit Picioare-Lungi, fiindcă este foarte înalt, zise Demi.

Rosamond căuta cu privirea în încăperea de la intrare, curioasă să-l zărească pe un anume cavaler.

- Da, fiindcă au trecut cinci ani de cînd l-am văzut ultima dată...slavă cerului.

Demi rîse de cuvintele îndrăznețe ale prietenei sale.

- Nu-mi amintesc de nici un cavaler din suita lui.

- Ce noroc pe tine. Erau o adunătură de needucați, care se tot hîrjoneau și se provocau la luptă fără rost. Singurul pe care-l suportam era Harry de Almaine, asta fiindcă mama lui era Isabella Marshal, iar el îmi este văr de-al doilea.

- Dar ce zici de Rodger de Leyburn? întrebă curioasă Demi.

- Ce-i cu el? zise Rosamond, ridicînd din umeri indiferentă.

- Dar este logodnicul tău!

- Nu pentru mult timp! Curînd voi scăpa de urîciosul acela, zise Rosamond, după care își linse mierea de pe degete.

- Dar este chiar atît de urît? întrebă Demi dezamăgită.

Rosamond pufni în rîs.

- Mi-a lăsat o impresie atît de ștearsă, încît nici nu-mi amintesc asta.

Fetele au continuat micul dejun, apoi s-au îndreptat grăbite

spre prima lor lecție din acea zi. Eleanor de Montfort era adepta învățării permanente și nu i-ar fi permis fiicei sale să lipsească pentru simplul motiv că tatăl ei s-a întors acasă. Cele două tinere studiau limbile străine cu fratele Adam, un călugăr franciscan erudit, care se ocupase de înzestrarea bibliotecii castelului Kenilworth. Tinerele vorbeau franceza fluent, iar Rosamond începuse să se simtă atrasă de spaniolă, în vreme ce Demi prefera să studieze limba galeză. Istoria și problemele de guvernare făceau parte din programul lor de studiu, la fel ca muzica și artele.

În paralel cu această educație liberală, fiecare se pregătea să devină stapîna desăvîrșită a propriului castel. Învățau cum să administreze o bucătărie, o spălătorie, o distilerie și o casă plină cu servitori. Învățau să prepare leacuri din ierburi, îndrumate de călugărițele de la St. Brides, precum și să coasă, să cauterizeze și să bandajeze rănile ostașilor, în cazuri de extremă urgență.

Mai presus de toate aceste cunoștințe, Rosamond căpătase încredere în sine și nu mai era deloc vulnerabilă, cum fusese în copilărie. Modelul ei demn de urmat era acum prințesa Eleanor, lady de Montfort. Căuta să imite umorul ascuțit al femeii, rîsul ei însuflețit, dar și ținutele deosebite, încununate de conduita regală. Eleanor știa cum să discute cu un grăjdar, dar și cum să arunce o privire semeață, care ar fi înghețat-o pe însăși regina Angliei. Rosamond Marshal devenea rapid genul de femeie puternică, pe care-l întruchipa contesa de Leicester.

A doua zi de dimineață Rosamond alese o rochie de culoarea lavandei, în ton cu nuanța ochilor ei. Corsajul era brodat cu perle mărunte, la fel mînecile și decolteul pătrat. Ținutele ei frumoase o făceau să capete și mai multă încredere în sine. Luă cu ea o agendă unde nota detalii despre ierburi și plante de leac și merse în

distilerie unde pregătea niște amestecuri menite să ușureze durerile nașterii și durata travaliului.

Călugărițele au rămas cumva uimite cînd au descoperit că Rosamond citea dintr-un jurnal medical din Cordoba, Spania, centrul indisputabil al medicinei mondiale. În paginile cărții ea găsise informații despre ierburi care alinau durerile, dar și despre anumite specii care preveneau sarcina. Călugărițele știau că ierburile care ofereau alinare durerilor, trebuiau folosite doar pentru bărbații cu răni grave, căpătate în lupte. Rosamond insista că, dacă se știa că acele ierburi alină durerile, ele trebuiau folosite și pentru alinarea durerilor la naștere. Călugărițele susțineau însă că acele dureri ale facerii era *naturale* și că *trebuiau* îndurate. Rosamond renunță să le convingă, dar căuta să le ofere femeilor din Kenilworth atunci cînd aveau nevoie de analgezice.

În timp ce Rosamond culegea, sorta și usca plantele de leac, ea crease un parfum. Amestecase niște petale de trandafir și flori de cais, pe care le pusese la macerat în ulei de migdale. Aroma lor o bucura, așa că se tamponă cu esența între sîni, după care se gîndi să urce pe meterezele castelului, de unde să privească alaiul ostașilor care reveneau din luptă.

Apele rîului Avon umpluseră canalul care înconjura castelul, iar lumina soarelui se reflecta superb pe întinderea calmă. Castelul părea în ochii Rosamondei cel mai frumos loc de pe pămînt, iar inima îi tresălta de bucurie că luptele s-au încheiat. Încerca să-l distingă printre drapele pe acela purtat de soldații lui Rickard de Burgh.

Întîrziase cam mult la lecția cu fratele Adam, iar acum se îndrepta spre o scară spiralată care scurta accesul spre bibliotecă. La o distanță destul de mică, pe culoar, în fața ei îl văzu pe sir

Rickard de Burgh. Bucuroasă de prezenţa lui acolo, îl strigă şi încercă să-l ajungă din urmă.

- Sir Rickard. Văzînd că acesta nu răspunde, se gîndi că poate nu a auzit-o, aşa că repetă: Sir Rickard?

Cînd bărbatul masiv se întoarse spre ea, Rosamond realiză că părul acela negru şi ochii verzi nu erau ai bărbatului pe care se aştepta să-l vadă. Părea un om rece şi cu o voinţă de fier, aşa că tresări, speriată.

- Nu sînteţi sir Rickard!

- Din păcate nu sînt. Bărbatul o privi foarte interesat, iar ochii lui păreau fermecaţi de podoaba ei capilară în nuanţa mierii de albine. Ochii ei de o nuanţă incertă, dar unică, precum şi buzele cărnoase, în formă de inimă l-au lăsat fără grai. Se uită apoi la sînii aceia îndrăzneţi, care răzbăteau din decolteul generos al rochiei scumpe, iar sub faldurile bogate el îşi imagină că această fecioară are picioare lungi, ca ale unui mînz. Nu se putu abţine şi-i zîmbi.

- Crezi că te-ai mulţumi cu mine, în locul lui, chérie?

Rosamond încremeni şi-l privi sfidător.

- În nici un caz. În mod inexplicabil, tot ea era furioasă pe asemănarea dintre acest demon insolent şi cavalerul onorabil la care visa cît era ziua de lungă. Cum îndrăzneşti să mă priveşti atît de insistent?

- Chérie, privirea mea aduce un omagiu frumuseţii tale.

- Acum chiar că ai tupeu! Te uitai la mine de parcă...

- De parcă mi-ar plăcea să te duc în patul meu? Cîtă îngîmfare. Se vede clar că eşti o fecioară îngheţată, care are nevoie să se topească. Eu chiar mă îndreptam spre baie, iar dacă doreşti, poţi să mă însoţeşti. Presupun că o baie fierbinte te-ar vindeca.

Rosamond ridică braţul, cu intenţia să-l plesnească peste

obraz, însă bărbatul îi prinse rapid degetele firave, apoi foarte calm le ridică spre buze.

- Mmm, adulmecă el, caise și migdale...numai bune de mîncat. Rîse, iar atunci i s-au văzut dinții albi, perfecți, pregătiți parcă să o muște.

- Dă-mi drumul la mînă, ticălos necioplit, altminteri strig!

- Sperînd că onorabilul sir Rickard va veni alergînd să te salveze? întrebă el zeflemitor.

Rosamond simțea că ia foc.

- Ticălosule, nu am nevoie de nici un bărbat să mă salveze. Cu o mișcare surprinzătoare, îi trase un genunchi în zona dintre picioare, unde spre norocul lui avea o platoșă de protecție a organelor genitale. Chiar și numai gîndul că i-ar fi putut afecta bărbăția îl făcu să scoată flăcări pe ochi.

Rosamond zîmbi ironic, apoi își coborî privirea spre acea regiune intimă.

- Presupun că o baie fierbinte te-ar vindeca.

Doi ochi verzi, mînioși au privit-o cum coboară în grabă pe treptele de piatră.

- Așteaptă puțin, mica mea vrăjitoare, trebuie să stabilim cine a cîștigat. Dădu din cap suficient de înfuriat, dar în același timp impresionat de curajul și de firea bătăioasă a fetei, după care începu să rîdă, fiindcă îi revenise buna dispoziție.

După amiaza, mai tîrziu, la Kenilworth era obiceiul ca femeile să se adune în seră. Contesa avea o croitoreasă iscusită și vreo zece cusătorese pricepute în ale broderiei, astfel că ele puteau broda sau repara o tapiserie, în timp ce le ofereau tinerelor cameriste lecții de cusut și brodat. Era partea din zi cea mai plăcută, fiindcă femeile din castel se adunau, socializau și bîrfeau.

Cînd sosi Rosamond, nerăbdarea femeilor se simțea în aer. Ea află că sosise moștenitorul tronului, iar după cum l-au descris ele, lordul Edward era asemeni unui zeu cu păr de aur. La fel de chipeși și fermecători erau cavalerii lui însoțitori. În sala de baie una dintre femei, Bertha, era responsabilă cu îmbăiatul. Toate privirile erau acum ațintite spre ea, iar povestea ei căpătase multe înflorituri.

- Lordul Edward era însoțit de doi domni, cărora le spunea Dick și Rod – ce bine li se potriveau numele!

Rosamond schiță un zîmbet, fiindcă se gîndea la conotațiile numelor lor.

- Ești sigură că un bărbat trebuie să fie evaluat după intelectul său? zise ea.

- Eu prefer mușchii, nu creierul, în orice noapte din săptămînă, zise Nan, una dintre cameriste. Haide, mielușica mea, e timpul să te îmbraci. Trebuie să arăți perfect la cină.

Rosamond ajunse în dormitorul pe care-l împărțea cu Demi, iar aceasta se îmbrăcase deja într-o rochie roșu-închis. Făcu o piruetă în fața Rosamondei.

- Mama vrea să stau alături de ea în seara asta, zise ea. Trebuie să mă grăbesc.

- Asta fiindcă vrea să arate cît e de mîndră de tine! Arăți superb; nu uita să-ți faci o intrare pe măsură. La cei paisprezece ani ai săi, Demoiselle învăța rapid ce puteri putea avea o femeie.

Rosamond știa că toate femeile de la castel se vor îmbrăca în cele mai frumoase veșminte în seara aceasta, iar ea alese rochia albastru-sidefat, din catifea, care avea la spate o mică trenă, după ultima modă. Nan îi perie părul de culoarea spicelor coapte, apoi i-l prinse ușor la spate cu o diademă argintie, încrustată cu pietre albastre.

Se auzeau numeroase voci din Sala Mare chiar cînd Rosamond ieșea din apartamentele doamnelor. Nan rămase cu celelalte servitoare, în zona ocupată de ele. Rosamond îl zări imediat pe moștenitorul regal. Lordul Edward stătea de vorbă cu lady Eleanor, care purta o rochie violet-imperial și cu Demoiselle, iar cele două brunete frumoase păreau foarte minione, în comparație cu statura lui impunătoare.

Rosamond admiră ținuta prințului: o tunică de culoarea macului, pe care erau brodați trei lei aurii. În picioare purta cizme înalte, din piele, care-i veneau perfect; dar nu hainele elegante o uimeau, ci bărbatul care devenise acum. Nu mai era un tînăr deșirat, ci avea pieptul puternic al unui bărbat, umerii musculoși și spatele bine conturat. Purta acum barbișon, iar ochii lui albaștri, strălucitori păreau că ard de pasiune pentru viață.

Eleanor îi făcu un semn discret pupilei sale, iar Rosamond se apropie de lordul Edward, simțindu-i energia debordantă. Lady de Montfort făcu din nou prezentările.

- Deși poate ți-e greu să crezi, aceasta este Rosamond Marshal.

Rosamond făcu o reverență, iar Edward o privi uimit.

- Pentru Dumnezeu, trandafirul a înflorit! Spunînd acestea, îi luă mîinile și o ajută să se ridice. Ce s-a întîmplat cu fetița morocănoasă, care înjura cot la cot cu grăjdarii?

- Mai înjur și acum, dacă sînt nevoită, milord Edward, dar trebuie să mărturisesc și că transformarea dumitale este una miraculoasă.

Eleanor rîse din toată inima.

- Adevărat, este desăvîrșit, încît confirmă înzecit credința că regii au origini divine.

- Nu e de mirare că Simon vă adoră, doamnă. Edward o luă de braț pe Rosamond. Pot să v-o răpesc pentru cîteva minute?

O conduse pe holul plin de lume și mulți ochi curioși îi urmăreau.

- De-abia aștept să-i văd mutra cînd te va vedea.

- Cine?

- Rod.

Ea roși, fiindcă își aminti de comentariile deocheate ale femeilor despre cavalerii luptători. Cîțiva bărbați erau adunați în jurul lui Simon, dar ei se depărtară cînd apăru lordul Edward. Rosamond tresări cînd îl văzu pe cel care era adîncit într-o conversație cu contele Simon; ar fi trebuit să-și dea seama că demonul cu ochi verzi, pe care l-a întîlnit acum cîteva zile era Rod, exact cel pe care îl complimentau bîrfele femeilor care l-au ajutat să facă baie.

- Rosamond Marshal, cea mai mare plăcere pe care o resimt în acest moment este să ofer mîna ta încă o dată logodnicului tău, sir Rodger de Leyburn.

Se uitau unul la altul absolut uluiți. Rosamond observă că el și-a revenit din șoc înaintea ei. Se citea pe fața lui cît de fericit l-a făcut această veste. Arăta ca un bărbat care tocmai a descoperit o perlă într-o stridie. Știa că reacția ei era prea exagerată, dar nu putea să-și ia ochii de la el. Era înalt ca lordul Edward și contele Simon. La fel de elegant îmbrăcat, în stil continental. Purta o tunică verde-smarald, pe care era brodat blazonul familiei, un vultur auriu. În picioare purta cizme din piele fină, strînse pe gamba musculoasă.

Făcu o plecăciune, iar Rosamond îl privea cum îi ia mîna și o ridică spre buze. Ochii aceia verzi o sfredeleau triumfător, iar zîmbetul lui parcă îi mușca din obraz.

- Domnișoară, sînt încîntat.

Diavolul împielițat o lua peste picior, iar ei îi venea să-i șteargă rînjetul acela cu o palmă.

- Logodnic? Nu, nu, nici în vis nu mi-aș permite să-l oblig pe sir Rodger să revină la gestul cavaleresc pe care l-a făcut acum cinci ani, doar ca să consoleze o biată copilă nefericită.

El mări ochii, iar degetele puternice le strînseră pe ale ei, ca să-i arate cui aparținea mîna ei.

- Milady, sînt absolut onorat.

- Milord, te eliberez! Rosamond își trase mîna și făcu un pas înapoi, ca să încheie conversația pe această temă.

Lordul Edward începu să rîdă în hohote.

- Rod, tînăra domniță se cam joacă acum cu noi. Știe prea bine că această partidă este pe placul meu.

Rosamond se simțea cu totul neînsemnată și-l privi disperată pe contele Simon, care tăcea, spre iritarea ei. Știind prea bine că nu se putea împotrivi și nici nu putea să protesteze în vreun fel în fața prințului, făcu exact cum crezu că era mai bine:

- Domnilor, dacă sînteți amabili, vă rog să mă scuzați. Trebuie să-l găsesc pe vărul meu, Harry; l-am neglijat inadmisibil toată seara.

- Pentru moment, te vom scuza, Rosamond, zise Edward, dar mai tîrziu te așteptăm să ni te alături la cină. Era practic o poruncă regală.

Ea făcu tot posibilul să refuze.

- Prefer să iau cina alături de Harry.

- Uiți că și vărul nostru Harry are origini regale. Va lua masa pe estradă, lîngă noi toți, zise Edward.

Rosamond știa că nu e bine să se pună rău cu Edward; el obținea întotdeauna ce-și dorea. Făcu o reverență, deși clocotea de furie și spuse:

- Bine, atunci ne vedem mai tîrziu.

CAPITOLUL DOI

Cu prima ocazie, Simon de Montfort îl luă de-o parte pe Rodger de Leyburn. Rod îl venera pe contele Simon-eroul încă de cînd era copil. Contele își cîștigase reputația de cel mai iscusit luptător din Europa. El reprezenta idealurile oricărui tînăr, datorită devotamentului său față de o cauză. Contele Simon era un adevărat cavaler în armură strălucitoare, în comparație cu incapabilul rege Henry. Baronii l-au ales ca lider al lor, iar pînă și nobili foști regaliști, cum era Richard de Clare, conte de Gloucester, i-au jurat credință lui Simon de Montfort.

- Mulțumesc, Rod, pentru că l-ai convins pe Edward să viziteze Kenilworth.

- Milord conte, el are nevoie de sfaturile domniei tale. Instinctul lui nativ de militar îi oferă mai multă energie decît oricărui alt bărbat pe care l-am cunoscut eu. L-ai învățat să fie un soldat desăvîrșit, iar dacă te va asculta, îl vei învăța și să fie un mare rege.

- Dacă va urma drumul drept și va avansa constant, Edward are în el puterea să devină *cel mai mare* rege al Angliei.

Rod zîmbi.

- Nu lasă nimic să-i stea în cale; devine fanatic atunci cînd e vorba să-și atingă scopurile stabilite.

- Ceea ce este, desigur, singura cale spre reușită. Simon îl studie atent pe Leyburn. Bănuiesc că te asemeni mult cu el.

- Milord, mi se pare mie sau vă deranjează hotărîrea mea de a mă căsători cu Rosamond Marshal?

- Dumnezeule, nicidecum. Nu consider că un bărbat greșește dacă este destul de ambițios încît să se însoare cu o moștenitoare; eu am făcut la fel. Rosamond Marshal este o partidă perfectă. Ea îți va aduce două domenii, ale căror venituri vor spori în mod constant. Te felicit din toată inima.

- Vă mulțumesc, milord conte.

- Tu și Rosamond aveți de gînd să faceți nunta curînd?

- Eu aș lua-o de soție și mîine, dacă ea ar dori, dar cred că Rosamond mai are nevoie de cîteva argumente convingătoare. Sigur că mi-aș dori să devină soția mea înainte să ne întoarcem la Londra.

- Cum regele Henric este în Franța, este înțelept ca lordul Edward să revină în capitală. Ca moștenitor al tronului, ar fi un gest politic din partea lui Edward să cunoască foarte bine Consiliul celor Cincisprezece, alcătuit prin Dispozițiile de la Oxford, înainte de redeschiderea Parlamentului.

Rod știa că între de Montford și regele Henry se ducea o bătălie mută, iar pentru el era evident că Simon îl voia pe lordul Edward de partea sa în acest conflict mocnit.

- Lordul Edward este un bărbat abil; mereu se poate conta pe el că va acționa înțelept.

- Loialitatea dumitale față de Edward este demnă de tot respectul.

- Vă mulțumesc, milord conte.

Rosamond îl găsi pe vărul Harry discutînd cu mătuşa lui, Eleanor de Montfort. Harry era roşu în obraji şi părea la fel de tînăr, deşi fizic se maturizase şi el la fel de mult ca vărul său, Edward. Rosamondei i se părea că seamănă mult cu mama lui, Isabella, dar nu-i aminti acest lucru, ca să nu-l îndurereze, fiindcă frumoasa Isabella Marshal murise. Tatăl lui, Richard de Cornwall, fratele regelui Henry, era recăsătorit acum cu o prinţesă străină.

- Harry! Slavă cerului că s-au terminat luptele şi eşti bine, sănătos.

- Ce copilării spui! Doar sînt soldat; îmi place să lupt. Acum am propriile mele trupe cu oameni din Cornwall. Numai o campanie în Ţara Galilor transformă adolescenţii în bărbaţi. L-ai văzut pe Edward?

- Da, s-a schimbat enorm, dar nu la fel de mult ca Rodger de Leyburn...nici nu l-am recunoscut!

- Rod este cu doi ani mai mare decît Edward. A devenit bărbat înaintea noastră. Doamnele sînt topite după el, chipul lui periculos şi întunecat le dă gata imediat.

- Pe mine nu m-a dat gata! Îmi dă prea multă atenţie şi vreau să stai lîngă mine la masă, ca să-l ţin la distanţă.

- Rosamond, cred că ţi-ai pierdut minţile. Toată lumea ţine la Rod; îşi face prieteni mai uşor decît orice bărbat pe care-l cunosc. Are calităţi care atrag pe toată lumea. Este preferatul lui Edward şi conducătorul indiscutabil al burlacilor-cavaleri. Ar trebui să te consideri norocoasă că primeşti atenţia lui totală.

- Ei bine, nu mă consider deloc aşa. De fapt vreau să rup logodna.

- Ţi-ai pierdut minţile cu totul? Poate avea orice femeie doreşte; nu are nevoie să se oprească la tine, Rosamond.

- Să se *oprească* la mine? zise ea, ridicînd bărbia sfidător. Harry, văd că ai limba prea ascuțită. Ar trebui să te trag de urechi cînd spui prostii.

- Ah, poate, dar ai nevoie de mine la cină, zise el zîmbind ștrengărește.

Richard de Clare, conte de Gloucester îl bătu pe umăr pe Harry.

- Ai grijă cum te porți, frățioare. Sînt cu ochii pe tine! Richard era fiul cel mai mare al Isabellei Marshal, din prima ei căsătorie cu Gilbert de Clare. Harry era fiul ei cu cel de-al doilea soț, fratele regelui, Richard de Cornwall. Richard de Clare era cu doisprezece ani mai mare decît Harry. Richard roșea imediat atunci cînd începea să se enerveze și asta era foarte vizibil.

- Richard! îl întîmpină Rosamond cu un sărut. Nici nu știam că vei fi aici; mă așteptam să pleci direct spre Gloucester.

-Sînt aici ca să-l sprijin pe Simon. Tot mai mulți nobili vor ajunge aici în fiecare zi, iar regele va ști cîți ne-am adunat la Kenilworth. Dacă vede că sîntem uniți împotriva lui, nu va cuteza să ne înfrunte.

Rosamond se întristă. De ce nu pot oamenii să trăiască în pace? De-abia se încheiase o bătălie, că au și început să discute despre următoarea. Dacă regele și contele Simon erau în tabere opuse, atunci ce naiba căuta la Kenilworth fiul regelui? Era de neconceput ca Edward să se ridice împotriva tatălui său. Rosamond se gîndi că poate oamenii lui Edward erau aici ca să spioneze. Apoi își zise că probabil exact asta era și dorința lui Simon. Era mult prea isteț și uns cu toate alifiile, ca să permită unor tineri aroganți, cu caș la gură, să-l depășească.

Rosamond își făcea speranțe că, dacă regele Henry și contele

vor fi în tabere diferite, atunci Simon și Eleanor de Montfort nu-i vor mai permite pupilei lor să se mărite cu Rodger de Leyburn, care ar fi în tabăra adversă.

Oarecum mai liniștită acum și încrezătoare că logodna ei se va destrăma, Rosamond acceptă brațul vărului Harry, care o conduse spre masă. Cînd îl văzu pe de Leyburn că se apleacă galant și-i trage scaunul alăturat de al lui, trecu pe lîngă el ca și cînd ar fi fost invizibil.

Harry o conduse lîngă lordul Edward, sperînd că o va avea pe Rosamond între el și prinț, însă acesta i-a aruncat o privire dezaprobatoare, iar Harry se conformă și zise imediat:

- Rod, nu vrei să stai în locul meu, alături de Rosamond? Văd că fratele meu Gloucester mă cheamă din priviri.

- Să fii al naibii, Harry, șuieră ea printre dinți, dezamăgită de gestul lui.

Edward o privea amuzat.

- Poate că ai aerul unei doamne, dar ai rămas cu limba otrăvită a neamului Marshal. Îi făcu semn cu ochiul amicului său: Rod, mi se pare că vei avea mult de lucru cu ea, ca să o dai pe brazdă. Nu te invidiez.

- Pun pariu cu viața că toți bărbații din această adunare mă invidiază, milord. Cuvintele lui erau galante, dar privirea lui strălucea electrizant, dîndu-i de înțeles Rosamondei că îi era pe plac provocarea de a o îmblînzi.

- O mînză tînără și energică are nevoie de o mînă puternică și de cîțiva pinteni preciși, o tachină nemilos Edward.

- Așa cum caii tineri nărăvași mai au nevoie să fie biciuiți din cînd în cînd, replică acid Rosamond.

- Touché! Milord, doamna este sclipitoare, zise Rod zîmbind

apreciativ. Îi făcu semn scutierului său, Griffin să toarne vin în cupe, apoi se ridică și toastă în cinstea ei.

Rosamond bău și ea, apoi își linse buzele.

- Nu neapărat. Pare sclipire doar atunci cînd discut cu oameni cărora le lipsește asta.

- Cred că acum se referă la tine, Rod; ar fi fost o adevărată tragedie dacă s-ar fi referit în termenii aceștia la prințul moștenitor. Era clar, Edward se distra copios.

Rodger o privea zîmbitor.

- Posibil, așa *eram*, cînd ne-am întîlnit ultima dată. Aveam doar șaptesprezece ani.

Ea avea șaptesprezece ani! Oare acest tip arogant o insulta?

- Nu-mi amintesc nimic despre tine. Ce ți-a rămas în memorie legat de mine? întrebă ea direct.

- Te plimbai cu niște cîini, avansai cu greu prin noroi și păreai foarte nefericită. Cînd Harry te-a numit șobolan înecat, ai început să arunci în noi cu pietre.

- Și înjurai ca un demon, adăugă Edward.

Rosamond roși, cînd auzi cum o ironizau toți.

- Dacă manierele mele erau atît de insuportabile, presupun că domeniile mele ți s-au părut foarte tentante. Acum Rosamond chiar jubila să-l vadă pe Rodger de Leyburn amuțit de această insinuare. Nici Edward nu mai zîmbea.

- Unde naiba vrei să ajungi?

- De ce s-a oferit să mă ia de soție? continuă ea fără pic de ezitare. Nu există decît un singur răspuns: fiindcă sînt moștenitoare, zise ea scurt.

- Nu, Rosamond, aici te înșeli, replică prințul, de această dată pe un ton iritat. S-a oferit să te ia de soție fiindcă eu l-am rugat. A

fost un aranjament pe placul tuturor. Baronii urlau într-una că le oferim moștenitoarele noastre unor străini, așa că am avut grijă să devii soția unui englez.

Rosamond clipi de cîteva ori, fiindcă părea deranjată de iritarea lui Edward, cînd practic ea era cea umilită în acest context. Faptul că nu mai avea părinți de cînd era mică o făcea extrem de vulnerabilă, iar asta o agasa. I se părea că, dacă a rămas atît fără părinți, cît și fără frate, nu mai era demnă să aibă o familie și că nu merita să fie iubită. Brusc simți o mînă peste a ei. Atingerea reconfortantă îi dădea o senzație plăcută.

- Ai fost un plăcut și neașteptat premiu. A fost cea mai mare onoare pentru mine să mă logodesc cu o domnișoară din nobila familie Marshal.

Rodger de Leyburn era oare sincer, sau o lua peste picior? se întreba acum. Măcar cuvintele lui au refăcut buna dispoziție a prințului. Rosamond îl văzu zîmbind din nou.

- Eu sînt singurul bărbat însurat dintre cavalerii mei burlaci; e timpul să-mi țină companie cineva, spuse prințul.

- Dar ești căsătorit doar cu numele, sublinie Rosamond. Simțea cum de Leyburn o strîngea de mînă, în semn de avertisment.

- Nu pentru mult timp. Eleanor de Castilia va împlini curînd șaisprezece ani. Deja la Windsor s-au amenajat special pentru ea apartamente elegante.

- Milord, ți-o mai amintești? îl întrebă Rosamond provocator.

- Sigur că-mi amintesc distracțiile organizate cu ocazia petrecerii de nuntă. Costume viu-colorate și toată Castilia în straie de sărbătoare. Concursurile de călărie au fost senzaționale. Am primit un cadou splendid de la regele Alphonso: un cal pursînge spaniol, cu care am participat la turniruri și am cîștigat de fiecare dată.

Cînd auzi cuvîntul turnir, Rosamond îşi smuci mîna.

- Ei bine, calul a făcut o impresie pregnantă, în comparaţie cu mireasa, zise ea sarcastic.

Lordul Edward nu-i mai auzi replica, fiindcă tocmai se aducea desertul special pregătit de lady Eleanor pentru sosirea lui. Tăvi pline cu plăcinte cu fructe erau aşezate în faţa lor, pe masă. Se aprinseră şi cîteva torţe, după care în sală au intrat muzicienii, care interpretau muzică galeză, pentru a sărbători succesul ultimei campanii.

Rodger de Leyburn o simţea pe tînăra aşezată alături de el. O studia, ajutat de licăririle flăcărilor albăstrui-gălbui de pe mese şi ar fi dorit să-i citească gîndurile. Probabil că astrele s-au amuzat în ziua cînd a fost logodit cu o fecioară de numai doisprezece ani. Edward i-a oferit-o drept recompensă, fiindcă tînăra Marshal era o moştenitoare bogată. Cine s-ar fi gîndit că se va transforma într-o frumuseţe care aruncă săgeţi, dar rămîne totuşi o femeie extrem de atrăgătoare?

El ştia că fata nu vrea să aibă de-a face deloc cu el şi că va încerca orice, ca să anuleze logodna. Doar că pentru el nu conta ce doreşte ea. Acum, că o văzuse, avea de gînd să şi-o facă a lui. Şi asta mai degrabă curînd, decît mai tîrziu.

Îşi îndreptă atenţia asupra prinţului. Era adevărat ce spusese contele Simon: el şi Edward semănau foarte mult. Pe amîndoi îi călăuzea aceeaşi ambiţie nestăvilită. Acesta era şi motivul prieteniei lor, pe lîngă faptul că îşi cunoşteau unul altuia secretele, pe care le păstrau cu orice preţ.

Cu orice preţ...cuvintele îi răsunau în minte, în timp ce număra bărbaţii care nu ar fi lăsat nimic să le stea în cale pentru a-şi atinge un scop. Doar Simon de Montfort şi Edward Plantagenet

erau dispuși să facă orice, sacrificînd pe oricine. Dar el? Deja avea pe conștiință toate cele șapte păcate, pe care le-a comis în cei douăzeci și doi de ani ai săi. Totuși, nimeni nu-l putea acuza de indiferență. Acesta fusese păcatul tatălui său, din cauza căruia familia lui a cunoscut sărăcia lucie. Slavă cerului că unchiul lui era ambițios. Prin influența sa la curte aranjase ca nepotul lui să fie numit paj, după care i-a spus lui Roger că viitorul era în propriile sale mîini. Așadar va face tot ce va fi omenește posibil pentru ca Rosamond Marshal să nu-i scape printre degete.

Discuția despre căsătorie o neliniști pe Rosamond și la finalul mesei plecă în camera ei, urmată de Demoiselle, care era foarte curioasă.

- Oh, Rosamond, este atît de chipeș! Ce ți-a spus?

- Lordul Edward? o tachină Rosamond.

- Nu, prostuțo, Rodger de Leyburn.

- Îl găsești atrăgător?

- Oh, da. Înalt, brunet, fermecător. Cînd i-am privit ochii aceia verzi, am simțit că mi se înmoaie genunchii și inima mi se zbate. Dar tu?

- Da, același efect l-a avut și asupra mea...doar că eu am simțit cum începe să mi se zbată stomacul.

Demi începu să rîdă.

- Oh, Rosamond, ce rea ești.

- Știu. Intenționat l-am acuzat că a acceptat logodna cu mine fiindcă moștenesc o avere.

- Dar acesta este motivul pentru care fiecare dintre noi primește oferte de căsătorie. Fiicele din familiile nobile nu se căsătoresc din dragoste. Tu asta îți dorești în secret, Rosamond?

- Dragoste? spuse ea zeflemitor. E ultimul lucru pe care mi-

l doresc! Rosamond pierduse toate persoanele dragi. Nu își va mai permite niciodată să aibă sentimente atît de profunde față de altcineva. Mîine seară nu voi sta la masă alături de el, se ambiționă ea. Voi găsi o cale să rup logodna asta blestemată. Evident, omul e diabolic, dar dacă își închipuie că mă voi cununa cu el și îi voi pune pe masă zestrea mea, înseamnă că va fi foarte dezamăgit!

Apartamentele ocupate de Eleanor și Simon erau la un etaj superior al castelului Kenilworth, numit Turnul lui Cezar. După banchet, el urcă și deschise ușa dormitorului conjugal, iar aici văzu că soția lui a aprins lumînări parfumate, pe care le-a pus aproape de șemineul în care ardeau bușteni groși.

Simon simți cum îi fierbe sîngele, anticipînd ce va urma. Știa că Eleanor aprinde focul în dormitor numai atunci cînd intenționează să umble dezbrăcată. Simți cum i se scurge tot sîngele în zona intimă și i se accelerează pulsul. Eleanor apăru din camera laterală. Se dezbrăcase de rochie, și-a scos bijuteriile, dar a rămas în furou lung și în ciorapi de mătase, pe care el i le dădea jos întotdeauna. Simon desfăcu brațele, iar ea alergă spre pieptul lui, nerăbdătoare.

- Bun venit acasă, Sim, îi șopti ea pe numele cu care îl alinta mereu atunci cînd făceau dragoste.

O strînse la piept, lipită de inima lui și șopti:

- Tu îmi faci viața împlinită. O îndepărtă ușor, ca să o privească, apoi o sărută pe pleoape. Uimitor, cît de mult o dorea, la fel de mult cît a dorit-o cînd a convins-o să se cunune cu el în secret. Îți dai seama cît de dor mi-a fost de tine?

- Sigur! Mi-ai demonstrat-o cînd ai ajuns acasă, la miezul nopții. Acum e rîndul meu să-ți demonstrez. Tonul ei blînd voia să-

i mascheze intensitatea sentimentelor. De fiecare dată cînd Simon pleca la luptă, ea se temea că nu-l va mai revedea. Cu timpul se învățase să nu-i arate niciodată cît de teamă îi era. Cum ar fi putut el să creadă în propria lui invulnerabilitate, dacă ea se îndoia de el?

Acum își îmbrățișa iubitul cu atîta ardoare, știind că va veni o zi cînd nu va mai ajunge acasă victorios. Alungă acest gînd urît și rîse cînd îi spuse:

- Mereu uit cît de mare ești.

- Hai să-ți reîmprospătez memoria, sugeră el, zîmbindu-i sugestiv, apoi se lipi cu erecția puternică de pîntecul ei.

- Nu doar acolo, spuse ea rîzînd, ci în întregime.

Mîinile lui fremătau nerăbdătoare cînd i-au îndepărtat furoul, apoi ciorapii, unul cîte unul.

- Mergi puțin prin fața mea, o îndemnă el.

Eleanor își scoase agrafele de păr și lăsă buclele bogate să-i cadă peste umeri, ca un șal, apoi cu pași de pisică, foarte mîndră, traversă camera dintr-un colț în altul. Deși trecuse bine de patruzeci de ani, știa că în ochii lui Simon va rămîne veșnic tînără și frumoasă.

Simon o dezbrăcă lent, apoi veni în spatele ei, fiindcă nu mai putea să reziste atracției magnetice a trupul ei.

- Du-mă în pat, șopti ea, iar cînd o luă pe sus, ridicînd-o în brațele lui puternice, ea se simți de-a dreptul copleșită de vigoarea și pasiunea lui. Cînd el a fost plecat în campanie, ea a trebuit să fie puternică, dar acum, cînd erau amîndoi întinși în patul enorm, știa să fie blîndă, feminină și delicată. Mîinile lui pricepute găseau cele mai sensibile locuri, iar ea devenea și mai moale la atingerile lui; atingerile lui intime o excitau imediat; degetele lui și gura lui o

făceau să geamă de plăcere, ascuţindu-i dorinţa stîrnită mereu de trupul lui puternic. Apoi, după aceste dezmierdări fermecătoare, o acapara total cu bărbăţia lui, invadîndu-i fiinţa şi umplînd-o cu esenţa lui de mascul.

Eleanor ştia şi ea ce doreşte el. Îl cuprindea de gît şi şoptea cuvinte dulci, suflîndu-i pe piele sărutări delicate, apoi din ce în ce mai apăsate.

- Te iubesc atît de mult, bijuteria mea nepreţuită, spuse el.

Ea îşi lipi gura de a lui. Era momentul să-i arate cît de mult îl iubeşte la rîndul ei.

A doua zi au sosit mai mulţi cavaleri. Lincoln şi John de Warenne, cei doi fraţi, contele de Surrey a venit însoţit de suita sa de călăreţi. Apoi peste alte două ore, au apărut fiul lui Richard de Clare, Gilbert, împreună cu soţia lui. Tatăl său nu i-a permis să participe la campania galeză, fiindcă avea doar cincisprezece ani.

Rosamond şi Demi erau încîntate să-l revadă pe roşcovanul Gilbert, pe care-l cunoşteau din copilărie. Era acum însurat cu o frumoasă cu ochi negri, pe care i-a ales-o însuşi regele Henry acum cinci ani, fiindcă avea o avere considerabilă şi era chiar nepoata lui.

Eleanor de Montfort îl rugă pe Harry de Almaine să facă prezentările.

- Ea este Alyce de Clare, soţia lui Gilbert.

- Pot să v-o prezint pe fiica mea, Demoiselle şi pe Rosamond Marshal?

- Bun venit, lady Alyce, zise Demi.

Alyce o examină grăbită pe tînăra sfioasă şi privirea ei se opri asupra Rosamondei.

- Încă un membru al familiei Marshal...parcă nu se mai termină. Alyce avea un ton provocator și un accent franțuzesc pregnant.

Rosamond o privi indignată și dădu să protesteze.

- Nu, nu te rog să nu-mi explici legătura dumitale cu soțul meu, este mult prea complicat. Are atîția veri, cîte oi sînt în Gloucester! Alyce i se adresă contesei: Lady Eleanor, știți că eu și Gilbert dormim în camere separate?

Eleanor de Montfort o privi cu superioritate și zise:

- Eu știu absolut *totul.*

Chiar atunci apăru valetul lui Gilbert, cărînd un cufăr imens.

- Iată o parte din bagajele mele, zise Alyce. Mai întîi aș avea nevoie să fac o baie, nu?

- Da, aveți nevoie să faceți o baie, zise Eleanor, cu un aer distant. Veniți sus, cu mine.

- Ca să vă spălați de mirosul de oaie de Gloucester! adăugă Rosamond, înainte ca tînăra elegantă să se depărteze prea mult.

Regele o măritase pe fiica fratelui său vitreg, Alyce de Angouleme cu un membru al celei mai bogate familii din Anglia. Nu conta că Gilbert de Clare avea doar zece ani la momentul căsătoriei, în timp ce Alyce era o tînără coaptă din punct de vedere sexual la cei șaisprezece ani ai săi.

- Bietul Gilbert, șopti Demi. Trebuie să fie groaznic să fii însurat cu o femeie mai mare, care să aștepte să te maturizezi.

- Ea nici nu-l consideră destul de matur să împartă patul cu ea, însă e perfect de acord ca el să-și împartă averea cu ea, remarcă Rosamond.

- Da, am văzut că pelerina cu care a venit călare era tivită cu blană de hermină.

- Asta pentru ca lumea toată să vadă că are legături cu regalitatea. Oare de ce ne mai mirăm că baronii detestă toate rudele străine ale regelui? Toţi sînt ca roiurile de lăcuste, care depăşesc cu mult numărul oilor autohtone!

- Ai văzut ce rece s-a purtat mama cu ea? zise Demi zîmbind. Pun pariu că diseară se va îmbrăca în ceva spectaculos, doar ca să o eclipseze.

Lordul Edward îşi petrecu prima dintr-un şir de zile alături de Simon de Montfort. Au discutat ore în şir, plimbîndu-se umăr la umăr, răstimp în care au făcut schimb de idei şi păreri despre războaie, domeniu de care Edward era foarte interesat. Au mai vorbit şi despre cel mai bun mod în care Anglia putea fi guvernată.

Contele Simon era un bărbat cu putere mare de convingere, hotărît să-l facă pe moştenitorul tronului să se alăture baronilor, sperînd că Edward va vedea clar popularitatea cauzei, evidenţiată şi de numărul mare de conţi şi nobili care erau prezenţi la Kenilworth. De data aceasta toţi s-au hotărît să-l oblige pe rege să-şi respecte promisiunile făcute la Oxford. Englezii trebuiau să deţină posturile cele mai înalte din administraţie şi nu rudele din străinătate sau preferaţii lui Henry.

Simon avu grijă să-l felicite pe Edward pentru rolul jucat în campania din Ţara Galilor.

- Cred că Llewelyn de Wales a fost convins să semneze armistiţiul de doi ani fiindcă am fost uniţi. Cînd un Plantagenet face corp comun cu baronii săi, forţa este de neînvins.

Pe măsură ce discutau, Edward realiza cît de înţelepte erau cuvintele lui Simon, precum şi faptul că moştenirea lui presupunea şi responsabilităţi. Regele era dator faţă de supuşii săi, la fel cum

era valabil și invers, iar Simon îi explica tînărului cum stau lucrurile. Deși știa că prințul își iubește părintele, spera că el nu este orb în fața defectelor lui ca rege.

Simon de Montfort discuta despre prevederile de la Oxford, document pe care regele a fost silit să-l semneze. Părerea lui era că ele nu erau drastice, dar mai degrabă rezonabile, menite să dea naștere unui sistem drept de guvernare, din care să beneficieze atît nobilii, cît și oamenii de rînd, iar rezultatul să fie o Anglie mai puternică și mult mai prosperă.

Edward și Simon au dezbătut multe alte probleme în termenii cei mai amicali, căzînd de acord asupra multor chesiuni militare și politice. Alături de ei veni și Richard de Clare, conte de Gloucester, care era primul pe lista celor care au semnat documentul de la Oxford, cu toate că în spatele cauzei baronilor Simon reprezenta forța motrice.

La cină Eleanor de Montfort rearanjă locurile la masă, la solicitarea lordului Edward, care voia să fie flancat de soțul ei și de Richard de Gloucester. Cei trei erau atît de cufundați în discuții încît nu le mai păsa de ce se petrece în jurul lor. Edward asculta cu atenție părerile celor doi interlocutori în chestiuni legate de nobilime și de dependența oamenilor simpli de aceștia, numai că era necesar ca vocea lor să fie reprezentată în Parlament.

Lady Eleanor purta o rochie albastru-închis, accesorizată cu un colier din safire. Ceva mai devreme a instruit-o pe Bette, camerista Demoisellei să-i transmită că în această seară va purta alb.

- Bette, dar mă face să par prea tînără, protesta Demi. Vreau să port roșu. Alyce de Clare va purta cu siguranță ceva dramatic, doar ca să se afle în centrul atenției!

- Ascultă sfatul mamei tale, ea este foarte deșteaptă, o îndemnă Rosamond. Albul îți va da un aer virginal, ceea ce ar trebui să fie valabil pentru Alyce de Clare, dar evident nu este.

- Mielușica mea, Rosamond are dreptate, o sfătui Bette. Lasă-mă să-ți împletesc niște șiraguri de perle prin părul tău frumos.

Demoiselle renunță și se așeză în fața oglinzii, iar Bette luă peria de păr.

- Tu ce rochie vei îmbrăca, Rosamond?

- Una cenușie, fără culoare, declară prietena ei. Nu vreau deloc să atrag atenția știi-tu-cui și oricum voi coborî în salon tîrziu, după ce toată lumea va fi așezată.

Treizeci de minute mai tîrziu Rosamond se afla așezată în fața oglinzii strălucitoare de argint, în timp ce Nan îi lega tunica la spate.

- Perfect, zise ea și își aranjă un voal peste păr.

- Perfect hidoasă! o corectă Nan. Știa că hainele frumoase ale Rosamondei îi confereau încredere în sine, un sentiment pe care tînăra nu-l avea chiar întotdeauna, deși știa cum să ascundă bine asta. Ai destul timp ca să te schimbi; o să-ți aduc rochia aceea verde-jad, care-ți scoate în relief culoarea părului.

- Nu, Nan, mulțumesc, se încăpățînă ea. Te rog, mergi jos și mănîncă, pînă nu se ocupă toate scaunele.

După ce femeia plecă, Rosamond mai zăbovi un sfert de oră, după care începu să coboare scările spre marele salon. Se gîndea la motive prin care să evite să se așeze la masa principală, în caz că i se păstrase un loc special. *Dacă lordul Edward insistă, cred că nu voi avea de ales, dar măcar i-am obligat să mă aștepte, iar tunica aceasta de culoare oribilă îi va demonstra lui Rodger de Leyburn că nu mă interesează să-i atrag atenția și nici să-i fac pe plac!*

Rosamond nu văzuse niciodată salonul atît de plin cu oameni cum era în seara aceasta. Mesele erau ocupate de la un capăt la altul. Căută cu privirea un loc liber, în timp ce servitorii treceau pe lîngă ea cu tăvile pline cu bunătăți, fără să o bage în seamă măcar. Nici un paj sau vreun valet nu se oferi să o ajute. Rosamond privi spre estrada unde era aranjată masa principală, unde mîncase seara trecută. Lumînări licăreau pe masă, îmbrăcînd totul în auriu, iar torțe înalte erau așezate între ele și făceau să strălucească bijuteriile și veșmintele oaspeților de onoare de la Kenilworth.

Era clar că lordul Edward nu i-a rezervat un loc lîngă el. Era atît de atent la conversația cu contele Simon și cu Richard de Clare, încît nici nu o observase pe Rosamond Marshal. Lady Eleanor ședea alături de soțul ei, iar lîngă ea Demoiselle arăta ca o prințesă din basme: Gilbert de Clare, tînărul roșcovan o sorbea din priviri.

Rosamond se uită după Harry de Almaine, iar cînd îl zări, observă că nici el nu i-a păstrat un loc. Afurisitul! Sorbea din vin și rîdea ca nebunul aparent amuzat de ce-i șoptea doamna așezată lîngă el. Rosamond făcu ochii mari, căci respectiva nu era nicidecum o doamnă, ci Alyce de Clare. Așezat pe celălaltă parte era sir Rodger de Leyburn! Alyce flirta în mod deschis cu diavolul brunet de lîngă ea; ba îi arunca priviri languroase, ba îl plesnea ușor pe umăr, în glumă, sau ducea mîna la gură, ca să șoptească vorbe ce nu trebuiau auzite decît de el.

Rosamond își aminti brusc cuvintele lui Harry: *poate avea orice femeie dorește; nu are nevoie să se oprească la tine, Rosamond.* Doamne ferește, femeia stătea pe locul *ei*, flirta cu logodnicul *ei* și, ca insulta să fie supremă ticăloasa purta o rochie verde-aprins! Rosamond privi spre tunica ei ștearsă și ușurel se retrase din salon. În viața ei nu s-a simțit atît de neatrăgătoare, de nesemnificativă și nicicînd nu i-a fost atît de milă de ea însăși! Părea că nimeni nu-i simte lipsa!

CAPITOLUL TREI

Alyce de Clare avea părul negru-abanos, lung, și-i cădea ca o cascadă pe umeri. Pielea ei deschisă contrasta perfect cu podoaba capilară și cu ochii, pe care-i conturase cu creionul negru, adus pe bani mulți tocmai din Egipt. Stăpînea foarte bine arta flirtului combinînd-o cu gesturi provocatoare, exersate asupra altor bărbați, mai puțin asupra propriului ei soț.

Alyce avea douăzeci și unu de ani acum și era deja foarte sofisticată și senzuală; chiar și cînd avea șaisprezece ani și tocmai ce venise din Angouleme, a fost în stare să-l învîrtă pe deget pe unchiul ei, regele Henry, manipulîndu-l cu ușurință. Regele a fost foarte generos cînd a măritat-o cu un membru al bogatei familii de Clare. Cu multă înțelepciune Alyce nu a protestat pentru faptul că Gilbert cel Roșu avea atunci doar zece ani, fiindcă într-o zi el va moșteni puternicul domeniu de Gloucester. Tatăl lui Gilbert, Richard de Clare, contele de Gloucester, s-a simțit flatat de această alianță cu familia regală, numai că mariajul i-a făcut pe mulți să privească sceptici. Baronii în special au fost furioși pentru că unui alt exponent lacom al străinătății îi fusese permis să-și cufunde degetele în cuferele Angliei.

În momentul de față Alyce își muia degetul în cupa cu vin, apoi îl sugea provocator.

- Mmm, delicios.

Rodger de Leyburn o apostrofă:

- Alyce, știi că acela este vinul meu?

- Sigur că știu. Ce plăcere aș simți dacă mi-aș scufunda degetul în propria mea...cupă?

- Ce-ți mai place să tachinezi...și ești cam lacomă, șopti Rod.

- Și mai sînt nerăbdătoare! zise ea, apoi scoase din gură vîrful limbii.

El o privea îngăduitor și amuzat.

- Mai bine ține-o în gură.

- Oooh, pun pariu că spui asta tuturor femeilor cu care te culci!

- Nu sînt nevoit să le conving, replică el amuzat.

- Rod, Rod...numele acesta are o conotație adorabilă. Este atît de pervers și sugestiv.

- Tu ești cea care acum este perversă și sugestivă, Alyce.

- Da, noi doi avem atît de multe în comun.

- Avem, chérie. Ridică pocalul și-i făcu semn cu ochiul. Va trebui să te porți frumos încă un timp.

Atunci ea făcu un semn spre valetul lui sir Rodger, Griffin, căruia îi sugeră să debaraseze masa, apoi începu să bată cu unghiile în masă, extrem de nerăbdătoare.

- Se spune că anticiparea întărește plăcerea, nu-i așa?

- Sporește plăcerea, o corectă Rod, deși mi se pare că este mai mult adevăr în felul cum ai spus-o tu.

Alyce își concentră acum atenția asupra lui Harry. Îl lovi ușor pe mînă și-i zise printre dinți:

- Termină de mîncat, că altfel nu vom putea să plecăm de aici.

Rod îi făcu şi lui semn cu ochiul.

- Printre noi sînt unii care trebuie să-şi potolească alte pofte.

Rosamondei nu-i era foame deloc, aşadar nici nu-i păsa dacă nu ia cina în seara asta. Îşi smulse voalul de pe păr şi se îndreptă furioasă spre camera ei, înveninată de cei care i-au stricat liniştea. Imaginea Alycei de Clare pe estradă, la masa principală, înveşmîntată opulent, cu aerul acela dominator o copleşea. Rosamond vorbea singură:

- De ce naiba trebuie să fie atît de atrăgătoare? De ce a trebuit să vină la Kenilworth? Rosamond îşi dădea şi răspunsurile: Fiindcă toţi *bărbaţii* sînt aici şi este dezgustător de evident că Alycei îi plac bărbaţii! Ei bine, să-i ia pe toţi. Rosamond a fost mulţumită la Kenilworth pînă ce lordul Edward a venit cu amicul lui libidinos, care a început să se laude că este logodnicul ei, iar liniştea ei a dispărut de atunci.

Imaginea lui Rodger de Leyburn îi reapăru în minte: impunător şi extrem de atrăgător. Acum îi era clar de ce venise degrabă Alyce de Clare la Kenilworth.

- Oh, Doamne, şopti ea, diavolul cu ochi verzi îi face avansuri unei femei măritate, în timp ce este logodit cu mine!

Încetişor Rosamond realiză că acum avea ocazia să scape de odiosul de Leyburn. Va merge la el şi-i va cere imediat să o elibereze. Sub nici o formă nu o putea refuza, mai ales că ea l-a surprins împreună cu Alyce!

Rosamond nu ştia ce dormitoare li s-au rezervat lordului Edward şi însoţitorilor săi, dar foarte sigur bărbaţii vor înnopta într-unul din cele cinci turnuri ale castelului Kenilworth. Turnul lui Cezar era domeniul Eleanorei şi al lui Simon, iar ea şi Demi erau

găzduite în turnul Doamnelor. Mai mult ca sigur că tinerii nobili vor dormi în turnul Warwick, ceva mai spațios decît celelalte și aproape de sala de baie.

Rosamond scoase din șifonier o pelerină cu glugă. Pe culoarele castelului era întuneric noaptea, însă oricum nu voia să fie recunoscută prin preajma dormitoarelor cavalerilor, așa că trebuia să-și ascundă bine podoaba capilară blondă, inconfundabilă.

Așa că se înfășură în pelerina roșu-închis și își prinse bine părul sub glugă. Ieși încetișor, dinspre salonul mare de jos răsuna muzica. Trebuia să ajungă în zona crenelurilor pînă la finalul petrecerii și avea ceva de mers. Ajunse în turnul Warwick, ferindu-se cu grijă de patrulele postate la intrare, apoi se adăposti, ghemuindu-se la nivelul unui parapet, de unde se putea vedea culoarul și așteptă.

Trecu destul timp pînă ce lordul Edward urcă pe scara turnului și curînd urcară și ceilalți gentlemani, evident și Rodger de Leyburn. El stătea în camera de lîngă Edward. Cînd în sfîrșit au plecat și ultimii servitori, se lăsă liniștea și Rosamond începu să se îndoiască de roadele așteptării ei. Doar nici o doamnă nu ar fi cutezat să se avînte pînă aici, în acest bastion masculin, la această oră. Era aproape miezul nopții și se cam temea pentru siguranța ei.

Dar imediat o văzu. Doamna purta o mantie lungă și nu-și acoperise părul, astfel încît se vedea clar că era Alyce de Clare. Rosamond o văzu cum bate de două ori la ușa lui Roger de Leyburn. Ușa se deschise rapid, iar vulpea brunetă se strecură înăuntru.

Rod zîmbi cuceritor și-i scoase pelerina femeii.

- Alyce, am crezut că te-ai răzgîndit.

Ea se ridică pe vîrfuri și-l sărută.

- Dragul meu, mă cunoști foarte bine. De fapt din amintiri, știi totul despre mine. În noaptea asta sînt mai nerăbdătoare decît am fost acum cinci ani.

- Anticiparea întărește plăcerea, zise el zîmbind. Suflă în lumînări, iar foșnetul hainelor ei îi produse un efect afrodiziac. În timp ce o conducea spre pat, amintiri despre neuitata noapte de acum cinci ani îi reveneau în minte.

Ceremonia căsătoriei Alycei de Angouleme cu Gilbert de Clare a fost oficiată la Palatul Westminster, unde tatăl miresei trăia în lux. Mariajul nepoatei regelui a constituit o ocazie strălucitoare, iar petrecerile au ținut toată săptămîna, exclusiv pe cheltuiala lui Henry, care era nerăbdător să impresioneze, dar și să cîștige admirația fraților săi vitregi de pe continent.

Mireasa cu ochi negri a primit numele de Clare, fiind cel mai nobil din țară, fapt care i-a adus bogății și averi imense, nu numai în bani, dar și în terenuri și castele. Gilbert, mirele de zece ani, a primit un cîine de vînătoare ca recompensă. Rod își amintea clar cum toată săptămîna dinaintea evenimentului, Alyce a flirtat cu el ca o nerușinată. Avea șaisprezece ani și era destul de coaptă pentru prima experiență sexuală. Evident, nimeni nu se aștepta ca ea să aibă răbdare pînă ce Gilbert va fi destul de matur ca să o satisfacă, așa încît Rod a decis să rezolve el însuși această problemă și a primit la rîndul său o recompensă absolut satisfăcătoare.

Își amintea acum detaliile primei lor întîlniri. Alyce purta o rochie de culoare crem, dintr-o dantelă fină. Au mîncat fructe, au băut vin, au gustat din tortul miresei, au rîs împreună cu toți oaspeții, pînă ce aceștia au început să se îmbete încet, încet. Cînd Alyce nu a mai putut să-și ia mîinile de pe el, Rod a ajutat-o să se

ridice, apoi a condus-o prin labirintul de scări și culoare ale palatului Westminster, pînă au ajuns la dormitorul lui.

Își amintea și acum foarte clar cum i-a descheiat toți nasturii de la rochie – douăzeci și patru de bucăți – după care a deschis o ușă laterală, spre apartamentele prințului Edward.

- Milord, vă aduc o mireasă care a fost profund neglijată. Are mare nevoie de consolare regală. Ca prinț și gentleman, știu că nu îi veți ignora solicitarea. Rod îi sărută mîna galant, apoi îi zise tinerei: Alyce, ți-am promis un *cavaler*, pe care nu-l vei uita niciodată.

Stînd acum în întuneric, întins pe pat, cu brațele îndoite sub cap, Rod zîmbi satisfăcut. La o zi după ce verii vitregi și-au petrecut noaptea împreună, lordul Edward l-a numit pe Rod administratorul curții sale regale.

Rosamond aștepta în fața ușii, oferindu-le celor doi suficient timp ca să se compromită. Nu avea de gînd să bată la ușă; nu trebuia să fie politicoasă. Pur și simplu va deschide ușa larg și-i va surprinde îmbrățișați. Își făcea curaj pentru gestul îndrăzneț pe care urma să-l facă, apoi trase aer în piept. Cu mîna pe clanța de fier, apăsă și ușa se deschise. Spre dezamăgirea ei, înăuntru nu se vedea nimic; era întuneric-beznă și o liniște desăvîrșită.

Răsuflă prelung și păși timid înăuntru. Cînd ochii i s-au mai obișnuit cu întunericul, văzu lumină pătrunzînd pe sub ușa unei alte camere, lipită de aceasta. Înțelegînd că făptașii erau în acea încăpere, traversă camera tiptil și se opri să asculte. Rosamond auzi rîsetele senzuale ale unei femei și realiză al cui era glasul.

Fără să-și dea seama de unde vine, simți cum un braț puternic îi acoperă gura. Se sperie îngrozitor și ar fi făcut tămbălău mare de

spaimă, dacă mîna nu s-ar fi lipit foarte bine de buzele ei. Simți că se sufocă la un moment dat și dădu să fugă, dar picioarele nu o ascultau, iar inima îi bubuia în piept.

- Nu o deschide, Rosamond.

Cuvintele erau șoptite pe un ton atît de scăzut, încît ea se gîndi că poate și le-a imaginat, pînă ce simți gura lui lipită de ureche. Instantaneu a știut cine este și a început să se zbată, ca să-i îndepărteze palma. Brațul lui puternic o învălui cu totul și simți în jurul taliei un corset din oțel, care o țintuia locului.

- Taci!

Era un ordin căruia trebuia să i se supună, așa că se liniști, apoi auzi un foșnet și un rîset care sigur ieșise din gura Alycei; ba mai mult de atît, femeia era chiar de partea cealaltă a ușii închise.

- *Edward, chiar că ai mădularul cel mai lung din tot regatul!*

- *Mădular? Este un sceptru regal, mica mea destrăbălată.*

- *Este o armă formidabilă; bagă-l în teacă înainte să leșin.*

- *Pe toți sfinții, lasă că te fac eu să leșini, gemu el întărîtat și o penetră nerăbdător.*

Rosamond auzi țipătul erotic al Alycei, apoi se auziră bufniturile repetate și sacadate ale unui corp sprijinit de ușă. Bufniturile au durat foarte mult și erau însoțite de gemetele și gîfîitul celor doi.

- *Oooh, ador cînd mă iei așa, pe ușă, asta mă face să simt cît de nerăbdător ești să te adîncești în mine.*

Cu toate că era întuneric, Rosamond știa că a roșit. Simțea cum fierberea din obraji îi cobora pînă în sfîrcuri. Pînă acum nu a fost deloc expusă informațiilor directe despre plăcerile carnale, însă acuplarea zgomotoasă a celor doi chiar rezemați de ușă părea atît de descriptivă, încît imaginației nu-i mai rămîneau multe detalii.

Rosamond simțea spirale fierbinți încolăcindu-i-se prin pîntece, coborînd spre buric, localizîndu-se spre zonele intime, acoperite de lenjeria pe care acum o simțea cum îi mîngîie pielea sensibilă; senzații noi, puternice și excitante o copleșeau.

- *Acum, acum, te rog, Edward, acum!*

- *Ce frumos mă implori, Alyce, cum aș putea să-ți mai rezist?*

Bufniturile s-au întețit, devenind din ce în ce mai intempestive, iar la un moment dat se auzi un țipăt gemut, ascuțit, care se estompă, ca și cînd buzele s-ar fi lipit de alte buze. Urmă o tăcere incitantă, urmată de un oftat prelung.

- *Gura ta îmi violează buzele așa cum nimeni nu a mai făcut-o – du-mă în pat.*

Chicotelile au continuat, pe măsură ce îndrăgostiții s-au depărtat de ușă și au ajuns în pat. În cîteva momente s-a lăsat liniștea, iar Rosamond își auzea bătăile inimii, parcă spărgîndu-i timpanul. Închise ochii și simți cum i se scurge sîngele din obraji. Alyce de Clare avea relații adultere cu prințul Edward.

Rodger de Leyburn își dezlipi palma de pe gura ei și o trase cu el în mijlocul camerei. Aprinse o lumînare și îi trase gluga de pe cap, iar pletele de culoarea spicelor de vară i se revrsau pe umeri. O privire spre chipul ei palid și buzele tremurînde au fost de ajuns ca să-i înțeleagă trăirile. Turnă puțin vin într-o cupă și i-o ridică spre buze, ca să bea puțin.

- De unde știai că sînt eu? șopti ea.

- Parfumul tău este unic. Bea, zise el ferm, dar blînd și-i oferi un scaun.

Ea se supuse și resimți înmugurind un trandafir roșu în piept.

- Rosamond, ești martoră la un secret pe care doar tu și cu mine îl cunoaștem.

- Eu...am crezut că este cu tine.

- Asta e și ideea. Toți cred asta de cinci ani. Toți sînt dispuși să se uite cu îngăduință la un flirt nevinovat. Ar fi cu totul altă problemă dacă s-ar ști că lordul Edward face sex cu soția lui Gilbert de Clare. Nu trebuie să sufli o vorbă nimănui despre acest secret periculos.

Rodger de Leyburn o văzu cît de tulburată este și de-abia atunci bănui că Rosamond Marshal chiar a fost o tînără nevinovată pînă în seara aceasta. Intenția ei a fost să-l surprindă singur cu Alyce, însă actul sexual la care a asistat a șocat-o rău.

- Vino, te conduc pînă în turnul Doamnelor.

Cînd el întinse mîna să îi ridice gluga, ea se feri de atingerea lui. Deschise ușa și o pofti să iasă, apoi merse în fața ei pe crenelurile luminate de strălucirea lunii.

Au trecut pe lîngă un paznic, iar el l-a salutat, fiindcă nu era nimic neobișnuit să umble prin castel însoțit de o femeie. Ajunși în turnul Doamnelor, Rod se opri chiar în fața ușii camerei ei și îi blocă accesul cu brațul lui puternic. Întoarsă cu fața spre el, Rosamond simți atingerea trupului aceluia uriaș, impresionant și copleșitor.

- Vei păstra secretul, Rosamond?

Se lăsă tăcerea. Cu gesturi sigure și cunoscătoare, el îi ridică bărbia și o forță să-l privească în ochi.

- Vei păstra tăcerea? o întrebă din nou.

- Vei rupe logodna noastră?

Lui nu-i venea să creadă ce aude.

- Îndrăznești să negociezi cu mine?

- Vrei să previi un scandal monstruos...

- Vreau să previn o crimă! Știi ce fire dificilă are Richard de

Gloucester şi cît de mîndru este el. Ar lua situaţia ca pe o insultă personală din partea coroanei. Disputa lui cu prinţul s-ar putea încheia cu moartea unuia dintre ei.

- Dacă jur că voi păstra tăcerea...mă vei elibera de contractul de logodnă?

El o strînse de umeri cu mîinile lui puternice.

- Nu, Rosamond, nu te voi lăsa niciodată. Vei fi a mea cu orice preţ!

Chipul ei uimit îi mai domoli accesul de mîndrie. Aparent faptul că el era cavaler şi înalt ofiţer.în garda regelui nu însemna nimic pentru ea.

- De ce nu doreşti să te căsătoreşti cu mine? întrebă el blînd.

- De ce trebuie să fiu obligată să onorez o promisiune pe care am făcut-o cînd aveam doisprezece ani? îl sfidă ea cu întrebarea. Rosamond ştia doar atît: că nu vrea să fie smulsă din traiul liniştit de la Kenilworth. Bărbatul smead, care o domina acum cu statura lui impunătoare o speria, dar o şi fascina, cu toate că nu voia să recunoască asta deschis. Dacă-şi va pune averea şi viitorul în mîinile lui, ar pierde controlul asupra propriului ei destin.

- Acceptă să petreci un timp cu mine...dă-mi voie să-ţi fac curte...curînd te voi face să te răzgîndeşti, chérie, îi vorbi el foarte convingător.

Cum Rosamond stătea cu spatele lipit de uşa din lemn de stejar, inevitabil îşi aminti de scena erotică la care tocmai asistase cu cîteva minute în urmă. Îi trecu prin minte o secundă că Roger de Leyburn o va cuprinde în braţe, o va săruta apăsat pe gură şi atunci să mai îndrăznească ea să i se opună! Îi simţea puterea atît de aproape, iar mirosul lui masculin îi acaparase simţurile, ascuţindu-i-le, pe măsură ce îndrăzneala lui era tot mai evidentă.

Inima începuse să-i bată nebunește și curînd se trezi că gîfîie de emoția anticipării.

El însă își luă mîinile de pe umerii ei, iar în clipa următoare Rosamond se echilibă și se sprijini cu mîinile pe pieptul lui. Gîndurile și sentimentele ei erau profund tulburate. Ce naiba se întîmpla cu ea? Spera din tot sufletul ca de vină să fie vinul băut pe stomacul gol, pentru toate aceste reacții necontrolate. Cînd el îi deschise ușa spre turn, Rosamond se strecură imediat înăuntru.

Ca să nu o trezească pe Demi, merse pe vîrfuri, cu toate că inima bubuia să-i spargă pieptul. Se dezbrăcă pe întuneric, lăsînd mantia și tunica pe tăblia patului, apoi se strecură sub pătură. Derulă mental evenimentele serii și începu să tremure de umilință și furie, ambele îndreptate asupra ei însăși. De unde atîta încăpățînare și impulsivitate din partea ei? Ce căutase ea în camera lui Rodger? Liniștea i-a fost tulburată, iar pacea minții zdruncinată. Dacă ar putea să întoarcă timpul înapoi și să reînceapă seara, ar îmbrăca rochia cea mai frumoasă și ar coborî bucuroasă în marele salon, să ia cina.

Rosamond nu dorea să cunoască secretele nimănui, cu atît mai puțin pe cele ale prințului. Alungînd cu greu din mintea ei chipul lui Rodger, pe cel al Alycei și al lui Edward, reuși să se cufunde într-un somn mult așteptat.

Treptat mirosul lui masculin o copleșea.

- Nu! țipă ea scurt, apoi începu să gîfîie. El o luă pe sus și o sărută pătimaș, fără să lase loc de refuz. Văzînd-o că se zbate, o apăsă mai tare de ușa dură din lemn de stejar. Cu o mînă reuși să-i depărteze ușor picioarele și-și strecură o coapsă între ele, pînă ce sărutarea și apăsarea constantă au făcut-o să nu se mai miște. Brusc ea își dădu seama că nu se poate apăra împotriva forței lui

dezlănțuite. De-abia cînd a resimțit un ușor abandon al ei în acea îmbrățișare fierbinte, Rodger i-a eliberat gura.

Cînd îl privi în ochii aceia verzi, resimți plăcerea perversă a apăsării ușii de lemn în spate, iar pe abdomen presiunea erecției lui nestăpînite.

- Mai spune o dată, șopti ea.

- Rosamond, nu te voi lăsa niciodată. Vei fi a mea cu orice preț! Ochii lui insistenți pecetluiau această promisiune.

Se simțea entuziasmată. O dorea nu doar pentru o noapte, ci pentru totdeauna. Voia să se însoare cu ea nu doar pentru castelele ei, ci pentru ea însăși! Ce plăcut era să-l țină așa, în așteptare, implorînd-o, făcîndu-l să sufere pînă la consumarea relației. Atinse ușor vena care pulsa pe gîtul lui viguros, apoi îl mîngîie pe buze. Avea gura cea mai frumoasă și ademenitoare pe care a văzut-o ea vreodată. Precis gura nu o mințea?După spusele lui, o dorea numai pentru ce era ea însăși, nu pentru moștenirea numelui Marshal. Mai mult ca orice pe lume, ea dorea să-l creadă, ardea de nevoia să fie iubită de cineva.

Rosamond se cutremură. Apropierea lui o îmbătase suficient, iar acum nu voia să-l lase să-i citească în ochi cît de mult îl dorește și ea. Mîinile lui urcau insinuant pe trupul ei, apoi degetele își găseau drum printre șuvițele de păr și cuprindeau capul ei frumos, pe care-l țineau captiv, într-o nouă sărutare arzătoare și profundă. Îi cotropea buzele cu o senzualitate debordantă și cu o ferocitate care pe Rosamond o copleșeau. Era pierdută, așa că lăsă cale liberă limbii lui insistente, care avansă tot mai adînc. Începu să se miște ca să-i simtă între picioare căldura mădularului excitat.

- Nu mai sînt o fecioară înghețată, care are nevoie să fie topită...iubește-mă, Rodger, iubește-mă!

Cînd Rosamond deschise ochii dimineața, visul acela era la fel de prezent. Reținuse toate detaliile senzuale și era șocată de sentimentele resimțite pentru Rodger de Leyburn. Cum a putut să-i permită să o sărute și să o atingă în locurile intime, chiar dacă era doar un vis? Refuza să recunoască faptul că-l considera atrăgător și dădea vina pe evenimentele la care a fost martoră noaptea trecută. Din nou roși, amintindu-și de aventura sexuală la care a fost martor auditiv. Și mai-rău era că amanții erau lordul Edward și Alyce de Clare, iar asta o șoca. Preferă să se refugieze în mînie; era numai vina diabolicului de Leyburn că ea a trebuit să afle de acea legătură scandaloasă!

Rosamond nu dorea să-i împărtășească acest secret, în ciuda faptului că se simțea atrasă de el. Doamne, dacă era după el, curînd o va trage în patul lui, în viața lui! Cînd văzu pelerina și rochia căzute pe jos, se înfurie și mai tare. Ce naiba a apucat-o aseară, cînd s-a strecurat în camera lui? Trebuia să nu se mai comporte nesăbuit. Va merge acum la singura persoană care putea să o ajute; persoana care îi fusese atît mamă, cît și înger păzitor, de cînd a rămas orfană în copilărie. Rodger de Leyburn nu-i putea ține piept contesei Eleanor de Montfort!

- Lady Eleanor, pot să vorbesc cu domnia ta despre ceva ce mă tulbură înspăimîntător? zise Rosamond, apărînd în fața ei, după ce făcuse o reverență și se apropie de masa la care castelana era așezată.

Eleanor făcu semn spre scaunul de lîngă ea.

- E vorba de logodna ta, nu-i așa, Rosamond?

- Da! Cum ai ghicit?

- Dorești să se încheie logodna și să te măriți.

- Da...nu! Vreau să închei logodna, lady Eleanor, dar nu doresc să mă mărit!

- Rosamond, scumpa mea, ai șaptesprezece ani, o vîrstă foarte potrivită ca să devii soție. Ai învățat tot ce trebuie să știi, ca să devii nu numai o mireasă excelentă, dar și o castelană desăvîrșită.

- Nu vreau să mă mărit cu Rodger de Leyburn; nu vreau să plec de la Kenilworth.

- Oh, drăguța mea, mă tem că te-am protejat prea mult de toate ale lumii. Ar fi trebuit să te încurajez să-ți vizitezi mai des moșiile, ca să știi cum să le administrezi. Înțeleg că refugiul tău este la Kenilworth, încă de cînd erai o copilă, dar acum ai devenit femeie. Vreau să te văd că-ți întinzi aripile și-ți ocupi locul cuvenit în societate.

- Rodger de Leyburn nu dorește decît moștenirea care vine cu numele Marshal!

- Rosamond, nu e adevărat. Ca administrator al lordului Edward, sir Rodger este oricum un bărbat bogat. Dacă te simți intimidată de faptul că vei face parte din alaiul regal, fă bine și lasă grijile de-o parte. Bătrînul Palat Westminster îți permite să locuiești chiar în inima Londrei, iar Castelul Windsor este un loc unde s-au construit multe turnuri noi pe malul Tamisei.

- *Sir Rodger* mă intimidează, izbucni Rosamond.

- Scumpa mea Rosamond, sir Rodger a luat micul dejun cu mine azi dimineață. Te-a lăudat foarte mult și înțeleg că e îndrăgostit de tine pînă peste cap. Ascultă-mi sfatul și nu te mai opune căsătoriei, cum am făcut eu cu contele Simon. Nu-ți va folosi la nimic; un bărbat atît de hotărît cum este el va obține ce-și dorește cu orice preț.

- Fir-ar el să fie ! rosti Rosamund furioasă. Afurisitul a ajuns la tine înaintea mea. Nu e deloc îndrăgostit de mine.

- Rosamond, habar nu ai cît ești de drăguță. Părul tău are o nuanță aurie orbitoare, iar ochii tăi în nuanțe de violet sînt fermecători. Îmi amintești de o gazelă pe care am zărit-o în deșertul Arabiei. Reacția ta furtunoasă față de Rod îmi spune că nici ție nu-ți este indiferent, totuși. O tînără isteață ca tine ar trebui să știe cum să-l învîrtă pe degetul mic. 'Descoperă-ți puterile de femeie, Rosamond și nu te teme să le folosești!

CAPITOLUL PATRU

În următoarea săptămînă Simon de Montfort a petrecut mare parte a timpului său în compania lui Edward Plantagenet. În mod cert, contele Simon căuta să-l atragă pe prinț de partea baronilor. Era un om cu o mare putere de convingere și cu scopuri bine-stabilite, pe care mereu și le atingea. Curînd bărbatul brunet și cel blond au aflat că au multe în comun. Amîndoi debordau de energie și ambiție. Puteau să meargă să vîneze toată ziua, apoi să stea la discuții toată noaptea, dezbătînd probleme de război, manevre militare sau economice. Organizau și sesiuni de pregătire pentru cei mai tineri soldați, iar aici le demonstrau personal cum să manevreze paloșul, scutul sau toporul de luptă.

Simon sublinia că aceleași calități de conducător în luptă îi sînt necesare și unui conducător de țară. Îți trebuie curaj, viziune în viitor, strategie, hotărîre, tenacitate, măiestrie și credința în propriul destin. Lordul Edward avea de toate, iar Simon descoperea acum la el și o oarecare șiretenie, asemănătoare cu a lui. De Montfort era foarte ambițios, iar el știa că Edward este înzestrat cu toate calitățile unui lider.

Oare cît va mai trece pînă ce lordul Edward își va exercita puterea de magnetism și își va pune în valoare aura regală, pentru ca să-i atragă pe oameni, iar ei să-și transfere loialitatea de la Simon

la el însuși? Înainte ca Edward să-și recunoască propriile puteri, de Montfort voia ca el să semneze un jurămînt solemn, prin care să respecte Prevederile de la Oxford.

În acest scop, contele Simon îl căută pe Rodger de Leyburn, un alt tînăr ager și extrem de pasionat de cauza baronilor.

- Rod, tu ești mai apropiat de Edward decît orice alt căpitan al său. Oare am dreptate cînd consider că el este deja convins de cauza noastră?

- Dorința lui ar fi să-i reunească pe baroni și pe regaliști, fiindcă ştie că va fi spre binele țării. Ostilitatea perpetuă are ca rezultat animozități și dușmănie în rîndul maselor. Speranța lui este că un guvern mai puternic va rezolva problemele, nu le va crea. Părerea lui este că regele trebuie să aibă consilieri englezi, oameni cu viziune și politici înțelepte, care să încurajeze alianțele comerciale și să se opună cheltuielilor cu războaie prin străinătate, care secătuiesc trezoreria.

- Cred și eu că nu se va opune Prevederilor, dar am nevoie de mai mult, zise Simon. Înainte ca Parlamentul să fie de acord, aș dori ca el să semneze, jurînd că va respecta Prevederile.

- Îmi voi folosi toată influența pe care o am, conte Simon.

- Ești un om bun, Rod. Ai stabilit deja data căsătoriei?

Rodger zîmbi dezamăgit:

- Am o mare problemă; logodnica mea nu e deloc interesată să-mi devină soție. Lady Eleanor m-a sfătuit să nu consider asta un răspuns, dar se pare că Rosamond nu mai dorește să-mi adreseze nici un alt cuvînt.

- Asta numești tu problemă? zise Simon izbucnind în rîs. Nici nu-ți dai seama peste cîte obstacole am trecut eu. Eleanor depusese un jurămînt de castitate, așa că ne-am cununat în secret. Cînd s-a

descoperit uniunea noastră, biserica a anulat cununia. Nu am avut de ales și a trebuit să merg la Roma, unde l-am mituit pe Papă! Tu nu trebuie decît să convingi o femeiușcă! Simon îl bătu amical pe spate pe Rod. Dacă nu-ți reușește nici o metodă, știi care e metoda prin care schimbi răspunsul unei doamne din nu în da? Las-o însărcinată!

Rosamond o găsi pe Demoiselle în distilerie, unde presa niște căpșuni pe care le adăuga la ceara pentru lumînări. Rosamond trase adînc aer în piept, fiindcă îi plăcea aroma.

- Am hotărît să-mi vizitez moșia de la Pershore, anunță ea. Voia să scape de Rodger de Leyburn, iar conversația cu Eleanor despre vizitarea proprietăților ei i-a oferit soluția perfectă în acest scop. Evident că doamna aproba și aștepta cu nerăbdare cununia ei cu Rodger de Leyburn, însă pe ea asta o dezamăgea. O vizită la Pershore mai amîna evenimentul și-i oferea puțin timp ca să se gîndească în ce mod putea să anuleze logodna.

Demi se opri din treabă și o întrebă:

- Mama ți-a dat permisiunea?

- Dar ea mi-a sugerat să plec, zise Rosamond entuziasmată, deși era o minciună. Mi-a amintit că sînt femeie matură acum și că trebuie să mă ocup de proprietățile mele.

- Cred că are dreptate. Ce bine de tine! Pershore e la vreo douăzeci de mile distanță. Vei merge în vizită și la castelul Deerhurst?

Rosamond lăsă privirea în pămînt și simți o săgeată în inimă. Castelul Deerhurst fusese al lui Giles, iar de la moartea fratelui ei, ea nu a mai pus piciorul acolo. Acum era al ei, dar îi era greu să-l viziteze.

- Nu cred că am timp, fiindcă trebuie să revin la Kenilworth pentru sărbătoarea sfîntă de iarnă.

- Oh, va trebui să revii pînă ce vor începe sărbătorile de iarnă, fiindcă am auzit că anul acesta vom pleca la Londra după solstițiul de iarnă!

- Sigur că da, zise Rosamond, care deja se gîndea la viitorul apropiat. Știu că vor avea loc sesiunile Parlamentului de Candlemas. Știa foarte bine că lordul Edward va pleca la Londra, însoțit de cavalerii săi; poate că vor pleca înainte ca ea să revină de la Pershore...dacă va zăbovi mai mult acolo.

În seara aceea Rosamond a îmbrăcat o rochie roșie din catifea și a coborît la cină, în Marele Salon, unde a început să-l caute din priviri pe Richard de Clare, vărul ei. Aflase că, atunci cînd o femeie vrea să obțină ceva de la un bărbat, trebuie să arate perfect. Îl zări în mulțime și se îndreptă spre masa lui.

- Pot să mă așez alături de tine, milord?

- Ar fi plăcerea mea, scumpete. Te-ai făcut atît de frumoasă, Rosamond; ce dorești de la mine? Nu, să nu te aud că protestezi, cînd o femeie caută un bărbat, întotdeauna ea dorește *ceva*.

Atunci ea îi zîmbi cuceritor. Deși trecuse bine de treizeci de ani și era cu doisprezece ani mai mare decît fratele lui vitreg, Harry, Richard moștenise aspectul fizic de la mama lui, Isabella Marshal și era încă un bărbat foarte frumos.

- Vreau să ajung la proprietățile mele de la Pershore și am nevoie de o escortă, zise ea.

- Ei bine, îți voi face această favoare cu plăcere. În fiecare zi am ostași și cavaleri care se întorc la Gloucester, iar Pershore este foarte aproape.

- Mulțumesc, Richard, știam că pot să mă bazez pe tine. Te

rog, nu-i spune lui Harry, fiindcă el mă va da de gol și va afla diavolul de Leyburn.

- Oh, îndrăgostiții s-au certat deja?

- Da, spuse scurt Rosamond, ceva de genul acesta.

Chiar în clipa aceea ochii verzi ai diavolului erau ațintiți asupra ei. Sir Rodger a văzut-o de cum a intrat în Marele Salon, care în această seară găzduia mai bine de două sute de persoane. Cu părul ei de culoarea aurului, dar și cu statura ei zveltă, evident că atrăgea atenția. Rod o văzu că se îndreaptă spre Richard de Gloucester și își ținu respirația. *Nu cred că va avea tupeu să fie atît de nechibzuită*, își zise el. Îi șopti ceva la ureche lordului Edward, iar acesta îl chemă pe valetul din spatele scaunului său și-l trimise cu un mesaj pentru Gloucester.

- Lordul Edward solicită plăcerea de a se bucura de compania doamnei, milord.

Rosamond auzi și comentă sarcastic:

- Edward nu solicită niciodată, el ordonă.

- Iar un ordin de la prinț nu poate să fie ignorat, zise zîmbitor Richard. Regalitatea are privilegiile sale, știi asta.

Rosamond se albi la față de nervi. *Richard, fir-ar să fie de treabă, tu nici nu știi*!

Veni la masa prințului și se așeză pe locul rezervat ei, între Edward și Rodger, care se ridică galant și-i ținu scaunul să se așeze.

- Plăcerea companiei tale l-a copleșit pe Sir Rodger.

- Plăcerea va fi *doar a lui*, replică Rosamond și aruncă o privire agasată spre bărbatul din spatele ei, iar dintr-o dată și a dat seama de ce fusese adusă aici, de la Gloucester. Milord, aflați că posed un oarecare grad de inteligență.

- Frumusețe, inteligență și o fire înfocată sînt o combinație pîrjolitoare.

- Mda, cine se apropie prea mult, s-ar putea prăji!

Rod profită de provocarea ei și puse mîna peste a ei. Rosamond l-ar fi împuns cu cuțitul de pe masă, dar se controlă şi preferă să-l ciupească, pînă ce i-a dat sîngele. El păru că nici nu simte vreo durere, însă o privi cu un amestec de severitate și agresivitate.

- Mă tem că ești cam prea impulsivă, domniță și asta ți-ar putea dăuna. Ar fi timpul să te îmblînzească un bărbat. O pătrunse cu privirea pătimașă, iar între picioare flacăra îl pîrjolea de dorință; nici nu se sinchisea să-i ascundă ei asta.

- Și ți-ar plăcea slujba asta? îi aruncă ea cuvintele, lăsîndu-și capul pe spate.

Lordul Edward se aplecă spre urechea ei și-i șopti amuzat:

- Rosamond, aud absolut fiecare cuvînt pe care-l spui.

Ea îi răspunse cu îndrăzneală:

- Dar *noi* nu avem secrete. În clipa cînd a rostit fraza, a știut că va regreta. Simți cum Rod o strînge de mînă pînă ce degetele i s-au albit, însă știa că merita avertismentul, pentru ca pe viitor să-și controleze limba ascuțită. Tot el a schimbat subiectul, ca să o ajute.

- Mîine va fi o zi interesantă, dacă vei urmări spectacolul de pe meterezele castelului. Contele Simon a propus ca ostașii noștri să traverseze mlaștina îmbrăcați în armuri.

- Vei fi și tu alături de ei ?

- Desigur.

- Bine! Un plonjon în apă înghețată ți-ar vindeca umflătura aceea. Rîse cu subînțeles, apoi adăugă: de pe mînă.

Rodger de Leyburn nici nu se gîndea să-i permită să aibă ultimul cuvînt. Se interesase despre un anume cavaler, pe nume Rickard și aflase că acesta era nimeni altul decît sir Rickard de

Burgh, a cărui familie bogată, irlandeză avea în proprietate toate domeniile la vest de rîul Shannon. Cînd valetul lui, Griffin, i-a adus informația, s-a trezit străpuns de fulgerul invidiei. Să ai un tată bogat și proprietăți întinse... Rosamond Marshal pomenise numele lui cu emoție în glas, iar acum el fierbea de gelozie.

- Cavalerul tău rătăcitor, sir Rickard de Burgh s-a întors în Irlanda, am auzit.

- În Irlanda? tresări ea.

El o privea cu flăcări în ochi.

- Se vorbea despre o nuntă. Mireasa este irlandeză, desigur. Mi se pare absolut firesc să te căsătorești cu cineva din țara natală.

Nu, nu se poate! Nu se poate! Rosamond avea senzația că o mînă vrăjmașă îi smulge inima din piept. Nu mai auzea nimic în jurul ei, însă simțea o durere cumplită. De-abia mai putea respira. Lacrimile se adunaseră în ochi și țiuitul din urechi era asurzitor.

Rodger o privea îndeaproape și citea suferința pe fața ei. I-a transmis vestea cu o satisfacție extremă, dar acum parcă regreta că o vede mîhnită. Se gîndi să o consoleze cumva, dar nu o făcu. Al naibii să fie dacă o va încuraja pe viitoarea lui mireasă să afișeze sentimente pentru un alt bărbat, mai ales cînd acesta era redutabilul Rickard de Burgh.

Rosamond nu știa cît a trecut pînă ce și-a revenit, însă se mai liniști cînd văzu că se strînge vesela de pe mese. Ar fi dat fuga în camera ei, dar, de parcă era în transă, se ridică, făcu o reverență spre lordul Edward și ieși din Marele Salon.

Ajunsă în dormitorul ei, tot și-ar fi dorit să plece de la Kenilworth, dar își aminti că în zori va face asta, îndreptîndu-se spre Pershore. Mîine va fi o zi perfectă pentru a evada, fiindcă toți vor fi atenți la traversarea prin mlaștină. Îi spuse lui Nan să facă

bagajele în seara aceasta, fiindcă va pleca spre Pershore, iar tot mîine în zori îi va cere voie Eleanorei, așa că acum termină de împachetat și se urcă în pat, epuizată, după care adormi imediat.

Agonia Rosamondei continuă, cînd devreme în zori merse să-i spună de plecare contesei. Știa că Eleanor va fi bucuroasă pentru inițiativa ei, dar pe ascuns se amuza. *Ea știe că fug*, se gîndi Rosamond. *Crede că fug din calea lui Rodger de Leyburn și are dreptate...dar fug și de mine însămi și de neliniștea mea! Nu pot să suport faptul că sir Rickard se va căsători, dar nu pot nici să rămîn la Kenilworth, ca să-mi plîng de milă. Trebuie să evadez! Dacă aș putea să fac altceva măcar o vreme, pînă va dispărea durerea din inima mea.*

- Draga mea, ai grijă să iei cu tine un rîndaș pentru cai și cîți servitori vei avea nevoie. Sînt sigură că vei găsi un loc în care să dormi, așa că ia cu tine niște așternuturi curate, că nu ocupă loc mult.

Cum bărbații care se întorceau la Gloucester porneau la drum foarte devreme, era de așteptat ca ei să ajungă la Pershore înainte de prînz. Tot drumul Rosamond a fost gînditoare și melancolică. Cît de proastă a fost să se îndrăgostească de sir Rickard de Burgh? Evident, era cavalerul perfect, după care orice fată ar fi oftat, dar cît de caraghioasă era, fiindcă nu trecea peste această dragoste nebună pentru războinicul irlandez.

Cînd iubești pe cineva, înseamnă că îl vei pierde. Așa a fost mereu! Cînd își va învăța lecția? După ce și-a păzit inima cu grijă, ce o apucase de a lăsat garda jos? Oare Demi avea dreptate, că ea tînjește după iubire? Singura recompensă pentru iubire este suferința! Rosamond știa că o femeie poate muri cu inima zdrobită. Așa a pățit mama ei, cînd tatăl ei a fost ucis în bătălie. Se gîndi

acum că va trebui să-și protejeze inima în spatele unei carapace de oțel, numai că asta nu diminua durerea pricinuită de căsătoria lui sir Rickard de Burgh. Știa clar că doar timpul putea să facă asta.

La ora prînzului călătorii au ajuns la destinație. Rosamond a mulțumit cavalerului care a însoțit-o pînă la Pershore, iar acesta și suita lui de ostași au plecat mai departe, fiindcă voiau să ajungă la Gloucester înainte de a se întuneca.

Cînd ea și Nan au intrat în castel, peste tot zburau găini și gîște, iar niște cîini le alergau în voia lor. Cîțiva bărbați stăteau și beau bere, iar cînd au văzut-o pe Rosamond, au rămas cu gurile căscate, însă nu s-au oferit să le ajute pe cele două călătoare, nici nu s-au arătat prea respectuoși cu stăpîna castelului. Rosamond se înfurie.

- Cine este șeful aici?

Un bărbat se ridică în picioare, iar Rosamond realiză că era beat-criță...ca de altfel toți ceilalți!

- Bețivani puturoși și murdari, eu sînt Rosamond Marshal! Unde este administratorul meu? Descălecă, fiindcă nimeni nu răspundea, apoi dădu frîiele calului grăjdarului cu care venise. Ned, du caii la adăpat și hrănește-i, pînă ce voi reuși să mă înțeleg cu nemernicul acesta de administrator!

Cînd intră în sala de mese, îl găsi pe administrator luîndu-și tacticos prînzul, alături de servitori și bucătărese, iar mesele erau pline cu bucate alese și cu vin. Oamenii aceștia mîncau tot atîtea feluri de mîncare ca și nobilii care erau invitați la un banchet la Kenilworth. Administratorul păru deranjat de prezența ei la ora prînzului. Era un om gras, cu fața roșie, transpirată și purta o tunică dintr-un material scump, iar la gît avea un lanț de aur. Le privea impertinent pe Rosamond și pe Nan.

- Spuneți ce treabă aveți.

- Sînt Rosamond Marshal, zise ea arborînd un aer de stăpînă. Am venit să-mi inspectez moșiile, domnule și ce văd aici nu-mi este deloc pe plac!

- Ce păcat. Eu dețin autoritatea deplină aici.

- Eu sînt stăpîna domeniului Pershore!

- Numele meu este Dymock, sînt șef la Pershore. Nu sînteți decît o tînără însoțită de dădaca ei. Doar nu vă închipuiți că puteți veni aici și începeți să dați ordine?

- Domnule Dymock, stai să mă vezi...ești concediat pentru obrăznicie!

Bărbatul începu să rîdă.

- Ei bine, lady Marc Doamnă de la castel, nu puteți să mă concediați. Am fost numit de contele de Gloucester să am grijă de Pershore așa cum consider eu că trebuie. De trei ani, de cînd fac asta, nu am primit nici o plîngere de la persoana respectivă.

În momentul acela veni și băiatul care se ocupa de cai.

- Milady, grajdurile sînt foarte murdare; boxele cailor nu au fost curățate cu lunile. Grăjdarul a refuzat să-mi dea nutreț pentru cai, dar oricum acolo nu este un loc potrivit în care să ne adăpostim caii.

Rosamond rămase consternată cînd văzu ochiul vînăt al tînărului.

- Ned, ticălosul acela te-a lovit? întrebă ea și lovi nervoasă cu biciul în cizmă. Voi veni imediat să văd ce este acolo. Între timp, domnule Dymock, ai grijă ca însoțitoarea mea să primească masa de prînz. Ia loc, Nan; s-ar putea să mai dureze puțin.

Rosamond se îndreptă spre grajduri, iar cînd se apropie, mirosul oribil de bălegar și urină o izbi din plin. Ezită, apoi își

strînse nasul cu două degete și păși înăuntru. Locul era îngrozitor de murdar, cum l-a descris Ned. Înăuntru erau vreo șase cai, iar cîteva boxe erau pline cu gunoi de grajd; se vedea clar că pe măsură ce boxele se umpleau cu gunoi, caii erau mutați în cele mai curate și așa se repeta ciclul.

Rosamond era extrem de furioasă și regreta că nu adusese cu ea mai multe ajutoare, după cum a sfătuit-o lady Eleanor.

Cu multă autoritate în glas i se adresă grăjdarului, care părea și el băut:

- Sînt Rosamond Marshal, iar Pershore este domeniul meu. În primul rînd vreau să înțelegi că nu-ți permit să-l lovești pe îngrijitorul cailor mei. Am venit cu cinci cai, iar ei au nevoie de hrană, apă și adăpost.

- Dymock o să-mi taie ouăle, dacă dau de mîncare cailor dumitale, zise omul cu tupeu, apoi își încrucișă brațele peste burdihan și se opri exact în fața butoaielor cu ovăz. Rosamond era atît de furioasă, încît ridică biciușca asupra lui, însă el i-o smulse imediat, cu mîna lui butucănoasă. Domniță, vă veți trezi cu fundul în bălegar, iar lui o să-i învinețesc și celălalt ochi, dacă nu ieșiți imediat din grajdul meu.

- Porc jegos ce ești, sper să putrezești în rahatul ăsta! Vino, Ned, te ajut eu să scoți apă din puț, ca să le dai cailor.

- Dar pot și singur, milady...îmi pare rău că nu am putut să mă pun cu el.

- Te voi ajuta, Ned; trebuie să-mi vărs furia pe ceva, ca să nu mor. Îmi dau seama că o femeie nu are nici pic de autoritate. Deși tot pămîntul este al meu, bărbații nu primesc ordine de la mine. Pentru Dumnezeu, cum reușește lady Eleanor să conducă ditamai castelul Kenilworth?

- Să mă scuzați, milady, dar nu conduce pentru Dumnezeu, ci în numele lui Simon de Montfort. Dacă o femeie are în spate un bărbat puternic, atît îi trebuie ca să conducă.

Rosamond procesa cuvintele tînărului, în timp ce-i ducea apă calului Nimbus.

- Va trebui să priponim caii pe pajiștea din spatele grajdului, Ned. Va fi frig la noapte, dar măcar vor avea ce să mănînce acolo. Mîine plecăm!

După ce au terminat să aranjeze caii pentru noapte, Rosamond și Ned au dus bagajele în casă, apoi ea l-a chemat pe tînăr să o urmeze în sufragerie, unde servitorii nu terminaseră încă de mîncat. Dymock dispăruse. Nan stătea acolo unde îi spusese ea să se așeze, dar Rosamond văzu că nimeni nu i-a adus nimic de mîncare. Acest fapt umplu paharul. Explodă furioasă.

Se apropie de masă din doi pași, clar pusă pe ceartă.

- Am fost jignită în cel mai urît mod posibil și îmi ajunge. Ridică mîna și mătură tot ce era pus pe masă, dintr-o singură mișcare. Toată mîncarea se împrăștie pe podea, vinul se vărsă peste feliile de pîine, brînză și carne, iar cupele s-au rostogolit prin toată sufrageria. Dacă *noi* nu mîncăm, nu mîncați nici *voi*!

Rosamond se duse apoi spre bucătărie, unde îi chemă pe Nan și pe Ned. Bucătăreasa era la fel de grasă și de roșie în obraji ca grăjdarul, asemănarea lor sugerînd că puteau fi frați gemeni.

- Asta este bucătăria mea. Ieșiți afară! îi obrăznici bucătăreasa insolentă. Rosamond apucă o cratiță mare, cu mîner lung de lemn, pe care o îndreptă spre femeia cu șorț.

- Dă-te la o parte, grăsană obraznică, sau dacă nu, te arunc în focul din vatră și te fierb ca pe o vițică umflată. Vom mînca imediat, fiindcă văd că este mîncare suficientă în bucătărie. În viața

mea nu am văzut atîta risipă de hrană! Nan, pregăteşte trei farfurii pentru noi. Ned, umple coşul acela cu brînză, fructe şi vin; le luăm cu noi sus, pentru mai tîrziu. Rosamond luă o ţepuşă pentru carne la frigare şi o împunse pe bucătăreasă în burta revărsată. Zilele tale în bucătăria mea sînt numărate. Acum dispari din faţa mea, că-mi strici pofta de mîncare!

Cînd au mai colindat prin castelul Pershore, au găsit aceleaşi semne de nepăsare ca la parter. Camerele erau murdare, neaerisite, mobila era plină de praf, covoarele roase de molii. În afară de camerele servitorilor, totul era o ruină. Nu se făcuse focul nicăieri în camere, aşa că mucegaiul se vedea peste tot, iar mirosul era insuportabil.

După ce au pierdut toată după-amiaza toţi trei, muncind din greu, au reuşit să pregătească o cameră cît de cît locuibilă. Ned a adus lemne pentru foc. Nan a ajutat-o pe Rosamond să facă patul, apoi a frecat podeaua, în timp ce stăpîna ei lua păienjenişul de pe pereţi, tavan şi ştergea geamurile.

- Slavă cerului că lady Eleanor mi-a sugerat să iau aşternuturi curate; jur că de azi înainte nu voi mai călători fără aşa ceva. Ned, tu vei dormi în anticameră. Mă tem că nu vom fi în siguranţă, dacă nu rămînem toţi trei la un loc.

Au mîncat de seară în camera curată, în faţa focului, apoi Rosamond a aprins cîteva lumînări parfumate, pe care le-a adus cu ea.

- Nu avem încotro, aşadar mîine va trebui să ne întoarcem la Kenilworth. Cînd îi voi spune vărului meu Richard despre condiţiile oribile de la Pershore, sînt sigură că va avea el grijă de toate. Trebuie să ştie şi el ce se petrece aici. Vă mulţumesc amîndurora pentru că m-aţi ajutat. Mă simt groaznic pentru ce-i aici.

- Nu este vina ta, mielușico. Am pus în bagaj cămăși de noapte groase, iar aici avem nevoie de ele. Pari foarte obosită. Hai să ne odihnim cu toții; mîine vom avea drum lung de făcut.

Rosamond se întinse pe pat și nu putea dormi fiindcă se simțea vinovată. Deși Nan afirmase că nu era vina ei, ea știa că responsabilitatea îi revenea doar ei. Doar ea și-a neglijat proprietatea, permițîndu-le administratorilor să se ocupe de domeniile familiei Marshal, în timp ce ea stătea în siguranță, fericită și fără griji, în paradisul de la Kenilworth.

Se simțea disperată, fără speranță, mică și neînsemnată. Era clar că o tînără nemăritată avea tot atîta autoritate cît au cîinii de vînătoare. Trebuia să ceară ajutor celor de la Kenilworth, recunoscîndu-se înfrîntă și lăsînd de-o parte mîndria.

Mai erau cîteva ceasuri, iar mîine, la lumina zilei, toate vor părea mai ușoare. După ce a plîns atîta pentru sir Richard de Burgh, acum, cu evenimentele de la Pershore, chiar își simțea inima sfărîmată.

CAPITOLUL CINCI

La Kenilworth armata făcea pregătiri pentru traversarea mlaștinei. Acum s-a constatat că unii soldați nici nu știau să înoate. Lordul Edward observă că bărbații din Țara Galilor nu aveau nici o problemă dacă stăteau mult timp în apă.

Griffin, un soldat blond, înalt și bine clădit îi spuse lui Rod rîzînd:

- În Țara Galilor sînt multe rîuri, așa că trebuie să știi să înoți în ape învolburate, altfel te îneci. Asta este explicația!

- Admir măiestria lor cu arcul lung, zise lordul Edward. Vreau să devin și eu expert, așa că am comandat în Gasconia cîteva arcuri; mi se par arme mai eficiente decît cele scurte.

- Sînt eficiente doar dacă le folosesc oameni instruiți, spuse Rod rîzînd.

- Milord, e nevoie de ani mulți de antrenamente, zise Griffin.

- Atunci să începem și noi să-i pregătim pe oamenii noștri, zise Edward. Puneți niște ținte acolo, pe cîmp și eu îl voi ruga pe Simon să ne împrumute o ceată de arcași galezi, care să ne învețe și pe noi meserie.

- Edward, ai uitat că oamenii mai obosesc, protestă Rod. Ostașii noștri au stat destul în apa înghețată astăzi. Nu poate să aștepte lecția de tras cu arcul pînă mîine? zise el și-i dădu lui Griffin platoșa pe care tocmai și-a scos-o.

- Dar moi mai sînteți toți, zise Edward rîzînd în hohote. Apoi își scoase și el platoșa, rămînînd la bustul gol. De pe metereze se auziră ovațiile și strigătele de admirație ale femeilor care urmăriseră desfășurarea evenimentelor. Al naibii să fiu, Rod, crezi că pot să aleg ceva?

- Nu mă îndoiesc de asta, milord, zise Rod încruntat. Oare unde naiba era fecioara lui de gheață? Cu siguranță ar fi putut să vină și ea să-l vadă cum trece înot peste rîul înghețat, chiar și numai pentru a se bucura de suferința lui. Oare cum putea să-i spargă carapacea de gheață? La interior o fi măcar fierbinte, pe cît de rece este la exterior? Poate că da, dacă te luai după firea iute pe care a demonstrat-o. Doar gîndul la ea îi produse erecția, care acum se profila prin pantalonii strîmți, uzi-leoarcă.

- Așa, dă-te în spectacol! Eu tremur de frig și o am cît un vierme.

Rod rîdea cu poftă.

- Poate cît un șarpe cu un singur ochi, Edward, în nici un caz vierme.

Peste cîteva ore, cînd bărbații s-au adunat pentru cină, Rod păru bucuros că se va reîntîlni cu Rosamond. Începuse să-i placă foarte mult cum își ascuțea ea ghearele pe pielea lui. Spera că va coborî și ea mai tîrziu. Alyce de Clare remarcă indiferența lui și se bosumflă, aruncîndu-i priviri pătimașe, dar în această seară Rod chiar nu o găsea amuzantă, ci mai degrabă enervantă.

După terminarea mesei, Rod o căută pe lady Eleanor și o găsi împreună cu Demoiselle.

- Mă tem că frumoasa Rosamond mă evită. Doamnelor, nu credeți că o puteți convinge să mi se alăture măcar după cină?

Eleanor îl privi pe sub sprîncene.

- Ah, sir Rodger, ar fi foarte dificil. Rosamond va lua cina la Pershore.

- Mamă! interveni Demoiselle. Ştii că nu a vrut să ştie nimeni unde este.

- Prostii. O doamnă fuge pentru plăcerea agreabilă de a fi urmărită...cel puţin eu aşa am făcut mereu.

Rod îi mulţumi contesei, mai ales pentru răspunsul ei aluziv. În mod tacit ea îi acorda permisiunea să o caute pe pupila ei la Pershore, ca să vadă moşia care curînd va fi şi a lui. Aşa ar avea şansa să fie singuri. Doar că nu putea,să plece în această seară, fiindcă Edward avea nevoie de el acolo pînă la miezul nopţii, apoi nimic nu-l mai reţinea pe Rod la Kenilworth. Îl anunţă pe Griffin să se pregătească de plecare imediat ce se crăpa de ziuă, apoi merse în cameră, să-şi facă bagajul. Cînd apăru şi Edward în turnul Warwick, Rod îi expuse planul său.

- Ha, femeiuşca asta fierbinte te-a pus pe jar şi acum pleci pe urmele ei. Ce diferenţă, faţă de cuceririle tale obişnuite, prietene. Cred că ţi-ai găsit perechea!

- Milord, mai degrabă cred că Rosamond şi-a găsit perechea.

- Pentru Dumnezeu, de-abia aştepţi să începi această bătălie a sexelor, dacă văd bine.

- Aşa este, recunoscu Rod, afişînd un rînjet de prădător. Ştiu de acum cine va cîştiga!

- Ticălos neruşinat ce eşti! Pleci de lîngă mine, fără să-ţi pese că mor de foame.

- Veţi supravieţui, milord. Nu plec pînă în zori, iar asta vă oferă timp pentru una, două tăvăleli.

Aproape de miezul nopţii, cînd Rod deschise uşa camerei, pentru ca Alyce să intre, s-a trezit cu chef de glume.

- Ce te face să crezi că Edward este în stare, după ce toată ziua a stat în apă rece?

- Mă tachinezi, dragule. Și mie îmi plac jocurile, spuse ea și se ridică pe vîrfuri, ca să-l sărute, apoi îi strînse ușor penisul, pînă ce îl simți rapid în erecție. Își lipi buzele pe lobul urechii lui și-i șopti: oricînd Edward nu este capabil, știu că tu poți să mă satisfaci. Să nu uiți niciodată că eu te-am ales prima, frumosul meu Rod.

El o plesni ușor pe fund și îi făcu semn spre ușa interioară. Dacă a rezistat farmecelor ei pe vremea cînd era o virgină pîrguită de șaisprezece ani, acum nu era o problemă să-i reziste. Rod se dezbrăcă și se întinse pe pat, bucuros că era o noapte rece și că aerul îi mai răcorea carnea. Deși avusese o zi istovitoare, somnul nu se lipea de el. Auzea vag chicotelile preludiului amoros și vocile celor doi din camera alăturată, așa că se foia în pat, încercînd zadarnic să blocheze mental sunetele excitante. La început i s-a părut imposibil, pînă ce a început să se gîndească la Rosamond Marshal.

Chipul ei îi apăru limpede, așa cum o văzuse în rochia aceea de catifea roșie. Ochii deosebiți, cu genele auri frumos arcuite, obrajii sărutați de soare, iar gura aceea senzuală și roșie, ca rochia. Își aminti cum a văzut-o că-și trece vîrful limbii peste buza superioară, apoi pe cea inferioară și instantaneu simți cum îi explodează penisul. Părul ei sublim îi mîngîia umerii, apoi cădea pe spate, pînă la brîu. Ea știa bine că masa aceea mătăsoasă îl atrăgea, fiindcă intenționat scutura capul, iar buclele i se adunau pe un singur umăr, dezgolindu-l ademenitor pe celălalt. Apoi, cînd se apleca, părul îi mîngîia sînii.

Rîsul ei era ca o muzică de zîne în urechile lui. Era provocator, senzual și cînd îl auzea, și-o imagina întinsă sub el,

rîzînd, dar lăsîndu-l să-i facă orice. Un rîs ademenitor este unul dintre cele mai excitante daruri pe care o femeie le poate aduce în patul unui bărbat. Îi auzea hohotul de rîs cînd i-a spus: *un plonjon în apă înghețată ar fi numai bun, ca să-ți vindece umflătura aceea.*

Simți cum îi tresărea falusul. *Un plonjon mi-ar vindeca umflătura, e adevărat, dar eu aș prefera ca destinație cupa ta cu miere.* Mirosul ei de trandafiri și migdale plutea în aer, spre nările lui, iar brusc simți pofta sălbatică să o guste. Închise ochii și gura i se umplu de sucul savuros al unei caise. Simți imediat furnicături în testicule.

Destul se chinuise; știa că acum trebuie să o dezbrace și să o mîngîie peste tot, altminteri va înnebuni. Îi desfăcu nasturii pe rînd și văzu cum îi alunecă rochia pe podea. Doamne, cît era de frumoasă. Sînii perfecți, pîlcuri de peri aurii între picioare, iar picioarele lungi, ca de gazelă. Brusc începu să simtă o durere ascuțită în testicule și agoniza. Se ridică din pat furios și luă o carafă cu vin. Începu să se plimbe prin cameră, în timp ce sorbea din vinul cu care spera să-și înece dorința nesfîrșită pe care o stîrnise în el imaginea ei.

La Pershore Rosamond și Nan s-au trezit din pricina sforăitului lui Ned. Nu l-au trezit decît după ce s-au îmbrăcat, și-au împăturit așternuturile și au făcut paturile. Au mîncat toți trei foarte repede din bucatele păstrate în coș de aseară. Rosamond știa că va trebui să mai dea ochii cu slugile obraznice înainte de plecare, fiindcă nu avea cum să plece fără să-și mai dovedească spiritul de stăpînă, avertizîndu-i de consecințele pe care le puteau aștepta data viitoare, în condițiile acestea.

Coborî în bucătărie și starea jalnică a acesteia o lăsă fără grai.

Toate cratițele și ustensilele de gătit, precum și vesela, plus farfuriile din care se mîncase în ajun erau adunate teanc, lăsate nespălate, iar toată mîncarea rămăsese neacoperită pe mese, pradă muștelor și altor insecte pe care le atrăgeau. Bucătăreasa nicăieri, însă o singură servitoare apăruse într-un colț și încerca să aprindă focul.

- Unde este bucătăreasa? întrebă Rosamond.

- Este în pat, doamnă, răspunse fata speriată.

- Dar e aproape nouă, protestă stăpîna.

- Niciodată nu se trezește înainte de zece, doamnă, șopti fata.

- Cum te numești? întrebă mai calmă Rosamond, fiindcă o văzu speriată.

- Edna, șopti ea.

- Bine, Edna, bucătăria asta trebuie curățată-lună. Tu te ocupi de curățenie? o întrebă ea.

- Da, doamnă. De aceea aprind focul, ca să fierb apă.

- Cînd știi că au rămas vase nespălate de cu seară, trebuie să te apuci de treabă mai devreme.

- M-am apucat, doamnă. A trebuit să adun lemne de foc din pădure și să scot apă din puț.

- Dar nu tu trebuie să faci asta, ar trebui să fie băieți care ajută la bucătărie. Tu ești singura fată la bucătărie aici?

- Nu mă plîng, zise Edna dînd sfios din cap. Vă rog, doamnă.

- Văd bine că ești terorizată de bucătăreasa grăsană, dar Edna, îți promit că lucrurile se vor schimba curînd la Pershore.

Rosamond merse în cămară, să ia bucate pentru drum. Luă niște șuncă, pîine, apoi o trimise pe Nan după mere și cîteva sticle cu vin roșu. Cînd au ieșit pe hol, administratorul cobora scările.

- Noi plecăm, domnule Dymock, zise ea. Vreau să te

avertizez că zilele dumitale aici, la Pershore sînt numărate. Îi voi spune totul vărului meu, contele de Gloucester; am deja o listă lungă cu lipsurile dumitale ca administrator, plus obrăznicia față de mine!

Dymock îi aruncă o privire zeflemitoare, care o făcu pe Rosamond să nu se simtă deloc în largul ei. Oare ce știa el, iar ea nu știa ? Trecu pe lîngă el arborînd un aer de contesă, deși nu era deloc degajată, cum ar fi dorit.

Rosamond ieși, iar aerul răcoros al dimineții îi tăie răsuflarea. Era foarte frig, iar ea se gîndi imediat la bieții cai rămași afară peste noapte.

- Le vom da merele cailor, Nan. Bietele animale.

Cînd au ajuns în spatele grajdului, nici urmă de cai. Se întoarse și-l văzu pe grăjdarul umflat, stînd cu mîinile în sîn și o privire tîmpă.

- Unde sînt caii noștri? întrebă ea, simțind cum îi bate inima în piept.

- Poate au fost furați, zise bruta de om, ridicînd din umeri.

Furia puse stăpînire pe ea cînd îi vorbi grăjdarului:

- Furați de tine și de Dymock, presupun! Apoi brusc o cuprinse panica. Fără cai erau prizoniere în acest loc, la mila acestor oameni fără scrupule. Ei le-au ascuns caii, iar mai departe ce i-ar opri să le facă și lor de petrecanie?

- Oh scumpa mea, ce ne facem? întrebă speriată Nan.

- Eu merg să caut în grajduri, milady. Ned puse bagajele jos și trecu pe lîngă grăjdarul nespălat, sfidîndu-l, dar riscînd un ochi vînăt iar. Cînd ieși, pe fața lui se citea clar resemnarea.

Rosamundei îi tremurau genunchii, însă știa că trebuie să plece de acolo oricum. Îngrijorată pentru soarta bidiviului ei,

Nimbus, totuși se temea mai mult pentru ea acum.

- Vom pleca pe jos, oricum aici nu rămînem. Lăsăm bagajele și mergem spre drumul principal. Țin minte că este un sat la vreo cîteva mile distanță de aici. Rosamond vorbea pe un ton hotărît, încercînd să mascheze disperarea care o cuprinsese.

Au pornit, iar după ce au parcurs cam o milă, picioarele nu o mai ascultau, simțea bășici în tălpi, iar degetele îi înghețaseră bocnă. La fel de înghețată îi era și inima. Zăriră în spatele lor un călăreț, în depărtare. Rosamond nu știa dacă era chiar real, iar halucinația i se părea și mai puternică fiindcă acum vedea doi cai, galopînd spre ei, nu doar unul. Cînd Ned îi arătă cei doi cai, pentru ea realitatea deveni palpabilă și în inimă îi încolți speranța. Oare sir Rickard de Burgh cavalerul ei în armură strălucitoare, va veni să o salveze?

Totuși, pe măsură ce se apropiau călăreții, o cuprinse teama, așa că începu să alerge, știind că ei vor veni după ea. Nu li se vedeau fețele, însă pe ea cel mai tare o înspăimînta calul; era uriaș, negru și amenințător.

Simți un fior rece pe șira spinării. Părul îi flutura sălbatic pe umeri, iar picioarele lungi, delicate încercau în zadar să se ferească din calea copitelor. Simțea că îi explodează plămînii de la aerul rece, gîfîia, iar pulsul îi spărgea timpanele. Cînd privi înapoi, făcu ochii mari și scoase un țipăt îngrozită, fiindcă văzu picioarele calului negre, puternice, ridicate chiar deasupra capului și atunci se lăsă în jos, neajutorată și îngrozită de copitele ucigașe care păreau că o vor zdrobi.

Rodger de Leyburn se aplecă din șa, cu o mișcare abilă o ridică pe Rosamond din galopul calului. Realiză că, dintr-un motiv necunoscut, ea fugea de spaimă. Își ridică viziera, pentru ca să-l

recunoască, dar spre uimirea lui, ea se înmuie în brațele lui și leșină.

- Dumnezeule mare, de ce umblați ca vagabonzii prin locurile astea?

Ned îi povesti de dispariția cailor, în care-l credea implicat pe grăjdarul de la Pershore, apoi Nan îi descrise în detaliu starea în care se afla proprietatea Rosamondei, dar și modul execrabil în care au fost primiți de Dymock, administratorul. El asculta uluit aceste relatări și cu fiecare cuvînt, simțea cum se înfuric mai tare. Rod o privi pe femeia ghemuită în brațele lui și o văzu că treptat își recapătă cunoștința.

- Sir Rodger, șopti ea, ușurată.

- De ce ai fugit de mine? o întrebă el, aruncîndu-i o privire dojenitoare.

- Eu...nu mi-am dat seaam că ești tu. M-am temut de calul tău negru, mă gîndeam că va trece peste mine. Am simțit că nu am nici o putere, exact cum a fost la Pershore, unde mi-au demonstrat cît de vulnerabilă și neînsemnată sînt.

Rod habar n-avea că ea se teme de cai, cum credea că nu se teme de nimic. mereu a dat impresia că are mult curaj, lucru pe care el îl admira. Acum o admira și mai mult, fiindcă înțelegea că își construise o fațadă pentru auto-apărare. Rosamond și-a dezvăluit această slăbiciune, iar aceasta va deveni cheia care va descuia ușa bine-păzită, dincolo de care ea își ascundea gîndurile și sentimentele.

Rodger de Leyburn era un observator atent al naturii umane. A fost prezent la lecțiile acestea dintr-o necesitate, pe vremea cînd era un simplu paj. Așa a putut supraviețui, apoi a prosperat. În prezent stăpînea perfect abilitatea să influențeze, să convingă, să

controleze, ba chiar să-i domine pe cei din jurul lui, fără să-i îndepărteze în vreun fel. Era un maestru al manipulării atît de redutabil, încît apropiații lui simțeau pentru el o afecțiune puternică, adevărată.

Acum misiunea lui sir Rodger era să o facă pe Rosamond Marshal să-i răspundă, iar această sarcină va fi uimitor de simplă. Nu trebuia decît să o facă să se simtă cea mai importantă femeie din lume.

- Te simți rău, Rosamond?

- Nu, nu. Sînt bine, milord. Dacă vrei să mă duci înapoi la Kenilworth, ca să-i relatez situația aceasta neplăcută vărului meu Richard de Gloucester, ți-aș rămîne îndatorată.

- Griffin, ia-o pe Nan în spate, pe calul tău. Ned, tu va trebui să vii înapoi pe jos, zise Rod prompt și dădu pinteni calului.

- Milord, ne îndreptăm în direcția greșită! strigă Rosamond. Am nevoie de vărul meu, Richard.

- De ce să ai nevoie de Gloucester? Pershore este proprietatea ta, nu a lui. Mă voi ocupa eu de această chestiune. De cum pătrunse pe poarta castelului Pershore, observă că nu existau gărzi care să patruleze, curtea interioară era un dezastru, plină de cîini liberi și de butoaie pentru bere. Peste tot se vedeau buruieni crescute, uscate și nesmulse demult, iar clădirea era într-un stadiu avansat de neglijare.

Sir Rodger coborî nervos din șa și așteptă să ajungă și valetul său. Cînd Griffin era lîngă el, Rod îi dădu frîiele armăsarului său, Stygian.

- Te rog să ai grijă de doamne.

Își luă din desaga șeii o mănușă din zale metalice și merse direct la grajduri. Un miros insuportabil i-a invadat nările. Un

burtos, pe post de grăjdar, puse jos o cană cu bere și se ridică în picioare cu un mare efort. De Leyburn îl măsură de sus în jos, își puse mănușa în mînă și făcu spre el cîțiva pași. Ajuns la treizeci de centimetri de brută, fără să scoată vreun cuvînt, îi trase un pumn în față, iar acesta căzu secerat. Leyburn îl lipi de pămînt, așezîndu-și piciorul pe pieptul lui.

- Presupun că tu ești cel căruia îi plac ochii vineți, fiindcă află că pînă diseară așa îi vei avea pe amîndoi...și tot pînă diseară vreau grajdurile curățate-lună. Rod apucă o lopată și i-o aruncă omului aproape de mînă. Folosește asta, ca să cureți fiecare boxă, iar dacă nu faci așa, atunci sapă-ți propria groapă...alegerea îți aparține.

Sir Rodger ieși nervos din grajd și le găsi pe Rosamond și Nan așezate pe cufere, iar pe Griffin aducînd apă cailor.

- Poți să le aduci nutreț din grajd, dar deocamdată leagă-i undeva, aici prin curte, îi zise omului său. Grăjdarul ne-a rugat să avem puțină răbdare pînă ce va face boxele lună.

Tînărul Ned, care venise și el de-abia acum, întrebă nerăbdător cu ce poate să le fie de ajutor.

- Vino după mine și adu bagajele înăuntru. Veniți, doamnelor, cred că v-ar prinde bine un foc pe frigul acesta. Își scoase mănușa plină de sînge și-i întinse mîna Rosamondei. Ea îl privi, iar el îi sugeră din ochi că nu trebuie să se teamă deloc. Rosamond se ridică și se lăsă condusă în castelul Pershore.

Dymock veni impunător înaintea lor, privindu-l impertinent pe cavalerul oacheș. Sir Rodger trecu pe lîngă el și o conduse pe Rosamond pe o banchetă tapițată, aflată în fața focului din șemineu. Așteptă să se așeze, apoi îi făcu semn lui Nan să se apropie și să se așeze alături de stăpîna ei, după care își concentră atenția asupra bărbatului.

- Spune-ţi numele.

- Eu sînt Dymock, stăpîn la Pershore. Cine sînteţi dumneavoastră?

Rod puse mănuşa însîngerată pe masă, în faţa lui, apoi îşi scoase sabia din teacă şi o puse lîngă mănuşa de oţel.

- Le Pershore există un singur stăpîn – sir Rodger de Leyburn. Eu sînt acela. Se uită la Dymock, care încet, încet se încrunta, dar expresia feţei lui trăda teamă. Rod ştia că într-o confruntare dintre doi oameni, unul domină, iar celălalt se supune.

- Am fost desemnat administrator de către contele de Gloucester, acum trei ani. Nu a avut nici un motiv să se plîngă.

Leyburn îl sfredeli cu privirea lui glacială-verzuie.

- Sir Rodger, îl corectă el.

- Gloucester nu a avut nici un motiv să se plângă, sir Rodger.

- Atunci Gloucester este un imbecil. Din fericire, aici, la Pershore el nu are oficial nici o autoritate. Doamna, a cărei prezenţă ne onorează, este logodnica mea. Foarte curînd domnia sa va fi lady Rosamond Marshal de Leyburn. Îţi sugerez să te prezinţi în faţa ei şi să-i urezi bun venit.

Dymock ascultă supus şi făcu exact ce i s-a cerut. Se apropie de doamnă şi, foarte respectuos, făcu o plecăciune, urîndu-i bun venit la Pershore.

Rosamond dădu din cap scurt.

Dymock reveni fără tragere de inimă în faţa cavalerului în armură, căruia i se alăturase acum valetul său.

- Caii doamnei vor fi aduşi la Pershore chiar azi, zise sir Rodger poruncitor. Se lăsă o tăcere ameninţătoare, iar administratorul dădu din cap afirmativ, semn că a înţeles; de-abia atunci sir Rodger a continuat discursul. Vreau să-i chemi aici pe toţi

servitorii din casă, după care îmi vei aduce registrele contabile de la Pershore.

Administratorul se văzu într-un mare impas și își linse buzele, foarte agitat.

- Asta este tot, milord?

Sir Rodger ridică o sprînceană și răspunse sfidător:

- Tot? Ăsta e doar începutul. Nu am obiceiul să le explic supușilor mei intențiile mele, dar în cazul tău voi face o excepție. Cu toată rapiditatea de care ești capabil, îți vei da silința și vei transforma acest castel din cocină care este acum într-un loc unde se poate locui civilizat. Rodger așteptă din nou ca bărbatul să dea semne că i-a înțeles mesajul.

- Și apoi, milord?

- Apoi am să te spînzur, zise sir Rodger cît se poate de calm.

CAPITOLUL ȘASE

- Milord, pot să-ți vorbesc? zise Rosamond, ridicîndu-se în picioare, alarmată de amenințarea lui sir Rodger. Cu toate că Dymock fusese din cale afară de obraznic cu ea, acesta nu era un motiv pentru a-i curma viața. Nu voia să fie responsabilă pentru moartea lui.

- Vom vorbi mai tîziu în particular, zise sir Rodger.

O salvase pe ea, îi salvase și servitorii, iar pentru asta Rosamond îi era profund recunoscătoare. Mai mult de atît, l-a pus la punct pe administrator și l-a obligat să se supună, iar ea știa că nu trebuie nici să-l întrerupă, nici să-i submineze autoritatea. Se hotărî să rămînă pe loc și să tacă.

Rod îi spuse șoptit valetului său, ca să nu-l audă ceilalți:

- Griffin, Dymock este prizonierul tău. Să nu-i permiți să facă un pas de lîngă tine. După ce va aduce înapoi caii și îmi va preda registrele contabile, ai grijă să-l închizi într-un loc sigur.

Servitorii s-au adunat în hol, toți speriați și bănuitori. Cavalerul înalt, brunet, în armură era imaginea autorității pe care nu îndrăzneau să o ignore. Rosamond se apropie de el, la semnul discret pe care i-l făcu, iar acum își începu discursul:

- Sînt sir Rodger de Leyburn, administrator regal al lordului Edward, moștenitorul tronului. Am onoarea și privilegiul să v-o

prezint pe lady Rosamond Marshal, proprietara moșiei Pershore, care va deveni curînd lady de Leyburn. Îi veți da ascultare în toate privințele. Dorința ei va fi ordin pentru voi toți. Vă veți da silința să o mulțumiți în fiecare clipă și în fiecare zi, în toate felurile posibile. Împreună nu numai că vom restaura Pershore și-l vom readuce la gloria din trecut, dar vom face așa încît locul acesta să fie invidiat de întregul ținut.

Cu toate că zîmbea, Rosamond strînse din dinți, cînd îl auzi că anunță atît de ceremonios că ea va deveni curînd lady de Leyburn. Îi venea să-i tragă un șut în fluierul piciorului pentru această aroganță, dar își reținu impulsul pentru momentul cînd vor fi singuri.

Rosamond îi examină dezamăgită pe servitori, comparîndu-i cu personalul îngrijit și harnic de la castelul Kenilworth. Cînd o văzu pe bucătăreasa cu fața roșie, îi zise cu sarcasm:

- Mă bucur să vă văd trează, doamnă. Peste o oră voi veni să inspectez bucătăria castelului și am nădejde că pînă atunci veți fi început să pregătiți cina pentru diseară. Pînă cînd voi găsi pe cineva să vă înlocuiască, va trebui să vă descurcați fără Edna. Ea va da o mînă de ajutor cameristei mele cu aranjarea obiectelor mele personale. Rosamond își mută privirea de la ea, dar se adresă celorlalți: voi toți puteți să începeți să faceți curățenie. Pershore are nevoie să fie măturat, șters și frecat cameră cu cameră. Dacă munca voastră îmi va fi pe plac, s-ar putea să vă rețin în slujba mea; altminteri veți fi liberi să plecați. Acum le spuse singurilor servitori bărbați: vreau să faceți focul în fiecare încăpere. Mulțumesc, deocamdată asta a fost tot.

După plecarea lor, Nan luă o valiză și-i făcu semn Ednei să o ia pe cealaltă.

- Vom duce astea înapoi în camera pe care ați ales-o aseară.

Cînd Rosamond și sir Rodger au rămas complet singuri, ea și-a dat părul pe spate și i-a vorbit cu o politețe exagerată:

- Milord, îmi acorzi permisiunea să-ți vorbesc?

Rod începu să rîdă, apoi îi spuse foarte calm:

- Poate că-i intimidez pe ei toți, dar nu pe tine, trandafirul meu. Acum, că sîntem singuri, presupun că-mi vei spune tot ce-ți trece prin minte, fie că-ți acord sau nu permisiunea.

- Mă rog, dacă tot voi deveni curînd lady de Leyburn, ar fi bine să încep, fiindcă intenționez să și continui, zise ea sarcastic.

- Dacă voi avea autoritate deplină și vor trebui să-mi asculte ordinele, cum le vor asculta și pe ale tale, știi foarte bine că a trebuit să-i informez că eu voi fi noul stăpîn aici.

- Dacă serviciile dumitale îmi vor fi pe plac, zise Rosamond cu aceeași ironie, s-ar putea să te păstrez în slujba mea; altfel, vei fi nevoit să pleci.

- Ai fost minunată, zise el surîzînd.

Brusc ea își dorea să o fi văzut ieri, cînd a măturat cu brațul tot de pe masă și a amenințat-o pe bucătăreasă cu o cratiță.

- De-abia acum înțeleg că a trebuit să-l amenințí pe administrator cu spînzurătoarea, ca să-l faci să se supună.

- Nu, Rosamond, zise el, acum deloc amuzat, nu a fost o amenințare aceea. Chiar am de gînd să-l spînzur pe Dymock.

- Nu vreau să am conștiința încărcată cu moartea lui, doar pentru că a fost obraznic!

El o conduse spre o canapea și o invită să se așeze.

- Conștiința *mea* va fi încărcată, cu ordinele mele, nu ale tale. Poate că ar fi mai bine să organizezi o judecată proprie și să faci dreptate. Astfel verdictul va fi același, însă vei avea conștiința curată.

- Nu te înțeleg, zise ea puțin confuză.

Rod ezită cîteva secunde, compătimind-o pentru inocență, dar decise că era timpul să înceapă să-i dea primele lecții.

- Rosamond, administrarea domeniului Pershore, cu tot cu terenurile sale, a fost lăsată pe mîinile unui administrator corupt, al cărui singur scop a fost să se îmbogățească nu numai pe cheltuiala ta, dar și pe a arendașilor tăi. Îți amintești cît de mare ți-a fost disperarea cînd s-a purtat urît cu tine, dar îți poți imagina groaza pe care a insuflat-o celor care îți muncesc pămîntul?

- Oh, nu! Am fost atît de neglijentă.

- Nu aveai cum să știi; Gloucester a fost neglijent. Eu și lordul Edward am fost cam în aceeași situație. Cînd am revenit amîndoi de pe continent și am început să facem vizite pe la castelele regale, am descoperit că anumiți administratori s-au îmbogățit transformîndu-i pe arendași în sclavii lor. Nu doar că-i puneau să muncească pînă la epuizare, dar îi și înfometau, îi băteau, îi violau, ba chiar îi spînzurau, după bunul plac al omului care se ocupa de ei. Nu-i de mirare că atîția oameni din Anglia își urăsc regele și familia lui, privind cu nădejde spre unul ca Simon de Montfort, care să-i salveze.

- Ai reușit să îndrepți răul pe care l-au făcut acești administratori corupți?

- Da. Înainte să ne îmbarcăm pentru campania din Țara Galilor, un an întreg am călătorit în toate zonele unde Edward are domenii regale și acolo am numit oameni de încredere în poziții cu autoritate, iar pe cei care au comis nelegiuiri impardonabile i-am pedepsit.

- Sir Rodger, vei face la fel și aici, la Pershore?

- Milady, onoarea mă obligă.

Rosamond își aminti ultima dată cînd a auzit aceleași cuvinte din gura lui, însă ea l-a refuzat. Știa că ar fi absolut nepoliticos să nu-i mulțumească.

- Sir Rodger, apreciez ajutorul tău în intenția de a controla personalul de la Pershore. Nu putea spune sigur că o ajută doar de dragul ei. Era evident că voia să mărească valoarea proprietății pe care o va cîștiga prin căsătoria cu ea. Era limpede că el devenise imaginea autorității în ochii servitorilor, însă Rosamond nu voia să-l lase să-și extindă această autoritate și asupra ei, așadar nu era dispusă să se supună dorințelor lui. Încercă acum să-i demonstreze că sînt egali. Milord, nu văd de ce nu am putea să fim prieteni, rosti ea hotărîtă.

Rod zîmbi, avînd grijă să nu o atingă. Pînă ce va termina cu ea, era sigur că o va face să tînjească după mîngîierile lui. În sinea lui își jură că vor fi mai mult decît prieteni, mai mult și decît soț și soție; vor fi amanți.

- Astăzi, puțin mai tîrziu, după ce vă vor fi recuperați caii, iar Dymock va fi încarcerat, voi pleca spre castelul Worchester, aflat cam la opt mile de Pershore și de acolo voi aduce personal care să pună la punct casa și să știe cum se administrează eficient un castel. Voi aduce și cîțiva soldați, care îți vor păzi proprietatea și-ți vor apăra numele.

- Sir Rodger, ești sigur că Worchester ne poate împrumuta oameni de acolo?

- Worchester este un castel regal, iar eu sînt administrator regal. Am deplină autoritate să folosesc resursele de la Worchester așa cum consider că se cuvine.

- Milord, iartă-mi lipsa de experiență. Tonul ei avea un anume scop. Este posibil să revii diseară? Rosamond nu dorea să

exteriorizeze neliniştea produsă de gîndul că va rămîne la Pershore fără el.

- Îl voi lăsa pe Griffin cu voi – poţi să-ţi încredinţezi viaţa în mîinile lui, dar îţi promit că revin astăzi, oricît de tîrziu va fi.

Ea se mai linişti, însă nu voia să se vadă asta, aşa că spuse detaşat:

- Mulţumesc, milord. Sincer, apreciez ajutorul tău în această chestiune.

La Kenilworth Simon de Montfort avea şi el neliniştile lui. Se zvonea că regele Henry nu intenţiona să revină în Anglia la timp, pentru sesiunea Parlamentului din februarie, iar fără prezenţa regelui, nu exista Parlamentul. Contele Simon avea informatori care călătoreau prin Europa alături de rege şi în patru zile vasele cu mărfuri au pornit de pe continent, aducînd mesaje spre Anglia.

Sesiunile regulate ale Parlamentului erau primul punct prevăzut în Prevederile de la Oxford, însă era evident că această prevedere ofensa masiv mîndria lui Henry. Pînă atunci convocarea sesiunii parlamentare fusese prerogativul regelui. Acum, el voia să conducă personal sesiunea, fără ca vreun consiliu să-i dicteze. Avea timp să-şi revină după panica sub care a semnat Prevederile.

Simon era furios. Ştia că Henry va folosi tratatul cu francezii ca pretext de ultim moment, ca să nu ajungă la timp pentru sesiunea parlamentară. Contele Simon decise să le scrie nobililor, pe care-i convoca la Londra, pentru sesiunea parlamentară din februarie. Îi asigură că lordul edward Plantagenet, moştenitorul tronului, va fi de partea lui. Simon spera că Rodger de Leyburn va reveni şi el curînd la Kenilworth. Tînărul cu celebra lui putere de convingere îi era indispensabil, fiindcă prin el îl convingea pe lordul Edward

să țină locul regelui în Parlament, dacă Henry refuza să revină la timp.

Alyce de Clare era furioasă că de Leyburn plecase fără să-și ia rămas bun de la ea. Cum Rod era absent, ea nu mai putea să-și petreacă noaptea cu Edward, așa încît nu mai avea rost să rămînă la Kenilworth, sub privirile disprețuitoare ale Eleanorei de Montfort.

Alyce mîzgăli un bilet pentru iubitul ei, pe care i-l dădu scutierului său, Owen, fiindcă doar în el putea să aibă încredere.

Mon Amour,

Îl voi convinge pe Richard să ne întoarcem la Gloucester, dar voi porni spre Londra și voi rămîne la Westminster, în apartamentele tatălui meu. Doresc să te întorci și tu la Windsor pînă la Crăciun, ca să putem să petrecem împreună sărbătoarea, dar dacă nu va fi așa, voi veni eu la tine oricînd vei trimite după mine.

Era un aranjament pe care l-au mai folosit înainte. Alyce avea acces la Westminster, ca și la numeroasele castele de Clare, din apropierea Londrei, fără ca odiosul ei tînăr soț să fie prezent. Ea și Gilbert nu se puteau suferi și erau foarte fericiți atunci cînd îi despărțea o distanță apreciabilă. Alyce era speriată că Edward se alia cu Simon de Montfort, deși era mult prea înțeleaptă ca să-și exprime obiecțiile în fața iubitului ei. Preferă să le verbalizeze în fața socrului ei, Richard de Clare, cînd i s-a ivit ocazia.

În ziua următoare Edward nu păru amuzat cînd Richard de Clare îi ură drum bun.

- Am stat departe de Gloucester prea mult timp. Gilbert a decis să mai stea puțin – știi, el îl venerează pe Simon – dar datoria mă cheamă. Va trebui să vii să stai cu noi la Gloucester, unde vei beneficia de ospitalitatea noastră.

- Îți mulțumesc, Richard, pentru oferta generoasă; chiar intenționez să profit de ea, într-o bună zi, curînd.

La Pershore, Rosamond gusta din toate bucatele care i se aduceau în față. Erau bune, iar ea le degusta pe toate, fiindcă înainte inspectase bucătăria și văzuse că este curată și aranjată. Rosamond și Nan luau masa singure, iar servitorii mîncau și ei în hol.

- Trebuie să recunosc, astăzi și-au meritat mîncarea.

- E uluitoare schimbarea atitudinii lor, comentă Nan. E greu de crezut, dar ieri am fost tratate ca niște gunoaie. Datorăm ziua de azi lui sir Rodger.

- Da, un administrator regal are multă putere și autoritate.

- Milady, chiar dacă nu ar fi avut nici una, nici alta, rezultatul ar fi fost același, îți garantez. Ei dau ascultare *bărbatului*, nu poziției.

- Da, este o lume a bărbaților – nu mă voi mai îndoi de asta niciodată. Toată puterea este în mîinile lor.

- Dacă o femeie este suficient de norocoasă și se mărită cu un bărbat puternic, dar ea este suficient de deșteaptă, încît să-l facă să-i mănînce din palmă, atunci ea va cîștiga toată puterea pentru ea însăși, explică Nan.

- Exact asta a făcut lady Eleanor de Montfort și știu ce încerci să-mi spui, Nan; nu am uitat că sînt logodită cu sir Rodger de Leyburn.

Nan zîmbi cu subînțeles.

- El îți amintește asta ori de cîte ori te privește cu ochii aceia verzi, de diavol. Sînt sigură că face să-ți clocotească sîngele în vene, nu, mielușica mea?

- Nu-i adevărat! declară Rosamond, deși o voce interioară o numea mincinoasă.

- Ai observat o asemănare izbitoare între sir Rodger și sir Rickard de Burgh? o întrebă Nan.

- Da...nu...nu știu despre ce vorbești.

- Vorbesc de trupurile lor – umerii atît de lați și puternici, încît fac femeile să leșine, părul mai negru decît noaptea, ochii ca două lacuri verzi, pline de tentații, în care orice femeie s-ar scufunda de bună voie, același rîs energic, baritonal, care-ți provoacă furnicături pe șira spinării. Amîndoi sînt războinici păcătoși și chipeși, care pot ademeni orice domnișoară la desfrîu.

Rosamond încercă să și-l imagineze pe Rickard de Burgh, dar în fața ochilor minții îi apărea foarte viu Rodger de Leyburn, iar chipul lui făcea să dispară celălalt cavaler, deși acesta îi invadase inițial visele nocturne și fanteziile diurne. Se înfioră; totuși, Rod de Leyburn era real, în carne și oase, nu doar o fantezie efemeră.

În timp ce ea își savura vinul, Griffin, urmat de Ned intrară în marele salon cu vești proaspete.

- Milady, caii dumneavoastră au fost recuperați. Ned tocmai i-a hrănit și adăpat.

- Oh, ce bine! Călutul meu înseamnă atît de mult pentru mine; aș dori să-l văd. S-a înserat deja?

- Da, milady, este întuneric, dar dacă vreți, merg înaintea dumneavoastră cu o făclie, nu vă temeți, o asigură Griffin. Aveți nevoie de o pelerină groasă, fiindcă s-a lăsat frigul.

- Să vă aduc pelerina, milady, zise Ned. O să fiţi mulţumită acum, de starea în care sînt grajdurile. Băiatul o luă la fugă spre hol.

- Griffin, tu şi Ned rănîneţi să mîncaţi. Voi vizita grajdurile mîine.

- Dar amîndoi sîntem nerăbdători să vedeţi cît de bine arată grajdurile acum. Ne vom bucura mai mult de mîncare, după ce vom vedea mulţumire în ochii dumneavoastră.

Conceptul o impresionă pe Rosamond. Se simţea deosebită, la gîndul că mulţumirea ei reprezenta pentru ei o mare bucurie.

Ajunse la grajduri însoţită de cei doi, iar Nimbus, calul ei, îşi întîmpină stăpîna cu un nechezat uşor, apoi îi mirosi mîna. Se simţea mirosul proaspăt de fîn şi lemn frecat cu sodă.

- Nu-mi vine să cred că acum totul arată diferit.

- Sir Rodger este recunoscut pentru că poate să mute chiar munţii, milady.

Rosamond rîse. Adevărat, ceva munţi de bălegar şi resturi chiar fuseseră mutaţi din curtea interioară şi din grajduri. Ridică ochii spre cerul înstelat şi senin. Era foarte frig şi se lăsa gerul. Se gîndi la de Leyburn. Doar nu putea să scoată oamenii din castelul Worchester pe frigul acesta, ca să-i aducă aici diseară. Nu, azi va veni doar el, ca să-i ţină companie. Se bucura că măcar cineva o tratează ca pe un copil.

Se uită de jur împrejur, findcă nu-l vedea pe grăjdarul insolent şi beat. Îşi strînse mai aproape de corp pelerina şi în minte îi apăru chipul slinos al lui Dymock, care acum nu mai putea să-i facă vreun rău. Îi plăcea de Griffin, iar sir Rodger i-a spus că poate avea deplină încredere în el, însă Rosamund simţea că nu va avea linişte azi, pînă ce nu va simţi prezenţa protectoare a lui de Leyburn.

În castel toată aripa pe care o va ocupa ea a fost temeinic curățată și încălzită, așternuturile curate fuseseră întinse sticlă pe paturi, focurile duduiau în șeminee, iar Nan ocupa camera alăturată de dormitorul ei. Ned urma să doarmă în aripa destinată cavalerilor, cu Griffin.

Rosamond se pregătea de culcare, dar în același timp se gîndea cum putea să înfrumusețeze încăperea. Va aduce un covor gros și niște draperii bogate, iar pe pereți va atîrna tapiserii viu-colorate. Va face în așa fel încît să fie o atmosferă intimă, în care să se simtă bine și pe deplin în siguranță. Se uită acum la cuvertura de culoarea macului și o mîngîie ușor, admirînd catifeaua moale, iar în gînd îi mulțumi Eleanorei, fiindcă ea i-o dăruise la plecare.

Merse la fereastră, să se uite după Leyburn, dar totul era cufundat în beznă. Acum retrăia momentul leșinului, cînd a rămas pierdută în brațele lui Rodger. Poate că imaginea înspăimîntătoare a calului galopînd spre ea a făcut-o să-și piardă cunoștința. De fapt această imagine îi amenința visele, apărînd ca un simbol al unei temeri pe care trebuia să și-o învingă. Astfel, poate că și visul acela nemilos va dispărea.

Își simțea pleoapele grele și adormi. Afară, destul de înfundat se auzeau niște bubuituri înăbușite. Să fie tunete? Nu, erau mai degrabă zgomotele produse de copitele mai multor cai pe pămîntul înghețat. Bubuiturile se apropiau tot mai mult. Rosamond se trezi speriată, gîfîind...

La Worchester sir Rodger de Leyburn a fost primit cu căldură. Castelul era un punct forte al regalității, unde el și Edward i-au întreținut adeseori pe tinerii baroni de Hay, Clifford, Wigmore și Ludlow. Acum un an foarte mulți baroni muriseră, lăsîndu-le

fiilor lor castelele și titlurile, iar aceștia erau cam de-o seamă cu Edward.

Din numerosul personal de la castelul Worcester sir Rodger alese vreo zece persoane, pe care intenționa să-i ducă la Pershore. Alese și cîțiva administratori imobiliari, care vor supraveghea fermele arendașilor, apoi alese bărbați solizi pentru gardă, precum și cîțiva băieți pentru grajduri.

Pe Dymock îl va înlocui cu Hutton, care era administratorul-adjunct al castelului. Pe soția lui, Lizzy Hutton o alese ca jupîneasă peste toți servitorii și cameristele. Aceasta se simți flatată, mai ales că a fost solicitată să aleagă cîteva piese de mobilier, care urmau să fie transportate la Pershore, ca să mai umple încăperile goale.

Pînă ce toate au fost cărate și aranjate în trăsuri, s-a făcut ora cinei la Worcester. Rod îl lăsă pe Hutton responsabil cu transportul și-i zise că mîine dimineață era vreme mai potrivită pentru o călătorie de opt mile pînă la Pershore. Deși era o noapte geroasă, Rod îi promisese Rosamondei că va reveni, oricît de tîrzie va fi ora, așa că trebuia să se țină de cuvînt, mai ales că nu putea lăsa integral misiunea protecției pe umerii lui Griffin; știa că la Pershore nu erau decît servitori nemulțumiți, dar obișnuiți să facă ei regulile, conduși de un escroc mizerabil.

Pe la ora zece ajunse și el la Pershore. Îl frecă pe Stygian, ca să-l lase în stare bună peste noapte, apoi îl conduse într-o boxă cu paie curate, îi dădu ceva nutreț proaspăt, apoi privi aprobator prin toate colțurile grajdului, mulțumit de schimbare. Nasul, mai mult decît ochii îi spunea că ordinele lui au fost respectate întocmai.

Griffin îl aștepta și-l conduse în camera lui, unde îl așteptau un pat curat, un foc sănătos și o rezervă de vin, cele trei lucruri de care avea mare nevoie acum. Rodger află că toți caii fuseseră

recuperați și aduși înapoi, iar Dymock era închis și păzit într-un beci de sub distilerie. Griffin îi arătă și registrele contabile pe masă, apoi se retrase să se culce.

Rod își scoase cizmele și vesta groasă, din piele, apoi merse să se încălzească la foc. Își turnă un pahar cu vin și începu să se relaxeze. Merse spre registrele contabile și luă unul, pe care-l aduse cu sine în fața focului, cu gîndul să-l cerceteze.

Brusc, din camera alăturată se auzi un țipăt ascuțit, înfiorător, care-l făcu să sară ca ars de pe scaun. Alergă degrabă spre ușă, recunoscînd că era glasul Rosamondei; deja era cu mîna pe pumnalul de la centură. Cînd intră, o găsi pe Rosamond singură, întinsă pe pat, cu părul răvășit și cămașa de noapte răsucită toată, ridicată și lăsînd la vedere picioarele. Se apropie de pat și o prinse ușor de umeri.

- Rosamond, scumpa mea, trezește-te, ai avut un coșmar!

Cînd tînăra deschise ochii, groaza o făcu să scoată un urlet și mai puternic decît primul. La lumina slabă a unei lumînări care ardea încă, silueta masivă care se apropiase de ea o sperie îngrozitor, așa că începu disperată să dea din mîini, ca să-l alunge sau să se lupte cu el.

Rod o prinse de mîini exact cînd degetele strînse ca niște gheare se îndreptau amenințător spre ochii lui.

- Rosamond, sînt eu, Rod!

Vocea lui puternică și profundă o făcu să se trezească de-a binelea.

- De Leyburn? tresări ea.

Apăru o altă lumină slabă dinspre ușa laterală și Nan apăru cu o lumînare aprinsă, la fel de speriată ca stăpîna ei. Se opri în loc, interpretînd diferit scena care i se derula în fața ochilor.

- Doamne, sfinte şi fecioară Maria, sir Rodger, doar nu vreţi să o violaţi?

- Striga fiindcă a avut un coşmar urît, nu din cauza mea. Mă ocup eu de ea, Nan, mergi şi culcă-te acum.

- Rosamond...? zise Nan ezitînd.

- Sînt...bine acum. Glasul ei tremurat nu o convinse pe femeia corpolentă, dar prezenţa dominatoare a lui Rodger nu-i dădu de ales femeii şi, cum nu putea să protesteze, se retrase tăcută, ca să poată fi singuri.

- Spune-mi ce te-a speriat.

Ea tot dădea din cap, fără să poată vorbi, însă se ţinea cu mîinile de el. Rodger o simţea cum tremură, ba chiar îi simţea inima bătînd cu forţă, aşa că o cuprinse într-o îmbrăţişare paternă şi o legănă uşor. Instinctul îl îndemna să nu o forţeze să vorbească acum, fiindcă nu-i trebuia decît tăria lui. Îi simţea sînii lipiţi de pieptul lui puternic şi respiraţia ei sacadată îl excita la maxim. Mirosul ei, trupul ei delicat şi mîinile acelea de femeie disperată care se agaţă de puterea lui erau acum cel mai tare afrodiziac, însă Rod reuşi să-şi înăbuşe instinctul şi căută să o liniştească, mulţumit doar să o simtă în braţele lui.

Rosamond mai tremura şi acum, dar era prima dată în viaţa ei cînd se simţea protejată şi în siguranţă. Protecţia lui era seducătoare, transmisă de braţele acelea masculine, puternice şi sigure, iar la adăpostul lor ea s-ar fi topit pe veci. Simţea nevoia să-i împărtăşească şi lui coşmarul acela oribil, în speranţa că puterea lui se va insera cumva în sufletul ei, de unde imaginea sumbră se va şterge pentru totdeauna.

De ani buni ea nu a mai vorbit despre acest vis, care a devenit secretul ei ascuns, ruşinos, dar acum trebuia să-l scoată la lumină.

- Eu...am un vis...care tot revine, șopti ea.

- Spune-mi, murmură el calm, mîngîindu-i părul răvășit cu mîna lui mare.

Rosamond stătea cu obrazul lipit de pieptul lui, în care se auzea bătînd constant inima lui; acum ea nu se mai temea să vorbească.

- Este un...vis în care sînt călcată în picioare. Mereu același. Călărețul nu are chip...deși eu știu că este un bărbat brunet. De cal mă tem cel mai mult...este enorm, negru, înfricoșător, zise ea și se cutremură. Îmi îngheață sîngele în vene de groază, fiindcă știu că mă va urmări neobosit! Încerc disperată să scap de copitele necruțătoare...alerg tot mai repede, pînă ce-mi pierd răsuflarea, dar nu pot să scap. Cînd mă uit înapoi, peste umăr, picioarele dinainte ale calului apar deasupra capului meu...atunci strig și mă prăvălesc sub copitele lui...

Rod era un bun ascultător și tocmai de aceea mulți oameni i se confesau. Ascultatul era o artă; el nu încerca să dea sfaturi, nici să rezolve problema, decît dacă i se cerea. Pur și simplu asculta. Înțelegea că, dacă făcea pentru Rosamond ceea ce ea însăși ar trebui să facă, asta i-ar înteți teama și i-ar reduce încrederea în sine. O strînse mai aproape.

În raiul pe care-l ofereau brațele lui, gîndurile Rosamondei începeau să se limpezească, iar acum vedea lucrurile cu o claritate care-i scăpase pînă atunci.

- Desigur, șopti ea, calul negru simbolizează moartea! Eu fug de moarte...moartea părinților mei...a fratelui meu...nici pînă acum nu am acceptat moartea lui Giles. În momentele cînd sînt amenințată, am acel vis devastator!

Rodger o strînse la piept și-i lipi capul de umărul său. Buzele

încercau să-i atingă tîmpla.

- Coșmarurile au început cînd am auzit zvonuri că Giles a murit călcat în picioare, sub copitele calului său, care parcă înnebunise în timpul unui turnir.

În clipa aceea Rodger de Leyburn mulțumi cerului și iadului că Rosamond Marshal nu-i putea vedea expresia tristă a feței. Giles Marshal nu a fost ucis de calul său. Bărbatul și-a găsit moartea secerat de o mînă vrăjmașă. Rod închise ochii și își zise că va trebui să se însoare cu ea degrabă, înainte să afle cine l-a ucis pe iubitul ei frate. Căsătoria va trebui să aibă loc curînd, sau cavalerul brunet din coșmarul ei ar putea să capete un chip.

CAPITOLUL ŞAPTE

Nan aştepta o oră în plus dimineaţa, înainte să intre la Rosamond, iar stăpîna ei se gîndi că femeia îi acordase lui sir Rodger timp să se retragă discret din camera ei, în caz că petrecuse noaptea cu logodnica lui.

- Îmi pare rău că te-am speriat noaptea trecută, Nan. Cînd m-am culcat, mă simţeam în pericol fără sir Rodger şi am avut un coşmar. Apoi am văzut că de Leyburn se întorsese la castel şi m-am liniştit.

- Am vrut să rămîn, mieluşica mea, dar el m-a pus pe liber şi cînd vrea, este foarte autoritar.

- Da, ştiu, dar pe mine nu mă mai intimidează deloc. M-am considerat vinovată cînd i-am spus lucrurile cele mai urîte, dar el nu s-a supărat pe mine, ci a părut amuzat.

- Poate că este îngăduitor fiindcă nu sînteţi cununaţi încă. Nu ştiu dacă ar fi la fel de amuzat, dacă *soţia* lui ar fi prea cutezătoare cu el.

- Nan, văd că nu eşti prea consecventă. Ieri mă împingeai spre căsătorie; azi mă avertizezi în legătură cu asta. Rosamond zîmbi. Ajută-mă să-mi aleg ceva frumos de îmbrăcat – azi vin de la castelul Worcester noii angajaţi.

Rosamond coborî, îmbrăcată într-o rochie verde. Avea la gît

un lanț de aur cu șiraguri de jad, iar rochia în stil grecesc îi venea foarte bine, complimentîndu-i culoarea părului strîns într-un coc elegant la spate.

Cînd îl văzu pe Rodger de Leyburn, roși puțin și-l privi, ca să-i vadă reacția.

- Bună dimineața, milady, zise el zîmbitor într-un fel elegant, deloc intim, care nu trăda nicicum evenimentele de aseară. Făcu semn unei femei care aștepta într-o parte, iar ea veni degrabă. Ea este Lizzy Hutton. Cred că va fi o bună chelăreasă, care să răspundă peste toate femeile din slujba ta, asta doar dacă vei aproba și tu, milady. Lizzy, dînsa este Rosamond Marshal, stăpîna castelului Pershore.

Lizzy făcu o scurtă reverență, plină de respect.

- Doamnă, îmi voi da silința să vă servesc așa cum îmi veți cere. Ce doriți la micul dejun?

Rosamond o plăcu imediat, nu doar pentru că avea o înfățișare maternală, ci și pentru că era imaculată, cu boneta și șorțul albe, apretate și călcate, iar unghiile erau impecabile.

Lizzy făcu o reverență spre Nan, pe care o întrebă ce vrea să mănînce. Plecă bucuroasă spre bucătărie, iar Rosamond îl privi mulțumită pe Roger și-i zise:

- Mi se pare drăguță. Nu mă așteptam ca toți să vină atît de devreme.

- Îți jur, nu i-am amenințat, dar cred că vor să te impresioneze și să-ți arate că sînt nerăbdători să te servească. Îți recomand să-l numești administrator pe soțul lui Lizzy, în locul lui Dymock, dar decizia îți aparține, desigur. Dacă după ce discuți cu el, nu-ți convine, vom găsi pe altcineva.

- Dacă-l recomanzi pe Hutton, sir Rodger, mie îmi este

suficient; ai mai multă experiență decît voi avea eu vreodată. *Doamne, sfinte,* se gîndi ea, *de ce-i vorbesc despre experiența lui? Ar putea gîndi că sînt cuvinte cu dublu înțeles*!

- Știu că sînt foarte competenți, amîndoi, zise el amabil. În plus poți avea încredere în ei și sînt modești. Au adus și niște piese de mobilier de la Worcester, ca să facă din Pershore un loc mai primitor.

- Oh, dar ești sigur că se poate?

- Da, eu le-am spus să aducă niște lucruri, iar acum îți spun ție să te bucuri de ele.

Ea zîmbi destul de încîntată.

- Atunci eu cum aș putea să refuz?

- Oh da, tu poți oricînd să refuzi ce-ți ofer eu, Rosamond, o tachină el.

Atunci ea își aminti brațele lui care au învăluit-o aseară și își plecă privirea. *Nu ți-am refuzat puterea*, se gîndi ea. *Este singurul lucru pe care-l ai și de care eu am nevoie...singurul lucru pe care mi-l doresc*! O altă voce îi vorbi acum. *Dacă ai accepta să te măriți cu el, ai cîștiga această putere.* Rosamond răspunse acestei voci: *da, dar el ar dori de la mine mai mult decît sînt eu pregătită să-i ofer.*

- Am ezitat să te întreb, Rosamond, fiindcă poate părea insistență, dar ai dori să mergem împreună, călare, să vizităm fermele arendașilor în dimineața aceasta? Pot să merg singur, dacă preferi.

Ei îi plăcea foarte mult modul în care o includea în tot ce făcea, fie că era vorba de alegerea administratorului, sau de vizitarea pămînturilor. Cînd a ajuns la Pershore, s-a simțit total neînsemnată, dar sir Rodger schimbase această situație.

- Sigur că doresc să vizitez domeniile închiriate. Folosi exact cuvintele lui: onoarea mă obligă.

- Mulțumesc. Voi pune șaua pe calul tău cît timp iei micul dejun, apoi te aștept în curtea interioară.

De Leyburn nu înceta niciodată să o surprindă. Oare el însuși va înșeua calul, sau va pune un grăjdar să facă asta? Tot ce făcea el o făcea să se simtă specială. După ce a mîncat, urcă în camera ei să-și ia pelerina și mănușile, iar aici rămase mută de uimire. Camera era complet transformată. Nu doar că i s-a adus o cadă și o oglindă strălucitoare, dar pe podea se întindea un covor roșu plușat, iar pe pereți atîrnau cîteva tapiserii. Roger de Leyburn o surprindea din nou, iar ea se gîndi că el este genul de bărbat căruia îi place să surprindă o doamnă, oferindu-i cadouri luxoase.

Au plecat împreună călare spre prima fermă, luîndu-l cu ei pe Hutton, noul administrator, iar Rosamond îi mulțumi lui sir Rodger de Leyburn pentru că s-a gîndit la toate.

- Este plăcerea mea. Doamnele frumoase, născute în familii nobile, consideră că aceste lucruri li se cuvin.

Rosamond se întreba dacă el chiar o considera frumoasă, ori voia să fie galant? În comparație cu tenul lui măsliniu, ea era blondă și avea pielea foarte albă. Oare de asta s-a simțit atras de ea? Roși, fiindcă își dădea seama că ori de cîte ori își scutura pletele aurii pe spate, el părea excitat. Îl surprinse odată privind-o fix, pe cînd ea se chinuia să-și așeze o șuviță rebelă înapoi sub glugă, iar atunci a roșit puternic. Doamne, în viața ei nu s-a simțit atît de feminină!

Cînd au ajuns la marginea unei păduri, au speriat o familie de căprioare, care la rîndul lor au speriat un stol de păsări, iar o căprioară a luat-o la fugă prin pădure. Cînd au ajuns la prima fermă,

Rod a descălecat imediat și a ajutat-o pe Rosamond să coboare din șa. Cum nu era obișnuită cu ajutorul masculin, i se păru un gest foarte plăcut.

La toate cele șase ferme scena era cam aceeași. Fermierilor le era teamă de vizitatori. Rosamond a fost dezamăgită cînd a văzut copiii țipînd, apoi alergînd să se ascundă. Bărbații erau uscățivi, iar femeile slabe și timide; toți erau zdrențăroși și păreau sleiți de muncă, dar și înfometați.

Hutton evalua situația și nota ce trebuia făcut, mai ales pentru a repara casele și clădirile anexe. De Leyburn încerca să-i tragă de limbă pe fermieri, stimulîndu-i să vorbească. Rosamond înțelegea clar că el avea experiența situațiilor de acest gen, pe care le rezolva, iar pentru asta îi era recunoscătoare. Asculta poveștile triste și dureroase și împietri de mila lor. Oile au dat mai multă lînă anul acesta, totuși ei aproape că mureau de foame. Tot acum cei doi au aflat că Dymock a spînzurat un fermier care a tăiat un miel mort, ca să-și hrănească familia și vecinii, iar un băiat de doisprezece ani fusese bătut pînă la moarte pentru că a vînat din exemplarele de la Pershore.

Rodger de Leyburn îi zise Rosamondei că ar fi bine să organizeze o judecată pentru ca Dymock să fie acuzat de crimele comise. Ea a acceptat și atunci el le-a sugerat oamenilor să-și spună păsurile la castel, unde erau invitați în aceeași zi.

- Milord, vreau să le spui tu asta. Pe mine nu mă vor asculta în legătură cu Dymock; se tem prea mult să aibă încredere în autoritatea unei femei, deși sînt stăpînă la Pershore.

De Leyburn le spuse că îi așteaptă mai tîrziu la castel, unde să-și exprime plîngerile; le-a promis că vor fi ascultați, iar ei păreau destul de interesați să vină la Pershore.

Rosamond le vorbi femeilor.

- Vă rog să veniți și luați-vă și copiii. Cînd se va termina judecata, vreau să luați cina în salonul meu diseară.

Pe drumul înapoi Rod nu putea să-și ascundă admirația.

- Ai fost foarte binevoitoare, Rosamond.

- Doamne, dar prea mult timp am ignorat totul; nu le-am acordat acestor oameni nici o clipă de atenție, atîția ani de zile. Te rog, nu mă ridica în slăvi.

- Nu te invinovăți, Rosamond. Este inutil; nu-i mai poți învia pe morți și nici nu poți să umpli burțile celor care trăiesc, însă *poți* omorî fericirea.

Alyce de Clare nu s-a simțit în viața ei măcar puțin vinovată. Înfășurată în capa ei de blană, căptușită cu catifea roșie, călătorea în trăsură, împreună cu extrem de indulgentul ei socru, Richard de Gloucester. Îl plăcea, fiindcă era genul de bărbat pe care-l putea îmbrobodi cu feminitatea ei felină, întrucît nu era nici prea deștept, nici viclean. Avea o fire schimbătoare, dar ea era mereu atentă să nu-l perie în sens invers, dar mai ales știa că mîndria și prestigiul lui sînt sporite de prezența unei nurori atrăgătoare, tînără și de viță nobilă.

- Milord, de multe ori am impresia că Simon de Montfort vă invidiază pentru că sînteți un aristocrat de frunte al Angliei.

- Chiar așa? zise Gloucester surprins.

- Ambiția lui este legendară. Dorește să controleze baronii, dar mi se pare că vrea să vă controleze pe domnia voastră și pe prințul Edward.

- Ar trebui să nu-ți bați căpșorul acela frumos cu probleme de politică, draga mea.

- Oh, dar nu fac asta, milord. Doar că nu aş vrea să ieşiţi din graţiile regelui. După ce sădise abil seminţele, tînăra abandonă subiectul.

- Vrei să ne oprim la Pershore peste noapte? Castelul este al verişoarei mele, tînăra Rosamond Marshal, iar acolo am desemnat un administrator, care ne poate garanta o primire călduroasă.

- Aş prefera să mergem direct la Gloucester, milord. Micuţa dumneavoastră verişoară Marshal mi-a dovedit deja că nu-i sînt pe plac.

Richard înţelese motivaţia şi continuă.

- Poate că motivul principal pentru care Rosamond s-a purtat astfel cu tine a fost Rodger de Leyburn. Mereu flirtează cu tine în mod exagerat, Alyce.

- Foarte mulţi bărbaţi flirtează cu mine, milord, zise ea, zîmbindu-i provocator. Femeile din Franţa au acel ceva, căruia bărbaţii nu-i pot rezista, *n'est-ce pas*?

- Eşti o bucăţică delicioasă, Alyce. Jur că pînă şi regele este aproape îndrăgostit de tine. Ştiu că a fost un calvar pentru tine să fii măritată cu un băieţel atîţia ani, dar Gilbert are acum aproape şaisprezece ani şi garantez că este suficient de matur ca să vă puteţi consuma uniunea, zise Richard surîzător. Gilbert are nevoie de un moştenitor, Alyce. Sper că nu mă vei face să aştept prea mult un nepoţel, nu-i aşa, scumpa mea?

Alyce îşi înăbuşi senzaţia de repulsie. Roşcatul Gilbert, cu firea lui dificilă era pentru ea o povară. Era dispusă să poarte în pîntece fiul unui singur bărbat de pe acest pămînt, iar acela era vărul ei vitreg, prinţul Edward Plantagenet. Necazul era că Edward era mult prea isteţ, ca să o lase însărcinată. Cu toate că adora partidele de amor pe care ea i le oferea, avea grijă să nu ejaculeze

decît după ce se retrăgea din ea.

Data următoare cînd vor mai avea momente de intimitate, poate de Anul Nou, va încerca să-l vrăjească și să-l facă să-și piardă stăpînirea de sine.

- Este dorința mea cea mai fierbinte să vă dăruiesc dumitale și lui Gilbert un moștenitor pentru Gloucester și asta foarte curînd, milord. Își trase bine mantia peste picioare, gîndindu-se la smaraldele și diamantele pe care le va solicita drept recompensă pentru că-și risca silueta, doar ca să aducă pe lume un de Clare. Acum chiar trebuia să se gîndească la acest aspect. Dacă-i va oferi un moștenitor lui Richard de Gloucester, atunci Gilbert Roșcovanul ar putea deveni redundant. Îi oferi socrului ei un zîmbet suav în timp ce-i vorbea: aș dori să petrec tot Crăciunul la Westminster, în apartamentele superbe ale tatălui meu, milord. Cînd voi fi însărcinată, voi avea nevoie de o garderobă complet nouă, iar singurul loc unde moda franceză este disponibilă este la Londra. Nu vă supărați prea tare pe mine dacă voi da o fugă și mă voi răsfăța puțin, înainte să încep maternitatea, nu-i așa, Richard? Completă aceste cuvinte cu o bezea trimisă din vîrful buzelor, știind că el nu ar fi putut să o refuze.

După amiaza fermierii însoțiți de familiile lor au venit la castelul Pershore. Judecata urma să aibă loc în holul mare, iar Rodger o sfătuise pe Rosamond ca tot personalul de serviciu să fie prezent. Era un puternic leac împotriva celor care l-au susținut și ajutat pe Dymock în actele sale de tiranie. Cînd toată lumea s-a adunat, de Leyburn îl rugă pe Griffin să-l aducă pe prizonier din beci. Sir Rodger stătea alături de Rosamond, la masa judecătorilor și amîndoi ascultau toate necazurile pe care fermierii le aduceau spre rezolvare.

Cum plîngerile se tot adunau, Rosamond era foarte pornită împotriva lui Dymock. Cînd vorbi bărbatul al cărui fiu a fost ucis pentru că a vînat un iepure în pădure, Rosamond căută privirea mamei decedatului. Atunci a știut de ce trebuia să-l spînzure pe Dymock, fără pic de mustrări de conștiință. Tot acum înțelese de ce femeile îi lăsau pe bărbați să ia hotărîri de acest gen.

Odată cu puterea și autoritatea, veneau responsabilitățile și deciziile grele, dar ea se achită de toate fără să clipească. Nu-l lăsă pe sir Rodger să ia cuvîntul, ci vorbi direct cu Dymock:

- Vei fi dus din acest loc și vei fi spînzurat. Dacă vrei să-ți descarci sufletul unui preot, înainte să pronunț sentința, îți acord acest drept.

Rosamond se uită la fiecare bărbat și femeie din adunare.

- Dacă mai are cineva acuzații împotriva altui angajat de la Pershore, sînt gata să vă ascult. Știa că toți ochii sînt ațintiți asupra ei, cu respect și aprobare. Mai știa că sir Rodger era alături de ea și puterea lui îi conferise curajul să procedeze astfel.

Mai era vorba de doi bărbați, care de obicei stăteau de pază la Pershore și care obligau femeile să facă sex cu ei împotriva voinței lor. Rosamond îi concedie pe loc, avertizîndu-i pe ceilalți că nu va tolera asemenea comportamente.

- Dacă mai aud că se întîmplă așa ceva, nu voi ezita să dau pedeapsa cu moartea din nou.

Rosamond se uită la toți cei din sala mare și pe Edna o întrebă direct:

- Edna, dorești să reclami bucătăreasa?

Fata făcu ochii mari, speriată, dar dădu din cap negativ. Rosamond era deja cu ochii pe bucătăreasă, iar după cîteva minute de gîndire, o abordă pe femeia obeză:

- Nu te mai vreau la bucătărie; standardele dumitale de curățenie nu se potrivesc deloc cu ale mele. Cred că la silueta pe care o ai, lucrezi mai bine ca spălătoreasă. E nevoie de forță brută ca să ridici găleți cu apă, cearșafuri ude, pe care să le și storci, așa că măcar acolo voi fi sigură că vei avea mîinile curate.

Toți cei prezenți au început să rîdă, iar Rosamond roși, cu toate că știa că ultimele cuvinte fuseseră rostite parcă de o contesă.

- Regret că a trebuit să treceți prin aceste greutăți pînă ce am venit la Pershore. Recunosc, nu am știut în ce condiții trăiți. Vă promit că vom îmbunătăți atît traiul vostru, cît și condițiile de muncă. Sînteți liberi să luați cît lemn vreți din păduri, ca să vă încălziți și vă dau voie să vînați animale și păsări. Dacă va veni vremea ca pădurile să rămînă pustii, voi suspenda dreptul de vînătoare pînă ce vor fi destule păsări și animale din nou, dar vă asigur că veți avea mereu carne pe mese. Am numit un nou administrator, pe domnul Hutton, de la castelul regal Worcester. El va începe să vă ajute cu reparații la ferme și nu ezitați să-i spuneți ce anume vă mai trebuie. Una dintre nevoi este evidentă. Pînă la venirea iernii, aveți toți nevoie de haine călduroase și încălțări adecvate, iar eu vă voi pune la dispoziție materiale pentru asta. Rosamond le mai zîmbi o dată și-i invită: vă rog să rămîneți la masă, unde veți putea mînca tot ce doriți în această seară. Poftă bună!

Sir Rodger o luă de ambele mîini și le ridică pe rînd spre buze, apoi le sărută.

- Ești pe drumul spre succes, chérie. Astăzi ai făcut călătoria de la adolescență la maturitate și îți stă foarte bine.

- Cum voi plăti pentru tot ce le-am promis? șopti ea, dintr-o dată simțindu-se nepregătită.

- Cuferele de la Pershore sînt destul de pline și a fost bine că împreună cu Griffin am reușit să le dezgropăm de unde erau ascunse. Îți voi arăta mai tîrziu. Acum mergi să primești omagiile oamenilor, Rosamond, fiindcă le meriți.

Rodger traversă salonul și făcu semn unui băiat zdrențuros, slab și foarte amărît. I-a propus să fie paj în casă, explicîndu-i posibilitățile de avansare, cînd postul de administrator va fi într-o zi liber. Rosamond se gîndi că, după aspectul sărăcăcios al băiatului, mai mult ca sigur că nu știa să scrie sau să citească, așa că postul era mult peste posibilitățile lui.

- Milord, nu cred că e candidatul cel mai potrivit, după cum arată și nu pare deloc educat.

- Poate să învețe, zise Rod cu fermitate. Mi-ar plăcea să-i dau o șansă să fie mai mult decît păstor; apoi va depinde numai de el. Îmi aduce aminte de un cunoscut. Poate că trebuia să-ți cer permisiunea, mai întîi. Dacă nu-l vrei aici, îl pot lua în serviciul meu.

Rosamond se uită la tînărul speriat și citi în ochii lui că văzuse lucruri pe care nici un copil nu ar trebui să le vadă.

- Mergi la Lizzy Hutton și spune-i că vei fi pajul meu personal. Roag-o să-ți caute niște haine noi, dar să știi că ea va insista să faci o baie și să te tunzi scurt. Băiatul ezită o clipă, apoi zîmbi șmecherește și o zbughi spre persoana indicată. Rosamond înțelese că băiatul îi amintea lui de Leyburn de el însuși.

După ce toți au mîncat și au băut, s-a făcut seară, iar Rosamond le comunică generoasă că pot rămîne în marele salon toată noaptea, dacă doresc, apoi se ridică și, urmată de Nan, spuse că merge la culcare. Rod veni în spatele lor și o invită pe Rosamond în camera lui, ca să-i arate cuferele găsite.

Ea se uita uimită la fișicurile de monezi.

- Cum ai știut că administratorul a ascuns tot aurul?

Rod nu dori să-i spună cum l-a convins pe Dymock să mărturisească.

- Toate registrele contabile pentru Gloucester erau falsificate, ca să pară că la Pershore nu se obținea profit. Cheltuielile cu oile erau egale cu veniturile obținute din exploatarea lînii și a laptelui, fapt extrem de ridicol, fiindcă nu cheltuia nimic pentru întreținerea castelului, dar nici pentru ferme.

- Și este suficient cît să-mi ajungă pentru tot ce am promis?

- Da, în pădure este lemn suficient pentru reparații, iar fermierii pot munci, mai ales că este iarnă și nu e mult de lucru cu animalele. Mîine voi organiza o vînătoare, iar carnea animalelor pe care le vor prinde o vor conserva cu sare pentru iarnă. Hutton sugera să cumpărăm niște porci. Multe femei știu să țeasă, dacă le vom cumpăra războaie. Le-am spus fermierilor să ia cît vor din bălegarul adunat în spatele grajdului, pe care să-l împrăștie pe pămînt, pentru recolta din vară.

- Ești plin de surprize, milord.

- Îți plac surprizele, Rosamond? o întrebă el insistînd cu privirea asupra ei.

După felul în care îl privea, știa că a fost o întrebare intimă.

- Pînă acum nu mi-au plăcut surprizele; mi s-au părut mereu dezagreabile. Dar, trebuie să recunosc, o cadă alături de oglindă ar da gata orice femeie, deci și pe mine.

O conduse spre ușă și se apropie mult de ea. Rosamond crezu că o va săruta. Cum nici un bărbat nu a sărutat-o pînă acum, se întreba cum ar fi. El nu o sărută, ci deschise ușa, iar ea rămase cu gîndul la el.

- Cred că ești deja o femeie pregătită pentru orice, șopti el.

Poate că sînt, se gîndi ea și o spirală plăcută o străbătu din cap pînă-n picioare.

Ajunse în camera ei și începu să se dezbrace. Pe pernă văzu o rămurică de vîsc și se întrebă dacă nu cumva Nan a pus-o acolo. Nu, sigur nu a fost ea. Rosamond știa bine cine era făptașul și astfel își confirmă că nu doar ea se gîndea la sărutări.

Lăsă o singură lumînare aprinsă și se culcă. Fusese o zi incredibilă. Deciziile luate au făcut-o mai puternică și asta fiindcă de Leyburn i-a stat alături. Mirosi ramura de vîsc, iar aroma ei delicată îi aminti de seara trecută, cînd Rodger a venit la ea pe întuneric și a strîns-o în brațe cîteva ceasuri.

Oare nu va avea și în noaptea aceasta coșmarul acela? Măcar știa că Rodger este alături și va veni la nevoie. Dar dacă s-ar preface și ar mima doar coșmarul? Nu trebuia decît să strige și din nou brațele acelea o vor proteja. Roși; oare de ce avea aceste gînduri perverse?

CAPITOLUL OPT

A doua zi Rosamond decise că nu va vîna, dar merse călare alături de sir Rodger și de ceilalți vînători, bucuroasă să facă puțină mișcare atît ea, cît și calul ei. Se îmbrăcă într-o culoare care să-i complimenteze părul, adică o tunică de culoarea piersicii, pe sub pelerina în nuanța chihlimbarului. Era atrăgătoare și recunoscu asta după ochii lui care o sorbeau.

Pershore era undeva pe malul rîului Avon, care înghețase de cîteva zile și ea călărea pe Nimbus practic pe gheață, ca să-l traverseze pe malul celălalt. Era o zi perfectă: soarele cu dinți lumina peisajul hibernal, încălzind puțin atmosfera. La primele împușcături Rosamond le ură succes vînătorilor și se îndreptă încet spre castel.

Se apropiau sărbătorile de iarnă, iar în holul mare au fost atîrnate ghirlande de brad, fiindcă se apropia ziua sfîntului Nicolae, iar fructele roșii și crengile de crăciunițe erau împletite, pentru a fi legate la candelabre și pe balustrada scărilor.

Mirosea a plăcintă cu carne și biscuiți, iar Rosamond îi duse în cameră lui de Leyburn o lumînare aromată. Își aminti că dormitorul lui era foarte auster, așa că merse și-i schimbă lenjeria de pat cu una mai fină, apoi se gîndi să-i pună pe pernă o crenguță de vîsc, dar se răzgîndi. Își prinse crenguța exact pe mijlocul decolteului.

Vînătoarea s-a terminat cam după lăsarea serii și oamenii au reușit să doboare vreo zece căprioare și iepuri, precum și cîțiva mistreți. Nimic din aceste animale nu va fi irosit. Pieile vor fi curățate, apoi argăsite, iar colții de mistreț și coarnele de căprioară vor fi montate ca mînere pentru diferite unelte și cuțite. Pînă și copitele spălate bine vor fi fierte, pentru săpun, dar și ca sursă de gelatină.

Sir Rodger făcu baie și se schimbă în ceva comod, apoi coborî la cină, alături de Rosamond.

- Astă seară parcă ar fi o sărbătoare și parcă miroase a plăcintă cu carne și gîscă la cuptor.

- Cu sos de castane, aș adăuga, zise Rosamond și ochii îi străluceau. Nu-i așa că holul arată superb?

- Da, superb, zise el privind insistent crenguța de vîsc prinsă la decolteul ei. Bărbatul apreciază o primire călduroasă, atunci cînd revine de la vînătoare sau dintr-o bătălie. Dacă mai există și o doamnă care-l așteaptă zîmbind și lăudîndu-i eforturile, atunci viața este un borcan cu miere.

Rosamond simți cum îi bate inima, fiindcă Rodger de Leyburn îi făcea curte. Cina a avut un mare succes și seara s-a încheiat cu colinde și cîntece interpretate de cîțiva fermieri talentați, iar totul a fost stropit cu vin roșu din belșug.

După ce mesele au fost strînse, Rosamond se așeză pe bancheta din fața șemineului, iar Rod veni lîngă ea.

- Pari foarte mulțumită aici, încît ezit să aduc în discuție subiectul Deerhurst, zise el.

- Eu...nu a mai fost acolo de la...accidentul lui Giles. Sfinte Doamne, sper că locul nu a fost administrat ca Pershore.

- Este mult mai aproapte de Gloucester, așa încît

administratorul de la Deerhurst nu a îndrăznit să se dedea la atîtea hoții, chiar sub nasul lui Richard de Clare. Există o singură cale să afli, zise el căutîndu-i privirea. Rosamond păru că înțelege, iar atunci el s-a oferit: merg fără tine la Deerhurst, dacă nu te simți destul de confortabil să mergi acolo singură. Acolo ai copilărit?

- Da, Deerhurst a fost castelul tatălui meu.

- Uneori amintirile copilăriei pot fi dureroase. Puse o mînă peste a ei și își înlănțui degetele cu ale ei.

- Nu, am avut o copilărie fericită, pînă ce tatăl meu a fost ucis în luptă. Apoi Rosamond se gîndi că propria lui copilărie l-a îndemnat acum să facă aceste comentarii. Cît de departe este Deerhurst de noi?

- Cam opt sau nouă mile, spre sud. Trebuie să mergi pe firul rîului.

- Ar fi nedrept să o rog pe Nan să meargă călare atît de mult, mai ales dacă acolo voi găsi tot murdărie și paragină.

- Am putea să mergem doar noi doi, zise el și o strînse de mînă.

Propunerea lui tentantă rămase suspendată deasupra lor cîteva minute. Evident, era datoria ei să inspecteze Deerhurst, nu doar de dragul arendașilor, ci și pentru memoria lui Giles și cea a părinților ei. Pe de altă parte, faptul că ar călători singură cu sir Rodger i-ar apropia mai mult de momentul căsătoriei. Era clar pentru ea că nu poate fi chiar atît de rău să petreacă puțin timp împreună cu el. Jocul acesta al laudelor și complimentelor era foarte agreabil. De-abia acum Rosamond recunoștea că se simte atrasă de Rodger, însă îi va trebui multă putere de convingere, pentru ca să o facă să-i accepte cererea în căsătorie.

- Cînd? veni intempestiv întrebarea ei.

- Mîine.

Îl văzu cum se uită din nou fix la crenguța de vîsc prinsă la decolteu (sau se uita mai degrabă la sînii ei?), apoi ridică privirea spre gura ei. Rosamondei i se tăie răsuflarea, de emoție că a acceptat prea repede invitația. Acum el își imagina că îi este permis să o sărute! Îi sărută mîna delicat, insistînd pe fiecare deget, iar ea părea dezamăgită. *Jur că face asta intenționat*, se gîndea ea, *face dragoste cu mine doar cu privirea, ca să pot anticipa ce poate face gura lui destrăbălată! Bine, atunci vom juca amîndoi acest joc.*

Rosamond ridică încet cupa și sorbi puțin vin, apoi ridică ochii și-l privi cu atenție, în timp ce își linse lent buza de sus, apoi pe cea inferioară. La fel de intenționat privirea ei coborî asupra gurii lui, unde zăbovi nepermis de mult. Oftă, moment în care sînii coborau și se umflau încet. Îi urmări privirea clocotind de pasiune. În clipa cînd îl văzu că se apleacă să o sărute, ea se ridică.

- Trebuie să-mi fac bagajele, dacă vom pleca în zori. Noapte bună, milord.

Rod scoase o înjurătură în surdină și o privi încruntat cum se depărtează. Își zise atunci că va trebui să aibă grijă, fiindcă Rosamond era o tînără isteață; nu trebuia să-i subestimeze inteligența. Apoi rîse; bine măcar că și ei îi plăcea jocul!

Rosamond își luă cea mai groasă rochie din garderobă și se înfășură în mantia din catifea îmblănită pe margini. Nu luase multe lucruri cu ea, ci doar o lenjerie de pat.

Rod o ajută să urce în șa, iar ea zîmbi, lăsînd-o pe Nan în urmă. Femeia o privea mustrător, deși nu știa că refuzul Rosamondei a venit chiar din prea multă considerație pentru confortul ei.

- Știu ce pui la cale, îi spuse Nan, dar să nu uiți că ești neprihănită, iar el e cu cinci ani mai mare decît tine și a trăit în destrăbălarea de la curtea regală a *Gasconiei*! Vei fi ca un mielușel dus la tăiere.

- Vorbim de Gasconia, nu de Gomora, Nan.

- Pentru mine e totuna, din cîte am auzit, replică enervată Nan.

- Tu și restul lumii doriți să mă mărit cu el, totuși vă opuneți cînd avem ocazia să fim singuri. Nan, cu toate că sir Rodger mi se pare extrem de atrăgător și îmi recunosc sentimentele față de el, află că nu-i voi cădea în palmă ca o prună coaptă. Cu toate că este un bărbat cu experiență, te asigur că pentru el reprezint ceva mai mult decît o partidă bună!

Rosamond îl mînă pe Nimbus și auzi clinchetul clopoțeilor de argint legați chiar de Leyburn la căpăstrul animalului. Era un gest frumos din partea lui și o dovadă că dă atenție detaliilor, cînd e vorba de o femeie importantă pentru el. Următorul gînd era că știe mult prea bine cum să-i facă pe plac unei femei. Se întrebă în gînd dacă și ei îi pasă de el, iar răspunsul veni imediat: *Da*!

- Buiestrașul tău este din rasa cailor albi ca laptele, din Țara Galilor. Armăsarii sînt foarte buni cai de război. Armăsarul meu negru este de origine franceză și este un cal de viteză. Sper că nu te sperie, nu?

- Nu, atîta timp cît ești lîngă el și-l strunești. Mi-ar fi frică să-l călăresc, recunoscu ea. Caii lor erau parcă o extensie a propriei persoane, al lui negru și puternic, al ei lung în picioare și bălai. De ce armăsarul și iapa o făceau să se gîndească la împerechere? Rosamond roși vizibil și se temea ca el să nu-i citească gîndurile. Schimbă subiectul. Dacă vom găsi la Deerhurst aceiași servitori

leneși, unde am putea găsi alții?

- Asta nu e greu deloc. Castelul Tewkesbury este la doar două mile distanță de Deerhurst.

- Presupun că și Tewkesbury este tot castel regal?

- Era, dar Tewkesbury este acum al meu.

- Al tău? întrebă ea surprinsă.

- Mi-a fost dăruit de către rege pentru serviciile prestate.

Rosamond părea stînjenită. Habar n-avea că el este deținătorul unei averi impresionante, atunci cînd l-a acuzat că vrea să se însoare cu ea pentru domeniile pe care ea le deține.

- Îmi cer scuze pentru că te-am acuzat de ambiții materiale, milord.

- Este perfect adevărat, zise el zîmbitor. Dacă un om ambițios are un castel, el va dori să aibă două. Dacă are două, tînjește după patru!

- Nu e un aspect care să flateze! spuse și ea. Recunoști deschis că mă dorești fiindcă moștenesc o avere?

- Aș fi ipocrit dacă aș spune că nu e așa, însă tu, chérie, ai mai mult să-mi oferi, în afară de cîteva castele.

- Cum ar fi? De cum puse întrebarea, a știut că acum vulnerabilitatea ei va ieși la suprafață.

- Ai un nume vechi, nobil; ești educată, inteligentă și pregătită să devii o castelană competentă. Ești iscusită, mîndră, inocentă și copleșitor de frumoasă. Cu adevărat, un premiu de excepție.

Ea făcu ochii mari. Nu mai primise astfel de complimente niciodată și nu știa cum să răspundă.

- Pot să-ți amintesc totuși că sînt un premiu pe care deocamdată nu ai reușit să-l revendici? răspunse ea provocator.

După ce au mers călare cam cinci, şase mile, prin vînt puternic, el o întrebă:

- Rosamond, nu cumva îţi este frig?

Dacă ar fi spus da, oare el s-ar fi gîndit să o ia pe calul lui, ca să o protejeze de vremea rea? Se cutremură la gîndul că trupurile lor s-ar fi putut atinge atît de intim. Ce i-ar fi mai potrivit acum, să fie provocatoare sau să se vaite? Alese prima variantă şi spuse, lăsîndu-şi capul pe spate, pentru ca pletele să-i fluture în vînt:

- Îmi place să simt vîntul prin păr. Mă înviorează! Chiar atunci gluga îi descoperi capul, iar părul îi flutură pe spate, ca un rîu de aur.

- Ştii că eşti şi mai ademenitoare cu părul desfăcut, dar eşti mult prea mîndră ca să recunoşti că ai îngheţat bocnă! zise el. Cred că ar trebui să ne oprim la Tewkesbury ca să înnoptăm.

Aşadar acesta era jocul lui! Avertismentul lui Nan îi reveni în memorie. Dacă accepta să petreacă noaptea la castelul lui, ar fi însemnat că-l invită să-şi ia ce libertăţi doreşte.

- Nu cred, milord, veni repede răspunsul ei glacial. Îl îndemnă pe Nimbus să o ia înaintea lui Rod. Deşi nu ştia bine drumul, avea de gînd să urmeze curgerea rîului.

La un moment dat Nimbus se opri la o răscruce, unde rîul Avon se contopea cu rîul Severn. Bietul animal călcase pe o capcană pentru lupi, ascunsă sub zăpadă şi aceasta se închisese peste copita lui. Necheză speriat şi o luă la galop peste apa îngheţată. Cumva calul reuşise să se debaraseze de capcana nenorocită, însă îşi păstră galopul nebunesc, fiind foarte speriat.

De Leyburn ştia că gheaţa nu-l va ţine pe cal cu călăreţ cu tot, iar apa rîului curgea învolburată pe sub stratul de gheaţă.

- Rosamond, nu! urlă el. Opreşte-l! Cu inima la gură privi

calul de neoprit, iar la un moment dat acesta căzu în apă, cu călăreț cu tot și dispărură amîndoi sub stratul gros de gheață. Mai reuși să iasă la suprafață, chinuindu-se să iasă spre mal, însă Rod văzu îngrozit că șaua era goală.

- Ajutor! Ajută-mă! striga Rosamond, iar apa îi ajungea pînă la gură, acoperindu-i strigătele. Simțea că se scufundă tot mai adînc, iar hainele grele, acum îmbibate cu apă, o trăgeau fatal spre adîncuri. La un moment dat atinse fundul apei cu gheata și se mai liniști, căci mai jos de atît nu putea să se scufunde.

Curentul o mai trăgea sub gheață, dar ea se lupta să iasă deasupra. Nu mai avea timp să se roage, nici să gîndească; trebuia să se agațe de ceva, altfel avea să fie dusă la vale, în apa mai adîncă. Panica puse deja stăpînire pe ea. Cu cît încerca să apuce vreo ramură sau un bolovan colțuros, cu atît își pierdea echilibrul precar.

În viața ei Rosamond nu avusese parte de o asemenea experiență și de atîta frig. Simțea cum îi străpunge pielea, sfîșiindu-i carnea de pe os, strecurîndu-se încet în sînge, înghețînd-o complet. Parcă și plămînii erau plini de apă, căci nu mai putea să respire, totuși reușea să strige.

- Rosamond, nu intra în panică! țipă Rod, trăgînd o sfoară din desaga șeii, pe care o aruncă spre ea.

- Mă scufund! reuși ea să strige.

- Dă-ți jos pelerina! îi strigă el.

Rod se gîndise la toate într-o fracțiune de secundă, cît ea se scufundă. Era clar că gheața nu-l va ține și pe el, chiar dacă ar fi mers spre ea tîrîș. Nu avea timp de pierdut, fiindcă ea putea să moară de frig. Legă capătul sforii împrejurul unui copac, apoi se legă în jurul brîului cu capătul celălalt. Se aruncă în apă și porni spre ea. O văzu cum dispare sub apă, apoi iese iar, purtată de

curent. Înotă pe sub apa cumplit de rece, însă nu dădea de ea acum. Îi văzu capul ieșind scurt la suprafața apei, unde rămase cîteva secunde, suficient cît să-i strige din răsputeri:

- Rosamond! Sînt aici! Vino spre mine! Vocea lui părea un ocean de siguranță, însă în sufletul lui nu era chiar așa.

Făcu un efort și ajunse aproape de ea, apoi o luă de mînă și o trase spre el, iar ea scîncea de durere și sperietură.

- Scumpa mea, ține-te tare! Ești foarte curajoasă!

În acele momente ea nu mai putea să vorbească, nici să dea din mîini în vreun fel. Era complet amorțită sub apele nemiloase și nu își mai simțea nici corpul. Epuizarea o copleșise, iar acum respira doar din instinct, însă se apropia periculos de pragul pierderii cunoștinței.

Rod o prinse cu brațul lui sigur și puternic, dar pînă la mal părea cale lungă. Cu ultimele eforturi omenești posibile, Rod reuși să o apuce de mijloc și să înoate cu ea pînă la mal. O trase în sus, dar observă că nu mai respiră, așa cum stătea întinsă pe spate. O întoarse cu fața în jos, se așeză deasupra ei, și începu să o apese pe spate, ca să-i scoată apa din plămîni. După ce tuși de cîteva ori și o cantitate mare de apă îi ieși pe gură, Rosamond își reveni. Deși nu deschisese ochii încă, știa că respiră bine. O ridică și o ținu strîns la pieptul său. Fluieră după calul său, iar Stygian veni imediat la el.

- Bravo, băiatule...stai liniștit, șopti el, apoi urcă în șa, cu Rosamond în brațe și porni într-un galop nebunesc spre castelul Tewkesbury. În apropierea zidurilor strigă la un ostaș de pază să cheme niște băieți la intrarea în curte, apoi calul continuă alergarea pînă în curtea castelului. Aici deja valeții alergau să-l ajute. Sări din șa, cu Rosamond în brațe. Văzu cu coada ochiului că Nimbus,

calul ei îl urmase pe al său și era bucuros că nu-i va anunța Rosamondei dispariția calului pe care știa că-l îndrăgește. Dădu ordin băieților de la grajduri:

- Să vă uitați la piciorul calului – a călcat pe o capcană pentru lupi!

Rod mai dădu cîteva ordine scurte, apoi intră pe poarta înaltă din stejar, îndreptîndu-se spre scări, spre mirarea tuturor servitorilor care-l priveau. *Sper ca în camera mea să fie făcut un foc sănătos, altfel voi biciui pe toată lumea,* se gîndea el, în timp ce urca scările două cîte două. Deschise ușa dormitorului său cu piciorul și o așeză pe Rosamond în fața șemineului, după care trase de pe pat o blană groasă și începu să-i scoată pe rînd hainele ude. Apoi Rod îi înfășură trupul despuiat în blana de rîs și de-abia atunci își dădu seama că îi tremurau mușchii picioarelor, de atîta efort.

Burke, administratorul său intră în cameră, cu un braț de prosoape și o sticlă cu vin vechi.

- Milord, ați face bine să vă scoateți repede hainele ude. Merse și-i scoase un halat din șifonier. Vă aduc imediat și niște supă caldă. Pot să vă mai ajut cu ceva, sir Rodger?

- Mersi, Burke, mă descurc, zise el, privindu-l îndatoritor.

- Ca întotdeauna, milord.

Rod o șterse ușor pe Rosamond pe față cu un prosop, iar ea deschise încet ochii, apoi îi închise la loc, însă nu părea conștientă. El mulțumea cerului că totuși logodnica lui dădea semne că-și revine. Îi șterse părul lung și îi împleti în jurul capului un fel de turban. Avea pielea toată învinețită de frig și acum el se grăbea să o scoată din starea de hipotermie, care știa cî i-ar putea fi fatală.

Se dezbrăcă și el repede, aruncînd într-un colț hainele mustind de apă. Așa gol cum era îngenunchie lîngă Rosamond și

îi descoperi trupul. Era atît de plăpîndă și delicată, încît simțea nevoia să o protejeze. Pentru prima dată în viața lui simțea față de o femeie altceva decît dorință sau dispreț.

Își turnă puțin coniac în palmă și apoi începu să o frecționeze, pornind cu umerii. Cu mișcări circulare, coborî spre piept, peste sîni, peste abdomen, apoi pe șolduri. O masa ușor, cu degete puternice, dar pricepute, din cînd în cînd mai risipind puțin coniac pe pielea ei, fiindcă știa că așa îi va pune sîngele în mișcare.

Rod îi ridică un picior și începu să-i maseze pulpa, lăsîndu-se în jos, spre genunchi, apoi ridică și celălalt picior și la contactul mîinii lui aspre cu pielea delicată, atît de apropiată de zona intimă, simți o erecție puternică. Rosamond avea picioarele mai lungi decît și le-a imaginat el în fanteziile lui sexuale, iar în clipa următoare erecția începu să pulseze intermitent, semn că atingerea corpului ei fin îi îmbătase simțurile peste măsură. Nu mai făcuse nici unei femei astfel de masaj și abia acum realiză plăcerea și erotismul unui masaj corporal. Își promise că se va delecta pe îndelete cu această plăcere în viitor, cînd Rosamond se va fi restabilit complet.

Penisul erect nu-i dădea pace, iar sîngele îl inundase abundent. La fel stătea situația și cînd intră Burke, care aduse niște supă de pui cu smîntînă, pe care a așezat-o încet pe o masă, fără să clipească măcar în direcția Rosamondei. Între timp Rod o acoperise, ca să nu o supună nici unui risc inevitabil.

- Nu vreau să-i dau să mănînce decît după ce își va reveni total, zise el.

- Supa este pentru domnia voastră, milord, dar presupun că v-ați încălzit destul, zise el cu dublu înțeles.

Rod îi aruncă o privire amenințătoare, însă Burke știa foarte bine că stăpînul lui mai mult lătra, decît să muște.

- Pînă acum nu ați pierdut nici o femeie, milord. Cine este dînsa?

- Este Rosamond Marshal.

- Doamne, Dumnezeule, de ce nu spuneți așa? Aveți grijă de ea să-și revină, iar eu chem imediat o cameristă, să aibă grijă de ea.

- Nu vreau nici o cameristă; eu mă ocup de ea. Ieși odată de aici, omule și lasă-mă singur cu ea.

După ce Burke a ieșit, Rod a luat-o în brațe pe Rosamond. O mîngîia delicat pe obraz, după ce i-a desfășurat și turbanul de pe cap și îi șoptea:

- Rosamond, trandafirul meu, deschide ochii!

După ce i-a spus aceste cuvinte de trei ori, ea deschise ochii în sfîrșit. Îl recunoscu imediat, apoi păru copleșită de amintirile neplăcute de acum cîteva ore.

- Eu...îmi este...frig...

Rodger continua să o susțină cu o mînă, iar cu cealaltă a turnat coniac în cupă și i-a dat să bea puțin.

- Încetișor, o preveni el.

Ea ridică mîna, iar de-abia atunci el văzu că tremura ca varga. Îi frecă degetele de la o mînă, apoi pe cele de la mîna cealaltă. Rosamond bău cîteva guri, apoi se opri extenuată, după care îi oferi din nou să bea și după ce mai sorbi o dată, întoarse capul.

Rodger o întinse pe pat, susținîndu-i capul cu cîteva perne, după care o acoperi bine cu blana de rîs. Observă că deja căpătase culoare în obraji. Doar buzele mai păreau ușor vineții.

- Te vei face bine, scumpa mea. Acum îți este mai cald?

Rosamond îl privi pierdută, iar mîini, picioare și trup, pe toate le simțea înghețate.

- Mi-e frig...

De Leyburn se decise imediat. Dădu la o parte plapuma și blana și se întinse pe pat, lipit de ea. Nu exista decît o cale să-i încălzească trupul. O strînse la piept și începu să o frece pe spate, apoi pe picioare, mai sus, peste fese. Avea palmele plie de bătături și știa că ea le resimțea asprimea. Cînd Rosamond începu să scîncească ușor, de-abia atunci realiză că ea începea să reacționeze.

Erecția lui de marmură împungea insistent în abdomenul ei, iar Rod încerca să o ignore, sperînd că va dispărea, însă devenea din ce în ce mai greu de stăpînit. Cum penisul lui se tot freca de abdomenul ei, probabil că ea simțea un disconfort, fiindcă începu să geamă parcă de durere și se ferea de el.

- Rosamond, nu te teme, ai încredere în mine. Dacă simți tot ce-ți fac, asta e foarte bine. Lasă-te pe mîna mea, simte căldura mea, simte-o.

- Doare....șopti ea.

Rod realiză că nu gemea de teamă, ci de durerea produsă de falusul lui rigid, care apăsa ca o sabie pe pielea sensibilă. Rapid o întoarse cu spatele la el, adăpostindu-și bărbăția învîrtoșată între fesele ei perfecte. Apoi continuă să o mîngîie peste sîni, pe piept, apoi circular pe abdomen și ceva mai jos...

Fără să o mai întrebe acum, Rod știa că Rosamond începe să se încălzească. Deja o simți ușor transpirată de la căldură și coniac, iar amestecul acesta senzual de arome îl îmbăta pur și simplu. Practic trupurile lor lipite unul de altul făceau transfer de căldură și de senzații, iar momentul era unul cu adevărat divin.

Rosamond nu avea nici energia, nici dorința să protesteze la vreun gest de-al lui. Parcă pierduse orice fărîmă de voință și acum își lăsa trupul pradă mîinilor acelora calde și posesive. Stătea

ghemuită în căușul acela musculos și reconfortant, într-o stare de perfectă euforie, alunecînd lin într-o mare caldă a senzațiilor delicioase. Mîinile lui erau minunate; ar fi vrut să o mîngîie la nesfîrșit așa. În cele din urmă își simți pleoapele grele și se abandonă somnului, în paradisul plăcut al corpului lui Rodger de Leyburn.

El o simți că se relaxează și chiar percepu momentul cînd adormise. Rămase și 'el nemișcat, ca să nu-i tulbure odihna vindecătoare, dar se chinuia teribil. Cînd se lăsă întunericul, închise și el ochii, cu toate că nu putea să doarmă. Trupul lui era acum torturat de dorința înfrînată și de pasiunea pentru femeia care-i dormea în brațe.

CAPITOLUL NOUĂ

Rod știa că Rosamond s-a trezit, fiindcă brusc s-a dezlipit de el și s-a întors pe spate. O tăcere apăsătoare coborî peste cei doi, în primul rînd fiindcă ea își aminti cum au ajuns la această intimitate șocantă. Leyburn s-a întins pe pat, lîngă ea, ca să-i ofere căldură cu propriul trup, ba mai mult de atît, erau amîndoi goi-pușcă! Rosamond nu era furioasă, deși se atentase la pudoarea ei; mai degrabă îi era recunoscătoare, fiindcă altfel s-ar fi îmbolnăvit foarte rău.

Deși Rosamond nu era furioasă, ea se simțea stînjenită. Nu știa cît timp au stat așa, iar acum, la lumina lunii, îndrăzni să vorbească.

- Milord, mă aflu într-o situație extrem de inconfortabilă... împart patul cu un bărbat; chiar cred că am dormit cu tine! Toată lumea mă va crede o destrăbălată, totuși jur că nu am fost nici măcar sărutată.

Rod se sprijini într-un cot și se apropie de ea:

- Asta se va remedia imediat.

Îi căută gura, iar Rosamond îi dărui buzele ei. Sărutul lui era înfometat, dar nu devastator, cel puțin nu la început. Cînd a simțit că gura ei îl primește, și-a adîncit sărutarea. Rosamond a trăit cea mai plăcută și caldă experiență din viața ei. Dorința puse stăpînire

pe el și începu să-i treacă prin vene. O strînse lîngă el, strivindu-i sînii feciorelnici de musculatura puternică a pieptului său. Senzația provocatoare o făcu să-și încolăcească brațele în jurul gîtului lui. Sărutul a continuat, insistent, fierbinte, pînă ce i-a topit pe amîndoi, tulburîndu-le simțurile.

- Trandafirul meu, acum poți să te consideri sărutată. Cum te simți după marele chin?

- Chinul din rîu, sau chinul acestui sărut? întrebă ea.

- Sărutul meu a fost un chin? întrebă el mirat.

- A fost un cataclism de senzații, la fel ca șocul căderii în rîu.

- Mă îndoiesc, draga mea: cînd te-am scos din rîu erai inconștientă. Sărutul meu nu te-a făcut să leșini.

- Poate ar fi bine să mai încerci o dată, am senzația că voi leșina curînd. El răspunse invitației ei, fără alte cuvinte. Ardea de dorință și o săruta sălbatic, dînd frîu liber tentației, dar imediat își aminti că Rosamond era încă virgină. Știa că putea să o seducă în acest moment, dar dacă îi răpea fecioria, poate că ea ar regreta și l-ar acuza că a profitat de ea, într-un moment de vulnerabilitate. Ceea ce ar fi fost absolut adevărat, recunoscu el.

Cu greu a reușit Rod să-și domolească pasiunea. Era la fel de tare excitat și știa că așa va rămîne atîta timp cît stăteau întinși pe pat, dezbrăcați. Era un chin divin, să o simtă lipită de el și încă nu se săturase de această tortură. Foarte încet trase în jos plapuma de pe corpul ei, lăsînd-o dezgolită.

- Vreau să te privesc, îi spuse el, iar ea roși cînd privirea lui o studie atent, din cap pînă-n picioare, la lumina argintie a lunii.

Îi admiră genele lungi, aurii, care-i aruncau umbre pe obrajii delicați. I se umflaseră și buzele de la atîtea sărutări, așa încît acum gura ei era și mai seducătoare și senzuală. Avea părul lung răvășit,

fiindcă se uscase lent, de la căldura din cameră şi nu fusese periat. Gîtul ei zvelt era ca o coloană de alabastru, completată de umerii rotunzi şi frumoşi, dar şi de osul delicat al omoplatului. Sînii ei rotunzi şi perfecţi îl ademeneau pe Rod să-i atingă, să-i guste.

Cuprinse unul în palma sa şi admiră uimit globul sfîrcului roşiatic, pe care începu să-l dezmierde, să-l frece uşor, atingîndu-l insistent cu degetul mare, ca să-l întărească, pînă ce arăta ca o bijuterie. La fel de încet, începu să o mîngîie pe piept, oprindu-se pe locul inimii, după care se apucă să dezmierde şi celălalt sîn, pe care-l alintă la fel de îndelung şi atent. Cum nu mai putea rezista, se aplecă şi-i sărută, apoi îi linse, îi gustă ca pe nişte fructe coapte. Rosamond parcă-şi pierdea răsuflare de plăcere, iar sînii tresăltau neliniştiţi, sub gura lui înfometată.

Cînd mîna lui ajunse pe abdomenul ei, alunecînd în jos, spre locul intim, parţial acoperit de blana de rîs, Rosamond protestă, dar el se aşteptase la asta. Mîna i se opri în loc, pînă ce o convinse că nu-i va face nici un rău.

- Trandafirul meu, noi nu facem nimic rău acum. Vreau doar să-ţi arăt cîteva jocuri ale iubirii. Îţi promit că vei rămîne virgină – nu vei fi compromisă în nici un fel.

Ea se întreba dacă putea să aibă încredere în el. Viaţa ei era în mîinile lui şi exact forţa şi determinarea lui au salvat-o, însă putea să-şi riste virtutea? Mai exact, putea să aibă încredere în ea însăşi? Era foarte plăcut să stea întinsă pe pat, lîngă el, mai plăcut decît orice făcuse pînă atunci. Poate că intensitatea plăcerii era dată şi de faptul că era una interzisă, sau ea era recunoscătoare pentru că a salvat-o şi dorea să-l recompenseze.

Poate era doar curioasă şi voia să afle ce era cu misterul acela dintre bărbat şi femeie, despre care auzise atît de multe, dar pe care

nu l-a cunoscut niciodată. Oricare ar fi fost motivul, rămase tăcută și la fel de tăcută își dădea acordul pentru tot ce-i făcea el.

Rod dădu de-o parte complet blana de rîs și admiră vrăjit frumusețea feminină etalată în fața lui.

- Rosamond, mă uit la tine cît ești de frumoasă. Parcă ai fi un crin din Cîntecul lui Solomon. O sărută acum pe buric, apoi continuă să o admire extaziat. Ai niște picioare foarte lungi, cum nu am mai văzut niciodată. Ard de dorință cînd mă uit la ele. Le simt parcă încolăcite în jurul meu, cînd facem dragoste...dacă vom face dragoste, dar nu la noapte, iubita mea, promit.

Cu privirea lui intensă ațintită asupra ei, Rosamond se simțea frumoasă. Nu era obișnuită ca bărbații să-i facă atîtea complimente, dar i se părea ceva firesc și se simțea flatată. Fața lui măslinie și părul de culoarea abanosului o ațîțau și pe ea, accelerîndu-i pulsul, iar mușchii conturați de pe piept, acoperiți cu peri negri o tentau să-și treacă degetele peste ei, să-i mîngîie, să-i maseze. Totuși știa că nu trebuie să-l excite mai mult de atît; deja era pe punctul să-și piardă controlul.

Cînd Rod își trecu degetele prin cîrlionții aurii din zona pubiană, Rosamond se înfioră de plăcere, se arcui spre spate și țipă:

- Nu!

El își retrase degetele imediat și o luă de mînă, apoi foarte încet îi strecură un deget în interiorul propriei ei feminități.

- Savurează senzația, simte plăcerea, scumpa mea. După aceste cuvinte, își lipi degetul de al ei și începu să preseze ușor locul acela extrem de sensibil, ca să-i permită să se obișnuiască mai întîi cu intimitatea. Știa cît de plăcută trebuie să fie senzația pentru ea, fiindcă se cutremura și gemea ușor, iar el continua să atingă rapid și insistent interiorul moale și fierbinte.

Încă un geamăt scurt îl făcu pe Rod să-și dea seama că este prima dată cînd ea simte pe pielea ei ce înseamnă senzualitatea feminină. Curînd puse stăpînire pe gura ei și stabili cu limba un ritm care se potrivea cu pulsațiile produse de degetele lor îngemănate. O simți extrem de umedă și atunci și-a dat seama că este și ea excitată. Continuă cu mișcări concentrice împrejurul mugurelui sensibil și astfel o făcu să simtă pasiunea. Degetele lui continuau mișcările lent, apoi mai apăsat, dar în același tempo constant; deși știa că femeile își doresc un tempo mai rapid, preferă să-l mențină așa, ca să-i prelungească plăcerea și să i-o intensifice, apoi să-i provoace un orgasm cît mai puternic.

Rosamond simțea deja un arc fierbinte pornind din centrul faminității ei, urcînd spre pîntec și radiind în cei doi sîni, care au devenit foarte sensibili. Cîteva străfulgerări o parcurgeau continuu, iar scînteile flăcării senzuale, aprinsă de el urcau, pînă ce au făcut-o să se încordeze, apoi să tresalte plăcut, iar în final avu chiar impresia că s-a desfăcut ca un evantai, într-un extaz delicios.

Rod opri imediat jocul de mișcări ritmate și îi apăsă ușor pe clitorisul torturat plăcut, simțindu-i chiar pulsațiile, apoi a așteptat pînă ce s-au disipat și ultimele spasme ale orgasmului. O cuprinse apoi în brațe și o ținu așa, strîns, ca să o lase să-și savureze experiența unică și încîntarea momentului intim trăit. Și el se vedea depășit de tumultul reținerii atît de îndelungate și știa că o dorește pasional. Ar fi vrut să o posede pe loc și să se împlînte în teaca ei strîmtă și fierbinte, unde să pătrundă adînc, nemilos, ca semn că a cucerit-o pe această femeie și a făcut-o a lui pe veci.

Această nevoie nesatisfăcută a lui îl făcea să se cutremure convulsiv; dacă nu găsea și el eliberare, știa că o va viola. În consecință, îi trase degetele spre el și, ținîndu-le într-ale lui, își

căută penisul oțelit și îi înfășură degetele în jurul lui, iar după cîteva manevre ascendent-descendente, ejaculă cu un strigăt disperat. Se acoperi cu un cearșaf, liniștindu-se fiindcă deocamdată nu-și putea depune sămînța în cupa ei. Va trebui să mai amîne această plăcere, pînă ce va deveni soția lui după lege.

Rosamond își lipi fața de umărul lui, într-un gest de timiditate tardivă, dar în același timp începea să simtă strania putere pe care i-o conferise această experiență intimă trăită cu el.

- Îmi pare rău, Rosamond, șopti el, frustrat după eliberare. Te rog, crede-mă că am făcut gestul acesta de dragul tău, dar și pentru mine.

Cînd se trezi a doua zi dimineața, sir Rodger nu era prin preajmă. Cineva bătu la ușă, iar Rosamond văzu halatul lui de casă pus pe fotoliu, îl luă și se înfășură în el, apoi întredeschise ușa. Cîțiva servitori au adus pe un suport cu role o cadă superbă, cum ea nu mai văzuse pînă atunci, în formă de corabie vikingă, sculptată din lemn, vopsită într-o nuanță de roșu puternic și avînd în vîrful catargului un dragon.

Master Burke, castelanul, venea și el în urma servitorilor, ducînd un coș mare, plin cu bureți, uleiuri de baie și săpunuri parfumate.

- Dacă mai aveți nevoie de altceva, milady, vă rog să-mi spuneți. La noi castelul este într-o ordine desăvîrșită și avem destule cameriste pe care puteți conta și care să vă ajute cu orice doriți. Doar că sir Rodger nu mi-a permis încă să vă ofer o cameristă.

- Sînteți foarte amabil, master Burke. Mi-aș dori să fiți castelanul meu. Cred că mă descurc și fără cameristă. Dacă vă gîndiți la ce se cuvine, mă tem că este cam tîrziu pentru asta.

- Nici o problemă, milady, spuse bărbatul, apoi făcu o plecăciune și se retrase.

Rosamond știa că putea să conteze pe master Burke pentru păstrarea secretelor ei, așa cum probabil tot el le păstra pe cele ale lui Rodger de Leyburn.

Camera era scăldată de razele soarelui, care intrau generos prin ferestrele largi și abia acum ea putea să admire decorul. Știa că, după stilul ales, era dormitorul lui Rodger de Leyburn. Mobila era luxoasă și dramatică. Probabil că șemineul era importat din Țara Galilor, după pietrele cu care era decorat. Draperiile și perdelele erau din catifea, iar covorul părea de fabricație persană. Pe pereți erau agățate cîteva tapiserii flamande, iar un perete întreg era ocupat de un șifonier uriaș, iar la ferestre erau două măsuțe din lemn de abanos, încrustate cu piele roșie, spaniolă. Pe una dintre mese se afla o statuetă din marmură neagră, înfățișînd niște zeități grecești. Rosamond recunoscu în decorarea camerei stilul lui Rodger de Leyburn. Era unul scump și se vedea clar că apreciază obiectele de calitate, fiindcă erau foarte multe colecționate în timp.

Rosamond se dezbrăcă și făcu un pas în apa suficient de caldă, iar un miros delicat, floral îi ajunse la nări. Era o aromă de crizanteme, dar nu-i vedea sursa. Își mirosi mîna, fiindcă nu știa dacă mirosul vine dinspre cadă, sau i s-a impregnat pe piele de la halatul lui de Leyburn. Era o aromă excitantă, exotică și chiar erotică, așa că putea fi a halatului.

Cînd se deschise ușa dormitorului, Rodger intră nestingherit, iar ea îl certă, în același timp în care se lăsă pe spate, în cadă:

- Nu ai bătut!

- Nu sînt obișnuit să bat la ușa dormitorului meu, spuse el amuzat. Cum știu că nu ai cu ce să te îmbraci, am rezolvat

problema, asta dacă nu aveai de gînd să te plimbi pe aici dezbrăcată, pentru mine?

Era clar pus pe glume, iar ea se bucură cînd văzu că a făcut un pas înapoi din mrejele intimității, pe care le țesuse cu o seară înainte.

- De Leyburn, ești un diavol. De fapt, chiar uitasem că nu am nimic de îmbrăcat.

- Am cîțiva metri de catifea de culoarea ametistului și cred că sînt de ajuns pentru o rochie și o pelerină, dacă dorești. Am o femeie care a început să coasă lenjeria de corp pentru tine.

Rosamond păru foarte încîntată de material.

- Oh, este catifea franțuzească? De unde o ai?

- Cred că din Franța, zise el simplu.

- Camera aceasta este minunată: se vede că-ți place luxul.

- Oricînd văd ceva frumos, îmi apare subit dorința să-mi însușesc acel bun. Cînd îi dădu explicația, o privi cu subînțeles de sus în jos, iar ochii i s-au oprit la un moment dat. Rosamond își dădu seama că privirea lui se lipise de sînii ei, care se vedeau ieșind din apă. Era mîndră de corpul ei, dar mai ales de acea parte, care i se dezvăluise vederii lui accidental. Era clar că sir Rodger se simte atras de ea fizic; la rîndul ei, Rosamond nu se putea minți și trebuia să-și recunoască măcar sieși că el exercita un fel de magnetism asupra ei. Era cel mai complex bărbat pe care l-a cunoscut, deși la început nu bănuise asta. Dacă ar putea să fie sigură că o dorește pentru ceea ce este ea, dar nu pentru averea și moștenirea ei, atunci ar avea încredere deplină în el și ar accepta bucuroasă cununia cu acest bărbat provocator.

Cineva bătu la ușă; era o cameristă care aducea micul dejun pe o tavă.

- Oh, voiam să-mi spăl părul, dar nu vreau să se răcească mîncarea...

Rod luă o măsuță și o așeză alături de baia unde se scălda Rosamond. Puse tava la îndemîna ei și-i zise:

- Te-aș ajuta eu să mănînci, dar așa m-ai ademeni să intru cu tine în apă și m-aș pune în pericol iar. Îi făcu semn cu ochiul, ca să-i dea de înțeles că glumește. Croitoreasa mea îți va aduce lenjeria de cum o termină și îți va lua măsurile pentru rochie. Îți doresc poftă bună acum; ai compot de piersici și miere din livada mea.

Peste trei ore Rosamond ieși din dormitorul lui Rodger de Leyburn înveșmîntată într-o rochie cu croială clasică, în care știa că arată perfect. Se admirase minute în șir la oglinda de pe perete, iar cînd a deschis ușa șifonierului, examinîndu-i hainele, a înțeles de unde venea acea aromă masculină, exotică, de santal.

Mergînd pe holurile castelului Tewkesbry, dădu peste multe obiecte de artă. Statuete din marmură, probabil provenind din Italia, mese de scris și canapele din piele de Cordoba, covoare din Egipt, aduse probabil în timpul cruciadelor.

Îl găsi pe de Leyburn vorbind cu administratorul său, iar cînd master Burke se retrase discret, ca să-i lase singuri, ea îl aprecie și mai mult.

- Cine te-ar vedea azi, nici nu ar crede că ieri era să te îneci, spuse Rod sărutîndu-i palmele.

- Am împrumutat acest lanț din șifonierul tău.

- Păstrează-l, zise el. Așa tunica pare mai elegantă.

- Dar este din aur!

- Nimic nu este suficient de scump pentru tine.

- Ce discurs înflorat, milord, zise ea. Îmi placi mai mult cînd nu ești prea volubil.

- Mă *placi*, Rosamond? zise el, căutîndu-i privirea.

- Da, zise ea. Acum avea mai multă încredere în el. Nu voiam să te plac, dar se pare că așa este.

- Atunci sînt mulțumit. Pentru moment.

- Tewkesbury este la fel de plin de surprize ca tine, milord. Colecționezi lucruri frumoase din întreaga lume.

- Este pasiunea mea. Lordul Edward numește asta compulsie. Adun multe: săbii din Scoția și Toledo, vase de lut din Grecia și Fenicia, artă din Franța, cristaluri din Veneția. Oriunde ajung, fără excepție, găsesc un lucru pe care mi-l doresc.

- Sînt sigură că la Pershore nu ai găsit nimic să-ți placă, îl provocă ea.

- Din contră, doresc tot ce este la Pershore, pămîntul, castelul, castelana.

- Chiar că ești un colecționar înrăit, șopti ea rîzînd.

- Ți-am spus cîndva că nu-ți voi mai da drumul. Am vorbit serios, Rosamond.

Sir Rodger o făcea să se simtă cea mai importantă femeie din lume. Cînd erau împreună, toată atenția lui era concentrată asupra ei, iar ea îi răspundea bucuroasă la complimente. Totuși, era și precaută, fiindcă știa că el este un mare cuceritor, care putea să aibă, ba chiar avusese orice femeie și-a dorit.

- Te simți în stare să vizitezi Deerhurst azi? Este la vreo două mile distanță.

Fără îndoială că vrei să mergi și tu, se gîndi Rosamond.

- Da, mai e foarte puțin pînă la Crăciun, adică nici două săptămîni; cei de la Kenilworth se întreabă probabil ce s-a întîmplat

cu noi, că întîrziem atît.

- Ești liberă să alegi ce dorești și să-ți stabilești regulile proprii. Așa a făcut mereu Eleanor de Montfort; are aceleași așteptări de la tine, Rosamond.

- Lady Eleanor este prințesă și contesă, comentă ea.

- În primul rînd Eleanor este femeie, la fel ca tine, chérie.

Rosamond rîse, fiindcă mereu cuvintele lui Rodger o copleșeau cu încredere în sine.

- Trebuie să o văd pe Nimbus; ieri era foarte speriată. Slavă Domnului că acea capcană nu a rănit-o mai rău.

- Atunci plecăm într-o oră. L-am rugat pe master Burke să ne însoțească pînă la Deerhurst, dacă nu ai nimic împotrivă.

- Master Burke este posesiunea ta pe care o prețuiesc foarte mult.

- Nu baia aceea în formă de corabie vikingă? întrebă el.

- Și pe aceea, zise Rosamond zîmbitoare.

Pe măsură ce se apropiau de castelul Deerhurst și silueta lui le încînta privirea, Rosamond se gîndi că ar fi trebuit să nu stea prea departe de acest loc. Tot ansamblul arhitectonic o impresionă foarte mult și i se strecură în inimă, unde avea să rămînă. Totuși, simțea o mare tristețe cînd se gîndea la fratele ei, Giles, smuls din lumea celor vii în floarea tinereții. Oare se va mai domoli durerea, cu trecerea timpului? Rosamond prețuia acum amintirile din copilăria lor fericită, iar asta îi mai alina suferința.

De Leyburn era cu ochii pe ea, probabil ghicindu-i starea de spirit și gîndurile; nu o deranjă, ci păstră tăcerea, dovedind înțelepciunea maturității. Rosamond observă că în curtea castelului nu existau buruieni, cîinii erau ținuți în țarcurile lor, iar imediat ce au ajuns, grăjdarii au venit să le ia caii, pentru a-i adăpa și hrăni.

Master Gore, administratorul de la Deerhurst le ură bun venit, dînd dovadă de un deosebit respect, cînd a aflat identitățile lor.

Servitorii au fost trimiși să pregătească două camere, iar bucătăreasa a primit dispoziție ca la masa de seară să fie servit ceva deosebit pentru doamna care este stăpînă la Deerhurst și logodnicul ei. S-au așezat în fața focului, în holul mare și li s-a servit cidru cald și condimentat.

Sir Rodger răsfoia registrele contabile, în timp ce Rosamond explora numeroasele camere ale castelului. Rămase cam o oră în camera părinților ei, apoi a intrat în dormitorul lui Giles. Pe birou avea încă desene cu cîinele lui preferat, iar hîrtia era acum îngălbenită de vreme. Deschise șifonierul și aici găsi hainele lui, pe care le mîngîie, ba chiar își lipi de obraz mîneca unui veston verde, pe care-l știa foarte bine ca fiind preferat de fratele său. Merse spre noptieră și aici la fel de evlavios trecu palma peste toate articolele de igienă personală. Găsi aici și un pumnal, precum și o cutie, în care fratele ei adunase panglici pe care tinerele și le prind în păr. Zîmbi, amintindu-și că el fusese adeseori în compania lordului Edward, iar acești tineri erau recunoscuți pentru escapadele lor romantice și viața destul de nesăbuită.

Cînd a coborît în holul mare, la cină, sir Leyburn o aștepta. El insistă ca la masa lor să ia loc și master Burke. După ce au savurat bucatele, Rosamond s-a dus în bucătărie, ca să le mulțumească bucătăresei și ajutoarelor ei. O femeie mai în vîrstă făcu o reverență și zise:

- Am pregătit turtă dulce pentru dumneavoastră, milady. Era preferata lui sir Giles.

Rosamond nu putea să vorbească, fiindcă furia pusese stăpînire pe ea. Giles ar fi trebuit să stea cu ea la masă în această

seară. *Afurisit destin*! se gîndi ea cu amărăciune. *De ce nu i s-a permis să mai trăiască?* Luă o bucată de turtă și-i zise femeii zîmbind:

- O voi mînca pentru el.

În această seară Rosamond nu avea chef de compania nimănui; prefera fantomele de la Deerhurst. Le spuse celor doi noapte bună și se retrase în camera ei. Rămase cu ochii fixați pe focul din șemineu, după care începu să plîngă cu sughițuri, în memoria dragului ei frate dispărut. Se pregăti să-și scoată rochia, rămase în furoul de mătase și se gîndea îngrozită la coșmarul care avea să urmeze.

Se auzi o bătaie ușoară în ușă și ea încremeni. Se aștepta ca un bărbat care a împărțit patul cu o femeie, mai ales unul cutezător ca de Leyburn, să presupună că va fi binevenit oricînd în locul acela.

- Rosamond, trage zăvorul de la ușă.

- Milord, te rog să mă lași în pace.

- Ai plîns cumva?

- Da...nu...vreau să fiu singură.

- *Știu* că ai plîns. În nici un caz nu te voi lăsa să dormi singură la noapte. Deschide ușa!

Atît de tare răsuna vocea lui, încît Rosamond se temea că vor auzi toți cei din castel. Trase zăvorul de la ușă și o deschise larg.

- Nu vreau să mai dorm cu tine! spuse mînioasă, dar furia se domoli instantaneu, fiindcă el întinse spre ea un pui de cățel. Văzu cît de bucuros era și știa că se amuză pe seama ei.

- Nici *eu* nu vreau să mai dorm cu *tine,* chérie; chinul este insuportabil.

- Intră odată, diavol zgomotos.

- Ți-am adus o cățelușă. Giles avea un terrier galez; aceasta este puiul lui. Sînt apreciați pentru că scapă grajdurile de rozătoare, dar și ca animale de companie sînt foarte devotați. Luă cățelușa din brațele lui.

- Mulțumesc, sir Rodger, ești foarte amabil.

- Nu vrei să-mi spui Rod?

El o privi cu jind, mai întîi concentrîndu-se asupra părului, care reflecta culoarea focului, apoi asupra gurii, pe care ar fi dorit să o devoreze.

- Mîine dimineață vom merge călare pînă la ferme. Noapte bună, boboc de trandafir. O cuprinse în brațe așa, cum ținea cîinele la piept, o sărută apăsat și insistent, apoi dispăru.

Sărutarea lui a amețit-o. Puse cîinele pe pat și vorbi cu el.

- Ce nume să-ți dăm? Ceva galez, cred.Ce zici de Chirk? Cățelul scoase un lătrat miorlăit, semn că era de acord și așa a fost botezat. Jucîndu-se cu puiul de cățel, Rosamond simți că melancolia se mai estompează și înțelese cît de inteligent era de Leyburn. Se bucura că venise la Deerhurst. Se urcă pe pat, iar cățelul sări și el alături, apoi își căută un locşor lîngă ea și se ghemui liniștit. Strămoșii tăi au fost cîini-lup, îi zise Rosamond, iar instinctiv tu îți sapi un loc în care te culci.

Rosamond rămase trează mult timp, parcă anticipînd visul cu calul care o călca în picioare. După ce adormi, în vis îi apăru vărul ei, Harry de Almaine. Conversația lor se tot repeta:

- Sir Rodger de Leyburn îmi dă prea multă atenție, iar eu vreau să-l fac să păstreze distanța.

- Cred că ți-ai pierdut mințile, Rosamond, spunea Harry.Toată lumea ține la Rod; el își face prieteni mai rapid decît orice om pe care-l cunosc. Are calități care-i atrag pe oameni de

partea lui. Ar trebui să te consideri norocoasă pentru că primești atîta atenție.

Dintr-o dată se trezi singură cu de Leyburn. Purta o cască în formă de craniu, era înveșmîntat într-o blană de lup și o ducea spre corabia lui de vikingi. Ca prin farmec acea corabie se transformă într-un pat, iar ea se considera norocoasă pentru atenția primită.

- Voiam să vii, șopti ea. Cînd îl privi concentrată, citi dorința în ochii lui. Mă vei viola?

- Dacă numai așa te pot avea.

O dezbrăcă de furou și o copleși cu buzele lui fierbinți și umede, lingînd-o peste tot, apoi foarte lent, dar calculat, gura lui începu să facă dragoste cu ea.

CAPITOLUL ZECE

Cînd Rosamond și Rodger au pornit călare spre ferme, odată ajunși acolo, nimeni nu părea speriat de prezența lor. Copiii erau puțin cam sfioși, dar alergau veseli în spatele lor. Nici plîngeri nu existau din partea fermierilor. Burke i-a întrebat pe fiecare despre relația cu administratorul Gore. Fermele și toate clădirile erau într-o stare foarte bună, iar cînd Rosamond a comparat ce era aici cu ceea ce găsise la Pershore, și-a dat seama că lucrurile stăteau foarte bine în partea aceasta.

Cînd au revenit la castel, se făcuse întuneric. În marele hol unde se lua masa mirosea a friptură proaspătă. Rod îi oferi o cupă cu cidru.

- Rosamond, vrei să luăm cina doar noi doi? Aș dori să discutăm despre cîteva lucruri.

- Este nevoie să organizăm o judecată și aici? întrebă ea interesată.

- Nu, nu văd de ce ar fi nevoie. Nu am auzit pe nimeni să se plîngă.

- Oh, foarte bine atunci. Îmi făceam griji. Atunci despre ce este vorba?

- Nu e nimic grav. Vom putea vorbi cînd vom fi între patru ochi.

Rosamond dădu din cap, fiindcă vorbele lui nu erau deloc fără echivoc și urcă în cameră ca să se spele pe mîini și pe față. Nu avea altă rochie cu care să se schimbe, dar măcar putea să se pieptene puțin. Cînd sosi de Leyburn, în spatele lui veneau servitori cu tăvi pline de bucate pentru cină.

- Lăsați-le aici, fiindcă ne vom servi singuri, mulțumesc, zise Rod, ca să-i zorească.

Rosamond îi zîmbi călduros. Nu numai că începuse să-i placă și ei să petreacă timpul cu el, dar începuse să aibă încredere în el. Deja îi anticipa atingerea. Știa că o va simți curînd, iar inima îi tresălta. Purtau haine de aceeași culoare, dar de nuanțe diferite, iar ea își aminti de personajele dintr-o piesă vizionată, doi iubiți, care erau costumați la fel.

Rodger ridică lent capacele de pe tăvile cu bucate și ea se uită cu atenție la mîinile lui puternice. De Leyburn anticipase gîndurile ei, fiindcă nu-i scăpa nimic neobservat, dar prelungi așteptarea. Puse mîncarea pe o măsuță joasă, în fața focului și o invită pe scaun. Înainte să se așeze, făcu în așa fel încît să-i atingă ușor umerii.

Tensiunea sexuală creștea, iar ei au mîncat în tăcere, în timp ce el a turnat vin în cupe și a toastat.

- Cred că putem să bem pentru Deerhurst, sau pentru viitorul său.

- Viitorul său? zise ea mirată.

- Castelul Deerhurst și domeniile din jurul său sînt conduse perfect, dar ele nu prosperă atît cît ar merita. Aș dori să-i văd pe copiii fermierilor rîzînd, iar pe pajiști mi-ar plăcea să văd turme de oi și vaci, iar în castel aș dori să înflorească luxul. Rosamond, putem să facem Deerhurst să *înflorească*!

- *Noi*? întrebă ea, ușor încurcată.

- Castelul meu Tewkesbury este atît de aproape, iar noi am putea să le unim, pentru ca să beneficieze de o conducere mai bună. Dacă Burke ar fi numit castelan-administrator peste amîndouă, Deerhurst ar rivaliza curînd cu Tewkesbury. Ar fi o contopire grozavă...la fel ca a noastră.

Rosamond pricepuse deja sensul cuvintelor lui. Gîndurile ei erau asemeni unor păsări rare, care așteptau să-și ia zborul din colivie. Sorbi puțin vin, ca să cîștige timp. Era clar că el nu face un secret din dorința de a conduce ambele proprietăți, la fel cum aproape a convins-o că o dorește din inimă. În mod pervers, ea se decise să-l testeze:

- Nu am nici o obiecție la adresa domnului Burke, iar el poate deveni castelanul meu, dar tu și cu mine, milord, nu putem să fim doar amanți în secret, fără să fim soț și soție? Dacă Rodger o dorea cu adevărat, i-ar fi fost imposibil să reziste acum acestei oferte. Dacă dorea doar averea ei, va refuza un asemenea aranjament.

El o privea cu înflăcărare; era prea înțelept ca să o întrebe de ce nu dorește să se mărite cu el. Sugestia ei îndrăzneață îi demonstra cît de mult îl dorește Rosamond. Știa bine că pentru a și-o face soție, avea nevoie mai degrabă de o metodă de convingere mult mai senzuală.

- Putem să devenim amanți, frumoasa mea. Se ridică de la masă și-i oferi mîna.

Rosamond trase aer în piept, puse pe masă cupa și instantaneu regretă impulsul prin care făcuse acea sugestie. Ezită, dar puse mîna pe palma lui și el o trase într-o îmbrățișare arzătoare.

- Deschide gura și lasă-mă înăuntru, scumpa mea, vreau să te bucuri de mine cînd te pătrund. Reuși să o convingă curînd, iar

dorința lui i-a egalat pasiunea cu care îi găzduia limba. Sărutul lui producea spirale senzuale, care se împrăștiau în tot corpul și reverberau în intimitatea ei de femeie. Nu mai putea să nege că îl dorește pe Rodger de Leyburn. Atacul lui senzual, masculin a lăsat-o să tînjească după el.

Rod își dezlipi buzele de gura ei și marcă ușor cu vîrful limbii curba delicată a gîtului ei. Cînd o auzi pe Rosamond cum geme de dorință, a știut că este a lui, așa cum a vrut el. Își duse mai departe avansurile, lingîndu-i lobul urechii, în timp ce șoptea:

- Și dacă va apărea un copil, iubirea mea?

Rosamond se dezlipi de el uimită. Doamne, nu s-a gîndit niciodată la un copil. Copiii sînt ființe atît de vulnerabile. Ea știa că de multe ori ei pot muri în primii ani. Nu putea să riște, să nască un copil, să-l iubească, să-l piardă! Oare acesta să fie motivul pentru care ea a tot amînat căsătoria? Se temea de maternitate? Pînă atunci nu s-a știut o lașă, dar acum așa era. Moartea o îngrozea atît de mult, încît se temea să trăiască și să iubească?

Rodger îi luă pe rînd mîinile și i le sărută îndelung. Îngenunchie în fața ei și o întrebă foarte firesc:

- Rosamond, iubirea mea, vrei să te măriți cu mine imediat ce vom ajunge la Kenilworth?

Cererea a surprins-o cu garda jos. Pînă atunci Roger nu a cerut-o! A considerat că i se cuvine să o primească, pur și simplu ca pe un premiu. Cuvintele lui drăgăstoase i-au înmuiat inima. Îi simțea puterea prin mîinile care le strîngeau pe ale ei.

- Da, accept! se trezi vorbind precipitat, uimită și ea de ușurința cu care a alungat orice îndoială și grijă.

Fără să mai stea pe gînduri, el o trase lîngă el, în fața șemineului încins. Nu-și putea ascunde extazul. Luase castelul cu

asalt, iar acesta i s-a predat. Acum se putea bucura de victorie în sfîrșit? Nu complet, cugetă el profund. Rosamond Marshal ar fi putut să se răzgîndească exact înainte să-și jure credință. Rod hotărî că-i va oferi o dovadă de dragoste care o va face să tînjească după el.

O sărută atît de înfocat și posesiv, iar limba lui își făcea de cap cu voința ei, pînă ce rămase inertă în brațele lui, pierdută în marea senzuală. Cu multă grijă mîna lui se strecură pe sub furoul ei și ajunse pe pielea fină dintre pulpe. Aici degete pricepute s-au strecurat prin jartieră, pînă ce au ajuns exact la locul unde pulsa bijuteria pe care el și-o dorea atît de furtunos.

Ea gemu, pe cînd degetele delicate desenau cercuri învăluitoare în jurul bobocului foarte sensibil. Se juca pervers cu ea, o tachina cu atingeri ritmice, mai lente, apoi mai rapide, pînă ce o simți excitată și foarte umedă, moment în care își retrase mîna. Geamătul ei de protest era o melodie plăcută pentru urechile lui, dar rezistă și îl anunță că acum putea să o dezbrace de tot. Îi scoase încet rochia și o admiră așa, întinsă pe blana de rîs, în toată splendoarea ei de virgină.

Imaginea trupului perfect era o desfătare pentru ochii lui, iar ciorapii negri contrastau cu pielea de alabastru, adăugînd tabloului erotism și sensibilitate. O auzea cum gîfîie în așteptare.

- Vreau să mă uit la tine și să memorez chipul tău, pentru ca mai tîrziu, cînd vom fi separați, să conjur acest tablou. Îi depărtă genunchii și ochii i se opriră pe mugurele rozaliu dintre picioarele ei, excitat acum. Își coborî capul spre el și sărută prelung firele blonde care înconjurau odorul mult-visat.

- Nu! strigă ea, dar nu ca să i se opună; era șocată că un bărbat ar face un asemenea gest intim unei femei, iar el se bucură de inocența ei.

- Da, Rosamond, murmură el, suflînd aer fierbinte între pliurile sensibile, fapt care o excită și mai tare. Vreau să te gust.

Rosamondei i se păru că visează; sigur așa ceva nu se putea întîmpla cu adevărat. În clipa cînd gura lui o atinse, ea se înfioră de plăcere și înțelese că era real. Își depărtă și mai mult picioarele și se cambră, oferindu-se buzelor lui. Cînd îi simți și limba formînd cercuri, gustînd, dar și înfruptîndu-se din fructul ei intim, începu să strige extaziată. Limba lui îi trimitea flăcări mocnite prin tot corpul.

Era prima dată cînd realiza că-i putea dărui trupul fără să-și dea și inima. Simțea pasiune, fără iubire. Se putea pierde în acele senzații profund e, pe care el i le provoca, în timp ce tot el o învăța secretele senzuale care le vor aduce plăcere amîndurora. Vor fi uniți prin căsătorie, cu numele, cu domeniile și castelele, precum și trupește, dar Rosamund va putea să-și păstreze interiorul sufletului separat.

Rod era foarte atent să nu-i afecteze virginitatea cînd își împlîntă limba înăuntrul ei. Trebuia să rămînă virgină; acest lucru va rămîne așa pînă la consumarea căsătoriei. Obiceiul străbun spunea că, dacă nu se găsea sînge pe cearșaf după noaptea nunții, mireasa va fi acoperită de rușine. El voia ca ea să se simtă mîndră, atît de căsătoria încheiată, cît și de soțul ales.

Deja o simțea pulsînd orgasmic și o auzi cum țipă scurt, semn că și-a dat frîu liber plăcerii împlinite. Ca fulgerul, se ridică sprijinindu-se pe coate și o sărută, strîngînd-o în brațe.

- Îmi simt gustul intim pe buzele tale, șopti ea mirată.

Cuvintele ei îi reaprindeau focul. Voia să o penetreze, să o copleșească sub greutatea lui; tînjea după ea, imaginîndu-și cum și-ar încolăci picioarele pe corpul lui, în timp ce el se pierdea în

adîncurile ei. Cum erecția lui devenise acum și mai intensă, resimțea sîngele pulsînd continuu. Uitînd parcă de sine, Rod o ridică în brațe și o duse pe pat. Chiar cînd ea începuse să-l dezbrace de vestă, se auzi cineva bătînd la ușa dormitorului.

- La naiba!

Cine putea să-l deranjeze tocmai acum? Merse spre ușă tiptil și ascultă. Puse mîna pe pumnal, fiindcă auzi pe cineva zgîriind lemnul. Deschise ușa puțin, Chirk se strecură înăuntru, ca o săgeată, iar Burke rămase în fața ușii.

- Sir Rodger, Griffin a sosit cu un mesaj. De îndată ce ajungeți în camera dumneavoastră, îl voi trimite sus.

De Leyburn dădu din cap și închise ușa. Chirk dădea din coadă, bucuroasă că poate sări pe pat. Rod îi luă mîna Rosamondei.

- Valetul meu are noutăți. Poți să te pregătești, ca mîine să ne întoarcem la Kenilworth?

Rosamond rîse nervos, fiindcă știa că la întoarcere va trebui să se mărite.

- Cum nu am bagaje de făcut, aș spune că sînt gata, milord.

Pe drumul înapoi spre Kenilworth, Rosamond, Rodger și Griffin au oprit puțin la Pershore, iar peste o altă zi, însoțiți de Nan și Ned, au ajuns la destinație. Rodger de Leyburn a primit două mesaje prin care i se cerea să revină la Kenilworth; unul de la lordul Edward, altul de la Simon de Montfort.

La întoarcerea lui Rod, prințul Edward păru foarte nerăbdător să-i încredințeze un secret.

- Rod, am auzit zvonuri că tatăl meu nu are nici o intenție să se întoarcă pentru sesiunea Parlamentului.

Rod știa că, dacă regele Henry revenea și repudia Prevederile de la Oxford, asta putea duce la război civil. Așa că regele

intenționa să stea departe de Anglia și să reducă numărul Prevederilor.

- Simon de Montfort este foarte preocupat să se desfășoare sesiunea Parlamentului. Dacă regele dă înapoi, după ce va semna documentul cu prevederile, s-ar putea să ne trezim cu un război, îl preveni Rod.

- Contele Simon va prezida sesiunea Parlamentului. Dacă tata nu se întoarce, el va organiza sesiunea parlamentară și mă va avea pe mine ca reprezentant regal.

Rod știa că Simon de Montfort ar.face asta fără ezitare.

Edward se apropie de amicul său și-l studie cu atenție cîteva secunde. Apoi îi spuse pe un ton scăzut:

- Am senzația că Simon vrea să mă așeze pe mine pe tron, în locul tatălui meu, făcîndu-mă rege al Angliei.

Rodger de Leyburn se simți scîrbit, dar numai la interior. Pe chipul lui nu se putea citi nici o reacție la șocul produs de cuvintele lordului Edward. *Doamne, sfinte, credeam că sînt rezistent la șocuri. Credeam că sînt cel mai cinic nenorocit în viață, dar m-am înșelat! Îl cunosc foarte bine pe Edward și știu cît este de ambițios, atunci de ce sînt așa șocat?* Rod trase aer în piept. Cu ani în urmă îi jurase credință lui Edward, era extrem de loial, însă acum îl avertiză:

- Edward, să nu mai spui asta niciodată cu glas tare. Pereții au urechi. Intenționat schimbă subiectul. Și eu am noutăți. Rosamond Marshal a acceptat să se mărite cu mine.

- Bravo, omule! Să dea Domnul să ne atingem scopurile amîndoi.

Simon de Montfort îl luă pe Rodger de Leyburn în

apartamentul lui din turnul Cezar. Cum îi revenise cinismul, acum Rod era pregătit să asculte orice propunere, fără să fie șocat.

- Am informații care mă fac să cred că regele nu se va întoarce pentru sesiunea Parlamentului.

Rod nu dezvălui că aflase asta deja.

- Regele nu-și poate înfrînge mîndria; asta îl înnebunește.

- Mîndria este motivul pentru care Henry va cădea. Anticipînd tărăgănările invocate de el ca scuză, le-am scris șerifului, precum și nobililor, pe care i-am convocat la sesiunea parlamentară din februarie. I-am asigura că lordul Edward va sta alături de mine. Pot să contez pe prezența lui Edward? îl întrebă el pe Rod, fixîndu-l cu privirea.

- Conte Simon, Edward va fi acolo.

-Vreau ca prințul să semneze pe Prevederile de la Oxford și să vorbească Parlamentului pentru cauza baronilor. Poți să-l convingi?

Rod îl privi pe Montfort la fel de intens, gîndindu-se dacă Simon își fixase ca obiectiv urcarea pe tron a prințului Edward Plantagenet. Sau, ambiția lui era atît de mare, încît voia să preia tronul el însuși? Rod era prea înțelept, ca să exprime aceste neliniști. Jocul era complicat, iar jucătorii: Edward și Simon, cu mințile lor viclene și ambițiile feroce, se potriveau de minune pentru aceste calcule.

- Împreună, milord conte, cred că-l putem convinge.

- Splendid! Sir Rodger, aș putea să fac ceva în schimb pentru domnia ta?

- Rosamond Marshal se va cununa cu mine. Am abuza prea mult de bunăvoința dumneavoastră, dacă v-am ruga să desfășurăm ceremonia nupțială la castelul Kenilworth?

- Dar nu e nici un abuz. Eleanor mi-ar tăia testiculele dacă aş permite ca Rosamond să se mărite altundeva decît la Kenilworth! Chiar eu voi aduce mireasa la altar. Este de sînge regesc şi această datorie trebuie să revină unui nobil, dar presupun că Edward va fi cavalerul tău de onoare. Felicitări! îi zise Simon, făcîndu-i semn cu ochiul. Pershore şi Deerhurst merită de două ori valoarea soţiei.

- Oh, draga mea, sînt încîntată că tu şi sir Rodger vă căsătoriţi! exclamă Eleanor de Montfort. Ce te-a făcut să te răzgîndeşti, Rosamond?

- Am descoperit cît de mult mă poate ajuta un bărbat în conducerea domeniilor mele, zise Rosamond roşind. De fapt am început să-l apreciez pe sir Rodger ca fiind extrem de atrăgător, în ciuda faptului că nu am încredere într-un diavol chipeş ca el.

Eleanor o strînse în braţe pe Rosamond, bucuroasă că şi-a schimbat atitudinea.

- Pur şi simplu radiezi! Ţine minte ce-ţi spun, Rosamond, căsătoria îţi va prii. Nu trebuie să pierdem timpul; ceremonia poate să aibă loc înainte de Crăciun, adică pe douăzeci şi trei; mai avem doar o săptămînă să ne pregătim. După sărbătoarea de Yule, trebuie să plecăm la Londra. Mergem la Durham House şi sper că sir Rodger te va duce la Windsor sau la Westminster.

- Mulţumesc, lady Eleanor, pentru generozitatea cu care aţi acceptat să facem nunta la Kenilworth.

- Aici este casa ta şi vreau să ţii minte că aici poţi să te întorci oricînd. Te iubim foarte mult, Rosamond.

- Şi eu vă iubesc...aţi fost mai mult decît o mamă pentru mine, lady Eleanor.

- Întrucît ați fost doar tu cu Rod în ultima vreme, presupun că și-a asumat rolul de profesor și te-a inițiat în misterele transformării tale în femeie?

- Da...nu, zise Rosamond roșind. Sînt încă virgină. În noaptea nunții...cînd mirele străpunge himenul...am auzit că e foarte dureros și curge sînge...

- Oh, scumpa mea, sînt singura femeie pe care nu ar trebui să o întrebi despre asta. Experiența mea a fost devastatoare... Eleanor se opri în mijlocul frazei, cînd o văzu pe Rosamond cu ochii mari și speriați. Vino să-ți spun. Vei fi liniștită să afli că noaptea nunții tale nu va fi ca a mea.

Rosamond se așeză pe canapeaua de două locuri, alături de Eleanor de Montfort, extrem de curioasă să afle despre prima căsătorie a acesteia.

- Tatăl meu, regele John, a murit cînd eu aveam un an, așa că nu l-am cunoscut. Omul cel mai important din viața mea de copil a fost William Marshal, unchiul tău. Nu-l iubeam, ci îl divinizam. Era după placul inimii mele, iar la nouă ani am fost căsătorită cu el. Bietul William! Era un soldat desăvîrșit, șeriful Angliei și un bărbat matur, de treizeci de ani. Nu m-a luat să locuiesc cu el decît cînd am împlinit cincisprezece ani. Acei șase ani au fost cei mai lungi din viața mea. Locuiam la Windsor și îmi dădeam silința să învăț cum să devin soția perfectă. Dar, deși trăiam sub același acoperiș, onoarea lui William nu i-a permis să mă facă femeie decît cînd s-a gîndit că sînt destul de coaptă ca să aduc pe lume un copil.

Eleanor oftă, apoi continuă să depene amintiri.

- Cîn am împlinit șaisprezece ani, sora lui William, Isabella s-a căsătorit cu fratele meu, Richard de Cornwall. În sfîrșit William a decis că noaptea nunții lor va fi și pentru noi prima noapte. Eram

nerăbdătoare, iar în tinerețe eram înnebunită după el. Îl iubeam din inimă și făcusem o obsesie pentru el, din păcate. Nunta a avut loc la Westminster. Eu și William am primit două camere în turn, una deasupra celeilalte. În noaptea cînd am mers în dormitorul lui pentru prima dată, eram foarte nerăbdătoare. Am coborît la el, iar el m-a dus în brațe pînă la pat. Avea trupul unui soldat, mîinile puternice de soldat – musculoase, aspre. Îmi amintesc bine și acum fiecare detaliu. În timp ce povestea, Eleanorei i s-au umezit ochii. Acum eram în pat, amîndoi, în sfîrșit. Era un moment intim, delicios, secret...era ca în paradis. William a fost atît de blînd cu mine. Cînd și-a contopit trupul cu al meu, am simțit durere, dar și împlinire, dar am radiat de fericire. Explozia pe care mi-a provocat-o a fost ca un foc de artificii, atît de caldă și extaziantă. Am țipat, a strigat și el la un moment dat și l-am simțit greu, foarte greu deasupra mea. Mă durea apăsarea lui. Nu l-am putut trezi și am crezut că era extenuat după deflorarea mea, dar atît de naivă eram, încît nu mi-am dat seama ce se întîmplase. Nu era leșinat, William...era mort. Fusese otrăvit de un inamic. Nu știu cît am stat așa, pînă ce am început să țip îngrozită. Rickard de Burgh a venit să ridice trupul lui William de pe mine. Sir Rickard era cavalerul perfect. Nu știu ce aș fi făcut fără el.

- Lady Eleanor, nu am știut, zise Rosamond, mîngîind-o ușor pe mînă.

Eleanor se șterse la ochi și rîse.

- Așa că vezi, dacă eu am putut să fac față acestei întîmplări în noaptea nunții, tu vei face față unui iubit înfocat ca Rodger de Leyburn.

- Nu am vrut să mă mărit cu sir Rodger, fiindcă mă imaginam îndrăgostită de Rickard de Burgh, mărturisi Rosamond.

- Sir Rickard este un cavaler extrem de merituos și foarte atrăgător, dar mult prea în vîrstă pentru tine, draga mea. Te-ai îndrăgostit de el fiindcă a fost ca un tată pentru tine, la fel cum a fost pentru mine William Marshal. Am înțeles asta de-abia cînd m-am îndrăgostit nebunește de Simon de Montfort. La fel va fi cu tine și Rod.

Nu, își zise Rosamond, *mă voi mărita cu sir Rodger, dar nu-mi voi permite să-l iubesc. Ceea ce tocmai mi-ai spus acum dovedește că, dacă iubești enorm pe cineva, îl vei pierde. Voi încerca să nu mai iubesc pe nimeni, niciodată.*

Rosamond îi spuse și lui Demi că se va căsători cu sir Rodger, iar aceasta păru foarte încîntată. Voia să afle ce a făcut-o să se răzgîndească, iar Rosamond i-a povestit cum a căzut în apa înghețată, apoi Leyburn a salvat-o și a îngrijit-o, evident, fără să-i dezvăluie detaliile intime care au urmat salvării. Nu credea că Demoiselle de Montfort e destul de matură ca să afle despre sexualitate.

Chirk, pe partea lui le amuza pe fete, iar acum împărțea cu ele dormitorul. Era spălat, toaletat, tuns și periat zilnic, se plimba și se juca prin curtea castelului, alergînd prin toate camerele, fără opreliști.

Rosamond avea multă treabă. Între timp croitoresele contesei Eleanor îi pregăteau rochia de mireasă. Nan o ajută să îmbrace rochia de catifea verde. În această seară ea și sir Rodger vor lua masa pe estradă, alături de lordul Edward, lady Eleanor și contele Simon, unde se va da de veste că foarte curînd va avea loc cununia lor.

- Rickard de Burgh s-a întors din Irlanda; l-ai văzut? o întrebă Demi, în timp ce fata în casă îi împletea perluțe prin buclele

brunete.

- Rickard de Burgh...și-a adus și mireasa cu el? întrebă Rosamond, emoționată doar fiindcă i-a rostit numele.

- Sir Rickard nu e însurat, Rosamond.

- Dar...dar am crezut că s-a întors în Irlanda, ca să se însoare...

- Nu, nu, ai înțeles greșit. Era vorba de fratele lui geamăn, Michael. *Mick de Burgh* s-a însurat.

Rosamond s-a așezat pe marginea patului, șocată, dar pe măsură ce secundele treceau, se înfurie. Rodger de Leyburn o păcălise. A făcut-o intenționat; fără îndoială a făcut-o să creadă că sir Rickard de Burgh și-a ales mireasa, doar pentru ca ea să nu mai tînjească după el, în schimb să fie receptivă la avansurile lui. Cînd furia atinse cota maximă, Rosamond trecu la acțiune.

CAPITOLUL UNSPREZECE

- Ticălosule! strigă Rosamond, aflată în pragul ușii lui Rodger de Leyburn, cazat în turnul Warwick. Cu mîinile în șolduri și bărbia ridicată sfidător, ea mai adăugă cîteva apelative: ești un nemernic manipulator! Intenționat m-ai făcut să cred că sir Rickard de Burgh s-a întors în Irlanda ca să se însoare. Ei, domnule, se află la Kenilworth, bine mersi, dar fără nici o soție!

- Rosamond, nu apreciez limbajul agresiv și obrăznicia la o doamnă, mai ales la o soție. O privea cu severitate, iar cuvintele lui erau aspre, însă ea nu părea că ia seama la avertisment.

- Să putrezești în iad! zise Rosamond, apoi se întoarse pe călcîie și ofensată ca o regină furioasă, trase cu piciorul trena rochiei, apoi dădu să plece.

El o apucă strîns de braț și o întoarse cu fața spre el.

- Niciodată să nu-mi mai întorci spatele, doamnă. Dacă vrei să te lupți cu mine pe viață și pe moarte, fii femeie curajoasă și înfruntă-mă. Ce importanță are pentru tine că sir Richard de Burgh este însurat sau nu?

Rosamond roși. Era clar: încerca să o facă să recunoască.

- Ia-ți mîinile de pe mine, domnule. Asemenea gesturi posesive sînt nepotrivite din partea dumitale, fiindcă nu vei avea niciodată nici o părticică din mine.

În loc să ia mîna de pe ea, Rod o apucă și cu cealaltă, strîngînd-o de umeri.

- Voi avea, Rosamond, voi avea! jură el.

De Leyburn era mult mai puternic decît ea, iar singurul mod în care Rosamond putea să-l jignească, era prin cuvinte. Îi rîse în față:

- Niciodată nu vei avea inima mea; am pierdut-o acum mult timp, în favoarea lui sir Rickard, cum bine știi, altminteri nu ai fi considerat necesar să minți despre el!

Rod o privi cu ochii strînși, cu greu ascunzîndu-și gelozia.

- Poate să păstreze el inima ta. Eu mă voi mulțumi cu trupul...și cu castelele tale.

- Ești diavolul în persoană, de Leyburn! Și ești nebun, dacă îți imaginezi că acum m-aș mărita cu tine; nunta se anulează!

- Nu te amăgi singură, Rosamond, vei fi soția mea!

În sala hărților din castelul Kenilworth Simon de Montfort derula pergamentul care conținea Prevederile de la Oxford pe masa neagră, de stejar, ca să le poată citi prințul. Lordul Edward înmuie penița în călimară și cu numeroase înflorituri, semnă *Edward Plantagenet.*

Rodger de Leyburn se uita cînd la Edward, cînd la contele Simon. Care dintre cei doi va fi învingătorul? Fiecare se va folosi de celălalt, pentru a-și atinge scopul. În orice confruntare între doi bărbați, unul domină, iar celălalt acceptă; unul conduce, iar celălalt îl urmează. Pe termen scurt contele Simon va fi conducătorul, însă de Leyburn îl cunoștea cel mai bine pe Edward Plantagenet și nu avea nici o îndoială cine va fi învingătorul în final. Pentru moment însă, inimosul cal de război și armăsarul cel tînăr trăgînd în același

ham vor face o echipă formidabilă. Rod știa că nici unul din ei nu acționa doar pentru gloria personală, ci pentru un guvern mai bun și o Anglie mai bună. Amîndoi bărbații credeau că scopul justifică mijloacele, iar pînă la un punct, și el credea asta.

- Dacă este în concordanță cu planurile tale, aș dori să plec la Londra imediat după Crăciun, zise Simon.

- Am fi sărbătorit Crăciunul la Windsor, dacă nunta lui sir Rodger nu ar fi fost atît de apropiată. Vom sărbători acolo Anul Nou atunci. Îi voi aduna pe toți gasconii mei în Turnul Londrei.

- Este o strategie bună să-ți ții ostașii aproape, zise contele. La Londra oricînd situația se poate agrava.

Rod nu spuse nimic despre refuzul Rosamondei de a se mărita cu el. Mai avea două zile în care să o facă să se răzgîndească. Pe cînd el și Edward plecau din camera contelui, prințul zise:

- Sînt foarte convins că Montford intenționează să mă facă rege. Aș dori să-l recompensez într-un fel. Nu doar să-i fac un cadou costisitor de Crăciun, ci mai degrabă să-l onorez cumva. Ai vreo sugestie?

Rod avea mereu mintea brici.

- Ce-ar fi să-l faci cavaler pe unul dintre fiii săi? Asta l-ar onora mai presus de orice.

- Doamne, cum știi tu mereu răspunsul la orice. Pe care dintre fii? Simon îi poartă numele, dar mai bine ar fi Henry moștenitorul lui. Îl voi unge cavaler cînd vom sărbători nunta voastră!

Rod știa bine că era posibil să nu aibă loc această nuntă, dacă nu acționa hotărît. Se scuză și merse să-l caute pe sir Rickard de Burgh. Războinicul irlandez era bariera care stătea între el și Rosamond, iar Rod era hotărît să îndepărteze această barieră. Deja îl invidia pe cavalerul irlandez și în plus îl rodea și gelozia.

- Hilda îmi spune că refuzi să faci proba pentru rochia de mireasă. Foarte curînd va fi ceremonia – ce se petrece între voi, Rosamond? întrebă iritată lady Eleanor. Avea și așa destule pe cap, cu mutările pentru Crăciun și plecarea la Londra.

- Am anulat căsătoria, lady Eleanor. Nu pot să mă mărit cu Rodger de Leyburn.

- Ce prostie spui, nu poți să o anulezi – planurile sînt făcute. Știu că ai emoții; toate miresele au acest sentiment.

- Sir Rodger m-a mințit – m-a manipulat, ca să accept cererea în căsătorie.

- Rosamond, toți bărbații manipulează, ca să ajungă acolo unde vor, dar și femeile fac asta. Așa e natura umană. Logodna voastră durează de mulți ani. Nu poți să te joci cu acest bărbat, acum să spui una, iar pe urmă să spui alta. Ați călătorit împreună – în ochii lumii sînteți deja amanți. Dacă acum vei isca un scandal, nu te va mai lua de soție nici un alt bărbat.

Rosamond simți cum îi iau foc obrajii. Cum ar putea să mintă că nu sînt amanți, cînd au dormit în același pat?

- Vrea doar să aibă castelele mele, protestă ea vehement.

- Asta demonstrează că este ambițios, calitate demnă de admirație. Rosamond, te gîndești numai la tine; contele Simon dorește această cununie; lordul Edward o dorește de asemenea. Cununia voastră va cimenta legătura care se formează între ei, iar această legătură este de importanță capitală pentru viitorul Angliei. Vreau să mergi în seră, apoi să o lași pe Hilda să-ți facă proba finală pentru rochie.

Rosamond lăsă privirea în pămînt. *Sînt un simplu pion în lupta lor pentru puterea politică*! își spuse ea. Făcu o reverență, apoi merse unde i s-a spus. Nu merse în seră, ci ieși puțin la aer, pe

crenelurile castelului, ca să se poată gîndi. Aerul rece de iarnă îi înfiora pielea; în depărtare se vedeau clar nori groși, care vor aduce zăpadă.

Rodger de Leyburn îi umplea gîndurile. De ce a mințit-o? Oare fiindcă era gelos pe sentimentele ei pentru sir Rickard de Burgh? Dacă Rodger era gelos, însemna că sentimentele lui pentru ea erau profunde? Nu, a mințit-o ca să-și atingă scopul!

- Rosamond...milady, se auzi o voce frumoasă, melodioasă, cu inflexiuni irlandeze, care o scoase din reverie.

Cînd se întoarse spre peretele crenelat, văzu cine i-a vorbit:

- Sir Rickard, zise ea tresărind. Oare l-a conjurat ea? Se zvonea că omul are puteri de vrăjitor. Semăna perfect cu de Leyburn. Aveau amîndoi ochi verzi, păr negru, aceeași constituție atletică, solidă. Rosamund simți furnicături pe spate.

- Îmi permiteți, milady, zise sir Rickard, apoi își scoase pelerina de pe umeri și i-o așeză delicat pe spate. Rosamond, vrei să facem cîțiva pași împreună? o invită el.

Se purta într-o manieră atît de elegantă și cu atîta cavalerism, încît o vrăji imediat. Ea îl urmă.

- Tocmai...v-ați întors din Irlanda, sir Rikard?

- Da. Am dus tatălui meu un mesaj de la contele Simon.

- Am înțeles că fratele dumneavoastră s-a căsătorit cînd erați acolo? întrebă ea.

- Da. Mick s-a căsătorit. Înțeleg că și dumneata vei face pasul acesta mîine?

- Nu! Adică, trebuia să mă căsătoresc, dar m-am răzgîndit.

- Ce trist, însă acesta este prerogativul oricărei femei. Sper că ai motive întemeiate, Rosamond. Bănuiesc că nu are nici o legătură cu mine.

Rosamond era tulburată. Cine să-i fi spus că ea este îndrăgostită de el? Demi? Lady Eleanor?

- Eu...aveam anumite înclinații spre domnia ta, sir Rickard...ești un cavaler de excepție...poate că a fost doar o toană de fată, mărturisi ea. Apoi logodnicul meu m-a mințit intenționat, adică mi-a zis că te-ai întors în Irlanda ca să te însori. Continuă apoi cu un rîs nervos: atunci am simțit că mi se frînge inima.

- Sir Rodger nu te-a mințit, draga mea. Chiar m-am întors în Irlanda pentru însurătoare.

Rosamond se opri pe loc și-l privi.

- Cînd m-am întors la Connaught, doamna mi-a spus că nu va putea trăi cu puterile mele speciale, iar în absența mea s-a îndrăgostit de fratele meu geamăn. Mick nu este atît de complicat cum sînt eu.

- Oh, milord, ce rău îmi pare! Știu ce înseamnă să pierzi pe cineva drag.

- Nu, Rosamond, nu a fost chiar o tragedie. Cu mulți ani în urmă mi-am dăruit inima altcuiva. Unei persoane pe cere nu o puteam avea niciodată.

- Este vorba de lady Eleanor, nu-i așa?

- Prințesa Eleanor, zise el zîmbitor, care deja era căsătorită cu șeriful Angliei. Cînd el a murit, ea a făcut un jurămînt de castitate și aproape s-a călugărit.

- Contele Simon s-a căsătorit cu femeia pe care ai iubit-o, zise ea gînditoare.

- Mă bucur că a făcut asta. Avea nevoie de un bărbat destul de puternic și capabil să dea piept cu regele, cu episcopii, chiar și cu Papa.

- Dar dumneata ai *iubit-o*, sir Rickard!

El îi răspunse zîmbitor, iar ea îi admiră gura superbă.

- Cînd iubeşti pe cineva cu adevărat, vrei tot ce-i mai bine pentru el. Contele Simon a fost *cel mai bun* pentru Eleanor. Sir Rodger de Leyburn este cel mai bun pentru dumneata, Rosamond, zise el şi-i sărută delicat mîna.

Ea tresări uşor. Părea că este singura de pe lume, care se îndoia de acest mariaj.

- De unde ştii? Ai şi darul previziunilor?

Rickard de Burgh zîmbi.

- Unii nu-l văd ca pe un dar, ci mai degrabă ca pe un blestem. Nu vreau să te sperii, draga mea, dar viitorul va aduce unele conflicte majore. Poziţia şi puterea lui Rodger de Leyburn îţi vor oferi protecţia de care ai nevoie. Va fi un drum dificil pentru noi toţi, dar pînă la urmă vei supravieţui, ba chiar vei prospera.

Cînd se uită mai bine în ochii lui, văzu că erau diferiţi de ai lui de Leyburn. Cu toate că Rickard de Burgh se uita la ea, el nu o vedea pe ea – vedea o fantasmă. Cînd privirea încinsă a lui de Leyburn era aţintită asupra ei, el o dezbrăca pur şi simplu! Acum îi reveneau în minte cuvintele Eleanorei: *Sir Rickard este un cavaler desăvîrşit, un bărbat extrem de atrăgător, dar mult prea bătrîn pentru tine, draga mea. Inima ta s-a lipit de el fiindcă ţi-a fost ca un tată, aşa cum a fost William Marshal pentru mine. Desigur, nu mi-am dat seama de asta, decît după ce m-am îndrăgostit nebuneşte de Simon de Montfort. La fel va fi cu tine şi Rod.*

- Mulţumesc pentru această confesiune, sir Rickard. Mă voi gîndi serios la tot ce mi-ai spus. Rosamond îi dădu pelerina, apoi coborî de pe crenelurile castelului.

Cînd ajunse în cameră, pe pat o aştepta rochia, terminată de

Hilda, fără să-i mai facă probă. Rosamond mîngîie mătasea delicată, de culoare bleu-deschis. Mai bine nu ar fi apărut sir Rodger de Leyburn la castelul Kenilworth. Din cauza lui acum avea gîndurile răvășite, era furioasă și neliniștită. De Leyburn era diavolul care se insinuase în viața ei și acum voia să o supună voinței lui.

Lucrurile pe care i le menționase Eleanor, că această căsătorie a ei va cimenta relația lordului Edward cu contele Simon o făceau să se simtă ca o marionetă. Bănuia că o persoană a apelat la sir Rickard de Burgh, rugîndu-l să o convingă să se răzgîndească. Rosamond decise că diseară nu va coborî la masă și va rămîne în camera ei. La fel va face și mîine, cînd va evita pe toată lumea. Cînd nu va apărea în capelă la ora programată, toți locatarii castelului Kenilworth vor ști că nunta a fost contramandată! Rosamond avea o voință de neclintit. Va arăta tuturor că ea nu poate fi mînuită cu niște sfori și nici nu se va supune!

În seara aceea Nan și Demi au lăsat-o singură. Se gîndeau că Rosamond este nervoasă din pricina plecării de la Kenilworth, casa ei de atîția ani. Nan i-a făcut bagajele pentru Londra și o privi cu drag, în ultima ei noapte de tînără nemăritată. Chirk stătea cuibărită în poala ei, în timp ce stăpîna o mîngîia sub urechi.

Sper că această căsătorie va fi un lucru bun pentru ea, se gîndi Nan, după care închise ușa încet.

În dimineața zilei de 23 decembrie castelul Kenilworth forfotea de activitate. Capela era decorată pentru ceremonia căsătoriei, dar și pentru Crăciun. Dinspre bucătării veneau arome ademenitoare, de fripturi și prăjituri delicioase. Afară se curățau

midii, fiindcă așa se mînca la nunți, în timp ce pe proțapuri se frigeau porci mistreți și cerbi. Butoaiele cu bere erau aduse din beci, la fel și vinul roșu, importat din Gasconia.

În turnul Warwick ușile erau deschise între cele două camere alăturate ale prințului Edward Plantagenet și a lui Rodger de Leyburn. Valeții lor, Owen și Griffin forfoteau grăbiți, ca să-i îmbrace pentru ceremonie. Lordul Edward era bine dispus și își sfătuia prietenul cum să străpungă mai ușor himenul unei fecioare. Rod îi răspundea cu tupeu, amintindu-i că și soția lui virgină va fi adusă curînd la Windsor.

- Ești un norocos, Rod. Nu numai că te faci cu o moștenitoare bogată, dar și eviți să te pricopsești cu o soacră. Nu știu ce vede la tine, fiindcă ești urît. Ar trebui să te lase baltă în fața altarului!

Rod încremeni la auzul acestei replici premonitorii. De cînd Rosamond i-a spus să putrezească în iad, l-a tot evitat. Rod își repeta în gînd că ea va apărea la capelă, fiindcă nu va îndrăzni să facă altfel. Totuși, o voce interioară îl avertiza că Rosamond nu este ca restul femeilor. Avea o voință de fier, o încăpățînare de catîr și dacă voia, le scotea la suprafață oricînd. El o plăcea exact pentru că o vedea ca pe o provocare. Ca să evite riscul umilinței publice, Rod se hotărî că e bine să fie sigur de ea.

Intră în camera lui Edward.

- Iată inelul; încearcă să nu-l rătăcești, zise el. Era o verighetă lată, din aur de douăzeci și două de carate, inscripționată pe interior cu numele lor: *Rosamund – Roger*, ale căror litere formau un cerc infinit. Scuză-mă, dar trebuie să fac ceva.

- Bucură-te de ultima ta oră de libertate, fiindcă de-acum încolo vei avea lanțuri la picioare! îl tachină Edward, apoi strecură inelul în buzunarul vestei brodată cu blazonul familiei Plantagenet.

Ca să nu dea nas în nas cu alți oameni, Rod urcă pe creneluri, pînă în turnul Doamnelor, apoi coborî pe scara din spate, spre camera Rosamondei.

De cînd s-a trezit, Rosamond s-a confruntat cu o dilemă. Nan i-a adus micul dejun și a rugat-o să se grăbească.

- Nu vreau să merg mai departe, zise ea foarte încet.

Știind cît de încăpățînată poate fi tînăra pe care o creștea de mică, Nan a recurs la o manevră proprie.

- Fetițo, grăbește-te fiindcă mie mi s-a făcut rău de la stomac! Femeia ieși, ținîndu-se cu mîna de gură, într-un gest disperat.

Se trezi și Demoiselle, își îmbrățișă prietena și o rugă să se grăbească. Rosamond nu spunea nimic. De cum a terminat cu îmbăiatul, au început vizitele. Parcă toate doamnele din castelul Kenilworth doreau să vadă mireasa. Se entuziasmau la vederea rochiei de mireasă, lăudînd-o continuu, încercau să-i dea sfaturi în șoaptă, mai ales legat de noaptea nunții.

Rosamond știa că se va isca un cataclism, dacă sufla vreun cuvînt despre decizia recentă, așa că nu scoase o vorbă. Vor constata și singuri asta, cînd nu o vor vedea în capelă. Totuși, cîteva remușcări își făcură apariția, în clipa cînd Demi își îmbrăcă rochia superbă, din dantelă argintie. Era domnișoara de onoare și tremura de nerăbdare. Următoarea serie de remușcări a venit odată cu vizita doamnei Eleanor, care a adus-o pe Bette, camerista ei, care urma să-i aranjeze părul Rosamondei.

Nan reveni, aparent mută, dar Rosamond bănuia că ea o adusese pe contesă.

- Cum ești de neam regesc, scumpo, eu și Simon te vom conduce *împreună* la altar, declară onorată lady Eleanor.

Vrei să zici, pionul trebuie sacrificat! Deși voia să pară furioasă, Rosamond se simțea extrem de vinovată. Stătea cuminte și o lăsa pe cameristă să-i perie părul, apoi să-l împletească și să-l prindă pe o coroniță atașată pe creștetul capului. Femeile din camera ei tot sporovăiau, nepăsătoare la chinurile prin care trecea ea. Doar cînd Eleanor, Demi, Nan și Bette au pus toate mîna pe rochie, ca să o ajute să se îmbrace, Rosamond a vorbit:

- Oh, nu, vă rog! Puteți să mă lăsați singură? zise ea.

Toate femeile din cameră, mai puțin Nan, au dat vina pe emoțiile tipice mireselor. Lady Eleanor le-a rugat pe toate să iasă.

- Rosamond, freacă-te pe obraji cu petale de trandafir, ești prea palidă. Nan, ai grijă să nu întîrzie. După ce în cameră rămaseră doar Rosamond și Nan, se lăsă o tăcere mormîntală. Rosamond nu se simțea confortabil cu decizia de a rămîne în camera ei; s-ar fi răzgîndit, dacă alternativa nu ar fi fost mai proastă.

O privea pe Nan, care aduna toate articolele personale ale stăpînei ei, pentru a le duce în camera nupțială, pregătită special în turnul Clinton. Cînd auzi pe cineva bătînd la ușă, Rosamond chiar își ieși din minți.

- Te rog, pleacă! strigă ea tulburată.

Ușa se deschise brusc, lovindu-se de perete. Sir Rodger de Leyburn, îmbrăcat în costum bleumarin de gală, făcu un pas în cameră. Rosamond se sperie de el.

- Nu poți să intri în apartamentele doamnelor; este interzis!

- Eu dau petreceri doar acolo unde este interzis. Aruncă spre Nan o privire prin care îi sugera să dispară, iar biata femeie ieși grăbită și bucuroasă că îi predă lui problema.

Prezența masculină dominatoare o inflamă și mai mult pe Rosamond, evaporîndu-i sentimentele de vinovăție.

- Cum îndrăznești să intri în dormitorul meu, cînd sînt îmbrăcată doar în lenjerie intimă? întrebă ea inflamată.

- Dă-mi voie să te ajut eu să îmbraci rochia de mireasă, zise el apăsat.

- Nu! strigă ea.

- Îmbracă odată rochia de mireasă, sau te îmbrac eu cu forța, zise el amenințător.

- Să nu îndrăznești să mă atingi!

- Ba te voi atinge, Dumnezeule mare, oricînd și în orice loc voi alege! Rod o apucă de umeri și o ridică de pe pat. Ea întinse mîinile, ca să-l zgîrie pe față, dar Rodger îi intui intenția și o prinse de ambele încheieturi, ridicîndu-i brațele deasupra capului, apoi o trase cu totul spre el. Se aplecă furios, gîndind că poate să o domolească măcar cu o sărutare posesivă, dar Rosamond îl mușcă de buză. După ce drăcui, Rod o ridică și o trînti pe patul gol al lui Demi, apoi se aruncă deasupra ei, ca să nu-i permită să fugă.

În lupta ei de eliberare de sub diavolul întunecat, Rosamond se trezi cu sînii ieșiți pe deasupra decolteului adînc. Rămase nemișcată, gîfîind și șocată de faptul că se simțea excitată. Cînd îi simți și răsuflarea fierbinte peste sîni, apoi cînd îl mai văzu cum suge lacom din sfîrcurile ei, de-abia atunci amestecul de revoltă și excitare îi făcu sîngele să clocotească în vene. Îl auzi că șoptește cuvinte de neînțeles și chiar se sperie.

- Oprește-te, oprește-te! îl imploră ea, deși se temea că este prea tîrziu pentru amîndoi, să se mai oprească.

El ridică privirea și o sfredeli cu ochii aceia verzi, cînd o întrebă:

- Te îmbraci odată cu rochia de mireasă?

Ea îl privi destul de tulburată de expresia pe care o citea în

ochii lui, dădu din cap, iar atunci el se ridică imediat și-i oferi o mînă ca să se poată ridica.

- Să putrezești în iad! urlă ea, după care se grăbi să-și acopere sînii cu furoul. Își lăsă capul pe spate, sfidător și ridică bărbia, de parcă nu-i vorbise unui om.

- Ori te îmbraci imediat, ori te iau pe sus și te duc în capelă îmbrăcată doar în furoul acela; tu alegi.

Rosamond simți un fior rece pe șira spinării. Știa că vorbește serios.

- Domnule, dacă ar fi să aleg, aș rămîne fată bătrînă! Dar nu este alegerea mea. Sînt forțată să intru în acest mariaj de soții Montfort, de prinț și de dumneata!

Rod făcu apel la judecata ei:

- Rosamond, ești o tînără frumoasă, aristocrată, exact ca Eleanor de Montfort. Ai nevoie de un bărbat puternic alături de tine, ca să-ți poți ocupa locul cuvenit în societate. Nu te-am ajutat să pui lucrurile pe roate la Pershore? Această căsătorie este foarte potrivită pentru tine. Rod adăugă, cu mult calm: ceea ce simți tu acum, Rosamond nu este mînie, este teamă. Ea îl privi înverșunată, însă nu putea să nege acuzația lui. Astfel el o luă de mînă și o strînse ușor. Spune-mi de ce te temi, scumpa mea.

- De nimic! spuse ea și simți căldura lui parcurgîndu-i brațul. Era o minciună sfruntată, desigur. Cu atît mai puțin de tine!

- Atunci dovedește-o, Rosamond, spuse el amuzat. Îmbracă rochia de mireasă și coboară în capelă.

Rosamond știa că nu mai are de ales, așa că își zise că a acceptat să se mărite cu el doar fiindcă i-a salvat viața, iar acum nu se mai putea răzgîndi. Era obligată să se mărite împotriva voinței ei. Acum nu mai avea încredere să spună nimic, așa că

rămase în fața lui, sfidătoare și înfuriată.

- Vrăjitoare îndărătnică și încăpățînată! Te voi forța să-mi dai ascultare, chiar și dacă e ultimul lucru pe care-l voi face. Rodger trase nervos rochia de pe pat și începu să o îmbrace. Atît de hotărît era în ceea ce făcea, încît protestele ei nu au ajutat-o în nici un fel să scape de el.

Cînd în sfîrșit s-a trezit îmbrăcată forțat cu rochia de mireasă, gîfîia de furie în fața lui.

- De Leyburn, ești diavolul în persoană! Îți voi face atîtea probleme, cît nu ți-ai imaginat vreodată! Mi-ai spus clar că această căsătorie este inevitabilă, doar că va fi o căsătorie doar cu numele. Poți să-mi iei castelele, dar pe mine nu mă vei avea niciodată!

Sir Rodger deschise larg ușa și-i zise calm lui Nan:

- Te rog, aranjează-i părul.

Apoi se întoarse către Rosamond:

- Eu te aștept afară. Dacă îmi mai faci probleme, te așez pe genunchi și îți înroșesc fundul!

Într-un timp foarte scurt ușa s-a deschis din nou, iar mireasa i s-a alăturat. Rosamond arăta mai frumoasă ca niciodată. Rochia din mătase de culoarea cerului senin, cu mîneci largi, curgătoare și trenă era perfect potrivită cu părul ei auriu, lung pînă la mijloc. Îi oferi mîna, iar el i-o sărută, apoi porni încet. Nan era în spatele ei și se ocupa de trenă. Toți trei s-au îndreptat spre capelă.

- Aduce ghinion ca mirele să-și vadă mireasa înainte de cununie, zise Rosamond care avea o privire de gheață.

- Eu îmi fac singur norocul, zise Rod amuzat.

CAPITOLUL DOISPREZECE

Aproape vrăjită de flăcările lumînărilor înalte de la altar, Rosamond auzi preotul care intona solemn:

- Te vei supune lui, îl vei servi, în pat cît și la masă; îl vei iubi, onora și îngriji, vei fi alături de el la bine și la rău; apoi, lăsîndu-i de-o parte pe ceilalți, vei fi și te vei dărui numai lui, atîta timp cît veți trăi?

Rosamond ezită. *Supunere? Iubire?* Nu era de acord cu nici una, însă cedă pînă la urmă.

- Da, spuse ea.

- Cine o aduce pe această femeie, spre căsătorie cu acest bărbat?

Eleanor și Simon de Montfort au făcut un pas înainte.

- Noi.

Privea fascinată ceremonia, prin care lordul Edward așeza verighetele pe cartea sfîntă, deschisă de preot, apoi sir Rodger primește inelul ei și i-l pune pe deget.

- Cu acest inel te iau în căsătorie, cu trupul meu te voi onora și cu toate bunurile lumești te voi înzestra, repeta Rodger.

- Cei pe care Domnul i-a legat, omul să nu-i poată despărți niciodată, continuă preotul. Vă declar acum soț și soție, în numele Tatălui, al Fiului și al Sfîntului Duh, Amin.

Gata, momentul se încheiase, iar Rosamond simți panică în tot corpul. *M-au obligat să comit greșeala vieții mele*! Aproape se retrase cînd văzu că sir Rodger se apleacă și o sărută ușor pe buze. *S-a comis și nu se mai poate desface. Este de-acum soțul meu la bine și la rău, dar va fi soțul meu doar cu numele!* își jură ea cu încăpățînare.

Corul din capelă cînta îngerește. Mirosul de ceară arsă și tămîie devenea înecăcios. Simți brațul puternic al lui Leyburn, care o susținea, conducînd-o încet spre ieșire.

În clipa cînd au trecut pragul capelei, clopotele au început să bată. Cîțiva porumbei albi au fost eliberați, iar ei și-au luat zborul spre cer. Cît își dorea și ea să fie liberă! Mai apoi tinerii căsătoriți au fost ovaționați, iar cîțiva participanți au aruncat cu orez la picioarele lor.

Toată lumea îi felicita, era o veselie de nedescris și alaiul a pornit spre castelul Kenilworth.

Ajunși în sala cea mare, s-au așezat la mese, iar Rosamond încerca să zîmbească din locul ei la masa întinsă pe estrada specială pentru invitații de vază. Trebuia să lase de-o parte orice resentiment acum, păstrîndu-l pentru mai tîrziu, cînd va fi singură cu sir Rodger. Cînd Griffin veni să-i reumple cupa cu vin, ea îi zîmbi radios, mulțumindu-i. Chiar îl plăcea pe valetul lui de Leyburn, un tînăr galez, blond și foarte respectuos.

Lordul Edward se ridică și ceru să se facă liniște.

- Vă rog să toastați cu mine pentru perechea fericită. Sînt sigur că vorbesc în numele tuturor celor aflași la Kenilworth astăzi. Vă dorim fericire... iar acum puteți să mergeți să vă înmulțiți!

Hohote de rîs au izbucnit imediat după aceste cuvinte, iar mirele s-a văzut nevoit să se ridice în picioare și să golească rapid cupa de vin.

- Azi sînt cel mai fericit și norocos bărbat, fiindcă în sfîrșit am îndeplinit dorința inimii mele. Soția mea este un premiu de neprețuit; sînt onorat că ne-am unit viețile prin cununie și că astfel sînt înrudit cu familia Marshal. Doamnelor și domnilor, văr og să beți împreună cu mine pentru frumoasa mea mireasă, lady Rosamond de Leyburn.

Lady de Leyburn ar fi fost și mai greu de pronunțat, se gîndea Rosamond, privind cum toți beau în cinstea ei. Le zîmbi strălucitor, în semn de mulțumire, apoi ridică și ea cupa. Ca să nu răspundă toastului cavaleresc rostit de soțul ei, preferă varianta proprie:

- Vă propun să bem pentru lady Eleanor și contele Simon de Montfort, care m-au iubit mereu ca pe o fiică.

Rod înțelese brusc motivul capitulării Rosamondei: sentimentele ei profunde pentru soții Montfort, nicidecum ceea ce simțea pentru el. Mîndria lui era acum știrbită. Deci nu era premiul lui încă. Va trebui să asedieze castelul mai departe, ba chiar să-i dărîme pereții, înainte ca ea să i se ofere complet.

Mai tîrziu au început să le fie prezentate cadourile; unele mai scumpe, cum a fost cel primit de la Edward Plantagenet, altele mai fără valoare, după cum era de înzestrat financiar fiecare invitat. Richar de Gloucester le-a trimis un covor oriental plușat, adus din ultima cruciadă, iar Harry de Almaine le-a făcut cadou un set de vase cositorite aduse din Cornwall, pentru masă.

A urmat apoi banchetul, răstimp în care Rosamond a fost pe deplin conștientă de privirile flămînde ale soțului ei. Ai fi zis că stă gata să o devoreze, atît de intens se uita la ea, însă asta nu-i liniștea Rosamondei frămîntarea interioară. Nu știa ce o îngrozește mai mult, ceremonia nupțială, sau inevitabilul conflict care va urma, cînd vor fi singuri. Pentru moment se decise să le uite pe amîndouă,

bucurîndu-se de încă o cupă cu vin delicios.

Au sosit și muzicienii, iar mesele au fost trase pe lîngă perete, pentru a face loc pe ringul de dans. Înainte ca ultima masă să fie trasă, lordul Edward l-a chemat la el pe tînărul Henry de Montfort, a scos sabia din teaca decorată cu pietre prețioase și i-a făcut semn tînărului să îngenunchieze.

Henry ascultă și făcu așa cum i s-a cerut, iar Edward i-a atins pe rînd ambii umeri cu vîrful sabiei și i-a spus:

- Henry de Montfort, prin sabia mea te numesc cavaler al meu, pentru vitejie și serviciul adus regalității. Dintr-o dată toți cei din sală au început să ovaționeze și să aplaude, iar bucuria se citea pe fețele tuturor celor prezenți.

- Ce generos sînteți, milord, pentru că l-ați înnobilat pe tînăr, îi zise Rosamond lui Edward cînd el și-a reluat locul de lîngă ea.

- A fost sugestia lui Rod, șopti Edward.

Cînd îl învrednici apoi cu o privire surprinsă, Rod parcă se simți vinovat. Înnobilarea nu fusese un act de generozitate, ci unul de interes politic, făcut din calcule, pentru alte motive viitoare. Totuși, cînd văzu cît de mîndri erau Eleanor și Simon de Montfort, Rod mai alungă din remușcare.

Fusese o zi triumfătoare pentru toată familia Montfort. Primul lor născut a fost făcut cavaler de către prințul Edward Plantagenet, iar pupila lor cea frumoasă se căsătorise cu sir Rodger de Leyburn, administrator regal, care deținea o poziție înaltă în fața prințului.

Simon o luă de mînă pe Eleanor și o privi tandru:

- Iubita mea, îți mai aduci aminte de nunta noastră?

- Nu prea, zise ea resemnată, dar zîmbitoare. Ne-am cununat în secret, la miezul nopții, fiindcă tu m-ai urmărit și m-ai sedus cu

neruşinare!

Simon îi luă mîna delicată şi o puse pe coapsa lui vînjoasă.

- Iar tu, ca o mică destrăbălată, ai răspuns la toate farmecele mele.

- Milord, dacă-mi amintesc bine, am petrecut noaptea nunţii separat.

- În seara aceasta intenţionez să mă revanşez faţă de tine, zise el şi o privi înfocat.

- Francez arogant ce eşti! îi spuse ea, strîngîndu-l de picior.

Atunci el se aplecă spre ea şi-i şopti la ureche:

- Vezi? tu eşti cea care nu-şi poate ţine mîinile departe de mine.

- Vinul este de vină, spuse ea radioasă; ştii că îmi creşte poftele.

Simon îi făcu semn cu ochiul şi chemă un paj, ca să-i reumple cupa.

De-abia după amiaza, tîrziu, a început şi dansul. Cei doi miri au dat startul, dansînd primii, apoi Rosamond a fost solicitată de lordul Edward, de contele Simon, de Harry de Almaine, apoi de Gilbert de Clare, astfel încît Rosamond se simţea deja ameţită. Sau să fi fost vinul?

În cele din urmă s-a trezit strînsă de braţele vînjoase ale unui cavaler brunet cu ochi verzi.

- Sir Rickard, mi s-a părut că sînteţi soţul meu, zise ea mirată de confuzie.

- Mă flatezi, lady Rosamond. Îl invidiez atît pentru tinereţea lui, cît şi pentru minunata lui soţie. Ea roşi, plecîndu-şi privirea, dar nu remarcă ochii pătrunzători ai soţului ei, care îi urmăreau fiecare surîs şi mişcare. Cînd de Leyburn apăru lîngă ei, Rickard i-

o predă mîndru soțului, iar Rosamond simțea cît de tare îi bate inima. Cuvintele pe care i le spusese cu mînie îi reveneau acum în urechi: *nu vei avea niciodată inima mea; am pierdut-o acum mult timp, pentru sir Rickard, după cum bine știi!*

- De ce te uiți așa la mine? spuse ea, deja deranjată de ochii lui și de atingerea lui posesivă.

- Ca și cînd aş vrea să te duc direct în pat? Dar asta chiar îmi doresc acum, chérie.

Cuvintele lui o tachinau, așa cum au tachinat-o primele vorbe pe care el i le-a spus atunci cînd s-au întîlnit prima dată. Tensiunea sexuală dintre ei creștea. Ea îl fulgera cu privirea.

- De Leyburn, ești diavolul în persoană!

- Se spune că ultima modă a rochiilor cu trenă atrage diavolii; le place să se plimbe pe trenele rochiilor doamnelor.

Rosamond lăsă capul pe spate, cu un zvîcnet sfidător, apoi ridică trena și o scutură nervos.

- Nu cred că am vreun diavol pe urmele mele.

El zîmbi amuzat și răspunse provocării:

- Ce spui de mînecile acestea largi...Rod își strecură mîinile pe sub mînecile largi, iar cînd ajunse la umeri, o trase spre el, apoi o sărută pătimaș.

Cei care i-au văzut gestul, au intuit și ce urma să facă imediat mirele, așa că au început să-l aplaude pe cutezător.

Rosamond simți furnicături prin tot corpul. Atingerea lui era cînd fierbinte, cînd de gheață. Ea îi spusese că nu se teme de nimic, cu atît mai puțin de el, dar acum recunoștea că *se teme* de el. Chiar Nan sugerase cîndva că, probabil era tolerant cu ea fiindcă erau necăsătoriți, iar ca soție poate că o va trata diferit. Prietenii lui îl știau om cumsecade, cu o fire liniștită, totuși, sub această aparentă

suprafață calmă, Rosamond simțise întotdeauna adîncimi neatinse, unde se puteau ascunde cine știe ce secrete întunecoase.

Ca și cînd sărutul lui fusese un semnal, toți burlacii, prieteni cu Rod, în frunte cu lordul Edward i-au încojurat pe miri și i-au despărțit, pe fiecare într-o parte. Rosamond nu se lăsă mușcată de colții perfizi ai panicii, care tocmai o cuprinsese, ci se întoarse cu fața spre Demoiselle și lady Eleanor. Demi primise pentru prima dată permisiunea să participe la ceremonialul pre-nupțial, iar Rosamond o vedea că este îmbujorată și foarte emoționată. Doamnele au zorit mireasa să plece din sala de petrecere, printre rîsete și șușoteli insinuante, iar toate au condus-o în turnul Clinton, unde se afla dormitorul matrimonial.

Din camera alăturată se auzeau încurajări, ovaționări și rîsetele furtunoase ale bărbaților, în timp ce doamnele scoateau unul cîte unul veșmintele pe care le purta mireasa. Nan se ocupă de rochie, iar lady Eleanor luă de pe pat cămașa de noapte din borangic fin, brodat cu fir auriu, apoi o ridică deasupra capului Rosamondei și chiar atunci în cameră a dat buzna grupul de tineri nerăbdători.

În versurile deocheate ale unui cîntec tipic pentru astfel e ocazii, ei l-au împins în cameră pe mirele complet dezbrăcat. Doamnele au țipat, prefăcîndu-se a fi șocate, dar ele din contră, se uitau la el admirativ, măsurîndu-i trupul viril. Ca să-și ascundă goliciunea, Rosamond se întoarse cu spatele spre bărbați, iar lady Eleanor a lăsat cămașa să alunece acum și de pe spatele tinerei, apoi i-a susținut părul, ca să lase vederii spatele alb ca laptele și fesele miresei, semn că i-o predă soțului ei nepătată.

Rod făcu un pas spre Rosamond și luă mîna Eleanorei, astfel lăsîndu-i părul să cadă în cascadă aurie, pentru ca să-i acopere

trupul. El îi zîmbi contesei, în semn de mulțumire că Rosamond nu fusese atinsă.

Demi o ajută pe mireasă să-și aranjeze cămașa de noapte, legîndu-i șnururile aurii de la piept, iar Edward și Harry i-au tras ușor din păr fundițele miresei, pe care urmau să și le lege pe antebraț. Rod făcu semn cu capul spre ușă, iar atunci Edward i-a zorit pe tineri să iasă din dormitor. Prințul știa că foarte curînd va veni și pentru el momentul ceremonialului pre-nupțial, așa că nu insistă cu comentariile.

Eleanor o sărută pe Rosamond, ia Demi veni să-și îmbrățișeze prietena, căreia îi șopti:

- Ești bine?

Rosamond nu mai putea să vorbească, ci doar șopti un scurt:"Da", apoi zîmbi forțat, ca să nu o întristeze pe Demi.

După ce au ieșit toți, Rod trase zăvorul greu peste ușă și se întoarse cu fața spre mireasa lui. Aceasta, stînjenită, își feri privirea de goliciunea lui.

- Aș fi dorit să fi fost o zi mai veselă pentru tine, zise Rod.

- Nu știu la ce te referi, a fost o zi excepțională, zise ea sarcastic. Se întoarse cu fața spre el și zîmbi, dar nu din suflet.

- Te-ai măritat cu mine din rațiuni greșite, Rosamond. Mai mult ai făcut-o ca să-i mulțumești pe Eleanor și pe Simon, decît pentru tine sau pentru mine.

- Iar tu te-ai căsătorit cu mine din rațiuni corecte, zise ea provocator, fiindcă nu putea nega adevărul din vorbele lui.

- Sînt convins că asta am făcut, șopti el.

Ea își coborî privirea, amintindu-și ce i-a spus: *nu vei avea niciodată inima mea.* Cînd replica lui îi reveni în minte, se simți mîhnită: *mă voi mulțumi cu trupul tău...și cu castelele.* Acestea au fost motivele lui!

- Mă rog, oricare au fost motivele, s-a încheiat, la bine și la rău, zise ea rîzînd, ca să-și ascundă durerea, apoi merse spre noptieră, unde Nan îi adusese diferite obiecte personale. Ciudat, zise ea, luînd pumnalul fratelui ei, pe care-l găsise la Deerhurst. Oare de ce mi-a adus Nan pumnalul?

Rod se apropie și luă arma din mîinile ei.

- Femeia s-o fi gîndit că poate vei avea nevoie de el. Rosamond îl privi și păru că nu-l înțelege. Evident, Nan crede că deja ți-am furat virginitatea. Se apropie de pat și cu un gest rapid se tăie la degetul mare; cîteva picături de sînge s-au scurs pe cearșafurile imaculate. Nici nu-și imaginează că nu dorești să mi te oferi ca femeie.

- M-am măritat cu tine și ți-am oferit toate proprietățile mele, dar nu-ți voi da și trupul meu. Cel puțin nu de bunăvoie! Rosamond făcu din nou acel gest imperial, scuturînd capul, iar părul i se revărsă pe un umăr.

- Eu te doresc nu doar *de bunăvoie*, ca și cînd ai face-o din simțul datoriei; eu te vreau *dornică*.

- Nu voi fi niciodată *dornică*! zise ea, evitînd să se uite la corpul lui perfect.

Insulta ei îi schilodi mîndria de mascul.

- Oh, iubirea mea, dar te înșeli. Se apropie de ea cu pași mici, exact ca un prădător pe urmele prăzii. O vedea cum stă să fugă, însă pe ea mîndria o ținea lipită locului. Cu mișcări calculate, Rod îi luă mîna și îi desfăcu ușor palma, lipindu-și buzele de locul acela moale și cald. Apoi îi închise pumnul și trasă cu limba o dîră pînă la încheietură, urcă spre antebraț și atunci o simți cum se cutremură; știa că se teme de el.

- Dacă mă violezi, jur că te voi urî toată viața pentru asta!

- Mîndria mea nu mă lasă să violez nici o femeie, dară-mi-te pe propria mea soție. Am de gînd să te curtez, pînă ce vei dori să mi te oferi singură, chérie.

- Poate că alte femei nu pot rezista puterii tale de a seduce, dar eu nu sînt alte femei, milord!

Rod își aminti sfatul recent al lui Edward și plusă:

- Nu, tu ești o fecioară de gheață, care are nevoie să fie dezghețată, sau o mînză încăpățînată care are nevoie de o mînă fermă și doi pinteni ascuțiți! zise Rod, fără să adauge că nu trebuia să se teamă de el. Știa că acest detaliu era extrem de excitant. Privește-mă, Rosamond, îi spuse el poruncitor.

Văzînd-o că nu-și dezlipește privirea de fața lui, se apropie de ea și o atinse cu penisul excitat, mîngîind materialul fin al cămășii de noapte. O auzi cum tresare, apoi coboară privirea. Făcu ochii mari, fiindcă văzu pentru prima dată o cicatrice lungă, pe partea interioară a coapsei lui, de la încheietura pulpei, pînă jos, la genunchi.

- O ai din bătălie?

- Este o rană mai veche; nu vreau să vorbim de ea.

Întinse mîinile spre ea și începu să o mîngîie ușor pe spate. O simțea încordată și hotărîtă să-i reziste, așa că își mută mîinile în față, unde începu să-i maseze sînii, prin materialul subțire. Erecția lui puternică se încăpățîna să-i atingă Rosamondei insistent abdomenul, frecîndu-se de el, ca într-un dans erotic al împerecherii.

Rosamond îl împinse cu palmele lipite de mușchii pectorali, dar parcă ar fi atins un zid de piatră. Se înfioră, apoi trase aer în piept și rămase nemișcată cînd îi simți degetele mîngîindu-i miezul feminității. Materialul mătăsos reprezenta o barieră superficială, care mai mult o excita, fiindcă atît de plăcută era atingerea lui, încît

trupul ei o trăda, împiedicînd-o să se opună. Parcă trupul avea propria-i voință, separată de a ei. Brusc începu să resimtă o foame destrăbălată și asta o făcu să geamă înăbușit.

Încet, încet materialul vaporos se udă acolo unde el continua dezmierdările, apoi deveni alunecos și mirosul ei de femeie excitată, combinat cu căldura radiată de corpul asediat de senzații au făcut-o să cedeze; de unde el a înțeles exact secretul dorinței ei.

Rosamond se ruga în gînd ca el să nu o sărute. O usturau buzele, care nu le mai gustaseră pe ale lui de la Deerhurst. Încerca să alunge orice amintire despre sărutările lui, dar odată senzația întipărită, era greu de uitat. Soțul ei era brunet, dominator și periculos, iar toate astea o excitau enorm, încît îi venea să țipe. Ca să nu-și dea de gol poftele, Rosamond preferă să fie furioasă. Îl mușcă de umărul pietros.

Cînd își scoase dinții din carnea lui, îi văzu ochii licărind și mîna ridicată, așa că se gîndi că o va lovi. Dar el o mîngîie pe buze și zise calm:

- Este a doua mușcătură din dragoste pe ziua de azi. Asta îmi spune că ai o fire pasională, *mon amour*, zise el. Apoi o mîngîie pe obraz, se jucă puțin cu părul ei, îl mirosi, ba chiar își trecu printre buze o șuviță de păr, gustînd-o parcă.

Rosamondei îi plăcea atenția primită, fiindcă nu cunoștea așa ceva și tînjea după tot ce i se întîmpla, așteptînd să-și dea jos cămașa de noapte, pentru ca el să-i poată copleși corpul cu atențiile lui. Se arcuia sub mîinile lui, ca și cînd degetele lui mîngîiau o harpă, trezind-o, excitînd-o și încercîndu-i senzualitatea feminină.

În sfîrșit el decise să-i desfacă șnurul cămășii de noapte, apoi se lipi cu buzele de pielea ei catifelată, coborînd pe gît, apoi revenind asupra buzelor, pe care le devastă cu o sărutare înfocată.

Rezistența ei încăpățînată nu a durat mult, fiindcă după acest duel senzual al împerecherii, el cuceri teritoriul revendicat și își împlîntă adînc limba, rotind-o și gustîndu-i dulceața de miere, sorbind-o cu nesaț într-un ritm stabilit numai de el, dar primit cu pasiune și de ea.

Rosamond pierduse și ultimul strop de voință, atît de fermecată era de curtarea lui sălbatică. Nu mai putea gîndi, însă trupul avea nevoie să simtă și era înecat în marea de iubire pe care el o revărsa asupra ei. Băuse poate cam mult, își zicea acum și era disperată, dar degeaba dădea vina pe vin. Toate inhibițiile ei erau sublimate, iar orice gînd coerent era alungat de dorința să-l primească, să-i ofere trupul ei dornic de iubire pătimașă.

Cu mîinile alunecînd pe pieptul lui, se lipise cu totul de abdomenul lui, iar puterea lui masculină o excita, făcînd-o să se simtă feminină și diafană, dar complet fragilă. Se ridică pe vîrfuri, își arcui spatele și se mulă cu totul pe formele lui, iar Rod îi luă fesele în palme, o ridică și o lipi de bărbăția lui tot mai viguroasă. Cum penisul lui se insinuase perfect între pulpele fierbinți și se freca de floarea ei cu petalele desfăcute și abundent lubrufiate, ea tresări și dorința deveni uriașă.

Rod se întinse pe pat și o așeză pe Rosamond deasupra lui, oferindu-i poziția dominantă, apoi plăcerea îl copleși, cînd buclele ei de aur s-au revărsat pe pieptul și umerii lui. Într-adevăr, Rosamond era cu adevărat un trofeu care îi tăia răsuflarea. Acum el era extrem de nerăbdător și foarte dispus să desfășoare ritualul mistic al deflorării ei. Cînd vedea ceva frumos, Rod simțea nevoia compulsivă de a deține acel ceva; totuși știa că, deși Rosamond putea să fie a lui chiar din această seară, el nu va resimți încă satisfacția deplină a posedării depline. Pentru că, deși Rosamond

era acum nu doar dispusă, dar și foarte dornică să-i ofere trupul, ea nu era nici pe departe dornică să-și ofere inima.

Ochii în nuanțe violet străluceau de pasiune în timp ce își lăsa buzele la voia gurii lui, iar el îi răspundea pasional, incapabil să reziste puterilor ei de femeie. Sînii ei presați de musculatura lui tremurau de dorință, iar sfîrcurile întărite erau învăluite de părul lui aspru de pe piept. Combinația erotică de santal și miros de mascul primitiv înfierbîntat o amețea, avînd un efect puternic afrodiziac asupra ei. Aprinsă și ea de dorință și de nevoia să-l simtă că se umple de ființa lui, Rosamond se ridică ușor, pregătită să-i primească penisul.

Cu o mișcare rapidă, Rod o întoarse și o așeză sub el. Simți brusc tentația perversă să o lase virgină. Mîndria lui tumultuoasă voia totul, ori nimic. Voia ca ea să-l iubească total și complet, atunci cînd o va face soție a lui, în sensul cel mai profund al cuvîntului. Își introduse o coapsă între pulpele ei firave, depărtîndu-le delicat, iar ea scoase un geamăt scurt, disperat să-l primească înăuntru.

- Taci, iubita mea, știu ce ai nevoie.

Atunci degetele lui pricepute au căutat și au găsit centrul fierbinte și pulsînd de feminitate, pătrunzînd-o doar cu buricele, foarte ușor, dar într-un ritm din ce în ce mai calculat, accelerînd vibrațiile manuale în mod constant, dar sigur, pînă ce reuși să o facă să erupă ca un vulcan de senzații, urmînd apoi să se dizolve cu ființa ei într-un milion de cutremurări lichide, vibrante.

Rod îi cuprinse în palmă labiile și le strînse ușor, așteptînd să se calmeze și ultimele pulsații orgasmice.

- Rosamond, ești atît de frumoasă cînd dai frîu liber pasiunii. Rostește-mi numele, vreau să-l sorb de pe buzele tale.

Cuvintele lui au șocat-o, readucînd-o la realitate. Îi permisese

să o controleze total. Rezistența ei se topise ca un fulg de nea sub soarele arzător. Atît de flămîndă să fie după dragoste și atenție, încît el să o poată seduce, împotriva voinței ei? Acum el chiar îi cerea ce să-i spună?

- Rod, șopti el, cu gura lipită de buzele ei.

- Diavole! șuieră ea.

El rîse seducător. Își plimbă senzual buzele moi pe gîtul ei, apoi în jos, peste sînii deja pregătiți și excitați. Apoi gura își continuă traiectoria în jos, spre buric, continuîndu-și călătoria spre locul țintit. Știa că va scoate de la ea un țipăt în clipa cînd își va flexa vîrful limbii pe mugurele ei dintre picioare, iar cînd chiar făcu această încercare, o auzi țipînd:

- Oprește-te, diavole! Cuvintele i-au ieșit pe gură, însă trupul se zvîrcolea sub gura lui perversă, incapabil să se opună mai mult.

Tacticos el începu să lingă și să dezmierde bobocul sensibil, știind că o va face să explodeze din nou. Așadar stabili un ritm delicios și zîmbi cînd ridică privirea spre ea și o văzu că se unduiește odată cu tempo-ul lui. Avu grijă să nu-și împlînte limba prea adînc, deși îi simțea vibrațiile fierbinți și clocotul intern. Opri intenționat plăcerea și o lăsă în așteptare, șoptindu-i, ca să repete după el: "Rod", apoi buzele se lipiră din nou de labiile congestionate.

Rosamond rămase așa cîteva secunde.

- Rod, repetă el, sărutînd punctul roșiatic, pe care-l sorbi apoi.

După alte cîteva secunde de tăcere, ea se cutremură gemînd prelung și șopti:

- Ticălosule! apoi se lăsă pradă gurii lui neobosite.

Ore în șir el își continuă dansul senzual, lăsînd-o să fiarbă pe punctul de a exploda; făcu dragoste cu ea cu mîinile și cu gura,

apoi, cînd simțea că nu mai poate suporta tortura erotică pe care și-a impus-o singur, mal ales că nici el nu se eliberase de atîta tensiune acumulată, știa că trebuie să facă totuși ceva. Așadar o prinse de talie și încălecă deasupra ei, ținîndu-și echilibrul ca să nu o strivească, apoi căută valea formată de sînii ei rotunzi și obraznici, prinse în palme cele două globuri și își liniști erecția între ele.

Ea strigă speriată:

- Milord, ce îmi faci acum?

Rod nu mai era în stare să articuleze ceva. După doar șase mișcări de du-te-vino ejaculă și își lăsă sămînța să se împrăștie pe pielea ei mătăsoasă.

Rosamond era mirată de cît de strîns o ținea în brațe pînă ce a adormit. Oare de ce nu a vrut să consume căsătoria lor? Pentru că ea nu-i oferea decît o parte? Se mira și ea că a reușit să rămînă căsătorită cu el doar cu numele și nu cu trupul. Sincer, se gîndi ea, Rod ar fi putut să o silească să-i cedeze și să-i răpună virginitatea, dar nu a făcut-o și într-un fel ea simțea acum că a pierdut în bătălia cu sexul. Realiză că sir Rodger de Leyburn este un mister absolut pentru ea. O lăsase fără pic de control și se exprimase clar că *el* va decide cînd să o facă soția lui.

CAPITOLUL TREISPREZECE

Rosamond se trezi cînd auzi că bate cineva în ușa dormitorului. Intră Nan, aducînd pe braț rochia verde-strălucitor, urmată fiind de două cameriste, care aduceau cada și alte două care cărau apă fierbinte. Rosamond se bucura că este dimineață și că Rodger de Leyburn plecase.

- Bună dimineața, mielușica mea. Nan o ajută să-și îmbrace halatul de casă, iar două cameriste au luat repede cearșafurile de pe pat.

Rosamond roși, fiindcă se vedeau cîteva pete ruginii pe materialul alb, impecabil. Era sîngele lui, nu al ei; cît de viclean era de Leyburn!

- Grăbește-te și fă baie, mielușica mea. Lady Eleanor și Demi vor veni curînd să-ți aducă tava cu micul dejun și cine știe cine o să mai vrea să te vadă, fiindcă miresele sînt o curiozitate irezistibilă. Toată lumea din castel va vorbi despre cearșafurile astea!

- Doamne, dar este dezgustător! se strîmbă Rosamond. Te rog să nu le lași să intre înainte să fiu complet îmbrăcată.

Rosamond se îmbrăcă, iar Nan o ajută să-și aranjeze părul, apoi apăru Bette, cu o tavă în mînă, urmată de lady Eleanor, care o sărută pe frunte de cum intră și Demi o îmbrățișă tandru.

- Arăţi altfel!

Eleanor rîse cu subînţeles.

- De acum încolo nu va mai fi aceeaşi. Sigur se simte mai matură şi mai înţeleaptă. Căsătoria transformă o femeie. Dragă, pur şi simplu radiezi!

Rodger de Leyburn apăru şi el în prag, le privi, apoi intră şi zise galant:

- Am venit să ofer frumoasei mele mirese un cadou de dimineaţă. Puse în palma Rosamondei un săculeţ din catifea, apoi se aplecă şi-i sărută ambele mîini.

Rosamond se strădui să nu pară prea impresionată, aşa că deschise săculeţul şi scoase din el o comoară: un colier din două torsade de aur împletite, în centrul cărora se afla un smarald încrustat cu un desen celtic. Femeile din cameră au tresărit de încîntare, mai ales că se potrivea perfect cu rochia ei verde. Rosamond şi-l puse la gît şi se privi în oglindă. Văzu ochii lui de Leyburn asupra ei, iar expresia lor o uimi: era privirea plină de admiraţie a unui proprietar de valori. Atunci îşi aminti că a citit undeva despre faptul că pentru vechii celţi torsadele erau purtate de sclavi. Dădu să şi-l scoată de la gît, însă soţul ei păru dezamăgit.

- Te rog, vreau să-l porţi cît timp voi fi plecat, zise el foarte încet.

- Plecat?

- Draga mea, sînt administrator regal, zise el zîmbind. Trebuie să plec la Londra, ca să pregătesc sosirea prinţului Edward şi a cavalerilor noştri. Vreau să te bucuri de ultimul tău Crăciun la castelul Kenilworth, apoi să călătoreşti confortabil, cu lady Eleanor. Rod s-a exprimat ca şi cînd s-ar fi gîndit doar la confortul şi fericirea ei, dar de fapt el nu mai suporta încă o noapte de tortură în pat, lîngă ea, fără să-şi poată solicita drepturile conjugale.

- Veniți, doamnelor, interveni Eleanor, hotărîtă să-i lase pe tinerii căsătoriți să-și ia rămas bun în intimitate.

Cînd au rămas singuri, Rosamond a mulțumit cerului că a avut inspirația să se îmbrace înainte de sosirea lui, fiindcă rochia elegantă îi conferea parcă încrederea de care avea mare nevoie acum, întrucît intenționa să atace ea, înaintea lui.

- Ești un maestru al manipulării, îl acuză ea. Aseară am băut prea mult vin și ai profitat de mine ca un nerușinat!

Rodger văzu cum Rosamond se ține bățoasă, retrăgîndu-se din nou în spatele acelei bariere invizibile, care o proteja de el. În ochii lui se citea amuzamentul cînd îi spuse:

- Rosamond, ești o mică mincinoasă superbă. Aseară tu mi-ai provocat bărbăția, asmuțindu-ți ambiția împotriva mea. Deși ai jurat că nu-mi vei ceda, am reușit să te curtez pînă la momentul în care să mi te dăruiești. Nu vrei să recunoști, dar ai pierdut.

- De Leyburn, ești un diavol!

- Un diavol viclean, completă el. I se păru atît de vulnerabilă, încît și-ar fi dorit să o ia în brațe, însă nu voia să o tulbure și mai mult. Lordul Edward te va aduce la Windsor în siguranță. Sînt peste optzeci de mile de mers și drumul va dura mai multe zile. Văzînd-o că pare mai relaxată, continuă: Rosamond, cînd ne vom reîntîlni la Windsor, va începe și un an nou; sper să luăm totul de la capăt. Ea nu răspunse deloc, așa că din pragul ușii, el îi mai spuse: ia-o și pe Chirk cu tine, ca să nu te simți singură.

După plecarea lui, Rosamond se simțea abandonată. Al naibii bărbat, să ardă în focul iadului, oare de ce nu și-a făcut datoria de soț? De ce nu i-a spus că o iubește? Răspunsurile erau evidente. Nu o iubea. Acum, cînd avea castelele ei, era perfect mulțumit să fie căsătoriți doar cu numele!

Regele Henry era într-o criză de nervi tipică neamului Plantagenet! Aflase că Edward, moștenitorul tronului său, complota împreună cu dușmanul lui de temut, Simon de Montfort. Îngrozit că ei ar fi putut să-l detroneze, Henry trebuia să acționeze rapid. Îl rugă pe fratele său, Richard de Cornwall să plece la Londra și să recîștige loialitatea fiului vitreg al lui Richard, Richard de Clare, conte de Gloucester. După ce Richard ajungea la Londra, Henry voia ca el să înființeze un consiliu format din el însuși, Gloucester și Judecătorul Șef al Angliei, Humphrey de Bohun, conte de Hereford, care urma să-i adune laolaltă pe toți regaliștii familiei Plantagenet.

- Richard, transmite-i fiului meu trădător un mesaj: spune-i că-l înscăunez rege pe fratele lui Edmund, dacă nu încetează imediat acest complot trădător pus la cale împreună cu ticălosul de Montfort!

- Te sfătuiesc să obții Bula Absolvirii de la Papă, chiar dacă va trebui să dublezi mita, Henry, îi zise Richard de Cornwall. Dacă biserica va declara nule Prevederile de la Oxford, cei mai mulți baroni vor face compromisul și îți vei putea relua puterile regale. Mai ales dacă vei avea și trupe numeroase de mercenari în spatele tău.

Atunci regina lui Henry se decise pe loc să se întoarcă în Anglia și o luă cu ea și pe Eleanora, soția de șaisprezece ani a lui Edward. Deși regina se împlinise și părul ei nu mai era la fel de frumos, ea era la fel de mîndră și extrem de manipulatoare. Cea mai bună momeală a ei ca să-l readucă pe Edward în tandemul regal era tînăra lui mireasă. Regina se hotărî că va pleca însoțită de fratele regelui, Richard de Cornwall, care avea o corabie rapidă pentru a-i transporta pe Tamisa, direct la Londra.

Cînd au ajuns, regina şi-a lăsat cumnatul la Westminster Palace şi plecat cu prinţea Eleanora pe o barjă, spre apartamentele elegante de la castelul Windsor.

Sir Rodger de Leyburn a venit mai devreme la Windsor, ca să pregătească apartamentele regale, dar şi ca să-şi mobileze şi propriul apartament, în aşteptarea Rosamondei. Rod se strădui să nu pară surprins cînd a văzut-o pe regina Angliei însoţită de mireasa lui Edward. Regina a cerut imediat să afle unde este fiul ei, Edward.

De Leyburn a făcut o plecăciune galantă, iar limba lui mieroasă se pregătea să-i aplaneze mînia. Rod ştia că ea nu-l agrează, deoarece se temea că influenţa lui asupra lui Edward primează.

- Lordul Edward va ajunge în cîteva zile, Înălţimea Voastră . Se va bucura să vă vadă.

- Domnule administrator, te-am întrebat unde este acum.

- Se întoarce dintr-o campanie de succes din Ţara Galilor. Ne-am luptat împreună cu lorzii de la graniţele Ţării Galilor, iar toţi şi-au arătat ospitalitatea, invitîndu-l la castelele lor. De Leyburn nu a făcut greşeala să menţioneze şi castelul Kenilworth.

- Ai face bine să pregăteşti apartamentele prinţesei Eleanora. Locul acesta nu va mai fi un cămin al burlacilor, îl preveni ea.

- Aşa este, Înălţimea Voastră. Şi eu m-am căsătorit, iar soţia mea va fi onorată să-şi ofere serviciile prinţesei Eleanora.

- Cu cine te-ai căsătorit?

- Cu Lady Rosamond Marshal, cu voia Maiestăţii Voastre.

Regina îl privi dispreţuitor. Nu-i era pe plac vestea. Dacă fata se numea Marshal, era moştenitoare, iar de Leyburn devenea prea bogat şi bogăţia înseamnă putere! Va găsi ea o cale prin care să-l

scape pe fiul ei de administratorul acesta.

La fel de prompt, Rodger îl trimise pe Griffin cu o scrisoare destinată prințului. Lui Edward nu-i plăceau surprizele și în plus, Rod știa că Edward și Alyce își făcuseră planuri să se întîlnească la Westminster, ca să-și continue relația. Rodger scrise un bilet și pentru Rosamond, prin care o informa că prințesa Eleanora se afla deja la Windsor.

De Leyburn se îngriji de provizile de hrană și băutură, apoi le ordonă servitorilor să se ocupe de camere, să facă focurile peste tot, să taie lemne suficiente și să aducă hrană pentru cai în grajduri. După ce toate detaliile au fost puse la punct, Rod merse la Westminster Palace, unde trebuia să se ocupe de aceleași detalii.

La Westminster îl mai aștepta o surpriză. Aflînd de prezența lui Richard de Cornwall, Rod bănuia că se pune la cale un complot. Hotărît fiind că ar afla mai multe, dacă ar ști cît mai puțini oameni de sosirea lui, de Leyburn discută mai întîi cu servitorii. Așadar i s-a spus că prințesa Eleanora va veni pe Tamisa, cu corabia unchiului său. Mai tîrziu, după amiaza, îl văzu venind pe Humphrey de Bohun, Judecătorul Angliei, cu o suită de gărzi.

Sir Rodger s-a alarmat, știind că acesta era chemat la Londra numai cînd primea ordin de la rege. Bănuind apoi că se intenționează oprirea derulării sesiunii parlamentare de către prințul Edward și Simon de Montfort, Rod se gîndi că ar fi bine să-l prevină pe Edward, așa că plecă înaintea lui.

În intervalul dintre Crăciun și călătoria de la Kenilworth Rosamond dispunea de cîteva zile în care să se gîndească la căsătorie și la schimbările pe care le va aduce în viața ei. Acum, cînd soțul ei era departe, putea gîndi la rece, fiind sinceră cu ea

însăși. Nu putea uita cîte făcuse Rodger de Leyburn cu autoritatea impusă la Pershore, precum și cum a ajutat oamenii de pe domeniile ei. A făcut multe lucruri bune, deși ei doi nu erau căsătoriți și el a considerat-o egala lui.

După ce el i-a salvat viața, ea a fost cea care i-a permis anumite intimități. A căpătat încredere în el, deși a reușit să o facă să se simtă specială, iar ei i-a plăcut asta foarte mult. Ceva în sufletul ei dorea să redobîndească acele momente reciproc-agreabile.

Totuși era tristă, fiindcă mîine se va despărți de soții Montfort și de castelul lor, fiindcă va porni spreWindsor cu lordul Edward. Rosamond știa că are două alegeri: fie se îngrozea de ceea ce o aștepta de-acum încolo, fie considera totul o mare provocare. Îndreptîndu-se de spate, dădu pinteni lui Nimbus, ca să o ajungă pe lady Eleanor. Avea nevoie de un sfat. Dacă voia să evite singurătatea și nefericirea, știa că nu trebuia să devină dușmanul soțului ei.

- Lady Eleanor, cum ai reușit să păstrezi iubirea soțului tău în toți acești ani?

- Cred că sîntem foarte potriviți, spuse Eleanor rîzînd. Nu mă tem de el să-i spun ce am pe suflet. O femeie isteață are puteri imense, pe care trebuie să învețe să le folosească înțelept. Îmi place să am eu ultimul cuvînt, iar Simon îmi face pe plac, însă Rosamond, nu înțelege greșit, el este stăpîn în casa lui. Am învățat cînd să cedez...și cînd să nu accept să se facă lucrurile decît ca mine!

Rosamond știa că Eleanor preluase puterea și tăria de la soțul ei și voia să facă același lucru la rîndul ei.

- Milady, îmi va fi dor de dumneata.

- Copilării! Cînd vei ieși din umbra mea, îți vei întinde aripile ca un fluture și vei constata singură cîtă putere ai.

Chiar atunci trecu pe lîngă ele călare lordul Edward și el se înclină ușor, extrem de galant. Cu o energie debordantă, în fiecare zi călărea pe lîngă partenerii de drum, verificînd cavalerii și ostașii, ori conversînd cu Simon de Montfort ore în șir, dar își făcea timp să călărească și alături de doamne. Cum soarele îi mîngîia părul blond, iar armura strălucea în lumina caldă, arăta ca un zeu.

- Sînt uluită că fratele meu Henry are un fiu atît de deosebit, spuse contesa. Slavă cerului că s-a decis să-și unească forțele cu Simon. Și tu ai jucat un rol important aici, Rosamond. Îți mulțumesc din inimă pentru că nu mai ai rezerve în privința lui Rodger de Leyburn și că vrei să cimentezi legătura.

Rosamond se simți mîndră pentru că-și făcuse datoria față de soții Montfort. Într-o zi prințul va deveni regele Edward, iar de pe acum el arăta ca un rege. Era frumos fizic, puternic, energic, inteligent și fermecător. Dacă-și va folosi înțelept calitățile, va ajunge un rege de excepție.

Odată ajunși la Berkhamsted, Rosamond se bucură că îl vede pe Griffin, care îi înmînă biletul de la soțul ei; nu era tocmai o scrisoare de dragoste, dar cuvintele erau calde și relatau despre sosirea prințesei Eleanora la Windsor, apoi descriau pe scurt camerele alese pentru ea.

- Cum arată prințesa? îl întrebă ea pe Griffin.

- Nu am văzut-o, milady.

În salonul mare de la Berkhamsted Edward împărtăși veștile cu Simon. În mesaj erau mai multe întrebări decît răspunsuri. De cînd erau regina și mireasa lui Edward la Windsor? Dacă regina revenise din Franța, o va urma oare și regele Henry? Simon era

mai preocupat de sesiunea de primăvară a Parlamentului, în timp ce gîndurile lui Edward erau invadate de soția lui castiliană.

A doua zi de dimineață, cînd au plecat toți călătorii de la Berkhamsted, soții Montfort au pornit spre Charing, în apropiere de Londra, în timp ce Rosamond, lordul Edward, Harry de Almaine și suita lor de cavaleri s-au îndreptat direct spre sud, către Windsor, în Berkshire. Rosamond și-a luat rămas bun de la Eleanor și Demi.

- Aș dori să o pot vedea și eu pe prințesa Eleanora, zise Demi nostalgică.

Eleanor nu comentă față de Rosamond despre caracterul oribil al reginei, fiindcă știa că va afla și singură asta.

- Cînd vei fi la Westminster, te rog să ne vizitezi la Durham House, pe rîu în jos.

În cursul zilei Rosamond a fost foarte surprinsă cînd a văzut un cavaler apropiindu-se de ei, iar acesta era Rodger de Leyburn. I s-a părut un gest foarte galant din partea lui să-i escorteze pînă la Windsor. El își salută soția în primul rînd, apoi trase armăsarul cel negru aproape de calul ei alb și se aplecă, îi luă mîna înmănușată și o ridică spre buze.

- Bun venit, Rosamond, ești din ce în ce mai frumoasă.

- Mulțumesc, milord, zise ea încîntată.

Rodger se apropie de lordul Edward, iar Griffin li se alătură imediat. Rosamond îi urmărea cum discută și îl admira pe Rodger, atît pentru aspectul lui exterior, cît și pentru lejeritatea cu care se comporta în prezența prințului. Între cei doi exista o legătură foarte strînsă, iar pentru asta Rosamond îl admira sincer.

- Mulțumesc pentru că l-ai trimis pe Griffin să mă anunțe că la Windsor mă așteaptă o mamă și o soție. Trebuie să-mi pregătesc armamentul dintre picioare.

- Avertizarea este de altă natură, lord Edward. Ieri l-am găsit la castel și pe Richard de Cornwall. L-am evitat, dar mai spre seară a apărut și judecătorul Humphrey de Bohun, însoțit de o oștire numeroasă.

- Sfinte Doamne, dar aici se coace un complot. Păcat că nu l-ai putut avertiza și pe contele Simon.

- Pot să plec spre Durham House cu mesajul domniei tale.

- De Montfort are spioni. Sînt sigur că va afla de îndată ce sosește.

Cînd ajunse și Harry de Almaine alături de prinț, Edward îi zise:

- Tatăl tău este la Westminster.

- Tata? se miră Harry. Poate îl vei convinge să ți se alăture la sesiunea parlamentară, împreună cu Simon și baronii.

- Ce părere ai dacă l-ai convinge tu?

- Eu? Îl voi evita cît voi putea. Mai degrabă duc ostașii în Turn, cît timp tu pleci la Westminster!

- La noapte vom rămîne amîndoi la Windsor. Mîine mă văd cu Richard, singur, dacă tu nu-l suporți. Rod va pleca spre Durham House, ca să-i anunțe pe Montfort despre sosirea judecătorului la Londra.

Rosamond văzu pentru prima dată castelul Windsor și reședința o impresionă peste măsură. Turnul Rotund, construit de regele Henry al II lea din piatră de Bedfordshire era scăldat în lumina roșiatică a soarelul spre apus. Cînd au trecut de prima poartă păzită, a văzut cum un alai de servitori și cameriste au ieșit imediat, ca să-i primească pe oaspeții regali. De Leyburn îi zorea pe toți, dînd ordine scurte și precise, pentru ca să știe fiecare de cine se va ocupa mai departe.

Rosamond descălecă, apoi o ajută pe Nan să coboare din șa și îl așeză pe cățeluș să-și facă nevoile într-un colț.

- Prioritatea mea este bunăstarea ta și a lui Nan, îi zise de Leyburn, apropiindu-se de cele două femei, urmat de Griffin, care deja le căra bagajele. Îl ridică pe Chirk și întinse mîna spre ea. Permite-mi să te escortez spre apartamentele tale. Acolo te așteaptă cameristele ca să te slujească; vei avea destul timp să te îmbăiezi și să te odihnești, iar eu îmi voi vedea de îndatoririle mele oficiale.

Turnul Henry III, ultimul construit, emana opulență și lux. Camerele aici erau spațioase și mobilate recent. Apartamentul lor avea două camere mai mari și două mai mici, una pentru garderobă și o cadă din lemn sculptat. Ferestrele dădeau spre o grădină superbă.

Sir Rodger veni alături de Rosamond, la fereastră.

- De aici se văd valea Tamisei și dealurile Chiltern, ceva mai departe. Cînd vine primăvara, culorile schimbă tot peisajul. Apartamentele regale ocupă în întregime ultimele două etaje din noul turn. Regele și regina locuiesc la etajul cel mai de sus cînd vin aici. Direct deasupra noastră sînt apartamentele lordului Edward, lîngă cele special amenajate pentru prințesa Eleanora.

Cînd Rosamond își ridică privirea spre soțul ei, în inimă îi încolți un singur gînd: să ia totul de la capăt la Windsor. Se lăsă ușor într-o parte, însă Rodger făcu un pas în lateral, politicos, iar atunci ea înțelese că între ei exista o barieră invizibilă.

- Dacă mai ai nevoie de ceva, Rosamond, trebuie doar să *ceri*.

Ea se uită lung după el; cuvintele lui avea dublu înțeles. Își scoase o gheată din picior și o azvîrli nervoasă spre ușă.

- Să cer? Să cer? Diavol ce ești, de Leyburn! Tu vei fi cel care va cere!

Edward Plantagenet nu refuzase în viața lui o provocare. După ce predase calul valetului, merse spre turnul cel nou și urcă trei cîte trei treptele spre apartamentele sale. Anticipa o confruntare cu mama lui și era dornic de asta. Trimise un valet să-i aducă apă caldă, ca să se poată împrospăta, după lunga călătorie, mai ales că va avea o întrevedere cu regina. Apoi își turnă o carafă cu bere, ca să-și potolească setea și să-și curețe praful de pe gît. Cînd se pregătea să mai bea o.bere, văzu ușa camerei alăturate întredeschisă. Foșnet de haine îi atrase atenția imediat.

Edward veni în prag și rămase mut de uimire. În fața lui stătea o tînără foarte frumoasă, iar inima lui începu să tresalte. Purta o rochie din mătase roz și nuanța îi dădea un aer angelic. Avea părul șaten închis, iar buclele îi cădeau pe umeri în valuri. Ochii migdalați, fața ovală și obrajii trandafirii, completați de o gură fină, care știa să surîdă fermecător întregeau tabloul unei frumuseți clasice. O pereche de sîni împliniți adăugau siluetei ei de viespe un aer seducător.

Edward nu-și putea găsi cuvintele în fața acestei tinere coapte, în pragul feminității depline, iar atunci realiză cît de norocos era. Această viziune perfectă era soția lui? Toate simțurile îi erau ascuțite și știa că nu este un vis.

- Eleanora?

Tînăra părea sfioasă, dar avea în ochi o strălucire și o bucurie cînd se uită spre el cu adorație.

- Eduward, trebuie să folosesc varianta engleză a numelui meu...Eleanor.

El rîse foarte încîntat de modul cum pronunțase numele lui.

- Nu, Eleanora sună perfect, sau Nora ar fi mai dulce, exact ca purtătoarea numelui. Strîmbă din nas și explică: Eleanor este

numele mamei mele.

Ea rîse cu sfială, iar glasul ei răsuna ca o melodie pentru urechile lui. Se apropie de ea, atras ca fierul de un magnet. O sorbi din priviri și întinse mîna, ea făcu la fel, apoi degetele li s-au atins. Parcă un curent îi străfulgeră pe amîndoi, iar el îi urmări sînii fecioreInici tresăltînd de emoție. Îi sărută mîna cu un gest elegant.

- Eleanora, dulceața mea.

- Eduward, șopti ea pe nerăsuflate. Am așteptat șase ani lungi, ca să ajung la tine.

- Așteptarea s-a terminat, zise el calm, cu buzele lipite de încheietura mîinii ei, unde îi simțea pulsul accelerat.

- Nu aș fi prea sigură de asta! se auzi glasul tunător al reginei, care dădu buzna peste ei. Eleanor, te duci imediat sus, în camera ta. Ce am să-i spun fiului meu trădător nu este pentru urechile tale delicate.

Edward încleștă degetele pe mîna firavă a neprețuitei lui comori.

- Și eu mă bucur să te văd, mamă, zise el pe un ton caustic, dar deocamdată vreau să fiu singur cu soția mea.

- După ce se va consuma căsătoria, va fi soția ta, nu înainte de asta. Pînă atunci Eleanor este sub tutela și autoritatea *mea.*

Ochii tinerei s-au umplut de lacrimi. Impresionat de reacția fetei, el îi dădu drumul la mînă, iar aceasta se grăbi să iasă.

- Așa îți exerciți tutela? Vorbindu-i urît unei tinere, doar pentru că este blîndă și cumsecade? El realiză imediat motivele adevărate ale mamei sale. Ai folosit-o ca pe o momeală, ai avut grijă să o găsesc singură aici, apoi să o ici de lîngă mine, ca să mă ai la mînă.

- Trebuie să te aibă cineva la mînă! Faptul că ai complotat

cu trădătorul de Montfort va avea consecinţe incalculabile asupra ta. Fratele tatălui tău a venit la Westminster ca să se ocupe de tine.

- Ultima dată cînd ştiam eu, Richard de Cornwall nu era regele Angliei, nici dumneata nu erai, doamnă. Dacă regele doreşte să protesteze împotriva vederilor mele politice, lasă-l pe el să facă asta. Refuz să mă las condus de o femeie, chiar dacă este mama şi regina mea!

CAPITOLUL PAISPREZECE

Rosamond îi zise lui Griffin unde să pună ultimul ei cufăr.

- Cît timp va fi soțul meu ocupat cu îndatoririle lui oficiale?

- Cel puțin patru ore, milady; va trebui să luați cina fără el.

- Ba nu, spuse Rosamond, iar în capul ei se năștea un plan. Voi aștepta și voi lua cina aici, cu sir Rodger, oricît de tîrziu ar fi, Griffin.

Rosamond se hotărî să o scoată pe Chirk la o plimbare prin grădinile castelului, apoi urma să facă baie. Așadar se îmbrăcă și luă terrierul în brațe, coborî scările și ajunse în grădina cu mulți copaci pitici, rămuroși. Cățelușa o luă la fugă, iar ea îi merse pe urme.

- *Malo perro*! Cîine rău! se auzi mustrător o voce de femeie, apoi Rosamond văzu un ghemotoc de blană albă, rostogolindu-se spre ea.

- Oh, nu te-am văzut, fiindcă ai pelerina aceasta de culoare închisă, zise Rosamond. Și eu mi-am adus cîinele în grădină. Luă în brațe terrierul maltez și i-l dădu tinerei.

- *Gracias*, cîine rău ce ești, dacă fugi așa de mine. Noua mea țară mi se pare foarte friguroasă, însă lui îi plac locurile acestea.

Rosamond înțelese din scurta lor conversație că tînăra era spaniolă, ba mai mult, îi ghici imediat identitatea.

- Ești prințesa Eleanora, soția lordului Edward! Sînt onorată să te cunosc. Eu sînt Rosamond de Leyburn, de curînd căsătorită cu prietenul soțului tău și administrator regal.

- Oh, mă bucur că și tu ai un cîine, Rosamond. Nu cred că reginei îi place de Bebe al meu. Sper ca lui Edward să-i placă micul meu prieten.

- Edward adoră cîinii! Alteță, îți este frig, tremuri. Ai nevoie de o pelerină mai groasă, îmblănită. Uite, ia-o pe a mea, spuse ea și îi puse pe umeri pelerina ei.

- Oh, nu se poate, Rosamond!

- Ba se poate. O să mi-o dai înapoi altădată, după ce vei avea una la fel de călduroasă. Să intrăm acum.

Cînd au ajuns pe casa scărilor, pe pereți erau deja aprinse torțele care să le lumineze drumul și acum au avut ocazia să se vadă mai bine la față. Rosamond era uimită de frumusețea tinerei prințese.

- Văd că mai tremuri, zise ea.

- De încîntare, fiindcă în sfîrșit l-am văzut pe Eduward!

Rosamond păru foarte încîntată de noua ei prietenă.

- Noapte bună, fără îndoială că mîine ne vom întîlni iar.

Ajunsă în camera ei, Rosamond îi spuse lui Nan că vrea să termine de despachetat hainele, apoi o trimise și pe ea să se culce. Ciudat, dar se simțea plină de energie și avea chef de această îndeletnicire feminină. Alese pentru noapte o cămașă subțire, din mătase albă, iar dintr-un cufăr scoase o lumînare cu aromă de trandafir, pe care o așeză la căpătîiul patului. Sună camerista să-i aducă apă caldă pentru baie, apoi spuse să mai aducă apă pentru baie și cînd soțul ei se va retrage la culcare.

După baie se pieptănă, îmbrăcă acea cămașă albă, peste care

își puse un halat de casă roșu, din catifea și ațîță focul, astfel încît totul era exact cum și-a dorit. A decis să-și ia soarta în propriile mîini și că era timpul să devină femeie, așa că avea de gînd să fixeze ea momentul și locul, mai degrabă decît să-l lase pe soțul ei să dețină total controlul. Datora singurele ei experiențe sexuale lui de Leyburn, însă acum își învățase bine lecția. El a sedus-o concentrîndu-și atenția asupra trupului și plăcerii ei, iar în această noapte ea intenționa să inverseze rolurile și să-i ofere lui aceleași plăceri.

De Leyburn sosi, urmat de Griffin.

- Să comand să vi se aducă baia, milord, zise el, începînd să-i scoată platoșa.

Rosamond aprinse lumînarea parfumată.

- Nu este nevoie, Griffin, în seara asta eu mă voi ocupa de nevoile soțului meu. Te rog să aduci de mîncare peste o oră. Îi surîse conspirativ tînărului scutier. Simți privirea atentă a lui Rodger și cunoștea efectul spectaculos al catifelei roșii ca fundal pentru părul ei blond. Ai pregătit foarte bine tot personalul castelului, milord, zise ea după ce li se aduse apa caldă pentru baie.

După ce s-a turnat toată apa în cadă, iar totul împrejur era învăluit într-un abur senzual, Rosamond se întoarse cu fața spre soțul ei și-i zise pe un ton gutural:

- Vrei să mi te alături în...camera unde ne *dezbrăcăm*?

El o urmă, mut de uimire și simțind o dorință clocotitoare. Se așeză pe marginea căzii și trase aer în piept cînd ea se apropie ca să-i desfacă legăturile care susțineau la spate platoșa. Cînd degetele ei fine au atins ușor pielea lui, erecția se produse prompt. Cînd degetele ei neliniștite se împletiră printre perii lui aspri de pe piept, erecția începu să-l chinuiască, iar cînd îl atinse cu palmele

pe mușchii încordați, Rodger simți că a ajuns la maximul erecției.

Din ce în ce mai uluit, o privi cum se așează în genunchi, în fața lui, ca să-i scoată cizmele. Cînd se aplecă, iar cîteva șuvițe aurii s-au frecat întîmplător de coapsele lui, deocamdată acoperite de pantalonul strîns mulat pe corp, el nici măcar nu se mai putea controla. Rapid își dădu jos pantalonii și începu să gîfîie copleșit de tensiunea momentului. Rosamond se dezbrăcă și ea de halatul roșu și rămase în cămașa albă, din mătase transparentă.

- Nu contează dacă se va uda, explică ea inocentă.

Rodger intră în cadă, fără să știe dacă Rosamond chiar are de gînd să-l ajute să se îmbăieze, însă nu putea să alunge speranța. Ea se așeză, luă un burete aspru, pe care începu să-l frece între palme lent, calculat, căutînd din priviri locul cu care să înceapă. Atît de provocatoare i s-au părut lui gesturile ei, încît i se uscă gura complet.

- Ești un bărbat foarte mare, comentă ea, privind în jos, prin apă.

Rodger scoase un geamăt scurt.

Ea începu să săpunească buretele și se duse în spatele lui, unde el nu o mai putea vedea, însă o simțea cu siguranță. Începu să-l frece pe spate, cu mișcări lente, circulare, iar el închise ochii și savură plăcerea intensă. Era Paradisul; era Purgatoriul!

Rosamond lăsă buretele să plutească pe apă și își băgă mîinile mai adînc în cadă, ca să se clătească, apoi își șterse palmele de mătasea fină. Imediat aceasta deveni transparentă, iar formele ei au devenit vizibile, mai ales sfîrcurile întărite. Rodger își ținu răsuflarea cînd o văzu că-și cufundă mîna în apă, ca să caute buretele, mai ales că întîmplător ea îi atinse falusul. Rodger știa că acesta este jocul ei, iar el îi va fi partener de joacă ascultător.

Acum ea îl freca pe umeri și pe piept, iar în această activitate se întindea, ca să ajungă cît mai bine în toate zonele pînă la brîu. Astfel părul i se udase, iar șuvițele care îl mîngîiau și care se lipeau de pielea lui, apoi se desprindeau umede îl tachinau și-l chinuiau intens. Rosamond îi ridică brațele și-l frecă la subsuori, gest care lui i se păru extrem de erotic, fiindcă îl atingea în locuri parcă nepermise. Apoi îl limpezi cu simț de răspundere și tensiunea se accentua, fiindcă acum trebuia să-l spele în partea inferioară a corpului.

Rosamond se lingea pe buze înainte să-i spună:

- Dacă ai nevoie de ceva, Rodger, trebuie doar să *ceri*.

El înțelese imediat. Se voia un joc al voinței, unul periculos, dar care pe el îl fascina, așa că luă buretele și termină repede ce începuse ea atît de frumos. Cînd el ieși din cadă, ea continuă jocul, acum cu prosopul în mîini; îl ștergea încet, tamponînd fiecare părticică, apoi insista pe spate și pe brațe, frecînd viguros, cum ar fi făcut-o el însuși, iar la urmă zăbovi mai mult în anumite zone intime. Deja el își pierduse orice fărîmă de control cînd ea îl șterse pe fese, apăsînd pe valea formată de rotunjimile lor. Se mută în fața lui și coborî privirea, cu care îl mîngîia langunos pe pieptul strălucind de apă.

Cum îi ajungea pînă la umăr, se apropie și linse cîțiva stropi de apă de pe sfîrcurile lui, iar acestea se întăriră instantaneu. În același timp simți cum penisul zvîcnește involuntar, tînjind parcă și el să fie lins. Acum în loc de sînge, prin vene parcă îi curgea foc, pentru că o văzu că se așează în genunchi, în fața lui, doar că motivul îl dezamăgi: făcuse gestul doar ca să-l șteargă pe picioare, de sus, în jos. O văzu că-i examinează atent rana de pe pulpa interioară, pînă ce dădu cu privirea de penisul lui în deplinătatea

erecției și se linse pe buze.

- *Rod*, dacă ai nevoie de ceva, trebuie doar să ceri.

Era prima dată cînd i-a spus Rod, iar asta se mula perfect pe dorința lui. Mai mult ca orice pe lume, el ar fi dorit să o vadă îngenunchind și să se ocupe de bărbăția lui, voia să-i simtă buzele cărnoase sărutîndu-i capul organului care pulsa, voia să-și cufunde cu totul virilitatea în gura ei fierbinte, apoi să ejaculeze istovit, dar împlinit, însă i se părea imposibil să-i ceară asta.

Rosamond mai rămase în genunchi cîteva minute bune, apoi se ridică și rîse, lăsînd prosopul agățat pe penisul lui. Merse în dormitor și se uită peste umăr, la el.

- Vino să te încălzești la foc, apoi să poți rămîne așa, dezbrăcat.

Cuvintele ei veneau parcă din gura unei curtezane cu experiență bogată, iar ieșite din gura unei virgine, au avut asupra lui un efect incredibil de erotic. El azvîrli prosopul pe un scaun și merse după ea.

Privirea lui o ardea, atît de pătrunzătoare era prin mătasea fină. Cu spatele la focul din șemineu, ea își ridică încet cămașa de noapte, dezgolindu-și picioarele, moment în care el și-ar fi dorit ca picioarele acelea să i se încolăcească pe mijlocul lui, în timp ce el se pierdea cu totul în valea adîncă dintre ele. Rod se apropie de ea și o văzu că-l oprește.

- Rod, dacă dorești ceva, trebuie să ceri.

- Dar ce-ți dorești tu, Rosamond? *Tu* nu ai nevoie de plăcere?

Rîsul ei gutural i se păru încîntător lui Rod, mai ales cînd o văzu că-și scutură pletele pe spate.

- Eu pot să-mi fac pe plac singură, dacă doar la asta te gîndeai. Vrei să te uiți? Atunci ridică încă puțin cămașa, apoi foarte

lent, dar precis, își mîngîie labiile, continuînd să-l privească fix.

Rod nu mai putea rezista. O ridică în brațe, începu să o sărute pătimaș, iar Rosamond nu rămase nici ea de piatră. Răspundea sărutărilor cu sărutări, atingerilor cu atingeri, pînă ce amîndoi au atins culmea excitării. Ea se apropie de pat, își scoase cămașa rapid, își înmuie degetele într-o carafă cu vin, apoi își scurse lichidul roșu-rubiniu pe sfîrcuri. El sări pe pat și începu să sugă vinul de pe sfîrcuri. O trase sub el și începu mișcarea de du-te, vino, în timp ce o copleșea cu sărutări peste tot, apoi revenea la buzele ei, pe care le soma să-l lase să pătrundă acolo, unde jocul languros al limbilor începea și continua dezlănțuit.

Rod se gîndea doar la gemetele ei în ritmul în care el o pătrundea, apoi puse două degete pe floarea ei și o găsi umezită peste măsură, de unde înțelese că putea să-i ceară acum ce-și dorise demult.

- Rosamond, zise el stînd deasupra. O mîngîie ușor pe obraz și continuă: *Îți cer.*

- Rod, șopti ea la rîndul ei și-i atinse gura cu degetele. Iar eu *îți ofer.*

El o așeză pe spate, observînd că acum depărtase pulpele, invitîndu-l nerăbdătoare. Se lipi cu penisul vîrtos pe abdomenul ei, iar cînd îi auzi primele gemete, se pregăti să-i invadeze trupul. Se poziționă cu capul catifelat între petalele desfăcute și, cu o singură mișcare, o penetră scurt, iar himenul ei cedă.

Rosamond țipă. Știa că era dureros, dar a fost ceva scurt și înțepător, iar imediat după aceea în locul durerii se instală o senzație de deplinătate, care era la fel de neplăcută. Se temea că acum va urma ce este mai rău, dar Rod nu se mai mișcă, pentru ca ea să se obișnuiască treptat cu dimensiunea lui și astfel ea îi simțea

pulsațiile inimii prin vîrful penisului vibrant. O copleșea cu cuvinte tandre.

- Frumoasa mea, comoara mea neprețuită, înlănțuie-ți picioarele pe mijlocul meu.

Rosamond nu se mai temea de nimic. Voia puterea și tăria lui și credea că așa o va dobîndi. Îl înlănțui și își încleștă gleznele, ca să-l țină prizonier înăuntrul ei.

- Devastează-mă, îl invită ea, înfiorată. La început încet, apoi din ce în ce mai intens valuri de plăcere incredibilă i-au trecut prin tot corpul. Înfigîndu-și degetele în părul lui negru, își undui și ea corpul odată cu mișcările lui ritmate, ba chiar și-a înfipt unghiile în umerii lui, zbătîndu-se și arcuindu-se neîncetat. Simțea cum îi pulsează sîngele în vene, iar dorința ei creștea, atingînd măsura pasiunii lui din ce în ce mai înaltă.

Senzațiile pe care el i le provoca deveniră greu de suportat, așa că se predă total, suspinînd neajutorată. Apoi, cu un scîncet de-abia perceptibil explodă și trupul i se cutremură copleșitor, moment în care scoase un țipăt de plăcere; exact în clipa următoare Rod își eliberă și el energiile seminale, iar trupurile lor pulsau acum la unison, într-un orgasm comun, tulburător.

Cei doi nu mai auzeau și nu mai vedeau nimic, în afara partenerului de așternut. Cînd Griffin a bătut la ușă, ca să le aducă mîncarea, ei nu l-au auzit. În acel război al voinței, nu a pierdut nimeni, ci amîndoi au avut de cîștigat. Au adormit așa, îmbrățișați, iar la adăpostul brațelor lui Rod, Rosamond se simțea în siguranță. Avea mare încredere în el.

În zori, foarte devreme, Rod se trezi și se îmbrăcă, iar cînd Rosamond nu i-a mai simțit căldura trupului, s-a trezit la rîndul ei.

- Culcă-te la loc, frumoasa mea, îi șopti el extrem de atent.

Trebuie să-l însoțesc pe Edward la Westminster. Mă întorc diseară. Poate azi o vei cunoaște pe dona Eleanora.

- Ne-am cunoscut deja. Este drăguță și blîndă, în plus e îndrăgostită nebunește de soțul ei, Dumnezeu să-i fie alături!

- Dacă în aer plutește iubirea, atunci poate se molipsește și el, spuse, apoi o sărută.

- Să nu dorim imposibilul, Rodger, zise ea zîmbind. Drum bun, milord și să ne vedem cu bine diseară.

Edward Plantagenet, flancat de Rodger de Leyburn și de Harry de Almaine călărea în fruntea alaiului de cavaleri și ostași înarmați, care aveau să parcurgă cele douăzeci de mile pînă la Londra. Edward nu închisese un ochi toată noaptea, însă deborda de energie. Se tot gîndea la frumoasa lui mireasă, care se afla chiar în camera de deasupra lui și frustrarea îl măcina. De cîteva ori a vrut să urce la ea și să-și solicite drepturile, însă prezența mamei lui îl făcuse să ezite. Știa că dacă va trece peste cuvîntul reginei, mîndria ei rănită o va face să se răzbune, așadar preferă să apeleze la răbdare, care de regulă îi lipsea și să vadă cum își poate atinge scopul așa încît să evite confruntarea care i-ar face mai mult rău Eleanorei.

- Oamenii așteaptă să fie plătiți, zise Harry.

- Cînd se vor instala în Turn, voi avea grijă să le dau banii, zise Edward. Atît el, cît și Rodger se gîndeau la soțiile lor de acasă.

- Coroana va plăti și oamenii mei din Cornwall? întrebă Harry.

- Știi porecla tatălui tău, îi zise Edward, făcîndu-i semn cu ochiul lui Rod. Midas; cuferele lui dau pe afară de bani, în timp ce regele e plin de datorii.

- Atunci poți să-i ceri bani tatălui meu cînd vei ajunge la Westminster, îi zise Harry vărului său, obișnuit cu glumele pe seama avariției lui Richard de Cornwall.

- Mă uimești, Harry. În bătălie ești cutezător, dar îți lipsește curajul cînd vine vorba de tatăl tău.

Drumul lor continuă; Harry mergea cu trupele lui spre Turnul Londrei, iar Rodger de Leyburn mergea în amonte spre Durham House.

Cînd ajunse la Westminster, Edward își salută unchiul. Cei doi reprezentanți ai neamului Plantagenet s-au îmbrățișat. Edward era înalt și lat în umeri, purtînd aura și strălucirea tinereții, iar Richard, care trecuse de cincizeci de ani era încă un bărbat chipeș, cu o prezență impunătoare.

- Tata are de gînd să se întoarcă la timp pentru sesiunea Parlamentului? întrebă Edward.

- Edward, nu va exista nici o sesiune. Simon de Montfort nu conduce Anglia.

Nu încă, se gîndea Edward.

- De Montfort este hotărît să convoace Parlamentul de sărbătoarea Candlemas. Este și liderul baronilor. Regele a semnat Prevederile de la Oxford, cum și eu le-am semnat.

- Cît de naiv ești, Edward. Henry l-a rugat pe Papă să emită o Bulă de Absolvire a Prevederilor!

- Ce naiba, Richard, Prevederile oferă un sistem corect de guvernare, care va aduce Angliei putere și prosperitate.

- Îl imiți pe Simon de Montfort, Edward. Tu ești un Plantagenet, os regesc, cum naiba îți trece prin cap să te opui puterii? Tatăl tău amenință că-l va desemna pe Edmund moștenitorul tău, dacă vei fi împotriva noastră.

- Nu imit pe nimeni. Gîndesc și singur! Abglia este moștenirea mea, dreptul meu divin, așa că nici regele, nici Edmund nu mi-l pot smulge. Iubesc Anglia! Deși tatăl meu e rege, prietenii lui apropiați și gusturile lui sînt franțuzești. Eu voi fi un rege *englez,* iar cînd va veni vremea mea să conduc, vreau o Anglie unită, nu divizată.

- Dacă tu crezi că Simon de Montfort te va pune pe tine rege, te înșeli. Ambițiile lui vizează propria persoană.

Edward se încăpățîna să creadă așa ceva, dar măcar acum știa de ce tatăl său l-a trimis pe Richard în Anglia şi de ce fusese chemat judecătorul. Henry se temea că va pierde tronul. Edward schimbă subiectul imediat.

- Oamenii mei trebuie să fie plătiți pentru campania din Țara Galilor.

- Cuferele coroanei sînt goale, zise Richard, ridicînd din umeri sugestiv. Totuși, putem găsi ceva bănuți pentru un Plantagenet loial.

Edward preferă să-l aștepte pe Rodger de Leyburn la grajduri, ca să afle cîți oameni a adus cu el judecătorul Bohun. Erau cam șaptezeci, peste așteptările lui.

Cînd apăru și Rodger, el îi făcu semn să se apropie cînd i se părea sigur că nu-i aude nimeni.

- Așa cum bănuiai, Simon știe că Richard de Cornwall a venit în locul tatălui tău. Richard e mult mai convingător decît Henry, de aceea a fost preferat.

- I-ai spus că judecătorul a adus trupe? zise Edward.

- Da, numai că știa oricum. Contele de Norfolk i-a trimis vorbă. Simon știe că baronii se vor separa, dacă va fi un război civil. Vrea să discute cu tine despre asta.

- Poate să mai aștepte; avem probleme mai presante. Nu sînt bani pentru oameni. Richard a vrut să mă mituiască, dar nu am mușcat.

- Atunci va trebui să ne gîndim la o diversiune. Putem să organizăm un banchet în Turn; mîncare și băutură peste cît pot ei să ducă. Ca administrator, mai am ceva rămas prin registrele contabile, iar negustorii ne vor livra și pe credit.

- Bine, ocupă-te tu de asta și ai grijă să le aduci și prostituate. Banchetul e zero fără prostituate; femeile sînt diversiunea mai tare decît băutura!

Rodger de Leyburn nu zăbovi deloc cu organizarea evenimentului și, însoțit de vreo cîțiva servitori, dădu o raită prin piețe, cumpără de la homari și pește proaspăt pînă la fructe exotice, cîteva butoaie cu bere și vin, apoi hoinări prin cîteva bordeluri, ca să angajeze cît mai multe dame de companie, iar seara, pe la ora zece, petrecerea începea să semene cu o orgie bahică. Rodger le urmărea cu privirea pe prostituatele trecute deja de prima tinerețe, cu sînii la vedere și se gîndea la Rosamond, care-l aștepta la Windsor. Nu voia ca ea să-și piardă încrederea în el, dacă va vedea că nu s-a ținut de promisiune și nu a ajuns la ea, înapoi acasă. Problema lui era datoria față de Edward.

Stătea și se uita la două surori, blonde planturoase care, sub imperiul alcoolului, începuseră să se certe pentru prinț, iar Edward era foarte amuzat de cearta zgomotoasă a celor două.

- Fanny, Fancy, stați așa, nu vă luați la bătaie; am o soluție care va aduce pace în familie. Edward le luă de mîini pe amîndouă și urcă scările, spre o cameră de la etaj.

Rodger profită de moment, își termină vinul din cupă și se gîndi să plece, dar chiar atunci apăru din nou Edward, coborînd vesel scările.

- Petrecerea este un real succes, Rodger, ca toate ideile tale. Doar că pe amîndoi ne așteaptă două domnițe frumoase la Windsor.

Rod dădu din cap, apoi zîmbi.

- Unde naiba le-ai dus pe Fanny și Fancy?

- În camera lui Harry, desigur!

CAPITOLUL CINCISPREZECE

Trecuse bine de miezul nopţii cînd Edward şi Rodger au intrat pe porţile castelului Windsor. Deşi ambii bărbaţi băuseră destul vin, ei nu erau nicidecum beţi, ci doar căpătaseră ceva mai mult curaj pentru momentele intime care îi aşteptau în această noapte.

- La tine este mult mai simplu decît la mine, se văicărea Edward. Soţia ta te aşteaptă în pat. A mea este probabil încojurată de o hoardă de dragoni care scot flăcări pe nas.

- Da, dar sabia ta este neiertătoare; pun pariu că vei cîştiga!

Se uită după Edward, care urca acum spre camera prinţesei sale, iar cînd deschise uşa dormitorului Rosamondei, micuţa Chirk îl întîmpină, dînd din coadă.

- Sst, vreau să o surprind.

Rosamond era cu adevărat surprinsă. De mult timp nu mai spera că el va veni, dar acum, cînd asculta foşnetul hainelor pe care el le dezbrăca în grabă, pe întuneric, îşi dădea seama că putea avea deplină încredere în ce-i spunea el. Simţi cînd el se aşeză pe pat, lîngă ea, dar simţi şi mirosul de băutură şi parfum ieftin, iar încrederea ei se evaporă instantaneu.

- Nu îndrăzni să mă atingi!

- Să îndrăznesc? Ştii cîte mile am parcurs călare?

- Vrei să spui cîte prostituate ai călărit pînă acum?

Cuvintele ei l-au ofensat profund. Aşa îi mulţumea ea pentru că i-a fost fidel.

- Nu am nevoie să plătesc pentru femei.

- Ei bine, pe cea cu care eşti în pat va trebui să o plăteşti regeşte, ca să-ţi permită să intri măcar în camera ei, dar mai ales în patul ei!

- Să-mi permită? ridică el tonul ameninţător. Este camera *mea*, patul *meu*....soţia *mea*.

Chirk presimţea pericolul, deşi Rosamond nu. La un moment dat cîteva bubuituri în uşă îl făcură pe Rod să înjure, fiindcă deja era înfuriat, iar acum trebui să coboare din pat gol-puşcă şi să meargă să deschidă.

- Ce naiba vrei?

- Vreau să intru.

Recunoscu glasul lui Edward. Părea la fel de supărat ca şi el. Aprinse o torţă din perete, ca să vadă mai bine.

- Pasărea a zburat! Apartamentele regale sînt goale. Cîteodată aş fi cel mai fericit, dacă i-aş suci gîtul mamei mele; este o femeie care te scoate din minţi!

- Arată-mi şi mie una care să nu fie aşa!

Rosamond auzi vocea lui Edward şi se ridică în pat. Edward intră, iar ea îşi acoperi degrabă goliciunea cu cearşaful.

- Rosamond, ai văzut-o azi pe regină? Ai văzut-o pe Eleanora? Ştii cînd au plecat sau încotro se îndreaptă? Întrebările lui curgeau una după alta, fără pauză.

- De-abia aşteptam să vorbesc cu prinţesa Eleanora. M-am plimbat prin grădină cam o oră, sperînd că va veni şi ea. Am luat prînzul în salon, unde mă aşteptam să o regăsesc, dar nu a venit.

Cînd am revenit în camera mea, am găsit sub ușă un bilet de la ea. Chiar cînd m-am apropiat de fereastră, trăsura ei și alaiul regal plecaseră deja spre Tamisa. Era aproape ora două.

- Un bilet? întrebă nerăbdător Edward.

Rosamond îl luă de pe noptieră și i-l înmînă.

Din păcate astăzi trebuie să plec. Dacă aveam de ales, nu plecam. Sînt sfîșiată în două! Mi-a fost de ajuns să-l zăresc o dată. Am așteptat prea mult și mă rog ca Edward să simtă la fel ca mine. Te rog, spune-i că el este tot timpul în gîndurile mele și în inima mea. Eleanora(Nora).

- Ai văzut-o? Ai vorbit cu ea?

- Ne-am întîlnit acum două seri, cînd ne plimbam cîinii prin grădină. Prințesei îi era frig, iar eu i-am împrumutat pelerina îmblănită.

- Nu ți s-a părut cea mai frumoasă ființă întîlnită vreodată?

- Ba da, este foarte frumoasă, lord Edward.

- Este dulce, inocentă, iar frumusețea ei vine din amestecul de origini franceză și spaniolă.

Rodger îl asculta uimit. Eleanora părea să fie o partidă pe cinste.

- Mulțumesc, Rosamond, zise Edward, cînd ea îi dădu biletul spre păstrare și îi sărută mîna galant.

Cu această ocazie ea simți același miros de băutură și parfum ieftin și se gîndi că unde au fost cei doi și ce au făcut, au făcut împreună. Era timpul ca prințul să stea alături de o soție care să-l țină departe de viața desfrînată de pînă acum.

- Pe mine să nu mă luați în seamă. Am răbdare, zise Rodger, așa, gol-pușcă, sprijinindu-se de tăblia patului.

- La naiba, replică Edward. Vreau să vorbim despre Eleanora.

Mai spune-mi Rosamond.

Ea se uită lung spre soţul ei, vizibil frustrat. Cu greu îşi dezlipea privirea de pe trupul lui perfect.

- Are un terrier maltez micuţ. Spunea că reginei nu-i place, dar eu am asigurat-o că tu adori cîinii, milord.

- Ţi-am zis eu că mama e o căţea cîteodată. Se foloseşte de Eleanora ca să mă aibă la mînă.

- Toate femeile pot fi aşa, comentă Rod. Rosamond ştia către cine se îndrepta remarca lui.

- După cum mirosiţi amîndoi, mi se pare că aţi avut o experienţă recentă cu cîte o căţea!

- Ah, mi se pare că am întrerupt ceva. Într-un mod pervers, Edward se bucura cînd vedea că şi patul amicului său va fi rece în noaptea aceasta. Rodger îl conduse spre uşă, iar el îi făcu semn cu ochiul: lasă, oricum se face ziuă curînd.

Richard de Clare şi nora lui, Alyce călătoreau spre Londra împreună. Alyce ar fi preferat să meargă singură, însă contele de Gloucester a fost somat de tatăl său vitreg, Richard de Cornwall, astfel că Alyce a acceptat graţioasă escorta socrului ei.

Cînd au ajuns la Westminster, Alyce a ocupat apartamentele luxoase, pe care le locuise tatăl ei, Guy de Lusignan cu ceva vreme în urmă. S-a albit la faţă cînd a aflat de la servitori că regina a adus-o în Anglia pe mireasa lordului Edward şi a cazat-o la Windsor.

Gloucester a mers imediat la tatăl său vitreg, Richard de Cornwall, ca să-l salute.

- Richard, regele este turbat din pricina complotului pus la cale de trădătorul Simon de Montfort, dar e la fel de supărat pentru că tu şi Edward v-aţi aliat împotriva lui.

- Nu există nici un complt! protestă Gloucester. Henry a semnat Prevederile de la Oxford și prima prevedere este o sesiune parlamentară.

- Richard, ești orb sau mult prea șiret? Faci parte din conspirația care vrea să-l urce pe tron pe Edward?

Gloucester explodă la aceste cuvinte:

- Astea sînt niște nenorocite de minciuni! Reprezint nobilimea engleză și nu aș complota în veci împotriva regelui de drept! Datoria mea este să respect Prevederile.

- Prevederile sînt altă discuție. Papa a emis pentru Henry o Bulă de absolvire. Acum noi, neamul Plantagenet, trebuie să le arătăm baronilor că sîntem uniți.

- Eu sînt de Clare, sublinie Gloucester.

- Așa te numești, dar ai sînge de Plantagenet, zise Richard de Cornwall, privindu-l afectuos. Ești fiul meu, primul meu născut, nu ești fiu vitreg. Te întrebi de ce mama ta, scumpa mea Isabella, te-a botezat Richard?

Deși Gloucester era uluit, asta explica multe aspecte din copilăria lui. Sîngele regal de Plantagenet îi conferea mîndria exagerată și caracterul.

- Atunci de ce ai făcut din asta un secret? întrebă el înecat de emoție.

- Mama ta era cununată cu Gilbert de Clare; nu puteam să vă dezonorez nici pe ea, dar nici pe tine. Toată lumea te-ar fi strigat bastard regal. Cînd de Clare a murit în luptă, tu i-ai moștenit titlul și ai devenit conte de Gloucester. Richard turnă puțin vin în cupe pentru amîndoi și toastă în tăcere pentru fiul său. Am ordin de la rege să formez un consiliu intern, format din noi doi și judecătorul Bohun. Vom convoca un număr de baroni locali și vom închide

porțile Londrei pentru Simon de Montfort și acoliții săi trădători, ca să împiedicăm convocarea Parlamentului. Dacă Montfort nu dă înapoi, atunci va fi război.

- Dar lordul Edward?

- Treaba noastră este să-l îndepărtăm de Simon de Montfort. Deja i-am spus că Henry îl va numi moștenitorul său pe Edmund, iar regina a adus-o special pe mireasa lui, prințesa Eleanora, ca să-i distragă atenția.

- Amenințările și mituirile nu pot avea efect asupra lui Edward, din cîte îl cunosc. Nu va veni la chemare, ca un cîine supus.

- Este foarte viclean și are nevoie de aur. Am pus să-l urmărească. Astăzi se va trezi blocat în afara orașului, despărțit de oamenii lui care au rămas în Turn. Cînd va vedea că majoritatea baronilor va rămîne loială coroanei, iar Henry va sosi cu trei sute de mercenari francezi, își va reevalua șansele. Contez pe ambiția lui nemărginită, tipică unui Plantagenet.

- Uiți că Montfort are o personalitate magnetică și este condus de o ambiție la fel de mare.

- Nici o clipă, Richard. Mai devreme sau mai tîrziu Edward își va da seama că nu pot să fie regi amîndoi.

Lordul Edward și sir Rodger nu observaseră încă iscoada care-i urmărea.

- Mergem direct la Durham House, zise Edward hotărît. Apoi îl luăm pe Harry, dacă-l mai găsim respirînd. Westminster rămîne la urmă. Precis acolo a dus-o regina pe Eleanora și intenționez să-mi iau soția și să o duc la Windsor, unde îi este locul.

Cum drumul le era deja familiar, Rodger auzi copite de cal în urma lor.

- Cred că sîntem urmăriți, îl avertiză el pe Edward. Intenționat au schimbat direcția, îndreptîndu-se spre rîu, ca să se ascundă în spatele vechilor ziduri ale palatului și să-l aștepte pe urmăritor. Edward apucă de căpăstrul calului, iar Leyburn îl trase din șa, apoi îl amenință cu pumnalul la gît.

- Vorbește, cît mai poți respira.

- Ești spionul lui Montfort? întrebă Edward, iar omul începu să tremure de frică.

Cînd simți că sîngele începe să-i picure pe gît, omul dădu din cap afirmativ. Calul lui se sperie de mirosul de sînge și necheză scurt, apoi se ridică pe picioarele din spate, iar în clipele de tensiune omul o rupse la fugă și se aruncă în Tamisa, unde dispăru.

- Ar fi trebuit să-l omor pe ticălos, cînd l-am avut în mînă, drăcuia Rod, în timp ce Edward încerca să liniștească bietul animal speriat. Trebuia să luăm cu noi cîțiva băieți.

Cînd au ajuns la Durham House, lordul Edward l-a întrebat pe un grăjdar, căruia i-a dat hățurile calului străin:

- Pe acesta îl cunoști din grajdurile voastre?

- Nu sînt sigur, lord Edward.

- Păi muncești aici și nu-ți recunoști proprii cai?

- Iertare, lord Edward, avem mulți cai de la Kenilworth și nu pot să-i țin minte pe toți.

Cînd apăru contele Simon să-i întîmpine, Edward nu-i spuse nimic despre incident. În castel lady Eleanor le-a oferit mîncare și băutură. Îl întrebă pe Rodger ce face Rosamond.

- Am lăsat-o în toane bune, milady.

- Ați venit cu Rosamond, sir Rodger, întrebă entuziasmată Demoiselle.

- Draga mea, bărbații trebuie să discute chestiuni politice.

Noi ne vom retrage, să-i lăsăm cu treburile lor.

- Dacă vrei, îi duc un bilet Rosamondei, zise Rod, zîmbindu-i lui Demi.

- Mulțumesc, milord.

Cînd au rămas singuri, Simon trecu direct la subiect.

- Ce ți-a spus Richard de Cornwall, îl întrebă pe Edward.

- Că nu va fi nici o sesiune parlamentară, dar l-am avertizat că sînteți hotărît și că am semnat și eu pe Prevederile de la Oxford.

- Și răspunsul lui a fost?

- Mi-a zis că tata l-a rugat pe Papă să-l absolve, dar i-am spus că Prevederile ar uni Anglia, nu ar dezbina-o.

- Richard ți-a ascuns adevărul. Henry a obținut Bula de Absolvire și acum este în drum spre casă, unde își va prelua puterea. Cred că a ajuns la Dover.

- Cînd va veni regele, voi discuta cu el. Sigur îl voi convinge că prevederile vor uni țara. Doar tata nu dorește război civil. Cred că va asculta de glasul rațiunii, deși nu-i pasă de glasul meu unit cu al baronilor.

- Și dacă nu va fi așa, Edward?

- Atunci Anglia va trebui să fie condusă de un alt rege. Nu de unul slab. Anglia este moștenirea mea, îi zise el lui Simon de Montfort, fixîndu-l cu privirea.

- Sînt realist, zise Simon, convins că Edward nu ar fi trebuit să scoată asul din mînecă acum. Întoarcerea regelui îi va dezbina pe baroni. Voi face o listă cu cei pe care pot conta.

Edward și Roger au citit lista. Primul era Simon de Montfort, conte de Leicester, urmat de Marshal Bigod, conte de Norfolk; John de Warenne, conte de Surrey; John de Vescy, conte de Northumberland; cei doi episcopi de Ely și Worchester, plus trei

baroni Marcher, Clifford, Hay și Montgomery.

- Richard? zise lady Eleanor, care tocmai intrase. Fratele meu este la Londra?

- Este la Westminster. Am vorbit cu el ieri, zise Edward.

- Simon, mi-ai ascuns intenționat acest lucru? i se adresă ea soțului ei.

- Fir-ar să fie, Edward, nu poți să-ți ții gura? Se întoarse cu fața spre Eleanor: dacă ți-aș fi spus că Richard este aici, ai fi dat fuga la Westminster Palace. Nu am nevoie să te amesteci în această chesiune.

- Cum îndrăznești să mă tratezi ca pe un nimic? îl admonestă ea, pe un ton de regină.

- Cei din neamul Plantagenet își închipuie că ei conduc lumea; m-a uimit mereu cum uiți că sînt stăpîn în propria mea casă.

- Ar fi bine să ne întoarcem la listă, interveni Rodger.

- Da, l-am uitat pe Northampton. Cînd vom deschide ședința, vreau să convoc consiliul de război!

- Ba nu! protestă Edward. Vreau să vorbesc eu cu tata mai întîi, înainte să declari război. Voi negocia și poate că va ceda.

- Nu cred că mai avem timp pentru compromisuri și concesii! zise Simon de Montfort furios. Există un singur conducător, unul singur, care dă ordine. Eu sînt acela.

Edward se înfurie la fel de mult ca Simon. De-abia acum realiză că Montfort nu intenționa să-l pună pe el pe tron. Cu greu își ținu firea.

- Parlamentul va decide.

- Așa este, conchise contele Simon, baronii sînt deja pe drum spre noi.

Cînd prințul și administratorul său au plecat din curtea castelului Durham, Edward zise:

- Văd bine că nu mă iubește. Știu că-i urăște pe Plantageneți.

- Nu te urăște, milord. Se leagă de faptul că nu ai experiență, altminteri știe că ești foarte abil în politică și energic pe cîmpul de luptă. Cred că-ți invidiază tinerețea, atîta tot.

Cînd au ajuns la poarta vestică, au observat că era închisă.

- Hei, deschideți poarta Ludgate, strigă Edward către gărzi.

- Porțile sînt închise. Este interzisă intrarea în oraș.

- Din ordinele cui? întrebă Edward, remarcînd că paznicii erau înarmați.

- Din ordinul regelui!

- Sînt Edward Plantagenet, deschideți porțile! le ordonă el.

- Porțile Londrei sînt închise pentru contele de Leicester, lord Edward.

- Vino, vom intra pe poarta următoare, zise Edward enervat. Acolo nu voi mai spune cine sînt.

- Edward, toți te cunosc. Nu există decît un gigant blond, cu barbă, de peste un metru optzeci.

Celelalte porți erau de asemenea încuiate. S-au îndreptat spre poarta Turnului, refuzînd să creadă că Londra era închisă pentru ei. Turnul Londrei era sigilat mai bine ca un mormînt, cu gărzile dublate de oamenii lui Bohun. Pur și simplu acum au realizat că erau izolați de toți ostașii lor, dar și de valeți.

- Durham House sau Westminster? întrebă Rodger alarmat.

- Westminster! Spionii lui Montfort îi vor da de veste.

Au ajuns repede la destinație, iar aici l-au căutat pe Richard de Cornwall. Edward încercă să dea de regină în apartamentele regale, dar aici nu găsi pe nimeni. Se simțea frustrat că nu-și poate

vedea soția, pe Eleanora. Cînd întrebă o servitoare unde erau toți, aceasta rămase de piatră.

La un moment dat se deschise ușa și auziră foșnete de crinoline.

- Chéri, cum ai aflat atît de repede că sînt aici? Ești impetuos, Edward. Azi dimineață am sosit.

- Alyce, ce naiba faci aici? întrebă el deloc politicos, uitînd de planurile mai vechi pentru întîlnire.

- Îți aduc berea, milord, ca să-ți astîmperi setea.

- Unde sînt ceilalți? Unde este Richard de Cornwall? Regina, mama mea unde este?

Alyce arăta fermecătoare într-o rochie roșie, decoltată, fardată și rujată strident.

- Prea multe întrebări, prea multe informații, pe care le am, chéri, dar va trebui să mi le cerșești. Ce argumente ai ca să-mi dezlegi limba? întrebă ea, trecîndu-și vîrful limbii peste buze.

- Crezi că o bătaie te-ar mulțumi ca argument?

- Ooh, poate dacă bîta ta este suficient de tare, îl tachină Alyce.

Edward îl privi pe Rodger, cerînd parcă ajutor. Rodger înțelese mesajul non-verbal și făcu semn cu capul spre camera prințului. Apoi, cu greu stăpînindu-și furia, prințul o conduse pe Alyce în camera interioară.

CAPITOLUL ȘAISPREZECE

Rosamond o ajuta pe Nan să scoată hainele lui sir Rodger din cufere, pe care apoi le aranja în dulapurile din anticameră. Mirosul de lemn de santal îi invadă nările, imediat ce a început să mîngîie materialul din care erau făcute veșmintele.

- Este un bărbat bine legat; hainele lui nici nu au nevoie de pernițe la umeri, comentă Nan, care îi auzise nopatea pe cei doi schimbînd replici tăioase.

- Cum regina nu este la reședința ei, ar fi o ocazie să vizitez apartamentele regale, zise Rosamond, ignorîndu-i curiozitatea. Vrei să vii cu mine, Nan?

- Nu, servitorii nu au ce să caute pe acolo, milady. Eu continui să despachetez și să aranjez lenjeria.

Rosamond își petrecu următoarele două ore colindînd prin apartamentele regelui și ale reginei, precum și prin camerele prințului Edward și ale prințesei Eleanora. Totul era scăldat în lux, iar după cum a spus lady Eleanor de Montfort, castelul Windsor era o reședință opulentă, într-adevăr.

- Tată! se miră Harry de Almaine cînd tatăl lui dădu buzna peste el în dormitor și-l găsi cu ambele mîini pe cîte o domnișoară planturoasă, întinsă de-o parte și de alta, pe patul lui imens. Fanny

și Fancy nu se treziseră încă.

- Richard! zise el roșind complet, cînd îl văzu intrînd și pe Richard de Gloucester.

Richard de Cornwall era vizibil revoltat de ce vedea, așa că dădu un ordin scurt:

- Camera asta pute! Îmbracă-te repede și coboară.

- Tată, vreau să-ți explic, zise Harry în timp ce se îmbrăca și cobora pe scări.

- Nu-mi trebuie explicații pentru prostituate, dar vreau să-mi explici cum ai ajuns un trădător și te-ai întors împotriva neamului Plantagenet!

- Nu sînt trădător! replică Harry revoltat.

- Ai complotat împotriva regelui tău, a tatălui tău și a familiei tale, ca să-l susții pe Simon de Montfort.

- Contele Simon vorbește în numele baronilor și vrea ca regele să respecte Prevederile. Richard, erai și tu la Kenilworth, spune-i că nu sîntem trădători!

- Circumstanțele s-au schimbat, Harry. Regele a fost absolvit de Papă, iar acum este în drum spre Londra. A chemat o sută de baroni loiali să se pregătească de război. Bohun este deja la Londra și a închis porțile orașului, ca să-i oprească pe Simon de Montfort, cu toți acoliții lui.

- Ești un trădător! zise el.

- Richard este acum în fruntea noului consiliu. Se pare că tu ai uitat că-n vene îți curge sînge de Plantagenet!

- Dar Edward? întrebă Harry aproape înecîndu-se. El este moștenitorul tronului, numai că este alături de Simon de Montfort.

- Edward este mult mai viclean decît tine, Harry. L-a repudiat pe Monfort. L-a supravegheat pe fiul său, ca să vadă dacă mușcă

momeala.

Harry se întoarse către fratele său, de la care aștepta confirmarea acestor cuvinte.

- Apropo de ostași, am adus bani ca să-ți plătești oamenii, zise Richard de Cornwall.

La auzul acestor noutăți, Harry declară:

- Voi merge să-i spun contelui Simon că nu pot să-mi trădez familia, dar îl voi asigura că nu voi ridica armele împotriva lui!

- Ai fost mereu onorabil și idealist, îi zise tatăl său, bătîndu-l pe umăr. Sînt mîndru de tine, Harry. Acum, repede, hai să le scoatem pe cele două cocote din Turn. Regina și prințesa Eleanora sînt aici, în apartamentele regale.

- Femeile! exclamă dezgustat lordul Edward, însoțit de Rodger de Leyburn, pe cînd veneau de la grajdurile castelului Westminster. O tăvăleală de două ore nu a ajuns ca să scot de la ea destule informații. Avea buzele strînse ca la scoică; doar labiile ei s-au desfăcut maxim!

- Și chiar nu ai scos nimic de la ea?

- Doar vești proaste, zise Edward. Gloucester a însoțit-o pe Alyce; Richard de Cornwall l-a chemat.

- Doamne, Gloucester a trădat!

- Exact! Simon de Montfort știa de ce nu are încredere în el. Gloucester a cîntărit situația și s-a dat de partea Plantageneților, cum vor face și ceilalți baroni, conchise Edward.

Rodger de Leyburn, el însuși un fin observator al naturii umane știa că lordul Edward însuși cîntărea acum situația.

- Alyce știe cumva unde a dus-o regina pe soția ta?

- Alyce a jurat că nu știe, dar știm amîndoi că uneori poate fi

o ticăloasă mincinoasă. Nu puteam să facem speculații; sînt multe reședințe regale, iar mama putea să o ascundă pe Eleanora oriunde în țară.

- Unde mergem acum, la Windsor sau înapoi la Durham House?

- Durham House, zise Edward hotărît.

Simon de Montfort nu era acasă. Plecase să verifice singur cît de bine erau păzite porțile Londrei. În timp ce așteptau, Demoiselle îi dădu lui sir Rodger o scrisoare pentru Rosamond.

- Mi-ar plăcea dacă ar vrea să vizităm Londra împreună.

Într-o oră apăru și Simon de Montfort. Era extrem de furios, iar pe față i se citea dezamăgirea.

- Gloucester a fost chemat la Westminster, îi zise Edward.

- Mda, rînji Simon. Harry de Almaine, fratele lui m-a vizitat ca să-mi spună că datoria lui este față de tatăl lui și de rege Henry, dar că niciodată nu va ridica armele împotriva mea. Simon rîse batjocoritor: I-am spus că mai mult mă tem de trădarea lui, decît de armele lui!

- Așadar au ajuns la Harry, arde-i-ar focul!

Simon de Monfort îl fixa cu privirea pe Edward, de parcă s-ar fi uitat la diavol.

- Măcar vărul tu a dat dovadă de onoare cînd mi-a spus în față că este loial neamului Plantagenet; *tu* mă vei trăda pe la spate!

- Asta e o minciună! urlă Edward.

- Azi e minciună, mîine este adevărul! Tatăl tău a debarcat la Dover, iar mercenarii lui au făcut ravagii în toate porturile de la Canal. Cum Londra e aproape de mine, voi ține consiliul de război la Oxford. Tu, lord Edward, nu ești binevenit! Nu am nevoie de nici un Plantagenet care să mă înjungie pe la spate!

- Ai avut susținerea mea, iar acum nu mă mai vrei, zise Edward consternat. Speri să cîștigi războiul împotriva tatei, astfel încît să poți conduce printr-un rege slab. Îți dai seama că nu ai putea să faci asta niciodată cu mine pe tron.

De Leyburn închise ochii, dezamăgit. Doi dintre cei mai abili și puternici bărbați din țară tocmai și-au destrămat relația. Parte din el ar fi vrut să treacă de partea contelui Simon, fiindcă de Montfort era un bărbat integru, care intenționa să îndrepte răul pe care l-a făcut Angliei un rege slab. Dar era de datoria lui să-l slujească pe Edward, iar Rodger știa că de Monfort nu ar mai respecta un bărbat care nu și-a onorat promisiunea și nu a rămas loial.

Înapoindu-se călare spre Windsor, Edward Plantagenet și Rodger de Leyburn erau tăcuți, fiecare cufundat în propriile gînduri. Prințul își făcea planuri pentru viitor, iar administratorul său se gîndea la următoarele evenimente. Știa că Rosamond va fi devastată cînd va afla că nu mai sînt aliați cu familia de Monfort, care au fost tutorii ei îndrăgiți. După o bătălie cu sine, Rodger știa că ar fi mai bine ca deocamdată să-i ascundă acest lucru Rosamondei, mai ales pentru propriul său interes.

Rosamond se întoarse în camera ei cu niște ierburi speciale, folosite pentru contracepție. Nan, ca majoritatea femeilor, era de părere că prevenirea unei sarcini este un păcat. Rosamond își dorea un copil, doar că se temea că-l va naște, îl va iubi din toată inima, apoi îl va pierde. Se gîndea că e mai bine să evite orice risc.

Făcu baie și căută o rochie de casă verde-deschis, iar ca bijuterie alese colierul cu torsade celtice, primit cadou de la Rodger. O ademenea smaraldul din mijloc, dar mai mult, știa că-i va face pe plac soțului ei.

Cînd îi văzu pe cei patru bărbați apropiindu-se de porțile castelului, ea chemă un valet și-i zise să le aducă masa de seară în camera lor, apoi aprinse lumînările parfumate și așteptă. De-abia peste o oră auzi pași pe scări, dar deschizînd ușa, văzu că era valetul cu mîncarea.

În final apăru și el. Părea abătut, însă de cum a dat ochii cu ea, expresia feței i s-a schimbat. Rosamond stătea în fața focului și-l așteptă pe el să vină la ea. O mîngîie pe păr și dădu cu mîna de colier.

- Ești atît de frumoasă, încît mi se taie răsuflarea.

- Îmi pare rău pentru aseară. Griffin mi-a spus că nu ai stat la petrecere cu ceilalți. Rodger, vreau să am încredere în tine.

El se simți complet dezarmat; era o zi în care încrederea ei avea de suferit. *Nu mă considera un sfînt, Rosamond, fiindcă într-adevăr, sînt un diavol*!

- Am poruncit să ne aducă mîncarea aici.

El zîmbi.

- Ești o soție perfectă...îmi satisfaci toate poftele. O sărută, apoi, văzînd că nu se retrage, o sărută cu patimă.

S-au așezat la masă în fața șemineului. A fost un festin bogat, udat cu vin ales. El văzu pe o tavă anghinare și-i spuse Rosamondei:

- Anghinarea este un afrodiziac. Nu vrei să încerci? o întrebă el.

- Dar vinul? îl întrebă ea.

Deja excitat, el își aminti ce efect avea băutura roșie asupra ei.

- Vinul nu este afrodiziac; el îți fură simțurile, îți încinge sîngele și-ți alungă inhibițiile.

- Nu mi-am dat seama că vinul a făcut atunci...am crezut că ai fost tu.

- Cît mă flatezi, cerule! Încerci să mă seduci din nou?

- Nu, îmi place cînd îmi faci curte, zise ea drăgăstoasă.

Atunci el începu să o curteze cu privirea, concentrîndu-se asupra gurii ei, lăsînd-o să-i citească foamea și dorința. Apoi privirea lui coborî pe sîni și ochii i se încinseră, devenind dogoritori.

Cînd Rod își linse degetele, Rosamond simți și ea o furnicătură. El veni și o ridică în brațe, apoi se așeză și o puse pe ea pe genunchii lui. Îi simțea pulpele solide, iar căldura trupului său începuse să o încălzească.

O dezmierdă ușor cu degetele și-i șopti:

- Cine are cele mai lungi picioare?

- Eu, zise sfioasă, Rosamond.

- Și cine are o comoară ascunsă între ele?

- Eu am, zise ea pe nerăsuflate.

- Și cine-i va devasta comoara?

- Este îngropată adînc, spuse ea, strecurîndu-și degetele prin cămașa lui, ca să-i mîngîie pieptul musculos. Atingîndu-i buzunarul cămășii, simți o hîrtie, o scoase, apoi o citi și se lumină la față:

- Ai fost la Durham House! îi zise ea voioasă. Mulțumesc, Rod, fiindcă te-ai gîndit la mine!

Totuși, el se simțea mizerabil că trebuie să-i ascundă adevărul. Îi luă biletul și-l aruncă pe masă.

- Nu mai încerca să-mi abați atenția de la gîndurile mele păcătoase.

- Dar mă voi lupta cu tine, șopti ea.

- Asemenea promisiuni mă înfierbîntă și mai mult! spuse el

rîzînd, apoi se gîndi că ar juca acest joc al cuceririi toată noaptea. O lăsă pe Rosamond din brațe, apoi îi ridică ușor cămașa, o așeză pe masă și se insinuă între pulpele ei.

- Rod!

Își desfăcu și el șiretul de la pantalon, iar mădularul îi ieși imediat, semeț și tare.

- Rod, zău așa!

- Miroși așa frumos, zise el, ridicându-i bărbia ca să o sărute.

- Iar tu miroși a santal și a armăsar...iar ăsta e un afrodiziac mai tare decît anghinarea.

- Am stat în șa toată ziua.

- Bietul Rod, mai poți să călărești o dată, cu mine?

- Dacă te ajut să urci în șa, poți să mă călărești tu, Rosamond...măcar prima dată.

- Am spus eu cîndva că armăsarii nărăvași au nevoie de un bici lîngă ei. Nu te temi de mine, milord?

- Ah, ba mă tem că-mi pierd mințile și inima, atît de pricepută ești, vrăjitoare mică.

Să nu faci niciodată greșeala să mă înțelegi, Rosamond.

Ea îl mîngîie pe bărbia aspră, nebărbierită și constată că sir Rodger de Leyburn era chipeș oricum.

El o ridică ușor de spate și o instală pe erecția lui.

- Ușurel, iubito, zise el, iar ea se sprijini pe umerii lui și el o penetră lent, profund, pînă la capăt. O lăsă pe ea să se bucure de poziție și să preia inițiativa.

Rosamond începu să se miște deasupra lui, zvîrcolindu-se și răucindu-se în fel și chip, ridicînd și coborînd de pe falusul lui înfierbîntat. Cînd au ajuns amîndoi la epuizare, eliberarea lui a făcut-o și pe ea să resimtă orgasmul, după care s-a prăbușit pe umerii lui.

Rodger o strînse la piept, apoi o duse pe pat și o întinse pe cearșafurile imaculate, unde făcu dragoste cu ea calm, liniștit și foarte atent la nevoile ei.

După ce ea adormi, el continuă să o privească, la lumina lunii, gîndind că va fi foarte mîhnită de decizia pe care a luat-o Edward, prin care se despărțea de Simon de Montfort, însă el nu a putut să facă nimic pentru a preveni situația.

Noaptea, după cîteva ore bune de somn, Rosamond se trezi înlănțuită de brațele puternice ale soțului ei. Și ea se gîndea că mariajul ei mergea din ce în ce mai bine, chiar neașteptat. Începuse să se mai desprindă de căldura căminului de la Kenilworth și se simțea mai puternică, iar pentru asta îi mulțumea lui sir Rodger de Leyburn.

Acum era conștientă de puterea ei ca femeie și știa că poate să-i acorde toată încrederea ei. Începea un an nou, ea începea o nouă viață, iar pentru prima dată era optimistă că uniunea ei îi promitea fericirea.

CAPITOLUL ȘAPTESPREZECE

Rosamond dormi pînă tîrziu, iar cînd se trezi, era singură în pat. Știa că soțul ei plecase mai devreme, așa că se grăbi să facă baie, apoi scotoci prin cufărul în care adusese cu ea hainele fratelui ei de la Deerhurst. Cum veșmintele bărbătești i se păreau foarte practice pentru călărit și avea de gînd să dea o raită prin împrejurimile castelului Windsor, nu mai stătu pe gînduri și se îmbrăcă rapid cu pantalonii și vesta lui Giles.

- Griffin, unde naiba este sir Rodger? se auzi glasul lui Edward în spatele ei.

- Doamne, sfinte, Rosamond, credeam că ești un valet! Ai picioare lungi, ca ale unui bărbat și credeam că ești Griffin.

- Iertare, lord Edward, hainele au fost ale lui Giles. Rodger nu este, dar pot să te ajut eu cumva?

- Da, draga mea. Vreau să o aduc pe Eleanora, soția mea, înapoi la Windsor, unde îi este locul și sper că veți fi prietene.

- Dar deja sîntem prietene, lord Edward. Ai aflat unde au plecat regina și soția ta?

- Da, Owen mi-a zis că a văzut barja regală ancorată la turnul Wharfe, deci crede că se află în Turnul Londrei. O fortăreață de nepătruns, dar mama nu știe cît sînt de hotărît. Doamne, am o idee. Nu-ți scoate veșmintele astea de pe tine.

Edward avea o mare putere de convingere, dar cînd îi expuse planul lui Rodger de Leyburn, acesta refuză să-și lase soția să facă parte dintr-o manevră ridicolă, după părerea lui, însă, după ce văzu cît de bine poate trece Rosamond drept Griffin, iar ea era foarte încîntată de idee, consimți totuși.

Sceptic din fire, Rodger îl trase pe Edward în camera de alături:

- Cum putem să trecem de porțile orașului? Cum să pătrundem în Turn?

- Ne oprim la Westminster și vorbim cu Richard de Cornwall să-mi emită un ordin de trecere.

- Nu vrea ca Rosamond să știe că ne-am retras sprijinul acordat lui Simon de Montfort.

- Prietene, mai devreme, sau mai tîrziu, ea tot va afla. Va trebui să-i spui, totuși.

- Nu încă! Nu ne va ajuta, fiindcă Eleanor și Simon au fost pentru ea ca doi părinți!

- Bine, atunci eu sigur nu am să-i spun; mereu ne-am protejat secretele unul altuia, zise Edward.

În cele din urmă Rosamond a îmbrăcat hainele lui Griffin și aducea perfect cu el. Cînd cei patru călăreți ajuseră la Westminster, Rodger și cei doi valeți au plecat spre grajduri, iar Edward a pornit spre palat, în căutarea unchiului său, Richard Plantagenet.

Richard de Cornwall a fost bucuros să-l vadă și l-a luat cu el pe barjă, spre Turnul Londrei, pentru ca prințul să-și vadă mireasa, iar regina să fie asigurată că are un fiu respectuos. Pe aceeași barjă Rosamond a stat retrasă într-un colț, după cum îi indicase Rodger, preocupat ca Richard de Cornwall să nu-i vadă fața.

Acum îi arăta de pe apă toate clădirile importante din zonă.

- Uite acolo este New Temple, unde se derulează operațiunile bancare. Rosamond primi și alte informații financiare, privind încîntată centrul Londrei, așa cum se vedea din exterior, deși mirosurile dezagreabile de stîrvuri descompuse sau gunoaie aruncate pe apă au făcut-o să-și ducă mîna la nas.

- Este atît de....începu Rosamond.

- Dezgustător? continuă Rodger.

- Nu, interesant...fascinant, zise ea, cu ochii mari și căutînd să surprindă toate lucrurile pe care le vedea pentru prima dată.

- Lasă-te în jos și ține-te bine, imediat vom pluti pe sub Podul Londrei, zise el și o ajută să-și găsească un loc pe o banchetă improvizată.

Curînd au trecut pe sub Poarta Trădătorilor, iar Rodger l-a urmărit cu atenție pe Edward, ca să vadă vreo umbră de vinovăție pe chipul lui, însă acesta era foarte senin. Rodger se întreba dacă prințul cunoștea măcar acest sentiment.

După ce au urcat toți patru pe pontonul de piatră, cu trepte înalte, unde Rosamond era să se împiedice de propria-i sabie fixată la brîu, au intrat în turn.

- Regina a consimțit să te primească, Edward, i-a zis Richard prințului, după ce a intrat singur în apartamentele regale. Îți recomand o atitudine spășită, adăugă el.

Edward i-a descris cu amănunte organizarea apartamentelor regale, așa că acum Rosamond știa foarte bine calea spre prințesă. Merse de-a dreptul, deschizînd și închizînd uși, parcurgînd culoare ascunse, pînă ce ajunse aproape de prințesă. Primul care o zări a fost cățelul, Bebe, care veni spre ea, dînd din coadă. Rosamond o văzu pe prințesă stînd alături de alte două doamne de companie.

Prințesa Eleanor veni să-și preia cîinele, iar atunci Rosamond

îi șopti, după ce făcu o plecăciune și își scoase pălăria:

- Eu sînt, Eleanora. Am un mesaj urgent de la Edward.

Cele două doamne au fost rapid expediate, iar prințesa a dus-o pe Rosamond în dormitorul ei, apoi a închis ușa.

- Cît ești de curajoasă, dacă faci asta pentru mine!

- Nu, tu va trebui să fii curajoasă. Edward a venit să te salveze și să te ducă la castelul Windsor. Va trebui să te îmbraci repede în hainele mele, apoi vei pleca însoțită de soțul tău și doi valeți.

- Dar nu pot să port haine bărbătești! protestă ea.

- Dacă eu am putut, poți și tu. Vrei să-i spun lui Edward că te temi?

- Ah, nu, dar ce vei păți tu cînd te vor găsi îmbrăcată cu hainele mele?

- Eu nu voi păți nimic. Sînt lady de Leyburn și-mi vor da drumul să plec. Îți voi aduce eu cîinele și doamnele de companie la Windsor. Apoi grăbită se dezbrăcă și o ajută pe tînăra prințesă să îmbrace veșmintele de care se temea. După ce-i strînse părul sub pălăria cu boruri largi, Rosamond spera că nimeni nu o va confunda și începu să îmbrace hainele fugarei, acoperindu-și părul cu voalul dantelat al Eleanorei.

- Ai grijă să te uiți în jos, ca să nu te împiedici de spadă, o sfătui Rosamond, apoi observă că Eleanora tremura va varga. Este un joc palpitant, o încurajă ea. Cuvintele se voiau încurajatoare atît pentru prințesă, cît mai mult pentru ea. După ce o împinse afară din cameră pe tînără, văzu că era așteptată de sir Rodger, iar cei doi valeți s-au dus unul în fața ei, iar celălalt în spate, ca să o camufleze cît mai bine și curînd toți au dispărut pe un culoar lateral.

În apartamentul regal Edward Plantagenet se prefăcea că este ros de remușcări, însă abordarea arogantă a mamei sale l-a iritat enorm, motiv pentru care acum se plimba prin cameră nervos, ca un leu în cușcă.

- Mă îndoiesc că tatăl tău te va ierta vreodată pentru că l-ai trădat și asta doar dacă-ți vei cere iertare în genunchi!

- Asta nu se va întîmpla niciodată, promise Edward. Tatei nu-i pasă de genunchii mei, ci de brațul meu puternic. Îmi voi lua oamenii și pe Eleanora la Windsor, cu mine, anunță el simplu.

- Cînd va sosi Henry, el va decide dacă-ți vei lua oamenii.

Richard de Cornwall se grăbi să vorbească:

- Eleanor, cred că putem să le dăm drumul oamenilor. Acum, cînd s-a dezis de Simon de Montfort, va avea nevoie de ostași pentru propria lui protecție.

- Așa să fie, dar o voi ține pe mirerasa ta aici, cu mine, ca să am garanția că te vei purta frumos. Eleanor făcu o grimasă răutăcioasă și adăugă: a prins momeala.

Edward se ruga ca demersul Rosamondei să fi avut succes. Dacă era așa, ar fi dat orice să-i vadă mutra mamei sale, cînd va afla că soția lui i-a fost suflată chiar de sub nasul ei de regină!

Rosamond, rămasă în camera prințesei, se întinse pe pat, după ce încuie ușa, iar acum încerca să se relaxeze. Era imposibil, fiindcă Turnul Londrei i se părea o construcție absolut deprimantă. Se bucura că îl are cu ea pe Bebe, care se și cuibărise lîngă ea, pe pat.

Peste aproape o oră doamnele Eleanorei au bătut la ușa ei, iar inima Rosamondei începu să bată de parcă urma să-i spargă pieptul. Cum avu inspirația să înceapă să sforăie, bătăile au încetat.

Peste încă o oră doamnele au revenit, iar ea a trebuit să

deschidă ușa. Doamnele au intrat în panică imediat ce au constatat că stăpîna lor nu e de găsit, iar Rosamond era cea care rămăsese în locul ei. Înlăcrimate și înspăimîntate, au luat-o la fugă, să-i reclame reginei Eleanor situația, iar Rosamond a rămas cu Bebe, așteptînd tornada care urma să se declanșeze.

Regina sosi prompt, intră și rămase cu privirea fixată pe tînăra din cameră. Îi smulse voaleta de pe cap și o privi suspicioasă și cu multă ură.

- Cine ești și unde este prințesa Eleanora?

- Sînt Rosamond Marshal...adică Rosamond de Leyburn, Maiestate, spuse, apoi făcu o reverență.

- Marshal? Marshal? șuieră regina, știind ce terenuri vaste moștenea această familie detestată în Anglia, Irlanda și Țara Galilor. Ridică o sprînceană, semn că începe să-și dea seama și zise: nu ești tînăra Marshal, care locuia la Kenilworth, cu ticăloasa de Eleanor de Montfort?

Bebe începu să latre, apoi mîrîi amenințător.

- Cîinele acesta este rău; va trebui distrus! Unde naiba este nora mea? A fost răpită de nenorociții de Montfort? Chemați gărzile!

- Maiestate, vă rog. Prințesa Eleanora este în siguranță, se rugă Rosamond. Soții de Monfort nu au nici o legătură cu asta. Lordul Edward și-a dus mireasa la Windsor. Recunosc, l-am ajutat și eu.

Regina îi trase o palmă peste față Rosamondei.

- Ai spus de Leyburn? Destrăbălatul pe care Edward l-a făcut administrator? Cel a cărui reputație duhnește pînă la ceruri; nici o femeie nu este în siguranță în compania lui. De Leyburn are o influență nefastă asupra fiului meu, iar acum o avem și pe tîrfa de

soție amestecată. Te avertizez, doamnă, curînd îi vom distruge pe Montfort și pe tine alături de ei! Regina se întoarse spre ostașul care păzea Turnul și-i ordonă: du-o de aici, împreună cu cîinele ei afurisit! Ai grijă să fie bine păzită.

Era prima dată cînd cineva o lovise pe Rosamond și ea împietrise de groază. Regina Angliei i-a declarat clar război și cuvintele, dar mai ales faptele ei dovedeau acum că erau dușmance. Regina ordonase practic *încarcerarea* ei în Turnul Londrei, iar Rosamond se temea pentru viața ei.

Paznicul înarmat o conduse în jos pe scări, dar la un moment dat se întoarse și o opri.

- Milady, sînteți soția lordului Rodger de Leyburn?

- Da, sînt, zise ea, strîngînd la piept cățelul.

- Domnia sa m-a numit gardian aici și toată lumea îl iubește pe sir Rodger aici, milady. Voi îndeplini ordinele reginei cuvînt cu cuvînt. Mi-a ordonat să vă scot de acolo și asta am făcut. Mi-a zis să am grijă să fiți păzită și cred că singurul care o poate face cel mai bine este chiar soțul dumneavoastră.

Rosamond îl privea și culoarea din obraji îi mai revenise.

- Cu puțin timp în urmă sir Rodger a plecat din Turn cu ostașii gasconi ai lordului Edward. Merg să văd dacă e vreun întîrziat, care să vă fie escortă pînă la Windsor.

Rosamond îi mulțumi bărbatului cu lacrimi în ochi. Era bucuroasă că omul interpretează greșit ordinele reginei, fiindcă Turnul o înspăimînta și se temea să nu fie dusă într-o celulă.

Cînd au ajuns la parter, îl văzu pe Griffin și din nou mulțumi cerului.

- Oh, Griffin, ce bine să te văd.

- Este o onoare să vă servesc, doamnă. O acoperi cu pelerina lui și spuse: pe rîu va fi foarte rece.

În sfîrșit, spre apus, ambarcațiunea lor a ajuns la Windsor. Rodger o aștepta, iar Chirk era la picioarele lui. O strînse în brațe imediat ce a pus piciorul pe pămînt.

- Slavă Cerului că ești teafără. Nu ar fi trebuit să permit să faci asta. Bună treabă, Griffin, îi spuse el valetului său vesel.

- Am cunoscut-o pe regină, dar mai bine nu s-ar fi întîmplat. Roger, am atîtea întrebări să-ți pun, despre lucrurile îngrozitoare pe care le-a spus.

- Nu acum, iubita mea, prințesa e îngrijorată pentru tine și cred că se va bucura atunci cînd va vedea că i-ai adus și cîinele.

Cînd au ajuns în apartamentul lordului Edward, cei doi au văzut că tinerii prinți terminaseră de luat cina.

- Prințesă, am reușit să îl aduc pe Bebe, dar nu am reușit să vin cu doamnele.

- Oh, Rosamond, mulțumesc foarte mult, dar te rog, spune-mi Eleanora. Luă cățelul și-l sărută pe cap, iar acesta sări și o luă la fugă spre Chirk.

- Văd că nu ai haine cu tine. Merg să-ți aduc o rochie din garderoba mea.

- Cum aș putea să-ți mulțumesc vreodată, Rosamond? zise Edward, sărutîndu-i mîinile.

- Pot să vin și eu cu tine? spuse Eleanora, cu sfială.

Cele două tinere, una blondă, cealaltă brunetă, au plecat împreună, ca două prietene vechi, care aveau în comun faptul că de acum înainte le aștepta o viață nouă.

- Nan, doamnele ei nu au sosit încă, dar te rog să o servești ca pe mine și să-i oferi tot ce are nevoie, îi spuse ea femeii corpolente, care imediat merse în garderobă să aducă mai multe haine.

Rosamond îi recomandă tinerei prințese mai multe culori, care se asortau cu părul și cu tenul ei, iar aceasta le probă pe rînd, ajutată de cameristă. În cele din urmă alese o ținută liliachie, cu perle pe corsaj.

- Dar la noapte? zise Rosamond. Vei avea nevoie de o cămașă călduroasă.

- La noapte, roși Eleanora. Nu pot să rămîn aici, cu tine, Rosamond?

- Oh, dragă, lordul Edward vrea să fii cu el. Nu vrei și tu asta?

- Ah, ba da, am așteptat șase ani...dar acum mi-e teamă.

Sfinte Doamne, se gîndea Rosamond, *Edward este un bărbat masiv, nu-i de mirare că se teme de el.* Îi puse ușor mîna pe braț:

- Te înțeleg, și eu sînt căsătorită de curînd. Îi aduse o cămașă frumoasă, din dantelă albă, precum și un halat din lînă fină. Ia tu astea, iar eu îți aduc rochiile.

- Rosamond, nu pot să mă dezbrac sus...de față cu Edward!

- Mă rog, să vedem...ce-ar fi să te îmbraci aici, iar eu te voi ajuta? Cămașa de noapte te acoperă suficient, fiind foarte lungă.

- Rosamond, îl iubesc atît de mult, încît inima îmi bate cu putere.

- Nu-i spune lui Edward că îl iubești, pînă ce nu-ți declară el dragostea lui, Eleanora.

- Oh, mi-e greu și să respir cînd Edward este cu mine.

Cele două au ajuns în apartamentul lui Edward, iar apoi au dus rochiile în camera de alături, decorată special pentru prințesa Eleanora. Cînd au revenit în sufragerie, unde se aflau și soții lor, Rodger i-a făcut semn discret Rosamondei, pentru ca să-i lase singuri pe Edward cu mireasa lui. Le-au urat noapte bună, iar

Edward a închis ușa grea, din lemn de stejar, pe care a asigurat-o cu un zăvor masiv.

Se întoarse cu fața spre Eleanora și rămase uluit de frumusețea ei. Aerul ei inocent, dulceața buzelor ei cărnoase și silueta ei fragilă îi făceau inima să bată și mai puternic.

- Eleanora...Nora...vino la mine, zise el, întinzînd o mînă spre ea.

Văzînd-o că ezită, se gîndi că totuși resimte și ea puțin din emoțiile lui. Veni totuși și-i puse mîna mică în palmă. Edward era copleșit, fiindcă pînă atunci nici o femeie nu-i provocase vreodată o emoție atît de puternică.

- Micuța mea dragă, nu te teme de mine. Nu aș putea să-ți fac nici un rău vreodată. Te voi iubi mereu, jură el și-i sărută mîna.

Cum stăteau față în față, el masiv și înalt, ea plăpîndă și minionă, Edward simți nevoia să o protejeze, exact cum ar face orice mascul puternic cu femela lui delicată. Îi simți mîinile tremurînd și o invită:

- Vino să te încălzești, iubirea mea. O conduse în fața focului și se așeză alături de ea pe o canapea. O cuprinse de umeri, ca pe cineva foarte drag, care trebuie protejat cu prețul vieții chiar. Înțelese și el că rangul său și fizicul lui puteau fi intimidante pentru o tînără care precis nu mai fusese singură cu un bărbat în viața ei. O sărută pe creștet și-i făcu cîteva complimente. Ea îl privea cu adorație și atunci Edward și-a dat seama că divinitatea i-a zîmbit, fiindcă i-a dăruit așa o frumusețe. Căsătoriile aranjate erau rareori dublate de povești de iubire, însă pentru el a fost dragoste la prima vedere, de fapt la a doua; la nuntă nu i-a dat nici o atenție miresei lui de zece ani.

Acum o simți cum se relaxează în îmbrățișarea lui și cum își

reazemă capul pe umărul lui. Văzu că ochii i se închid treptat și că o cuprinde somnul. Avea încredere în el, iar inima lui palpita de tandrețe. Soția lui se lăsase complet în grija lui, iar el își jură că o va face fericită. O ridică pe brațe și o duse pe pat, apoi o înveli.

La un etaj mai jos, în dormitorul soților Leyburn, Rosamund i se destăinuia soțului ei, care se dezbrăca.

- A fost un chin să dau ochii cu regina. Cînd m-a întrebat cine sînt și i-am zis că numele meu este Rosamond Marshal, s-a înfuriat și a zis:" nu ești tînăra Marshal care locuia la Kenilworth cu ticăloasa de Eleanor de Montfort?" De ce o urăște atîta pe lady Eleanor?

- Cînd tînărul rege Henry s-a căsătorit cu Eleanor de Provence, familia ei era falită. Cînd noua regină a văzut-o pe prințesa Eleanor, sora regelui, acoperită de bijuterii scumpe și îmbrăcată după ultima modă, în ea a încolțit invidia. Prințesa Eleanor era răsfățată și îi plăcea să conducă în familia Plantagenet, așa încît cele două tinere femei s-au detestat de la început.

- Regina nu doar o urăște pe lady Eleanor, zise Rosamond, o detestă din suflet! Cînd a văzut că Eleanora a dispărut, i-a acuzat pe soții Montfort de răpire. I-am explicat că Edward și-a adus soția la Windsor și am recunoscut că l-am ajutat și eu.

Rodger își ținu respirația. Oare regina i-a spus că Edward l-a trădat pe Simon de Montfort?

- Regina m-a pălmuit!

- Nenorocita te-a lovit? întrebă el înfuriat. Trebuia să-i spui că te numești de Leyburn, nu Marshal.

- Ha! Pe tine te iubește și mai puțin, milord. Te-a făcut desfrînat și a zis că reputația îți este pătată și că alături de tine nici o femeie nu este în siguranță! A spus că ai o influență proastă

asupra fiului ei și s-a plîns că acum și tîrfa de soția ta s-a amestecat.

- Îmi pare nespus de rău că regina te-a atacat, Rosamond. Este o vrăjitoare din altă lume, care nu este în stare de mai mult.

- Oh, las-o pe ea; nu asta m-a supărat, ci amenințarea groaznică! Rosamond veni și-l luă de mînă pe Rod, adăugînd cu teamă în glas: spunea că va urma un război și că familia Montfort va fi distrusă, iar pe noi ne va distruge odată cu ei! Chiar va fi război? întrebă ea, după ce el veni și o luă în brațe.

- Da, Rosamond, mă tem că la asta se va ajunge.

- Dar vom cîștiga, nu-i așa? Cu lordul Edward, cu vărul meu, Richard de Gloucester și cu contele Simon de partea noastră, cum am putea să pierdem?

Rod știa că va trebui să-i spună, dar nu în seara aceasta, fiindcă avea interese personale, așa că o mîngîie pe spate:

- Hai în pat, Rosamond, ca să vorbim de lucuri mai plăcute.

CAPITOLUL OPTSPREZECE

- Trebuie să recrutez ostaşi pentru această campanie, îi zise Edward lui Rodger.

- Windsor îi va găzdui aşa cum se cuvine, însă lăzile tale cu galbeni sunt goale. Avem nevoie de bogăţii; nici măcar nu vom fi capabili să îi păstrăm pe gasconi pentru campania din Wales, dacă nu-i plătim, Edward.

- Ai dreptate, nimic nu pune în pericol loialitatea mai mult ca banii, şi am nevoie de ei repede. Am învăţat arta şi tainele războiului de la Simon de Montfort şi el m-a învăţat că viteza si furia te ajută să cîştigi lupta.

- Există un singur loc de unde poţi lua galbeni, iar acela este Noul Templu, dar ce le vei oferi ca garanţie aurarilor?

- La ei sînt deja toate bijuteriile mamei mele şi cîteva dintre bijuteriile coroanei, ca garanţie pentru banii împrumutaţi de ea în ultimii doi ani. Edward s-a uitat imediat spre Rodger, care i-a ghicit intenţia.

- O să ai nevoie de nişte nervi de oţel şi cîţiva ostaşi vînjoşi. Rod făcu o grimasă amuzată, fiindcă latura lui mai întunecată agrea planul. Îl vom lua pe Harry, fiindcă el are faţă de om sincer.

Într-o oră Harry de Almaine a ajuns la Windsor cu soldaţii săi din Cornwall.

- Vorbeam de lup, îi zise Edward lui Rod, apoi se hotărî să-i pună sare pe rană vărului său.

- Unde naiba ai fost?

Harry se făcu roșu la față.

- Am trăit clipe de agonie. Onoarea mă îndemna să-l slujesc pe Simon, dar tatăl meu, fratele meu, Gloucester, iar apoi tu v-ați întors împotriva lui și mi-am dat seama că datoria mea este să stau alături de familia mea. Pe lîngă toate astea am făcut greșeala să mă duc la Westminster.

- Greșeală? întrebă Edward arțăgos.

Harry se înroși mai tare.

- Alyce de Clare era acolo. A insistat să vină cu mine la Windsor.

- Ce naiba, Harry, nu ai minte nici cît o găină!

Rod îl atenționă, fiindcă îl vedea pe Edward că intră în panică.

- I-am spus că Rosamond a fost aici cu tine, dar a promis că va fi discretă, zise Harry ca o scuză.

- Discreția nu este specialitatea ei, zise Rod sec. Mă voi alătura doamnelor și voi încerca să repar pagubele, lord Edward, în timp ce tu îl vei convinge pe Harry că avem nevoie de brațul său vînjos și de fața lui sinceră.

Rodger le-a găsit pe doamne în seră. Alyce era înveșmîntată complet în culoarea regală, mov, în timp ce Eleonora era îmbrăcată într-o rochie de culoarea lavandei, brodată cu perle. Se gîndi că arătau ca vrăjitoarea cea rea și prințesa cea bună din povești,

- Rod, atît de lungă mi s-a părut pauza de cînd nu ne-am mai văzut, zise Alyce pe un ton lasciv și imediat își coborî privirea spre

slițul lui. O privi provocator pe Rosamond, apoi se ridică pe vîrfuri și îl sărută pe obraz pe de Leyburn.

- Alyce, ai venit să mă vizitezi din curiozitate, ori ai informații care mă interesează? întrebă calm Rodger.

- Ah, dragă, știi că am fost sedusă, pînă ce am destăinuit totul, cînd tu și Edward ați venit la Westminster.

Dîndu-și seama că Alyce era geloasă din cale-afară pe Eleonore pentru frumusețea și inocența ei, el a avertizat-o.

- Destăinuirile complete pot fi un joc periculos, Alyce.

Alyce se uită pieziș, cu coada ochiului spre Rosamond.

- Dar eu ador jocurile periculoase, Rod, și știu că și ție îți place să te joci cu mine!

Rosamond era în stare să o jupoaie de vie pe Alyce, dar Rodger își privi soția în ochi și au comunicat doar din priviri. Evident, Rosamond și-a dat seama că aluzia nu se referea la Rod. Alyce de Clare murea de nerăbdare să-i transmită Eleanorei că ea și Edward erau iubiți.

- Nan, du-o te rog pe lady Alyce în camera mea, ca să-și refacă machiajul. Are ochii înnegriți de jur împrejur.

Alyce își duse mîna la fața și o privi pe Rosamond cu o răceală suficientă cît să-i înghețe acesteia măduva oaselor. Apoi ieși furtunos pe ușă, urmată de Nan.

Rosamond se întoarse spre prințesă și îi spuse:

- Alyce nu poate, dacă nu flirtează cu fiecare bărbat pe care îl întîlnește. Pentru ea este un joc. Chiar a venit la Windsor pentru a vedea cum arăți, Eleanora.

- Lady Alyce este o femeie foarte atrăgătoare. Regina mi-a spus că Regele Henry ține foarte mult la ea, zise ea cu naivitate.

Rosamond îi transmise din priviri soțului ei:

- Nu este cazul să te alarmezi, milord, voi stinge eu orice incendiu va porni Alyce.

Alyce reveni în cameră chiar cînd el dădea să plece.

- Ce soție inteligentă ai, dragă Rod. Folosește tarhon ca să nu rămînă însărcinată. Îmi dai și mie din ierburile pe care le folosești, Rosamond?

O liniște apăsătoare s-a lăsat în cameră și Rosamond s-a albit la față, dîndu-și seama prea tîrziu că a lăsat acea plantă pe noptiera ei. Numai cineva cu vaste cunoștințe despre proprietățile plantelor ar fi știut secretul tarhonului. Chiar și Nan credea că planta este folosită împotriva pistruilor. Rosamond simțea ochii tuturor ațintiți asupra ei. Eleanora păru șocată, Nan se arăta revoltată, dar cel mai mult o interesa de Sir Rodger. Ochii lui verzi o pîrjoleau furioși.

- O folosesc pentru piele, lady Alyce; ce folosești dumneata pentru pielea albă, ca de porțelan?

- Folosesc semințe de spînz măcinate, dar spînzul, precum tarhonul, are și alte proprietăți, nu-i așa? întrebă încet Alyce.

Rodger a făcut o plecăciune și a spus:

- Ne vom vedea diseară, doamna mea.

Rosamond știa că nu l-a prostit. Era mult prea versat cînd venea vorba de femei. În momentul în care Rodger a plecat, Alyce se prefăcu foarte prietenoasă, dar Rosamond știa intențiile ei adevărate.

- Mi-ar plăcea să vedem apartamentele pe care regele Henry le-a amenajat special pentru tine, Eleanora, iar tu trebuie neapărat să vii să îl vezi pe al meu, cel de la Palatul Westminster, zise Alyce. Apoi se întoarse către Rosamond și o invită:

- Am putea să ne plimbăm prin Londra împreună!

- Mulțumesc, dar mă duc la Londra cu prietena mea,

Demoiselle de Monfort, i-a spus rece Rosamond.

Alyce rîse și-i spuse:

- Imposibil, deoarece porțile Londrei sunt închise pentru cei din familia de Montfort și susținătorii lor. Ce bine că Edward i-a înlăturat pe inamicul regelui.

Rosamond se gîndi că așa ceva era absolut imposibil. Și-a simțit inima strînsă de niște degete înghețate, invizibile. Dacă s-ar fi întîmplat ceva atît de îngrozitor, Rodger i-ar fi spus! Rosamond a început să tremure. Nu, nu i-ar fi spus pentru că principalul motiv pentru care ea a acceptat să se mărite cu el a fost să cimenteze relațiile dintre lordul Edward și contele Simon. Dacă acea legătură era acum distrusă, însemna că pionul a fost sacrificat inutil!

- Richard de Glouchester, vărul meu și socrul tău...el de partea cui este? a întrebat Rosamond încet.

- De partea neamului Plantagenet desigur. Doar face parte din elita conducătoare a Angliei; firește că este de partea regelui și a moștenitorului său. Cînd regele Henry va veni, Simon de Montfort va fi distrus!

Cuvintele acuzatoare ale reginei i-au revenit în minte: " *În războiul care va începe vă vom distruge pe de Monfort și pe tine odată cu ei!* ". Ei bine, măcar regina și-a dat seama că ea, Rosamond, va rămîne loială familiei de Montfort chiar dacă lordul Edward și diavolul de Leyburn ar deveni trădători!

Rosamond era tulburată. Ce îi face pe oameni atît de infami? A început să aibă încredere în Rodger de Leyburn. A făcut acest lucru împotriva judecății sale și acum și-a dat seama de ce trebuie să se îngrijoreze. De ce toți oamenii au fost creați să fie atît de răi? Timpanele îi răsunau de vocile propriei minți. Apoi Rosamond o văzu pe Nan cum o privește compătimitor și mîhnirea ei se

transformă rapid în furie.

Prințesa Eleonora spuse politicoasă:

- Vino, lady Alyce, camerele mele sunt foarte frumoase. Cînd am fost în Turn era atît de întuneric de nu puteam să văd ce brodam, dar aici, lumina soarelui intră prin ferestrele lungi ale camerelor.

- Broderie? Asta face domnia ta de plăcere? a întrebat Alyce amuzată. Pesupun că lui Edward acest lucru i se pare foarte amuzant.

- Pe bărbați îi amuză cele mai ciudate lucruri... război, prostituate...continuă Rosamond. Preferințele lor nu pot fi mereu justificate. Vă rog să mă scuzați, doamnelor. Nan, rămîi cu prințesa Eleonora, ea are mai multă nevoie de tine decît mine, deocamdată.

Rosamond se refugie în dormitorul ei și încuie ușa. Era atît de furioasă încît voia să distrugă ceva și dacă ar mai fi rămas încă puțin în compania lui Alyce de Clare i-ar fi zdrobit fața nerușinatei. S-a dus la fereastră și și-a masat tîmplele pentru a se calma. De Leyburn i-a apărut în minte. *Ne vedem diseară, doamna mea.* Era furios, dar furia lui nu era mai nimic în comparație cu furia pe care și-o va dezlănțui ea împotriva lui la noapte!

La etaj, în camera prințesei Eleanora, Alyce de Claire fumega de invidie, privind tot luxul de care beneficia mireasa lui Edward. Se uită pe fereastră, iar în curte i-a văzut pe Rodger, Edward, Harry și scutierii lor. Încălecau repede, semn că se grăbeau. Cum îndrăznea Edward să plece fără să o vadă? A naibii să fie ea, dacă va rămîne aici cu anosta lui soție castiliană. Se întoarse spre ea:

- Edward pleacă! Trebuie să mă grăbesc, fiindcă vine cu mine la Westminster. Lasă, lasă, nu trebuie să fii geloasă, chérie... tu ești mireasa lui virgină, eu sunt doar amanta lui.

Cei trei bărbați au decis că este cel mai bine să fie însoțiți doar de scutierii lor. Mai mulți oameni înarmați ar putea trezi suspiciuni. După ce au parcurs călare mai puțin de o milă de la Windsor, au auzit copite de cai la galop în spatele lor.

- Naiba s-o ia! mîrîi Edward, cînd a văzut-o pe Alyce de Claire apropiindu-se de ei.

- Îmi pare nespus de rău, a murmurat Harry, vizibil dezamăgit pentru el.

- Unde vă grăbiți așa, domnilor? întrebă Alyce cu voce mieroasă.

- Am pornit să îi căutăm lui Harry o soție, o tachină Rod. Burlacii nu vor mai fi tolerați.

- Fugi și salvează-te, Harry. Mariajul este o condamnare la moarte.

- Este doar o sentință pe viață, o contrazise Rod.

Alyce dădu pinteni calului, ca să se interpună între cei ai lui Edward și Rodger, apoi privind drept înainte, așa încît Harry să nu își dea seama cui îi erau adresate cuvintele, a spus:

- M-ai tratat ca pe o situație neplăcută; mă pot aștepta să te văd mai des la Westminster?

Rodger nu voia să-i prezinte realitatea că ei nu mergeau de fapt spre aceeași destinație. Oricum ar fi aflat curînd, cînd aveau să o lase la poarta castelului.

- Nici la Westminster, nici la Windsor nu va fi prea plăcut, draga mea. Cu tatăl soțului tău într-o parte și soțiile noastre în cealaltă, îți dai seama cît va fi de dificil. Poate ar fi mai bine să mergi la castelul tău din Tonbridge, mai departe de Londra.

Edward vorbi și el pentru prima dată:

- Tonbridge... probabil că voi recruta acolo. Oamenii din

Kent au reputaţia de luptători neînfricaţi.

Alyce a bănuit că era o pistă falsă, ca să o îndepărteze de el:

- Prefer Londra, dar cred că şi bărbaţii din Kent pot fi distractivi.

Cînd au ajuns la castelul Westminster, Rodger spuse:

- De aici ne despărţim Alyce. Din păcate, în dimineaţa asta ne aşteaptă treburile şi nu plăcerile. Au revoir chérie.

Ea făcu ochii mici, dar se abţinu să facă o scenă şi trecu prin porţile de fier, ridicînd mîndră capul.

- Nu am mai văzut pe nimeni să respingă o femeie atît de galant. Rodger, ai un talent special cînd vine vorba de doamne, spuse Harry cu admiraţie. Mi-aş fi dorit să am măcar jumătate din farmecul tău.

- Alyce nu este o doamnă, rînji Rodger, iar ceilalţi doi au început să rîdă şi ei. Apoi au redevenit serioşi, ştiind ce treabă riscantă aveau de făcut.

Odată ce au trecut de Biserica Templului, Harry a venit lîngă Edward, iar Rod s-a dus în spate, alături de scutieri. La un moment dat au ajuns la Noul Templu. Au fost întîmpinaţi de un custode evreu, care l-a recunoscut imediat pe prinţul Edward Plantagenet.

- Alteţă, sîntem onoraţi de vizita dumneavoastră; cu ce vă putem fi de folos?

- Bună dimineaţa. Daţi-mi voie să vi-l prezint pe vărul meu, Harry de Almaine, fiul lui Richard de Cornwall.

Harry i-a zîmbit binevoitor custodelui.

Custodele a făcut din nou o plecăciune, fiind mulţumit că are doi oaspeţi regali. Mai mult de atît, Cornwall avea bogăţiile lui Cresus. Edward i-a prezentat şi pe ceilalţi.

- Aceşti bărbaţi formează gărzile mele. Am venit să mă

asigur că proprietatea reginei este în siguranță.

- Bineînțeles, altețã, este o onoare să vă prezint seifurile unde sînt păstrate bijuteriile reginei Eleanor. Cît vizitatorii descălecau, custodele s-a dus să își ia cheile. Era o solicitare obișnuită, iar el i-a invitat înspre clădirile mai mici, în care se aflau seifurile Templului. Cînd a ajuns la clădirea unde erau depozitate bijuteriile, a descuiat ușa.

Rod i-a pus pumnalul la gît custodelui, chiar înaintea primului declic.

- Îmi cer scuze pentru această neplăcere, spuse el cu un zîmbet luciferic.

Harry a luat cheile, în timp ce Edward a înhățat repede bijuteriile reginei. Nu le-a apucat numai pe acestea, ci și vreo zece mii de lire în aur. Cînd tolbele de pe șeile lor s-au umplut, lordul Edward și oamenii lui au plecat grăbiți din Noul Templu. Numai Rod a rămas, cu cuțitul lipit de gîtul custodelui, pînă cînd hoții au ajuns destul de departe.

Marea sală de bal de la Windsor era plină de rîsete și muzică, în timp ce luptătorii lordului Edward își goleau cupele și se așezau la masa de seară. Era prima oară în peste un an, cînd aveau galbeni în buzunare, și mulți dintre gasconi aveau în plan o seară de jocuri. Sir Rodger și lordul Edward și-ar fi dorit ca soțiile să le fie alături, dar cele două erau în mod misterios absente.

Edward a trimis un paj cu un mesaj adresat Eleanorei, dar cînd băiatul s-a întors fără un răspuns, Edward a spus:

- Se pare că muntele trebuie să meargă la Mahomed.

- Eleonora este prințesă, totuși. Presupun că nu am fi cavaleri, dacă nu le-am escorta pe soțiile noastre în sala de mese.

Cînd cei doi au ajuns la camerele regale, au văzut că servitoarele prințesei Eleanora sosiseră din Turn, iar holurile erau pline cu cufere.

Edward s-a dus direct la ușa dormitorului Eleanorei, dar cînd a pus mîna pe clanță, și-a dat seama că ușa era zăvorîtă.

- Doamne, se pare că mama m-a lăsat să cîștig de această dată. Așa mi-am învățat lecția: am pus-o în fața faptului împlinit. Edward se apropie de ușă: Eleanora... Nora, unde ești, scumpa mea? Poate veni cineva să-mi descuie ușa, vă rog? A început să zgîlțîie ușa, pînă cînd aceasta se mișcă din balamale. Lăsați-mă să intru!

Auzi o femeie care și-a dres glasul în spatele lui și se întoarse, iar intrusa era chiar servitoarea lui Rosamond, Nan.

- Am venit să o iau pe Eleanora la cină; poți ruga pe una dintre servitoarele ei să deschidă ușa?

Nan nu ar fi vrut să îi transmită lui Edward ceva ce l-ar fi deranjat, doar că nu avea de ales. Dregîndu-și vocea a spus:

- Prințesa Eleanora a poruncit ca ușa să fie încuiată, lord Edward.

- Ei bine, eu poruncesc să fie *descuiată*! urlă el.

Nan răspunse cu vocea tremurîndă:

- Nu v-ar folosi la nimic, lord Edward. Soția dumneavoastră este indispusă și refuză să vă vorbească ori să vă vadă.

- Dumnezeule, dacă nu se simte bine, atunci trebuie să mă duc la ea!

- Nan, spune-mi, te rog mult, ce se întîmplă înăuntru? zise Rodger, văzînd că femeia a lăsat ochii în podea.

- Prințesa este supărată; servitoarele ei au dus-o la culcare.

- Ce i-au spus servitoarele? a întrebat Edward. Ceva legat de

vorbele grele spuse de regină?

- Nu, lord Edward, era supărată înainte să ajungă servitoarele.

- Nan, pentru numele lui Dumnezeu, spune odată! a ordonat Rodger.

Nan se făcu roșie la față:

- A fost Alyce de Clare.

- Hristoase! a mîrîit Edward.

- Unde este Rosamond? a întrebat-o sir Rodger pe Nan.

- Este jos, milord... evită societatea.

- Scuză-mă, Edward, șopti el, apoi s-a dus spre camera lui. În dimineața aceea a fost furios pe Rosmond, cînd a aflat că folosește în secret tarhonul, dar acum nu voia să-i aminteasca de el. Dacă ei îi era teamă să poarte un copil în pîntec, atunci era mult mai bine să-i vorbească liniștit despre asta și să-i alunge temerile.

În momentul în care a văzut-o, a știut că ea fierbe de mînie. Această stare o făcea să pară și mai frumoasă; își ținea capul ridicat, obrajii îi erau îmbujorați și ochii ei violet luceau ca două ametiste. Rodger voia să o ducă în pat și să-i alunge furia înflăcărată cu pasiunea lui clocotitoare. La început a presupus că era furioasă din cauza celor spuse de Alyce de Clare Eleanorei, dar cuvintele Rosamondei l-au lovit ca niște săgeți tocmai pentru ce i-a spus Alyce ei.

- Este adevărat? Poate fi adevărat că Edward s-a răzvrătit împotriva lui Simon de Montfort?

- Lordul Edward și contele Simon merg pe drumuri diferite, spuse el.

- Ai ascuns acest lucru de mine intenționat!

- Am știut că te va întrista, Rosamond.

- Întrista? Sînt revoltată, scandalizată, devastată de faptul că

Edward a putut face un lucru atît de mîrșav și tu ai ascuns totul de mine! Cum poți să schimbi taberele și să lupți împotriva lui Simon? Unde îți este onoarea?

- Rosamond, războiul nu este un lucru onorabil, cu atît mai puțin un război civil. Edward este un Plantagenet, moștenitorul de drept al tronului Angliei. Dacă Simon de Montfort cîștigă războiul, se va autoproclama conducătorul Angliei. Edward nu poate tolera așa ceva; el nu este omul care să se subordoneze cuiva.

- *Tu* nu ești un Plantagenet, de Leyburn. Și tu îți vei dezonora jurămîntul că îl sprijini pe Simon de Montfort? întrebă ea disprețuitor.

- Loialitatea mea este în primul rînd față de Edward Plantagenet, indiferent de tabăra pe care o alege, Rosamond. I-am jurat să-i fiu loial cu ani de zile în urmă; noi doi avem o legătură indestructibilă.

- Dar legătura *noastră*, milord, căsătoria care ne leagă? Am fost de acord să mă mărit cu tine ca să cimentăm legătura dintre lordul Edward și contele Simon. Acum acea legătură este distrusă, iar sacrificiul meu a fost în van!

Ochii lui verzi o străpunseră tăioși, rănit fiind de cuvintele ei crude.

- *Sacrificiul* tău? Ce nu poate fi vindecat, doamna mea, trebuie îndurat. Nu am timp de abureli femeiești. Edward și cu mine trebuie să recrutăm ostași cu care să plecăm la război. Dacă vrei să fii egoistă în ultima noastră noapte împreună, atunci voi găsi o companie mai primitoare jos, în sala mare. Rod se opri la ușă. Cînd Griffin va veni să ia lada mea de război, sper să nu îl distrugi pentru loialitatea lui.

Rosamondei îi venea să arunce cu ceva după el, dar fiindcă

nu găsea nimic la îndemînă, s-a folosit de cuvinte.

- Du-te naibii, de Leyburn!

Jos, Edward i s-a alăturat lui Rodger în timp ce se uita la ostașii care jucau zaruri.

- Aș putea bucuros să o sugrum pe Alyce de Clare! Eleanora plînge cu lacrimi de crocodil și s-a încuiat în camera ei. Crezi că Rosamond ar putea să o liniștească pentru mine?

- Rosamond are și ea acum accesele ei de furie, zise Rod sec.

- Hristoase, uită-te ce succes am avut astăzi la Templu. Nu există problemă pe care să nu o rezolvăm, doar să nu fie vorba de o femeie afurisită! Îmi poți explica și mie de ce femeile își aleg cele mai mizerabile momente ca să fie exasperante? Edward a sorbit nerăbdător dintr-un pocal cu bere. Ei bine, nu am timp pentru prostii femeiești. Am sarcini grele în fața mea: trebuie să restabilesc puterea regală și să cîștigăm acest război.

Rodger se uită la Edward și își dădu seama ironic cît de multe asemănări erau între ei.

CAPITOLUL NOUĂSPREZECE

Calul înspumat mai avea puțin și cădea din picioare cînd intră în curtea castelului Windsor, la ora două noaptea. Mesagerul îl călărise de la Oxford, treizeci și cinci de mile fără oprire, aducînd vestea că armata de baroni a lui Simon de Montfort s-a pus în mișcare.

- La naiba cu el, se îndreaptă spre vest, ca să îi întîlnească pe baronii care au luptat cu noi în Țara Galilor, zise Edward. Prințul, care de obicei nu dormea mult, nici nu se culcase.

- Nu toți baronii sînt de partea lui Montfort. Mortimer și Clifford, poate chiar și Hay ni se vor alătura, presupunea Rodger. Eu am nevoie de oameni puțini, ca să merg la Tewkesbury, apoi merg spre Hay. Plec acum!

De Leyburn și Griffin, însoțiți de opt soldați înarmați, au pornit spre granița cu Țara Galilor. Edward ar fi mers și el, însă dimineața primi vești că regele cu oamenii lui au sosit deja în Turnul Londrei.

Cu ce fel de bărbat m-am căsătorit? se întreba Rosamond. Se plimba furioasă prin cameră, ca o leoaică în cușcă, făcîndu-și planuri. *Doamna mea, ceea ce nu poate fi vindecat, trebuie suportat*. Cuvintele lui îi sfîrtecau mîndria. Ei bine, ea nu va îndura

nimic. Nu poate exista căsătorie, dacă părţile se află în tabere diferite într-un război civil; nu va trăi alături de un bărbat în al cărui cuvînt nu poate să creadă.

Rosamond se hotărî să plece spre Durham House, unde erau soţii Montfort. Nu o luă cu ea pe Nan, fiindcă se gîndea că prinţesa Eleanora are mai multă nevoie de ea acum, iar pe biata Chirk o lăsă la Windsor , fiindcă deja petrecuse jumătate din viaţă călătorind într-un coş de nuiele.

Rosamond luă cu ea doar cîteva haine, fiindcă ştia că va putea împrumuta de la Demi sau de la lady Eleanor cîteva rochii, pînă ce îşi făcea altele noi. Îi lăsă un bilet lui Nan şi se strecură pe poarta vestică înainte de revărsatul zorilor. La grajduri văzu că Stygian, armăsarul lui Rodger lipseşte, aşa că răsuflă uşurată, întrucît în dimineaţa aceasta exact pe soţul ei nu voia să-l vadă.

Aerul era rece, mai ales pe malul rîului, pe unde şerpuia drumul, iar ea resimţea lipsa pelerinei îmblănite, pe care trebuia să o recupereze de le Eleanora. În sfîrşit zări palatul Westminster şi realiză că nu mai are mult pînă la Durham House.

Paznicul de la poartă o primi bucuros, dar un grăjdar veni degrabă şi îi spuse:

- Contele Simon a plecat la Oxford acum cîteva zile, milady.

- Dar lady Eleanor şi Demi? întrebă ea. Am venit să stau cîteva zile aici, cu ele.

- Sînt pe drum spre Kenilworth, din motive de siguranţă, milady. Au plecat ieri dis de dimineaţă.

Rosamond simţea cum cade cerul pe capul ei. Avea două variante: să se întoarcă la Windsor, sau să le prindă din urmă pe cele două. Cum pe prima o consideră inacceptabilă, alese imediat varianta a doua. Îl rugă pe grăjdar să-i dea apă şi mîncare calului,

iar ea merse la bucătărie să mănînce pe fugă ceva, apoi să-și continue drumul.

Știa că ruta aleasă de obicei de soții Montfort era prin Berkhamsted, un castel unde înnoptau de obicei, la mijlocul distanței ce trebuia parcursă, așa că spera să ajungă și ea acolo pînă la miezul nopții. Cum a subestimat distanțele, se făcuse deja seară și ea se temea să meargă mai departe, așa că se opri și se adăposti în prima biserică pe care o întîlni în sat.

Clădirea rece, neprimitoare și cufundată în beznă îi aducea în minte imagini cu spirite rătăcitoare, care pluteau peste tot, însă își făcu curaj, spunîndu-și că de cei vii trebuia să se teamă și nu de cei morți. Singură, în mijlocul pustietății de aici, oare cum s-ar fi apărat ea de un posibil atac? Teama era cea care-i aducea mereu în fața ochilor minții acel coșmar oribil, așadar încercă să și-o alunge, ca să se poată odihni.

Își aminti cum a reușit Rodger să-i anuleze coșmarul prin puterea cuvintelor lui, apoi se gîndi la patul cald și confortabil de la Windsor, unde se răsfăța cu soțul ei. În cele din urmă rosti o rugăciune și, puțin cîte puțin, reuși să se mai încălzească, ajutată și de spiritul celui spre care își ridicase ruga. Mîine se va vedea cu lady Eleanor și cu Demi; cu aceste gînduri adormi.

În sfîrșit a doua zi Rosamond le ajunse din urmă pe cele două, iar lady Eleanor o certă, revoltată de nesăbuința ei de a călători singură.

- Aveam impresia că ești mult mai inteligentă și că nu riști să pleci singură prin provincie, fără escortă. Chiar nu-ți dai seama la ce pericole te-ai expus? Rosamond, tu chiar nu știi că este război în țară?

- Eu...ba da, știu, lady Eleanor și de aceea vreau să mă întorc la Kenilworth, cu voi. Nu pot să nu vă fiu credincioasă ție și contelui Simon, cînd mi-ați fost ca doi părinți.

- Soțul tău știe asta, Rosamond?

- Știe ce simt, da! Nu pot să trăiesc cu un am lipsit de onoare, strigă ea cu înflăcărare.

- Eu știu că femeile au cu totul altă părere despre onoare, spre deosebire de bărbați. De Leyburn are onoare, Rosamond, dar este onoarea lui, diferită de a ta.

- Cînd am acceptat să mă cunun cu sir Rodger, mi-ai spus că pot reveni oricînd la Kenilworth, îi aminti ea.

- Te iubesc, copilă; vreau doar ce e bine pentru tine.

- Kenilworth este acum cel mai bun pentru mine, zise Rosamond. Voi sînteți cei mai buni pentru mine.

Rod de Leyburn se reuni cu lordul Edward pe drumul de întoarcere de la Wallingford. Aici sperau să dea de armata lui Montfort.

- Am avut noroc că i-am găsit pe Mortimer și pe Clifford la Hay, unde se ținea consiliul de război. Cei trei baroni au făcut legămînt cu regele, gîndind că tu vei fi de partea tatălui tău. Veștile nu sînt bune; de Montfort l-a luat prizonier pe episcopul de Hereford, iar armata lui își face rost de animale, ca să se hrănească. Au dat iama prin ținuturile de vest, ca să ceară tribut de la toți arendașii cu sentimente regaliste, iar cei care s-au opus, s-au trezit cu cîmpurile pîrjolite.

- Doamne, ce rapid este acest de Montfort! tună Edward. Va încerca să-și facă sediul la Londra; trebuie să i-o luăm înainte, ca să nu ajungă primul pe valea Tamisei.

- Trebuie să mutăm armata la Reading și o vom face acum! declară Richard de Cornwall.

Ajunși la Reading, au constatat că și aici era prea tîrziu. Nu au mai găsit decît urmele cailor baronilor, în drum spre Londra.

- Cred că Simon va nimici forțele regale, care apără porturile din Surrey și Kent, înainte să se îndrepte spre Londra, le zise Rodger lui Edward și Richard.

- Londra trebuie să fie baza lui permanentă, dacă vrea să conducă Anglia, insistă Richard de Cornwall.

De astă dată de Montfort mărșăluise pînă la Romney, iar oamenii din Kent i-au venit în sprijin, apoi baronii din Cinque Ports i-au deschis porțile.

Cei care au fost suporteri devotați ai regelui, cum era arhiepiscopul de Canterbury, au fugit pe continent, împreună cu toți consilierii regali care au mirosit pericolul. Londonezii au început să se revolte pe străzi, iar regele Henry și regina Eleanor mulțumeau destinului pentru înălțimea zidurilor Turnului Londrei, în momentul cînd mulțimea s-a revoltat împotriva străinilor și a evreilor, fiindcă ei l-au finanțat întotdeauna pe rege, în permanenta lui opoziție cu baronii.

Regele Henry nu avea curajul să i se opună lui Simon de Montfort, care venise din Kent să preia controlul. Își trimise fratele, pe Richard de Cornwall, care a recunoscut victoria lui Montfort și a acceptat termenii propuși de el, promițîndu-i să rămînă în Turnul Londrei.

În trei zile contele Simon și-a format propriul guvern la Londra. A numit un nou judecător șef, în locul lui Humphrey de Bohun și a predat Marele Sigiliu al Angliei lui Nicholas, episcop de Ely.

La Durham House Simon de Montfort discuta cu fiii săi schimbările pe care le avea în plan.

- Am de gînd să aleg noi castelani, pentru toate castelele regale. Simon, tu te vei ocupa de castelul Northampton, lîngă Kenilworth. Henry, tu te vei duce cu oameni la Dover și vei păzi Canalul. Am redactat un ordin oficial pentru fiul mai mic al regelui, prințul Edmund, care va părăsi castelul de la Dover.

- Îl voi lua prizonier? întrebă Henry.

- Nu, Richard de Cornwall le-a negociat libertatea fiilor regelui și pe a sa. Doar regele Henry va fi păzit. Familia Plantagenet este terminată. Te asigur, nu mai există rezistență regală, zise satisfăcut Simon de Montfort.

Edward Plantagenet era totuși furios fiindcă tatăl său a cedat; spiritul lui de luptător nu i-ar fi permis să renunțe. Oricum, el nu a renunțat la luptă și, fiind foarte viclean, cunoștea verigile slabe ale lanțului de baroni. Așadar Edward se întoarse la Windsor, unde urma să înceapă în secret recrutările și munca de convingere.

La Windsor întoarcerea lui Rodger o bucură pe Chirk, iar cînd stăpînul ei o ridică în brațe, el își dădu seama că micuța era gestantă. O chemă pe Nan, fiindcă Rosamund nu era de găsit.

- Unde a plecat? întrebă el înmărmurit.

- La Durham House, milord, zise Nan și-i dădu biletul scris de Rosamond. Dar eu i-am scris imediat și am rugat-o să se întoarcă.

- Și?

- Mesagerul a revenit fără răspuns, milord. I s-a spus că lady Eleanor s-a întors la Kenilworth.

- Sfinte Dumnezeule, soția mea locuiește în casa dușmanului!

Plecă imediat să-i ceară prințului Edward permisiunea să plece, să-și aducă acasă nevasta.

- Rosamond este la Kenilworth? întrebă la fel de consternat Edward. Dacă ajungi în tabăra inamică, te vor lua prizonier.

- Edward, sînt hotărît să plec; nici o putere de pe pămînt nu mă poate opri să-mi readuc soția la Windsor.

- Așa să fie, prietene, zise Edward îngăduitor. Cînd vei reuși să-ți vezi soția înapoi acasă, poate mă ajuți și pe mine cu a mea. Prințesa Eleanora mă tratează ca pe un străin.

Rodger de Leyburn plecă însoțit doar de Griffin. Erau înarmați pînă-n dinți, purtau platoșe și erau pregătiți de orice, fiindcă se aflau pe teritoriu inamic.

Castelul Kenilworth se afla la treizeci de mile vest de Northampton, unde castelul era acum stăpînit de fiul lui de Montfort, Simon. Ajunse și comunică paznicului că vrea să discute cu stăpîna castelului.

Rosamond se afla sus, pe creneluri, de unde îl văzuse venind pe soțul ei. Sir Rickard de Burgh era cu ea. Imediat ce l-a văzut pe Rodger a dat fuga la lady Eleanor.

- Te rog, nu-i da drumul să intre, milady; nu am ce să-i spun!

- Rosamond, este evident că el are să-ți spună ceva. Nu-i pot refuza dreptul să-ți vorbească. Totuși, este soțul tău. Eleanor își permitea să fie generoasă acum, cînd soțul ei controla Londra.

Rosamond alergă în camera ei, cu sufletul înecat de un tumult de sentimente. Era flatată de venirea lui, dar se temea de ce i-ar putea face pentru că s-a refugiat în tabăra dușmană.

Eleanor de Montfort era cu sir Rickard de Burgh cînd sir Rodger de Leyburn a solicitat să discute cu soția lui.

- Poți vorbi cu ea, dar atît, milord. Lasă-ți sabia aici, în hol; sir Rickard te va conduce.

Rodger simțea cum îi pulsează venele la tîmplă cînd îl văzu pe de Burgh. Era evidentă prezența unui cavaler la Kenilworth. Irlandezul viteaz era fidel Eleanorei, nu contelui Simon și el se ocupa de fortificațiile castelului.

Cum era instruit să nu stea niciodată cu spatele la cineva, sir Rickard făcu semn cu mîna spre Rodger, ca să-i arate drumul. În ciuda precauțiilor luate, Rodger reuși într-o fracțiune de secundă să-i pună cuțitul la gît, spunîndu-i:

- Dacă ai vreo schemă cu soția mea, va trebui să treci peste cadavrul meu mai întîi.

Luptătorul irlandez nici nu clipi, dar rămase calm și-i zise foarte sincer:

- I-am spus Rosamondei că soarta ei este alături de tine, dar ea nu vrea să asculte. Noi amîndoi știm că acest conflict nu s-a terminat încă; supraviețuirea ta depinde de puterile tale, de Leyburn.

- Acum intenționez să o iau cu mine.

- Mă scuzi, dar eu trebuie să-mi continui patrularea pe creneluri, zise sir Rickard. Așa că urcă scările spre ultimul etaj. Rod puse cuțitul la loc în teacă.

Ajuns în fața camerei Rosamondei, Rod dădu ușa de perete, îi făcu semn lui Griffin să intre, intră și el apoi închise ușa. Rosamond îngheță sub privirile lui glaciale.

- Explică-te, zise el scurt.

Ea preferă să se apărare atacînd direct.

- Acțiunile mele se explică singure. Refuz să trăiesc alături de un bărbat lipsit de onoare!

- Dar onoarea ta, Rosamond? Ai jurat să mă iubești, să mă onorezi și să mă asculți. Ai jurat în fața lui Dumnezeu. Nu aștept iubire de la tine, dar va trebui să mă respecți şi mai presus de orice, să mă asculți, draga mea soție!

- Ești un porc arogant, dacă vii aici să-mi dai ordine. Ai trecut în tabăra cealaltă și ai pierdut! Pleacă, lasă-mă în pace, ticălosule!

- Scoate-ți hainele imediat și îmbracă-te cu veșmintele lui Griffin, zise el calm.

- Ești nebun?

- Nebun de furie, doamna mea; ar fi înțelept să faci ce-ți cer.

Rosamond îl privi împietrită pe Griffin, care începuse să-și scoată coiful și platoșa.

- Dacă nu pleci imediat, strig să vină gărzile.

- Adică bunul tău cavaler în armură strălucitoare, sir Rickard de Burgh? L-am legat fedeleș și l-am aruncat într-un colț ca pe un porc gata de jugănit.

Dacă ții la omul acesta, ar fi bine să mi te supui, Rosamond, altminteri îmi voi vărsa tot amarul pe pielea lui.

Era prima dată cînd ea ezita, așa că acum preferă apărarea.

- Nu pot să-mi pun platoșa de zale peste bustieră.

- Ba poți și o vei purta. Scoate-ți rochia!

Îl văzu pe Griffin gol pușcă, iar atunci ridică mîinile, înspăimîntată și începu să se dezbrace.

- Chirk va fi bucuroasă să te vadă. Va avea cățci.

Rosamond tresări și aproape că-și duse mîna la pîntec, dar își aminti la timp că nu trebuie să-i dezvăluie secretul diavolului de Leyburn!

Rodger o ajută să se îmbrace, apoi îi puse coiful pe cap, îi strînse părul și-l ascunse dedesubt, apoi îi dădu lui Griffin cuțitul și-i zise:

- Dacă țipă, mergi imediat la locul unde l-am legat pe de Burgh și-i tai testiculele. Apoi ieși, urmat de micul paj cu platoșă și coif pe cap, îl salută pe administratorul castelului și trecu de el calm. Ajunseră la grajduri, iar aici luă cei doi cai cu care au venit și o urcă pe Rosamond pe un cal, apoi încălecă și el pe al lui și ieșiră pe poartă în galop.

După ce au parcurs o distanță destul de mare se uită în urma lui și văzu cum Rosamond se prăvălește din șa. Descălecă și veni să o ajute, dar văzu că era albă la față ca varul. Îi desfăcu șiretul de la platoșă, ca să-i ușureze respirația și în același timp ar fi fost tentat să-i tragă o palmă, însă i se făcu milă de ea. Rosamond deschise ochii încet.

- Rosamond, ai leșinat...ești bolnavă?

- Nu, zise ea, armura asta era prea grea pentru mine. Dacă te atingi în vreun fel de bietul sir Rickard, vei avea zile negre cu mine!

- În loc să-l compătimești pe bietul Griffin, care și-a riscat pielea pentru ca să mă ajute să te salvez...

- Salvare? A fost o răpire! Griffin își merită soarta.

- Cred că toți ne merităm soarta, Rosamond, chiar și tu, zise el și o mîngîie pe frunte, apoi legă căpăstrul calului ei de cel al armăsarului său, o puse în șaua lui pe Rosamond, înfășurată în pelerina lui călduroasă, urcă în spatele ei și-i dădu pinteni lui Stygian, să-i ducă mai repede acasă.

Era deja noapte și Rodger știa că trebuie să găsească un loc de dormit. Apelă la baronul Bassingbourne, despre care nu știa de partea cui se află, însă acesta le oferi celor doi găzduire peste noapte.

Warren de Bassingbourne era moștenitorul unei mici averi, iar acum el rămăsese neutru în fața disputei actuale. Rodger profită

de ocazie să sădească niște semințe care poate în viitor vor oferi și recolte. După ce o culcă pe soția lui într-o cameră bine încălzită, veni să stea de vorbă cu baronul.

- Sînteți administratorul regal al lui Edward Plantagenet, sir Rodger. M-a mirat că a rupt legătura cu Simon de Montfort.

- Edward nu suportă subordonarea, fiindcă este din neamul Plantagenet. El va fi regele Edward, moștenitorul de drept al tronului, cînd Henry își va sfîrși domnia. Simon de Montfort și regele Henry au o vîrstă înaintată. Viitorul aparține bărbaților de vîrsta dumitale, Warren. Lordul Edward are nevoie de tineri ambițioși și e pregătit să-i recompenseze pe măsură.

Warren simți că este curtat.

- Credeți că va fi război civil, sir Rodger?

- Da. Știu că Daventry este mai aproape de Kenilworth, așa că ai fi tentat să i te alături lui de Montfort, dar recompensa nu ar fi la fel de mare. Dă-mi voie să te invit la Windsor, Warren. Edward te va primi cu brațele deschise.

Cînd merse și el la culcare, Rosamond era tot în fața focului, deși ultimii cărbuni de-abia mai aruncau raze de lumină.

- Ar trebui să dormi, îi zise el. Mîine avem drum lung de făcut.

Ea nu răspunse, ci rămase cu ochii ațintiți spre vatra focului. Rodger se dezbrăcă și se culcă, apoi stinse lumînările. Priceput la femei, știa bine că e mai înțelept să le lași să-și aranjeze singure gîndurile. Se gîndi că oricum se va face frig în cameră și Rosamond va prefera căldura așternutului.

Rosamond se încăpățîna să stea în frig, deși era frîntă de oboseală. Spre dimineață se trezi încinsă de trupul solid și ademenitor al soțului ei. Probabil că Rodger a dezbrăcat-o și a

cărat-o în pat, după ce a adormit. Acum ar fi vrut să se ridice și să bodogănească, dar îi era mai bine așa, la căldură, deci se gîndi că poate da impresia că mai doarme încă.

Oare chiar își merita soarta, cum i-a spus el? Deși folosise tarhonul ca să nu rămînă însărcinată, purta în pîntec un copil. Asta era soarta ei. Deși au avut clipe de intimitate o singură dată, miracolul se produsese. Se temea să nu-l piardă și își lipi palma de abdomen, simțind cît de mult îl iubește deja. Se lipi de corpul puternic al soțului ei, iar el zise:

- Mă bucur că te-ai trezit, cherie. O sărută pe buze. Ți-am spus cîndva că nu te voi părăsi niciodată. Poate că acum mă crezi. Data viitoare, te voi trage de părul acesta frumos, zise el, trecîndu-și degetele prin podoaba ei bogată. Iar dacă vei fugi la Rickard de Burgh, pe el îl voi omorî!

Era o notă de gelozie în glasul lui, iar tonul lui sălbatic o pătrunse ca o spirală, iar ea se înfioră de plăcere. Știa că acum el o dorește. Și ea îl dorea, ba nu-l dorea deloc, însă știa că locurile ei cele mai vulnerabile sînt la dispoziția lui.

Îi simți mîna pe la spate, insinuîndu-se printre pulpele ei calde, apoi degetele fierbinți au căutat cele două pliuri, pe care le mîngîie ușor, apoi le depărtă și își strecură degetele înăuntrul ei. Era încă strîmtă, dar după ce degetele pricepute s-au jucat cu mugurele ei, a devenit umedă și înfierbîntată. Cu mîna cealaltă se juca acum cu un sfîrc, ridicîndu-l prin frecări delicate, circulare, iar Rosamondei i se păru zona extrem de sensibilă, mai ales în starea ei. În timp ce Rodger îi alinta ambii boboci, pe cel de sus și pe cel dintre picioare, ea gemea ușor, chemîndu-l, rostindu-i numele de cîteva ori, așa cum se întîmpla cînd făceau dragoste.

- Rod...Rod!

Atît îi trebuia lui ca încurajare. Instantaneu se încolăci în jurul ei și o penetră pe la spate.

- Iubita mea, deschide-te și lasă-mă înăuntru cu totul.

Ea răsuflă prelung și îl primi. Plăcerea se insinua prin centrul ei și vibrațiile înalte o făceau să se cutremure din ce în ce mai intens. Strîngea cearșaful în pumn și era gata să explodeze, la fel cum și el era pe punctul să ejaculeze. Cînd sosi momentul înălțător și așteptat, amîndoi au erupt la unison, ca un vulcan al iubirii pătimașe. Îi simțea penisul pulsînd continuu, în timp ce sămînța lui se revărsa în adîncul ei. Fără să-și dea seama, realiză că Rod a știut cît de multă nevoie are și ea de actul sexual, la fel cum el o dorise.

Simțea plăcerea orgasmică pînă în sfîrcuri, dar și în vîrfurile degetelor de la picioare. Acum plutea într-un vis agreabil al plăcerilor depline și intense.

CAPITOLUL DOUĂZECI

La Westminster Alyce de Clare se plimba prin apartamentul luxos, amenajat de tatăl ei, frate vitreg cu regele, înainte ca baronii să-l forțeze pe lacomul Guy de Lusignan să plece din Anglia. Se simțea închisă, încît ar fi urlat și ar fi spart ce-i cădea în mînă. Edward nu o vizitase absolut deloc; ba chiar socrul ei, Richard de Clare l-a chemat tocmai de la Glocester pe soțul ei, Gilbert. Tînărul răzvrătit a cutezat să deschidă porțile cetății Gloucester pentru Simon de Montfort, iar acum temperamentalul său tată îi pregătea o muștruluială.

Alyce își ura visceral soțul și îl evitase, fiindcă a venit la Londra. Acum totuși, Gilbert va împărți camera cu ea, iar contele de Gloucester îi va spune fiului său că era timpul să producă un moștenitor. Alyce știa că este legată de temperamentalul Gilbert pînă la moarte, iar acum căuta o cale prin care să scape de el.

Alyce avea în trusa ei de cosmetice niște semințe de spînz, pe care le folosea pisate, ca să îndepărteze petele și pistruii de pe pielea ei de porțelan. Se gîndi că poate să facă o pulbere din cîteva semințe, pe care să o amestece în vinul roșu de pe masă, special pentru soțul ei.

Cînd sosi Gilbert cel Roșu, ea îi ură bun venit și-i turnă o cupă cu vin. Știa că tatăl lui plecase împreună cu Richard de

Cornwall la o întrevedere cu regele. După ce bău vinul, trimise servitorul după bere, iar cînd valetul veni cu berea, acesta îi spuse că tatăl lui sosise de la Westminster și că vrea să-i vorbească.

Gilbert ignoră vestea adusă și continuă să bea berea, apoi își întinse picioarele în fața căminului. Era furios că tatăl său îl tratează ca pe un copil. Ușa se deschise de perete, iar Glibert apăru în prag, roșu ca focul de mînie. Alyce preferă să dispară în dormitor, speriată de figura socrului.

- Lingău prost și lipsit de creier! Cînd parșivul de Montfort a intrat în orașul *meu*, ai dat fuga să-i deschizi porțile la Gloucester și l-ai primit pe ticălos. Mă mir că nu i-ai deschis și cuferele, ca să-și ia din ele cît dorește!

- Simon de Montfort este liderul ales al baronilor. Mă bucur că el a cîștigat războiul! El este de partea dreptății, cum sînt și eu. Regele Henry este un degenerat fricos, care și-a călcat în picioare toate promisiunile făcute!

- *Eu, Richard de Gloucester, sînt nobil de neam regesc în țara asta*! Ai idee cît de umilit m-am simțit cînd sînge din sîngele meu l-a ajutat pe Montfort să ocupe orașul *meu*? zise el, trăgîndu-i lui Gilbert o palmă peste cap. Mii de draci, ar trebui să te spînzur pentru trădare! Gloucester fumega de furie și-i luă din mînă cupa cu vin, pe care o dădu peste cap dintr-o sorbire. Ar fi timpul să nu te mai joci de-a soldatul și să-i faci un copil soției tale!

- Tîrîtura de franțuzoaică pe care mi-ai băgat-o pe gît ca soție nu este demnă să devină mama copiilor mei! urlă Gilbert, mai roșu la față decît tatăl său.

Richard de Gloucester se apucă de stomac cu ambele mîini și căzu la podea, cuprins de convulsii. Dădea din picioare și dădea ochii peste cap în agonie, gemînd și urlînd grotesc.

- Tată! strigă Gilbert îngenunchind lîngă el, extrem de îngrijorat. Richard de Gloucester deveni rigid, mîinile și picioarele se mai mișcară o dată spasmodic și își dădu sufletul. Ajutor! Ajutați-mă! striga alarmat Gilbert cel Roșu.

Valetul lui Gilbert intră în cameră, iar Alyce veni și ea din dormitor. Făcu ochii mari:

- Ce s-a întîmplat?

- Tata...a băut vinul...apoi s-a luat cu mîna de burtă...

Alyce luă cupa de pe jos, iar în cameră intrară cîțiva servitori, urmați de Richard de Cornwall.

- Ce s-a întîmplat aici? întrebă Richard de Cornwall.

Alyce se oferi să răspundă:

- Gilbert se certa cu tatăl său și la un moment dat el și-a dus mîna spre piept. Cred că i s-a oprit inima. Doamne, știți ce temperament afurisit au cei din neamul de Clare! Alyce începu să plîngă. Surprinzător chiar și pentru ea, lacrimile ei erau sincere. Dragul ei socru era mort, în timp ce roșcovanul ei soț era viu și nevătămat.

Richard de Cornwall încercă zadarnic să-l readucă la viață. El știa foarte bine că firea vulcanică era moștenirea neamului Plantagenet, nu era legată de de Clare! Peste o oră tot castelul Westminster era îndoliat, regele Henry aflase și el, Edward fusese anunțat la Windsor, iar lui Simon de Montfort primise și el un mesaj la Durham House.

- Să piei din ochii mei, doamnă, zbieră el printre dinți. Dispari din casa mea. Poate pe tata l-ai îmbrobodit, dar de cînd aveam pasiprezece ani, știu cine ești! Fă-ți bagajele și du-te la castelul Tonbridge.

Alyce nu avea chef de alte scene și se bucura că părăsește

locul crimei. Acum Gilbert era noul conte de Gloucester; acum ea era contesă, acesta fiind singurul motiv pentru care a acceptat să se mărite cu Gilbert de Clare acum cinci ani.

Va pleca la Tonbridge, dar nu înainte să facă o oprire pe Tamisa la Windsor.

Nan se bucură cînd o văzu pe Rosamond revenind alături de soțul ei la Windsor, însă prințesa Eleanora era cea mai fericită.

- Oh, Rosamond, ce nefericită am fost; trebuia să mă fi luat cu tine. Edward nu mă iubește pe mine, ci pe creatura aceea, Alyce.

- Nu, nu, Eleanora, te înșeli! Ți-am spus că Alyce de Clare nu se poate stăpîni și flirtează cu toți bărbații pe care-i cunoaște.

- Rosamond, mi-a spus că este amanta lui! mărturisi Eleanor, cu ochii înlăcrimați. Mi-am încuiat ușa dormitorului, ca să nu intre Edward la mine...și mi-am pus lacăt și inimii!

- Alyce de Clare este o femeie diabolică, încîntată să-i vadă pe alții suferind. Ar dansa de bucurie, dacă ar ști că nu i-ai permis lui Edward să intre în camera ta.

- Rosamond, nu suport să știu că sînt amanți!

- Dar nu sînt! minți Rosamond. Să-ți spun un secret, dar promite-mi să nu-l spui nimănui. Soțul meu, Rodger de Leyburn, este amantul ei.

Eleanor duse mîna la gură.

- Oh, Rosamond, și tu? De asta ai fugit?

- Nu...da, acesta a fost unul din motive, Alteță.

- Nu-mi spune Alteță, ci Eleanora, te rog.

- Vreau să fii fericită, Eleanora. Te potrivești perfect cu Edward. Într-o zi el va fi regele Angliei, iar tu vei fi regina lui. Știu cît de mult îl iubești; lasă-l să-ți arate cît de mult te iubește.

- S-a căsătorit cu mine fiindcă familia lui a aranjat asta, din rațiuni politice. Nu a fost iubire. La fel cum a fost și la tine, nu? Tu poți să-ți iubești soțul, Rosamond?

- Da...știu că trebuie să învăț să-l iubesc, dacă vreau să fim fericiți, zise ea, căutîndu-și cuvintele. Nu știa nici ea dacă exista un gram de adevăr în vorbele ei. V-ați jurat credință și iubire în fața lui Dumnezeu, spuse Rosamond.

- Eram copii, șopti Eleanora întristată.

Sir Rodger bătu la ușa camerei prințesei Eleanora, iar una dintre femei deschise.

- Pot să vorbesc cu Rosamond? întrebă el.

Auzindu-l că vorbește în spaniolă, ea își dădu seama că s-a întîmplat ceva.

- Ce este? zise ea, apropiindu-se de ușă.

- Vești triste, Rosamond. Edward a primit mesaj de la palatul Westminster că vărul tău, Richard de Gloucester a murit subit.

- Richard? spuse ea mirată și își aminti de ultima dată cînd vorbise cu el, la Kenilworth. Părea un om atît de robust și sănătos. Cum a murit? întrebă ea șocată.

- Se pare că fiul lui, Gilbert sosise de la Gloucester. Din mesaj înțeleg că i-a cedat inima.

- Trebuie să merg la capelă...

- Te duc eu, Rosamond, se oferi Rodger.

- Nu. Vreau să fiu singură.

- Te conduc pînă acolo și te aștept la ușă, insistă el.

Rosamond ajunse la capelă, iar Rod își ținu promisiunea, așa că ea rămase singură și îngenunchie la altar, rugîndu-se pentru sufletul lui Richard, ca și pentru cel al mamei sale, Isabella, care fusese o doamnă de treabă. Rosamond aflase de la Eleanor de

Monfort că Isabella nu și-a iubit primul soț, pe Gilbert de Clare, dar cea de-a doua căsătorie, cu fratele prințesei Eleanor, prințul Richard de Cornwall, a fost una din iubire adevărată.

Auzi pași în spatele ei și observă că Edward venise să se roage și el pentru bietul Rochar de Gloucester. Rosamond se uită la el și își imagină că prințul nu se teme de faptul că a trădat, fiindcă un Plantagenet nu se teme de nimic. El era moștenitorul tronului Angliei și gloria va fi a lui!

Se auziră niște voci din afara capelei, iar Rosamond și Edward au recunoscut imediat glasul lui Rodger, care avea o altercație cu Alyce de Clare.

- Sînt contesă de Goloucester și voi merge la el!

Edward se duse către poarta capelei. Rosamond reuși să asculte lamentările ei, fiindcă vorbea foarte tare.

- Edward, a fost vina lui Gilbert...el și-a ucis tatăl! A fost groaznic! Se certau. Gilbert a băut și țipa...Richard se făcuse roșu la față de furie, apoi a dus mîna la inimă și a căzut lat.Atunci Gilbert s-a răzbunat pe mine...izbucni ea în lacrimi, iar Edward o îmbrățișă protector.

- Taci, draga mea, știu că ești supărată.

- Oh, Edward, mereu a fost atît de bun cu mine și am ținut la el. Mi se rupe sufletul că nu mai este! Nu suport să stau la Westminster. Mîine plec la castelul Tonbridge, dar în seara asta pot să rămîn aici?

- Sigur, draga mea. În seara asta nu trebuie să fii singură. Rodger va da ordin să fie pregătită o cameră pentru tine.

Alyce le aruncă Rosamondei și lui Rod o privire trufașă.

Cînd Rodger se întoarse în apartamentul lor, Rosamond îl aștepta.

- Dacă Eleanor află că Alyce de Clare este aici cu Edward, va înnebuni. Alyce i-a spus că este amanta lui Edward, iar Eleanora nu i-a mai permis să intre în camera ei și e pregătită să și-l scoată de la inimă. Rodger, eu...eu am făcut ce am putut ca să aplanez conflictul...i-am spus Eleanorei că Alyce este amanta *ta*, nu a lui Edward. Nu a fost chiar o minciună, fiindcă mulți oameni chiar cred că sînteți iubiți.

- Dar *tu* asta crezi, Rosamond?

După ce s-au privit cîteva minute cu patimă, ea zîmbi și zise:

- Nu, milord, cred că ai gusturi mai bune la femei. Știa că răspunsul l-a mulțumit, fiindcă acum în ochii lui se aprinse o licărire jucăușă.

- Am dus-o pe Alyce la etajul unde sînt camerele reginei.

- Dar înseamnă că este exact deasupra camerelor lui Edward. Alyce va avea grijă ca Edward să petreacă noaptea cu ea, apoi va găsi cum să i-o trîntească în față Eleanorei!

- Doar nu vrei să-mi petrece *eu* noaptea cu Alyce, ca să o feresc de Edward?

- Ce soluție, ciudată, zise ea. Mai degrabă ai putea să-ți petreci următoarele cîteva ore cu Edward, ca să nu rămînă singur cu Alyce, dar dacă preferi altfel...

Rod o trase spre el și-i mîngîie buclele blonde.

- Știi cu cine doresc să-mi petrec noaptea, Rosamond. Știa că pierderea lui Richard de Gloucester o afecta mult, așa că voia să fie cu ea dacă iar avea coșmarul acela îngrozitor. Bine, merg la Edward, dar s-ar putea să nu fie încîntat. Au și prinții nevoie de intimitate și oricum nu e treaba noastră cu cine își petrece el noaptea, Rosamond.

Exact cum a prezis soția lui, Rod o găsi pe Alyce în camera

lui Edward cînd urcă la el.

- Știi că nu ar trebui să fii aici singură, cu lordul Edward, o dojeni el. Ar fi mai bine să vă întîlniți la castelul Tonbridge.

Alyce îi aruncă o privire revoltată lui Rod.

- Edward, zise ea, nu-i permite să-mi vorbească astfel; nu este temnicerul meu.

- Dacă aș fi, Alyce, ți-ar fi imposibil să stai jos o săptămînă.

- Oh, Edward, l-ai auzit? strigă ea.

- Da, îl aud și sînt de acord cu el, replică Edward.

Sosirea lui Harry de Almaine puse punct unei dispute iminente.

- Este adevărat? întrebă Harry neîncrezător.

- Bea asta, Harry, îi spuse Edward, oferindu-i o cupă cu coniac.

- Ce s-a întîmplat cu fratele meu?

- Se pare că a făcut atac de cord, imediat ce Gilbert a venit de la Westminster. Așa ni s-a spus și nouă. Oricum, nu a suferit, Harry; s-a sfîrșit în cîteva minute, îi explică Rodger.

- Doamne, Gilbert și-a văzut tatăl murind? întrebă el copleșit.

- Se certa groaznic cu tatăl lui! se amestecă Alyce. Nu continuă să-l acuze pe Gilbert de moartea tatălui său, fiindcă știa că Harry este cel mai bun prieten al lui Gilbert.

- Trebuie să plec imediat la Westminster, zise Harry supărat. Edward, îmi las oamenii sub comanda ta cîteva zile.

- Spune-i tatălui tău că venim și noi mîine să prezentăm condoleanțe, zise Edward.

Rosamond o ținea pe Chirk în brațe și o mîngîia.

- Prostuțo, l-ai lăsat pe Bebe să-ți facă pui? șopti ea cu mîna pe abdomenul rotund al cățelușei. Se gîndea și la starea ei. *Naștere și moarte...viața nu este decît un ciclu de nașteri și morți*! Cum Richard murise, acum îl mai avea doar pe Harry ca rudă de sînge. Gîndurile negre nu-i dădeau pace, iar ea știa că trebuie să le alunge. *Trebuie să separ moartea de naștere, altfel cățelușii vor suferi...chiar și copilul meu poate va suferi*!

Prințesa Eleanora bătu la ușa ei, iar Nan deschise.

- Rosamond, îmi pare rău pentru vărul tău, Richard, zise ea compătimitor. Cînd mă gîndesc cît de scurtă poate fi viața, îmi spun că nu trebuie să pierdem timp fiind supărați pe cei dragi. Cred că voi merge la Edward...am fost despărțiți prea mult timp.

- Nu! sări ca arsă Rosamond, trezindu-se din contemplație. Nu putea să o lase pe Eleanora să-l găsească pe Edward cu Alyce de Clare. Va veni Edward la tine, Eleanora! El trebuie să te curteze. El este prinț și femeile i se aruncă la picioare, dar tu ești altfel. Ești prințesă și o lady. Să-l lași să-ți cucerească el inima.

- Rosamond, cîte lucruri știi despre bărbați.

Doamne, măcar dacă ar fi adevărat, se gîndea Rosamond. *Atît de puțin îmi cunosc soțul, încît nu sînt în stare să-i spun că-i port copilul*!

- Tu urcă la tine, iar eu merg să-l caut pe soțul meu, care este la Edward acum. Îi voi sugera soțului tău că, dacă vine acum la tine, poate vei accepta să-l ierți. Văzu că propunerea ei îi înveseli privirea Eleanorei.

Owen o conduse pe Rosamond în anticamera lui Edward. Rodger deschise ușa interioară și o privi contrariat cum intră și se apropie de Edward și Alyce de Clare, care purtau o conversație intimă.

- Scuze, Lord Edward, trebuie să-ți vorbesc în legătură cu soția ta.

- Soțiile cred că sînt stăpînele soților lor, dar nu este așa, se amestecă Alyce.

- Eleanor se simte bine? întrebă interesat Edward.

- Depinde de alteța ta.

- Atunci trebuie să-ți urez noapte bună, Alyce. Rodger, te rog, condu-o pe contesă în camera pe care i-ai pregătit-o, zise Edward, hotărît să nu asculte nici un protest.

Alyce stătea cu pumnii strînși și cu buzele țuguiate, dar nu cuteză să comenteze. Îl luă de braț pe Rodger într-un mod foarte familiar.

- Dragă Rod, tu reușești întotdeauna să te ocupi de nevoile mele, chéri, cum și eu sînt dispusă să fac la fel pentru tine, nu?

Rosamond se întoarse cu spatele către cei doi, care tocmai ieșeau.

- Nu este amantul ei, Rosamond, îi șopti Edward.

- Nu, milord, tu ești. Nu Rodger mi-a spus-o, se grăbi ca să adauge. V-am auzit într-o noapte, cînd erați împreună la Kenilworth.

- Și cine mai știe? întrebă el curios.

- Eleanora știe, fiindcă Alyce a avut plăcerea să o informeze!

- Cerule, mare, de aceea îmi încuie ușa în nas! De ce să facă o asemenea faptă josnică, tîrfa brunetă?

- Din gelozie, desigur. O invidiază pe Eleanora pentru frumusețea și inocența ei. Alyce se împăunează cu tine de parcă ai fi un trofeu, pe care se teme să nu-l scape din mîini, acum că mireasa ta virgină locuiește la Windsor.

- Știam că Eleanora bănuiește ceva, dar nu mi-am imaginat

că i s-a spus direct!

- Am asigurat-o pe Eleanora că este o minciună și i-am zis că Alyce este amanta lui Rodger, nu a ta. Mulți cred că ei doi sînt iubiți.

- Eleanora oare te-a crezut?

- Depinde numai de tine dacă mă va crede. Știe că în copilărie ați fost căsătoriți pentru scopuri politice. Nu crede că o iubești; va trebui să-i dovedești contrariul, Edward. Mergi acum la ea, pînă ce nu va fi prea tîrziu!

Edward rămase singur și cîntări bine tot ce i-a spus Rosamond înainte să plece. Era un bărbat hotărît, așa că merse și bătu la ușa camerei alăturate, unde stătea Eleanora. Așteptă să i se deschidă, deși răbdarea nu era printre virtuțile lui. Aceasta deschise, ca și cînd l-ar fi așteptat.

- Intră, Edward, zise ea emoționată.

- Eleanora...Nora, nu te voi întreba de ce mi-ai încuiat ușa, dar îți voi spune că sînt fericit că mi-ai descuiat-o. Îi ridică mîna și i-o sărută galant. Nu-mi doresc să locuim separat. Nu vreau să existe uși încuiate între noi, scumpa mea. Ești atît de frumoasă, Nora mea.

- Mulțumesc, spuse ea sfioasă, poate datorită rochiei de culoarea piersicii.

- Nu e de la rochie, iubita mea, ci părul tău și fața ta sînt deosebit de frumoase. O trase ușor spre pieptul lui, într-o îmbrățișare timidă.

- Ne văd femeile mele, se retrase ea ușor.

- Vor trebui să se obișnuiască, zise el zîmbind.

- *Eu* va trebui să mă obișnuiesc; trebuie să ne cunoaștem mai bine.

- Şi în intimitate, acceptă el, apoi o sărută pasional. Buzele ei delicate şi proaspete îl atrăgeau. Nora...vreau să petreci noaptea cu mine...este timpul ca uniunea noastră să fie deplină.

- Edward...nu mă simt căsătorită.

- Scumpo, fiindcă nu am dormit în acelaşi pat.

- Noi ne-am căsătorit pentru motive politice, nu din dragoste.

- Nora, eu chiar te iubesc. Cînd am venit la Windsor şi te-am găsit aici, m-am îndrăgostit din clipa în care te-am văzut. Inima mea îţi aparţine...deplin. Mai mult ca orice pe lume, acum Edward dorea să o facă fericită. Cînd aveai zece ani, începu el, totul s-a făcut în scopuri politice, dar acum, cînd ai şaisprezece ani, te doresc din cu totul alte motive. Hai să ne căsătorim din nou, zise Edward spontan...în noaptea asta...vreau să chem preotul!

- Edward, ce romantic!

- Tu mă faci să fiu romantic; Nora, iubirea mea, vrei să fii soţia mea?

- Da, Edward, sigur că da, da!

Lordul Edward îl trimise imediat pe Owen după preot şi, fiindcă oricum erau căsătoriţi legal, nu consideră că mai erau necesari şi martorii. Aşadar, la lumina intimă a cîtorva zeci de lumînări aromate, cei doi şi-au jurat iubire din nou, iar după ce preotul a plecat, iar Owen s-a întors la locul lui, în anticameră, să-şi păzească stăpînul, mirele şi-a luat de mînă mireasa şi i-a spus:

- Pune-ţi o dorinţă şi apoi să stingem toate lumînările împreună. Încet, încet, au suflat în toate lumînările, iar cînd au ajuns la ultima, el o trase uşor spre pat, primind-o între pulpele lui. Îi cuprinse obrajii cu un gest delicat şi o sărută tandru, apoi pătimaş, apoi şi ea îi răspunse cu aceleaşi sărutări.

Edward îi desfăcu șireturile cu care era legată cămașa de noapte la gît, apoi i-o trase ușor în jos, iar ea roși, plecîndu-și privirea. Se uită lung la sînii ei ca două mere pîrguite și îi veneră cu sărutări timide, apoi îndrăznețe, iar cînd văzu că piscurile lor răspund, îi cuprinse în palme.

O mîngîie apoi pe abdomen, coborînd încet spre coapse și într-o fracțiune de secundă se gîndi că în viața lui nu o va mai găsi atrăgătoare pe Alyce de Clare, cînd avea în față o zeiță inocentă.

Cînd își trecu degetele prin buclele ei dintre pulpe, ea se înfioră și din nou sfiala ei îl ațîța. Se lăsă în genunchi și începu tacticos să-i guste dulceața în locurile cele mai intime și excitante. Se dezbrăcă și el, iar ea îl admiră curioasă, dar și fascinată de trupul masculin pe care-l vedea dezbrăcat prima dată în viața ei.

Acum nu mai era ca la paisprezece ani, ci devenise un bărbat înalt, zvelt și bine făcut, cu umeri lați și mușchi conturați, iar Eleanor admira tot ce i se oferea vederii. Edward era fascinat de contrastul trupurilor lor. Cînd o ridică și o așeză pe pat, ea nu protestă. Îl mîngîie și ea timid, jucîndu-se cu barba lui și întrebîndu-se dacă acest bărbat cu alură de zeu va fi vreodată rege.

Edward era la fel de vrăjit de inocența soției lui și fascinat de tot ce vedea la ea. Își jură în gînd că o va proteja și o va iubi, apărînd-o cu viața. De-abia aștepta ca ea să-i ofere primul moștenitor. Și-o imagina ca mamă, blîndă, iubitoare, calmă și inteligentă. *Trebuie să fie un dar de la Dumnezeu*! se gîndea el.

Începu preludiul încet, dezmierdînd-o atent și era prima dată cînd nu se grăbea să penetreze o femeie. Devenise exact ceea ce nu a fost el niciodată în viață: răbdător, blînd, tandru și altruist. Știa sigur că o va face să sufere cînd îi va perfora himenul, fiindcă își cunoștea dimensiunile, dar își promise că o va face să uite,

dăruindu-i o noapte de plăceri care o vor ajuta să treacă mai ușor peste această durere scurtă.

Și a făcut dragoste cu ea. Cît a fost noaptea de lungă.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI UNU

Unul cîte unul, tinerii influenți au început să-l viziteze pe Edward la Windsor. Au venit Warren de Bassingbourne, Mortimer și Clifford, apoi Harry de Almaine.

- Din ce în ce mai mulți ni se alătură cauzei, zi de zi, Edward, îi spunea Rodger. Trebuie să-ți alegi un loc, departe de Windsor, unde să ne mobilizăm în secret.

- Aș prefera Oxford, unde să-mi adun armata, luîndu-mă după exemplul lui Simon.

- Toate drumurile se separă de la Oxford; bună alegere, cred. Dar să nu așteptăm prea mult. Ar trebui să trecem la acțiuni armate.

- Știu, prietene. Hay și Montgomery vor fi și ei aici în curînd. Trimite un mesager, ca să-i intercepteze și să le spună să aștepte la Oxford.

- Îl trimit pe Griffin. De-abia a venit de la Kenilworth, pe Nimbus, calul Rosamondei.

- Rod, crezi că am putea captura castelul Kenilworth?

- Nu, fiindcă este înconjurat de apă și accesul se face doar peste un pod. Nu avem timp de pierdut cu asedii. Dacă sîntem hotărîți, cred că măcar pe Northampton am putea să punem mîna.

Griffin venise la Rosamond cu o față îngrijorată.

- Milady, sper că veți avea bunătatea să mă iertați pentru abuzul comis asupra dumneavoastră.

- Vreau să știu dacă sir Rickard de Burgh a avut de suferit?

- Nu, doamna mea, cavalerul este un luptător formidabil.

- Nu înțeleg de ce-l asculți orbește pe de Leyburn cîteodată, Griffin, zise ea. Dar învăț și eu să îndur ce nu poate fi vindecat. Mulțumesc pentru că ai adus-o pe Nimbus acasă sănătoasă. Văzîndu-l pe valet că ezită să-i spună mai multe, insistă: ce este? I s-a întîmplat ceva?

- Nu, milady. Am avut mare grijă de ea, mai ales că așteptă un mînz.

- Cum naiba s-a întîmplat?

- În modul firesc, cred, zise Griffin, stînjenit.

Rosamond merse la grajduri și o mîngîie pe burtă pe iapă, simțind că valetul avusese dreptate. Începu să dea vina pe partea masculină a tuturor speciilor, pentru simplul fapt că își împrăștie sămînța în pîntecul femeiesc.

Cînd aruncă o privire prin celelalte boxe, văzu cai pregătiți pentru război.

Seara aștepta ca Rodger să-i spună cîte ceva despre planurile lor, dar nu află nimic. De la Edward află că a doua zi plecau.

- Rosamond, îi zise Edward, ți-aș fi recunoscător pe veci, dacă ai avea grijă de Eleanora cît timp voi lipsi în această campanie. Ea mă crede invincibil, dar eu nu sînt nemuritor. Ne așteaptă pericole mari, însă nu vreau să o sperii.

- Sîntem prietene bune de ceva timp; ne vom ține companie cît veți fi plecați, milord.

- Ești puternică și curajoasă, Rosamond. Nora este prea blîndă, dulce și încrezătoare, însă nu vreau să se schimbe niciodată.

Promit că ne vom întoarce, spuse el.

Cînd Rosamond merse în camera ei, Rodger intră și el și începu să-și adune cîteva lucruri. Ea îl privea cu ochi acuzatori.

- Mîine pleci la război, totuși mie nu mi-ai spus nici un cuvînt despre asta!

- Nu am vrut să fugi iar la dușman, cînd eu întorc spatele, de aceea am tăcut.

- Cred că am meritat-o. Doamne, Rodger, dacă nu te mai întorci?

- Cherie, mi se pare mie, sau ai început să mă iubești un pic? zise el surprins.

- Nu! se repezi ea. Am nevoie de tine. Ce voi face atunci cînd Chirk va făta cățelușii?

- Chirk se va descurca și singură, iubito, zise el rîzînd. O mîngîie pe cățelușă. Nașterea face parte din cursul naturii. Dacă eu nu sînt aici, vei fi tu cu ea, iar dacă îi va fi greu, o vei ajuta.

- Dar nu numai Chirk este gestantă! zise ea, intenționînd să-i spună despre copil, dar nu a putut. Numbus va avea un mînz și mă tem că ar putea să moară...Mă înspăimîntă gîndul că *tu* ai putea să mori.

- Moartea face parte din viață, Rosamond, dar nu trebuie să te temi să trăiești. Știu că ai pierdut persoane iubite, dar uită ziua de ieri și acceptă că nu poți controla ziua de mîine. Nu avem decît astăzi...diseară.

Se uită adînc în ochii lui verzi, incandescenți și frumusețea lui masculină o făcea să se înfioare.

- Du-mă în pat, Rod și fă dragoste cu mine.

- Tu chiar te aștepți ca eu să mor, zise el, rîzînd ironic.

- Doamne ferește, să nu spui asta!

- Atunci mă iubești cu adevărat? insistă el.

- Nu! minți ea. Nu mi-aș ierta-o niciodată, dacă ai păți ceva...toți cei pe care-i iubesc, mor!

- Termină! O luă în brațe și o duse pe pat. Mă vei iubi, pe cinstea mea, așa cum orice femeie iubește un bărbat, iar cînd mă voi întoarce, mă vei iubi din nou.

În cea de-a treia zi a lunii aprilie armata regală pe care Edward a adunat-o se deplasa spre nord din Oxford, peste dealurile Chiltern, cu destinația Northampton. Atacul asupra orașului s-a derulat foarte repede, fiindcă surpriza și viteza erau cei mai buni aliați ai lui.

Edward nu știa ce înseamnă oboseala, însă ostașii lui erau frînți de pe drum, iar forțele baronilor i-au respins imediat.

Prințul stătea mohorît în cortul lui, cînd Roger intră cu un stareț.

- Sfinția sa este un regalist fervent, Edward, iar mănăstirea Sf. Andrew are zidurile lipte de poarta nordică, unde există un tunel ce leagă orașul de zid.

Pînă în zori armata a reușit să se strecoare, umplînd străzile, astfel că Northampton a fost cucerit. Regele Henry era în Turnul Londrei, iar mercenarii lui, sub conducerea fratelui său, Richard de Cornwall cutreierau țara și o prădau, din Northampton, pînă la Leicester, jefuind conacele și dînd foc satelor.

Edward a reușit să captureze și orașul Tonbridge, unde se afla castelul lui Gilbert de Gloucester. Alyce dădu ordine să-i fie deschise porțile lui Edward, iar aparențele cereau ca el să o ia prizonieră. Evident, trebuia păzită de Rodger de Leyburn, fiindcă doar el cunoștea relația adulteră a Alycei cu Edward.

Pentru seară Alyce își făcu un duș vaginal cu alaun, care o făcea să pară strîmtă. Cum Edward prinsese gust pentru virgine, acum ea se folosea de această șmecherie învățată de la mama ei franțuzoaică. Ieși din baie, îmbrăcată într-un halat vaporos și anunță:

- Sînt gata.

- Gata pentru ce? o întrebă sec Rod, deși știa că ea se așteaptă ca el să o ducă în camera lui Edward.

- Ticălosule, cum îndrăznești să-mi pui piedici să ajung la el?

- Alyce, nu fac decît să respect ordinele.

- Atunci dă-mi voie să te fac să te răzgîndești, frumosul meu Rod. Se apropie de el și își încolăci brațele de gîtul lui, apoi se ridică pe vîrfuri, dar tot nu ajungea la buzele lui. Era revoltată că el nu-și înclină capul și atunci începu să se unduiască, lipindu-se cu totul de el.

Rod simți un dezgust revoltător față de femeia care și-a trădat soțul într-un mod atît de mișelesc.

- Alyce, ești foarte apetisantă, dar nu-mi place să mănînc fărîmituri căzute de la masa regală.

Ea îl plesni peste față.

- Cățeaua pe care ai luat-o de soție te ține din scurt. Te avertizez că nu e înțelept să faci din mine un dușman...știu multe despre tine, Rodger de Leyburn!

- Întîmplător îmi iubesc soția, Alyce, dar tu nu înțelegi acest concept. Îți urăști soțul atît de mult încît să-l otrăvești – poate că Gloucester a băut vinul care-i era destinat lui Gilbert? Toți putem să spunem povești oribile, Alyce, dacă am fi chiar nebuni.

Alyce de Clare, contesă de Gloucester a fost trimisă să locuiască sub aripa protectoare a reginei. Aici trăia tot în lux, însă

constată că la curtea reginei distracţiile erau ca acelea dintr-un cimitir. Îl acuza pe Rodger de Leyburn că el o ţinea departe de Edward şi jură să-l doboare pe el şi pe soţia lui, căţeaua blondă.

Edward Plantagenet avea o strategie sănătoasă. Ştia că acela care stăpîneşte ţinuturile Sussex şi Kent, conduce Anglia. Dacă regaliştii controlau ţinuturile din sudul Londrei, ei puteau să ţină drumul deschis pentru forţele din Franţa, pe care le recrutaseră regele Henry şi regina Eleanor. Tabăra baronilor lui Simon controla şi acum Cinque Ports, deci armata lui Edward va încerca să cîştige unul cîte unul ţinturile din spatele lor.

Armata lui Simon de Montfort era în putere, iar soldaţii baronilor ocupaseră oraşul Rochester şi acum atacau sălbatic castelele de aici. El îşi mută apoi oamenii la Lewes, unde el şi cavalerii lui erau găzduiţi de John de Warenne. Pe 13 Mai trecuseră deja zece zile de cînd forţele armate au pornit din Oxford.

Simon de Montfort avea acum soldaţi pedeştri, precum şi arcaşi împrăştiaţi pe colinele de lîngă muntele Harry. Cavalerii în armuri şi trupele înarmate veneau şi ele din spate.

Armata regală tocmai se trezea, cînd Simon de Montfort a dat atacul şi i-a luat prin surprindere. Edward Plantagenet, Harry de Almaine şi Rodger de Leyburn au sărit în şa, conducîndu-şi cavalerii şi oştenii cu o energie debordantă.

Prinţul Edward prefera să preia comanda trupelor, însă i se oferi doar atacul pe flancul drept, iar Richard de Cornwall marşă pe flancul stîng, lăsîndu-i lui Henry centrul.

Simon de Montfort lăsase comanda centrului contelui de Gloucester, înfocatul Gilbert de Clare, flancul drept era sub comanda fiilor lui, Henry şi Simon de Montfort, iar flancul stîng revenea cavalerilor veniţi din Londra.

Astfel începu măcelul. Richard de Cornwall căzu sub loviturile baronilor și a fost luat prizonier. Apoi regele Henry s-a refugiat la Abația din Lewes.

Străzile din Lewes erau pline cu cadavre și răniți care cerșeau ajutor, iar tot orașul arăta ca un abator.

Rodger și Edward s-au refugiat în castelul lui John de Warenne, iar pentru ei a fost o noapte rușinoasă, mai ales că Simon de Montfort înconjurase atît Abația, cît și castelul și nu dorea să continue vărsarea de sînge, ci mai degrabă prefera să-i convingă să se predea prin intermediari și negocieri.

Edward începuse să se urască pe sine și era mînios pe nașul său, de la care învățase arta de a se lupta, însă acum dibăcia militară a lordului războiului i-a arătat că toată puterea lui armată nu făcea la fel de mult cît fac abilitățile militare incontestabile ale lui Simon de Montfort.

Un singur cavaler îndrăzni să se apropie de lordul Edward. Rodger de Leyburn îi privea chipul tînăr și încerca să-l consoleze.

- Nu lua toată vina asupra ta, Edward; ai luptat ca un erou.

- Nu pot să dau vina pe altcineva! zise el trist. Scuzele sînt pentru bărbați slabi. Azi am făcut greșeli impardonabile; vreau să învăț din greșelile mele. Nu le voi mai comite niciodată! își jură el.

- Trebuie să te gîndești la viitor, cînd vei accepta condițiile, îi zise Rod abil.

- Da, tata ar promite orice, dar eu nu! Harry, tu vei fi ostaticul regal, împreună cu mine. Îmi vreau cavalerii eliberați. Mai presus de orice vreau libertatea baronilor de la granițe.

- Vom face presiuni asupra lui de Montfort să vă elibereze pe amîndoi, îl asigură Rodger, dar dacă nu va merge așa, vom aranja noi evadarea.

Prințul Edward, Richard de Cornwall și Harry de Almaine au fost duși la castelul Dover, dar fiindcă baronii se temeau că vor evada prin Canalul englez, au fost mutați la Kenilworth la sfîrșitul lunii Mai. Simon de Montfort l-a dus pe regele Henry înapoi la Londra și l-a instalat în catedrala St. Paul, unde regina Eleanor se refugiase.

La Kenilworth contesa Eleanor de Montfort își conducea castelul ca o regină. Simon făcea naveta între Durham House la Londra și castelul Kenilworth. La ultima lui revenire acasă, de cum trecu prin porțile bine păzite și intră în holul mare, o căută cu privirea pe soția lui, iar în clipa cînd a zărit-o, s-a luminat la față iar inima a început să-i tresalte în piept. Eleanor îi ură un călduros bun venit.

- Sînt atît de mîndră de tine, Simon, șopti ea.

- Nu, iubito, eu sînt mîndru de tine. Fără dragostea și sprijinul tău nu aș fi fost victorios niciodată. Deși tu însăți ești o Plantagenet, ai rămas cu mine, împotriva familiei tale, iar asta mă face să par neînsemnat.

- Tu? Neînsemnat? zise ea rîzînd. Nu cred că vreunul din noi doi trebuie să se simtă astfel. Eleanor îl vedea exact așa cum este: un om ambițios, iar pentru Anglia, Simon de Montfort era un simbol, pentru baroni era un lider, iar pentru ea era dragostea veșnică.

- Întotdeauna mi-ai dat numai sfaturi înțelepte, Eleanor și, cu toate că nu ți-am spus-o pînă acum, mă gîndesc la tine ca la un egal. De azi încolo vreau să semnezi și tu pe toate documentele oficiale.

Ea se simți flatată de cuvintele soțului ei și era chiar dornică să-și alăture numele Plantagenet pe locul unde Simon de Montfort,

protectorul Angliei va semna.

- Eu sînt...femeia ta pe veci.

De Montfort preluă conducerea tuturor castelelor regale și îl numi pe fiul său mai mare, Henry, guvernator în Hereford. Pe cel de-al doilea fiu, Simon îl numi comandantul forțelor din Surrey și Sussex. Apoi pe toată coasta estică și-a instalat străjeri, de la nord la sud, ca să fie sigur că regele Louis al Franței, cumnatul regelui Henry, nu va invada Anglia..

Pentru a asigura pacea cu Țara Galilor, Simon de Montfort l-a invitat la Kenilworth pe auto-proclamatul rege Llewelyn, sperînd că acesta va semna un tratat și va promite că nu vor exista ostilități timp de doi ani. Marele lord al războiului deveni om de stat și așa avea de lucru din zori și pînă-n noapte. Însă undeva, într-un colț al minții lui se gîndea la prințul Edward Plantagenet. În bătălia de la Lewes a constatat pentru prima dată abilitățile prințului în arta războiului. Îi văzuse înflăcărarea și sabia, dar recunoscuse vigoarea, puterea și hotărîrea lui Edward. Însă ce alimenta cel mai mult constatările lui era abilitatea naturală a lui Edward să conducă oamenii. Simon de Montfort se întreba doar cît timp va mai putea să fie ținut în cușcă tînărul leu.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI DOI

Rosamond era într-un tumult emoțional cînd primi mesaj de la soțul ei. Rațiunea îi spunea că era corect că Simon de Montfort și baronii au obținut victoria la Lewes, totuși i se frîngea inima că Edward și Rodger au fost înfrînți și că acum toți bărbații cu rang înalt erau prizonieri.

Se aștepta ca Rod să sosească din clipă în clipă și duse mîna spre pîntec. Era în luna a cincea de sarcină și, deși rochiile îi ascundeau bine formele, talia i se îngroșase și sînii îi crescuseră. Știa că, odată ce soțul ei o va vedea dezbrăcată, secretul ei se va spulbera.

La începutul lui mai Chirk a fătat trei pui, iar Rosamond a fost foarte îngrijorată de derularea acestui eveniment. Totul a mers bine și, cu toate temerile ei că micuții vor fi călcați de cai sau agresați de cîinii mai mari, Chirk îi ducea pe rînd în locuri ferite de pericole, ceea ce însemna că este fericită în rolul de mamă. Temerile ei veneau din propria-i sarcină și pentru pruncul pe care-l va naște peste patru luni.

Splendida lună iunie debutase cînd Rodger de Leyburn ajunse la Windsor pe calul lui. Eleanora și Rosamond erau cu cîinii, pe malul lacului, cînd l-au zărit. Au alergat să-l întîmpine, iar

prințesa a izbucnit în lacrimi cînd el i-a înmînat un mesaj de la soțul ei.

- Îmi este greu să suport gîndul că Edward este luat prizonier!

- El s-a oferit, ca să fie eliberați cavalerii lui, îi explică Rodger.

- Are atît de mult curaj! spuse Eleanora printre suspine.

- Trebuie să împrumuți și tu din curajul lui. A fost dus la Kenilworth împreună cu Harry și Richard de Cornwall și știu că Eleanor de Montfort îi va trata ca pe niște oaspeți de onoare, deși vor fi păziți îndeaproape.

Rosamond cunoștea priceperea lui Rodger de a spune mereu ceea ce trebuie, așa că nu se miră cînd o văzu pe Eleanora că-și șterge lacrimile, apoi zîmbește.

- Ești bine, milord? îl întrebă ea, studiindu-l din cap pînă-n picioare, ca să vadă dacă nu era rănit.

- Îngrijorarea ta îmi place, cu toate că am sperat că vei sări de gîtul meu cînd mă vei vedea, zise el zîmbind. Sînt la fel de întreg ca la plecare.

- Ești același diavol, de Leyburn, spuse ea. Îmi place de tine cînd ești glumeț, dar mai mult îmi place de tine cînd taci.

El privi cățelușii, apoi i se adresă lui Bebe, terierul maltez al Eleanorei:

- Vezi ce a ieșit, dacă te-ai împerecheat la întîmplare? Să-ți fie o lecție pentru viitor!

- Dar cățelușii sînt superbi! protestă Rosamond, apoi înțelese că Rod o tachina și mai mult își dădu seama cît se bucură că-l vede revenit acasă nevătămat. Îi fusese foarte dor de el.

Cînd au rămas singuri, el o privi cu coada ochiului și-i zise:

- Rosamond, dacă nu te cunoșteam mai bine, aș fi zis că ești

fericită că mă vezi.

- Oh, dar sînt! Nimbus va avea nevoie de tine cînd vor începe durerile. Cu Chirk m-am descurcat, dar la cai e prea complicat pentru mine. Îţi dai seama că-l bănuiesc pe Stygian, armăsarul tău nărăvaş?

- Ai o fire prea bănuitoare cînd e vorba de mine şi ce-i al meu, dar de această dată te înşeli, cherie.

- De unde ştii? întrebă ea furioasă.

- Ai idee cîte luni ţine iapa mînzul în pîntece?

- Păi, la cîini şi pisici gestaţia durează şase săptămîni...

- Habar nu ai, spus el foarte amuzat. Gestaţia la iapă durează mai mult decît la femeie – adică unsprezece luni şi jumătate, mai exact. Grăjdarii bătrîni zic mai degrabă nouă luni, nouă săptămîni şi nouă zile, aşa că s-a întîmplat cu mult înainte să mergem la Kenilworth, după campania galeză.

- Nouă luni, repetă ea cu lacrimi în ochi.

Rod o cuprinse în braţele lui puternice şi înţelese imediat care era cauza lacrimilor ei.

- Oh, iubire, vei avea un copil! Rosamond, ce veste minunată! Nici nu-ţi dai seama ce fericit sînt!

- Îmi este teamă, şopti ea.

- Înţeleg, iubito, spuse el şi o sărută pe frunte. Naşterea este dureroasă; toate doamnele se tem la naşterea primului copil.

- Rodger, nu mă tem de naştere! explodă ea, înfuriată că el nu o înţelege. Nu-mi pasă de durere, ce naiba! Mă tem să nu pierd copilul. Există copii care mor foarte mici! E numai vina ta! Nu am vrut să mă mărit...nu mi-am dorit un copil!

El se aşeză şi o trase uşor pe genunchii lui. Ştia că Rosamond se teme de moarte şi auzise că unele femei însărcinate dezvoltă tot

felul de temeri, așa că își alese cuvintele cu grijă, ca să-i mai diminueze spaima.

- Rosamond, există riscuri în fiecare zi pe care o trăim, în tot ce facem, dar nu putem să nu mai facem nimic din cauza asta. Nu e bine să te tot gîndești la moarte. Dacă eu gîndeam așa înainte de fiecare bătălie, aș fi paralizat de teamă și nu aș fi supraviețuit. Am constatat că teama poate deveni putere, dacă dai piept cu ea! În trupul tău se dezvoltă miracolul vieții și vreau să te bucuri de fiecare clipă, fără să te temi! O cuprinse cu ambele mîini peste abdomen și adăugă: copilul nostru va înflori!

Rodger de Leyburn era atît de sigur pe sine, atît de puternic și posesiv, încît încrederea lui se strecură încet, încet și în inima ei. El îi arătă verigheta, pe interiorul căreia era inscripționat: **Rosamond * Rodger*.*

- Cînd e vorba de viață, nu te mai gîndi că ea are un început, un mijloc și o încheiere, ci privește-o ca e un cerc nesfîrșit, infinit. Îi sărută degetul inelar. Ai vrea să mergi în vizită la Kenilworth, să le vezi pe Eleanor și pe Demi? Poți vorbi cu ele despre copil; cred că s-ar bucura și presupun că nu se vor supăra că vin să-l văd pe Edward.

- Acum două luni m-ai scos cu forța de la Kenilworth și mi-ai zis că data viitoare mă vei scoate de acolo de păr. Chiar vrei să mă duci acolo?

- Pentru mama copilului meu, aș face orice. Rodger nu-i mai spuse că era necesar să discute cu lordul Edward.

- Oh, nu pot să merg, se lamentă ea. Nu pot să merg călare pe Nimbus și refuz să o las aici.

- Hai să ne uităm la ea. O luăm și pe ea cu noi, dar legată de calul care te va duce în spate. Nimbus nu va făta pînă la următoarea

fericită că … ste trei săptămîni.

- … ă o luăm cu noi?

… ar scopi, dacă i-aș pune în pericol … teritoriul baronial; ar putea să fie … folosi de ea ca să ceară răscumpărare. Mîine … arc pe barja regală, spre Londra. Va merge să … la catedrala Sf. Paul, împreună cu regina.

- Dar dacă refuză? Știi că nu o place pe regină.

- Nu va refuza. Este o soție care știe ce înseamnă simțul datoriei și nu dorește să încalce ordinele date de soțul ei.

- Este cumva o aluzie la nesupunerea mea, de Leyburn?

- Sarcina îți conferă niște capacități perceptive speciale. Ai ales un nume pentru copil? Eu aș opta pentru Edward, un nume puternic, de nobil, zise el. Dacă vom avea un moștenitor.

Rosamond îi răspunse imediat:

- Eu aș opta pentru Simon, un alt nume puternic și nobil. Văzîndu-i dezamăgirea pe chip, ea se răzgîndi: oricum, numele meu preferat este Jason, din mitologia greacă.

- Mă voi mulțumi să alegi tu numele, cherie. Orice îți place ție, îmi place și mie.

Simon de Montfort nu venise încă de la Londra, iar în absența lui Eleanor de Montfort și fratele ei Richard stăteau la masă, în holul central al castelului Kenilworth. Lordul Edward prefera să ia masa mai într-un colț, alături de administratorul lui, Rodger de Leyburn. Harry de Almaine ar fi stat bucuros la masă cu prietenii lui, dar un semn discret al lui Rod îi aminti că trebuie să rămînă la masa principală, alături de tatăl său, Richard. Rosamond stătea la

o altă masă, împreună cu draga ei prietenă, Demoiselle de Montfort.

- Rosamond, mă bucur pentru tine. Ai avut atîtea regrete în privința căsătoriei, dar se vede cum înflorești.

- Da, bineînțeles că înfloresc; voi avea un copil!

- Ce frumos, Rosamond! Cînd? Ești sigură? Nici nu pare că ești însărcinată. Demi o măsură din priviri pe prietena ei care purta oricum o rochie destul de largă.

Rosamond știa că prietena ei trebuie să fie foarte curioasă pe această temă. Toate fetele nemăritate sînt așa fiindcă nimeni nu le spune nimic intenționat.

- Sînt sigură, Demi. Mai am trei luni și jumătate pînă nasc. Am grețuri matinale și am leșinat o dată. Doar tu și Roger știți deocamdată.

- Pun pariu că Rodger i-a spus deja lui Edward. Știu cît de mîndri sînt bărbații cînd vine vorba de moștenitori.

La o masă ceva mai îndepărtată Rodger și Edward discutau, dar nu despre sarcinile soțiilor.

- Lorzii îți sînt pe deplin devotați: Mortimer, Hay, Clifford, Montgomery și Bassingbourne. Baza operațiilor noastre va fi la castelul meu din Tewkesbury, care este aproape de Hereford și Worchester.

- Humphrey de Bohun, conte de Hereford nu-l va ierta niciodată pe Simon de Montfort pentru că l-a înlocuit ca judecător și pentru că l-a arestat pe episcopul de Hereford. Edward clătină din cap, semn că regretă. Omul de rînd este de partea lui Montfort; contele are ovațiile mulțimii.

- Edward, omul de rînd nu are nici proprietăți, nici bani mulți. Pe marii baroni trebuie să ni-i aducem aproape. Deja nobilimea

este cumva împărțită; baronii din nord s-au distanțat de contele Simon și ar putea să refuze participarea la sesiunea parlamentară convocată de el.

- Tu ești expertul în natura umană: de ce spui că ar putea să refuze?

- Mersi. Cei mai mulți sînt împotriva unei guvernări proaste și a unui rege slab, risipitor. Totuși, garantez că nu le va fi comod ca unul de același rang cu ei să se ridice într-o poziție înaltă, de unde să le mai și dicteze. Natura umană este natura umană, zise Rod, ridicînd din umeri.

- De Montfort a făcut o greșeală tactică atunci cînd și-a asumat conducerea asupra castelelor regale. Baronilor nu le va pica bine. Nici măcar Gilbert de Gloucester nu va sta mult cu capul ascuns.

- Presupun că baronii de la granițe vor fi totuși de partea mea fiindcă sîntem de-o vîrstă apropiată. Toți privim spre viitor.

- Din nou natura umană, zîmbi Rodger. Regele Henry și contele Simon îmbătrînesc. Baronii știu că tu vei fi regele lor într-o zi și nu doresc să te supere.

- Sînt lacomi după teren și castele, ca oricare nobil, zise Edward.

- Da, Mortimer de Wingmore este de partea noastră fiindcă s-a cununat cu Maud de Braose. Mama ei și Eleanor de Montfort sînt dușmance de moarte din pricina pămîntului. Ea a moștenit terenuri vaste, în Breconshire, Țara Galilor, dar era o moștenire Marshal. Cînd primul soț al Eleanorei a murit, și-a disputat dreptul ei de Braose pentru Breconshire.

Cînd Rosamond îl văzu pe Edward lovindu-l frățește cu palma pe spate pe Rodger, ca și cînd l-ar fi felicitat, ea a presupus

că soțul ei tocmai se lăudase cu virilitatea lui.

- Trebuie să-i spun mamei tale, îi zise ea lui Demi, înainte ca toți cei de la Kenilworth să-mi afle secretul.

- Vei avea nevoie de rochii noi! Mama mi-a comandat rochii noi, acum cînd oameni importanți din regat vor veni la Kenilworth, ca să discute cu tata. Cred că pînă la sfîrșitul anului voi fi și logodită, zise rîzînd Demi. Știi că ultima modă este să porți pe frunte o bentiță cusută cu pietre prețioase. Asta ca să distragă atenția de la talie.

După ce servitorii au luat farfuriile de pe masă, Eleanor de Montfort a venit să o sărute pe Rosamond. Contesa părea din ce în ce mai frumoasă și vioaie, de cînd soțul ei căpătase putere, iar ochii îi străluceau mai mult.

- Am să-ți spun ceva, lady Eleanor!

- Ești însărcinată! Dacă nu ești, ar trebui să fii, după cinci luni de căsătorie cu un armăsar negru magnific. Spune-mi, Rosamond, te-a bătut cînd te-a răpit de la Kenilworth?

- Nu, dar mi-a promis că mă va tîrî de păr înapoi, dacă mai fac asta o dată.

- Totuși, iată-te aici, zise Eleanor.

- Rodger m-a adus să vă văd fiindcă este preocupat de bunăstarea mea. Speră că-mi vei liniști temerile legate de nașterea copilului. Cîteodată frica mă copleșește, mărturisi Rosamond.

- Atunci te-a adus unde trebuie. Am patru băieți mari și o fiică frumoasă, care fac să merite toate suferințele și grijile avute în timp ce i-am crescut. Te cunosc bine, Rosamond; ai mult mai mult curaj decît îți dai seama. Un copil te va învăța că viața merită trăită.

Rodger de Leyburn se aventură la masa doamnelor.

- Mulțumesc pentru că ne-ați permis această vizită, lady

Eleanor. Peste două săptămîni voi reveni să o iau pe Rosamond. Mîine voi pleca spre Tewkesbury și Deerhurst; acum nu vă mai împovărez cu prezența mea. Acest mesaj voia să alunge orice bănuială că l-ar fi vizitat special pe lordul Edward, fiindcă știa cît de isteață era Eleanor.

Rosamond primi vestea la fel de surprinsă, deși nu se dădu de gol. Din nou era clar că omul avea multe cotloane ascunse, dincolo de fațada lucioasă.

- Vreau să te felicit, sir Rodger. Orice bărbat care devine tată, se ridică deasupra tuturor, spuse Eleanor apăsat, apoi continuă: fiindcă vei deveni tată, va trebui să ai grijă și să te porți mai cu măsură.

Rosamond începuse să fiarbă, dar nu spuse nimic, ci așteptă să fie singuri, în camera lor.

- Ești un diavol și știu că ai venit aici pentru un scop anume! Ce naivă crezi că sînt, *sir Rodger*, dar lady Eleanor este mult mai pătrunzătoare. Am prins din zbor acel avertisment mascat.

- Mereu îți imaginezi lucruri, Rosamond.

- Îmi imaginez, pe naiba! Îmi imaginez și că vizita la Kenilworth a fost mai mult în beneficiul meu, nu în beneficiul lui Edward Plantagenet!

- Tot ce fac pentru Edward, va fi și în beneficiul tău, cherie.

- Dacă vei fi ucis, crezi că va fi în beneficiul meu?

Rodger își simți inima arzînd; chiar simțea ceva pentru el. Oare cît de profunde erau sentimentele ei? O va duce în pat și va afla! Rîse în hohote, o ridică pe sus și o duse pe pat.

- Scumpa mea, eu vreau să mor cînd mă urc pe tine, sau cînd mă dau jos din patul tău, nu într-un complot imaginar, pe care tu crezi că-l pun la cale cu Edward.

O dezbrăcă grăbit, ademenit de nevoia să o vadă goală. Buzele ei îl chemau, sînii ei așteptau limba lui să-i dezmierde, iar pulpele fremătau de dorința mîngîierilor lui.

- Ai idee cît ești de frumoasă? zise el, sorbind-o din priviri.

- Nu mai sînt subțire, zise ea.

- Ba nu, formele tale sînt ademenitoare, trupul tău e mai împlinit și mă excită la nebunie. Hai să-ți arăt! O luă în brațe și o așeză în fața oglinzii, cu spatele la el.

Rosamond privea, aproape fără să răsufle, cum mîna lui puternică îi cuprindea sînul acum mai voluminos, iar degetul mare dezmierda sfîrcul sensibil. Simți un val de căldură pătrunzîndu-i direct în initimitate, iar Rod o lipi mai bine de trupul lui, unde fesele ei se ciocniră de erecția lui. Cînd degetele lui s-au strecurat între pulpele ei, a început să geamă, apoi i se păru extrem de erotic să-l privească prin oglindă cum îi provoacă plăcere.

Se arcui spre spate, savurînd ritmul delicat, dar consecvent al dezmierdărilor lui. Se frecă lent, cu posteriorul de erecția lui și îl urmări cum se înfioară de extaz. Realiză că în ochii lui Rod ea chiar era frumoasă, iar contrastul celor două trupuri i se părea cel mai frumos detaliu intim.

Cînd privirea lui se lipi de ochii ei, în oglindă, ea resimți fiori fierbinți și atunci se lăsă pe spate, permițînd degetelor lui să o pătrundă și mai adînc, pentru o plăcere și mai puternică.

- Ești atît de frumoasă cînd ești pasională, șopti el cu buzele lipite de urechea ei.

- Tu mă faci să mă simt frumoasă.

Rod o ridică pe brațe și o duse pe pat, aici ea se întinse pe spate, iar el îi împrăștie pe cearșaf părul blond, ca să se bucure de splendoarea aurie. O adora cu privirea și în același timp se dezbrăca

grăbit, apoi continuă să-i dezmierde acele locuri care mai întîi au fost adorate insistent.

Dintr-o dată Rosamondei i se făcu poftă de carnea lui, așa că îl trase deasupra ei, își depărtă picioarele și le încolăci pe spatele lui. Era cuprinsă de o nevoie urgentă să-l simtă adînc înăuntru, așa că îi ghidă organul exact în miezul ei de lavă, umed peste măsură, primitor și dornic de a fi răvășit. El pulsă de cîteva ori, pînă ce ajunse cît de adînc doreau amîndoi, iar cînd se simțea fericită îi șoptea la ureche: ”Rod...Rod”, astfel că îl înnebunea de pasiune. Răspundea și el chemării ei dulci cu șoapte de iubire, cu gemete și suspine provocate de foamea lui sexuală.

Mirosul lui masculin o excita și o impregna, iar Rodger era în al nouălea cer. Își jurase că o va face să-i cerșească apropierea fizică și iată că reușise mai bine decît ar fi sperat vreodată. Așa și-o dorea, copleșită de dorință, încolăcită pe trupul lui, lipindu-se într-o îmbrățișare carnală debordantă. S-au cutremurat de plăcere în același timp, apoi brațele lui nu i-au mai dat drumul să se ridice de lîngă el.

- Rod, aș vrea să te cred că nu complotezi ceva, îi spuse ea mai tîrziu, cînd s-au mai stins aburii pasiunii. Vreau...să am încredere în tine.

- Să crezi un lucru: dacă-mi acorzi încrederea ta, nu o voi trăda niciodată. Știi cît țin la ceea ce este prețios pentru mine...tu ești prețioasă și copilul este comoara cea mai scumpă pe care mi-ai putea-o dărui. Te sărut pe inimă, Rosamond.

Dimineața, cînd Rodger a plecat, Rosamond se uita după el pe fereastră. Urcă în șa, pe armăsarul lui negru și privi în sus, spre turn. O văzu și atunci duse două degete la buze, apoi le lipi de

inimă și abia pe urmă plecă în galop spre destinația numai de el cunoscută.

Cînd parcursese cam o milă, îl întîlni pe Simon de Montfort, în fruntea unei armate uriașe. Cei doi bărbați și-au oprit caii și s-au privit. Era evident cît de mult se respectau reciproc, în ciuda alegerilor politice pe care le-au făcut, iar Rodger îi oferi contelui Simon o explicație pentru prezența lui la Kenilworth.

- Milord conte, am adus-o pe Rosamond în vizită la lady Eleanor. Soția mea poartă în pîntec scumpul nostru copil și avea mare neoie de sfatul și siguranța pe care doar soția voastră i le poate oferi.

Chipul dur al cavalerului se mai îmblînzi puțin.

- Felicitări, sir Rodger. Rosamond a fost ca o fiică pentru noi. A ocupat mereu un loc special în inima mea. Să ai mare grijă de ea, te rog.

După ce dădu din cap cu o solemnitate cerută de acest moment, Rodger zise:

- Rosamond este un premiu care l-ar onora pe orice bărbat. Vă dau cuvîntul de onoare că o voi apăra cu prețul vieții mele.

Griffin și Nan au sosit la castelul Tewkesbury înaintea lui Rodger. El i-a pus să jure că nu-i vor spune nimic, fiindcă nu dorea ca Rosamond să știe ceva despre planurile lui. Avea grijă să stabilească întîlniri la ambele castele Tewkesbury și Deerhurst, unde îi aștepta pe cei care îi erau loiali lui Edward Plantagenet.

În cele două săptămîni lorzii grăniceri, Mortimer, Hay, Clifford și Montgomery s-au întîlnit cu Rodger, aducînd cu ei arcași galezi și cavaleri în armuri. Lor li s-au alăturat baronii din vest, Bohun și Bassingbourne, apoi Lincoln de Warenne, al cărui frate,

contele de Surrey, era ocupat să recruteze oameni din Franța. Planul lor era, evident, să-l elibereze pe prințul Edward.

- Este practic imposibil să intrăm cu forța în castelul Kenilworth și să-l scoatem de acolo, îi informă sir Rodger. Simon de Montfort se află la reședința sa, fiindcă l-a invitat pe Llewelyn de Wales. Intrarea în Kenilworth se face printr-o singură poartă de acces.

- Dacă nu-l putem scoate noi, atunci ar fi bine ca prințul Edward să evadeze, declară lordul Mortimer. Noi îl vom aștepta cu cai și ofer castelul meu din Wigmore, ca să-l adăpostim acolo.

- E foarte greu să ieși din Kenilworth. Mai bine ar fi dacă prințul Edward ar fi mutat într-o fortăreață mai slab apărată. Să văd cum aș putea grăbi scoaterea lui de la Kenilworth.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI TREI

La sfîrșitul lui Iunie Rodger reveni la Kenilworth și dădu nas în nas cu Simon de Montfort, care se întreținea cu Llewelyn de Wales.

- Milord conte, mulțumesc pentru că-mi permiți să o vizitez pe Rosamond. Am promis că revin la timp, pînă ce va făta iapa ei.

- Cum este lună plină, accept explicația ta, deși instinctul îmi spune că nu ar trebui să te las prea aproape de lordul Edward.

- Tot aici este? întrebă Rodger, prefăcîndu-se mirat.

- Tot aici? repetă Simon.

- Nu aveți de gînd să-l mutați de la Kenilworth? întrebă nerăbdător Rodger.

Imediat Simon de Montfort deveni bănuitor că se plănuiește scoaterea lui Edward din castel.

- De ce ești nerăbdător ca Edward să rămînă la Kenilworth?

- Păi...eu am crezut că Edward ar fi fericit aici, cu Harry și unchiul său Richard drept companie.

Explicația lui lamentabilă nu-l păcăli pe Simon.

- Llewelyn de Wales este aici ca să semneze un tratat. Diplomația funcționează, dacă i se dă ocazia; ambele țări vor prospera dacă va fi pace.

Cînd Rodger merse la grajduri, o găsi pe Rosamond în boxa lui Nimbus. Pusese o pătură pe stratul de paie și aparent intenționa să doarmă acolo.

- Edward, cît mă bucur că ai venit azi...credeam că ai uitat de Nimbus. Pe chipul ei strălucea speranța și liniștea.

- Cît de puțină încredere ai în mine, o tachină el. Știa că își făcuse planuri să stea cu iapa cînd va făta, fiindcă mereu găsea curaj să facă exact ce credea că se cuvine. Iubito, mai bine mă lași pe mine cu Nimbus.

- Rod, nu pot! Am încredere în tine, dar vreau să fiu aici ca să o mai liniștesc. Am asistat la nașteri atît la cai, cît și la femei, ajutîndu-le cu ierburi contra durerilor.

- Iubita mea, o iapă fată altfel decît naște o femeie un copil.

- Pot să stau și eu cu tine?

- Bine, dar cînd va începe, să stai de-o parte și să nu te amesteci.

Rosamond o mîngîie pe iapă pe nas și îi vorbi duios, ca să o liniștească. Apoi se așeză pe pătură alături de Rodger și așteptă. Rodger știa că în momentul cînd discul lunar va ajunge în punctul cel mai înalt, atunci iapa va făta.

Problema lui era că știa că iapa va făta doi mînji, iar unul va fi mort, așa cum se întîmpla mereu, dar se temea să-i spună și ei acest detaliu.

- Stai în spate, Rosamond, o avertiză el, cînd văzu că animalul începuse să se agite, să necheze nervos și să scoată sunete ciudate. O mîngîie pe burtă. Brusc se auzi un plescăit puternic și din vaginul iepei se scurse un sac translucid, plin cu lichidul amniotic. Rodger îngenunchie și ajută mînzul să iasă din membrane, apoi îl împinse ușor spre mama lui.

- Oh, ce frumos este, se minună ea cînd îl văzu deja ridicîndu-se pe cele patru picioare. Oh, dar mai este unul? strigă imediat. Văzu încă un mînz inert, în brațele lui Rodger.

Cum el știa că geamănul nu supraviețuise, încercă totuși să-l readucă la viață, dar în zadar. Rosamond începu să plîngă de durere, iar Rodger se șterse pe mîini și o strînse la piept.

- Rosamond, poți să te bucuri pentru mînzul care trăiește?

- Da, zise ea plîngînd. Pot...trebuie. Merse și o mîngîie pe Nimbus. Rod începu să frece iapa cu niște paie, iar Rosamond îl întrebă: ce este: băiat sau fată?

- Este băiat și îi e foame, spuse el zîmbitor.

S-au îndepărtat puțin, ca să lase tînăra mamă să-și alăpteze puiul.

- Slavă cerului că ai fost aici, spuse ea. Aș fi fost pierdută fără tine. Cum o ținea lipită de el, simți mișcările fătului în pîntecul ei și se rugă în gînd.

- Să fii pregătit pentru o mutare la alt castel, îi zise Rodger lui Edward. De la Kenilworth nu se poate evada.

- Soția mea este în siguranță la catedrală, Rodger?

- Da, e bine și te iubește mult, milord.

- Și eu o iubesc. Nu seamănă cu alte femei.

- Da, de aceea te simți atras, adăugă el încet. Mortimer îți oferă castelul de la Wigmore, la granița galeză, unde vei fi în siguranță. Te vom aștepta cu cai odihniți, cînd vom ști unde și dacă te mută de aici. Am concentrat toate forțele la castelul Ludlow, la șapte mile nord de Wigmore.

La mijlocul zilei se servea prînzul în holul mare al castelului

Kenilworth, iar Rosamond văzu cum Llewelyn o sorbea din priviri pe Demoiselle de Montfort, așa cum un lup își urmărește prada din ascunzătoare. La sfîrșitul festinului Demoiselle veni veselă la Rosamond.

- Ce părere ai despre el?

- Despre cine? întrebă Rosamond, îngrozită de răspunsul așteptat.

- Despre prințul de Wales. Este brunet și are un aer misterios, așa încît simt că-mi tremură genunchii cînd mă privește! Bine că am studiat limba galeză, așa că voi putea conversa cu el diseară la cină!

- Te simți atrasă de el exact cum eu m-am îndrăgostit prostește de sir Rickard de Burgh, spuse Rosamond. Totuși, nu uita că Llewelyn este dușmanul Angliei.

- Știu și de aceea este palpitant. Demi își linse buzele, însă Rosamond o considera prea tînără pentru a putea avea o relație cu un bărbat mult mai în vîrstă decît ea.

Seara, la cină, Rosamond îi urmări pe cei doi, care erau pierduți în conversație și se părea că și Rodger observase, ba chiar urmărea totul cu atenție.

- Cînd el o să plece, ea o să aibă inima frîntă.

- Nu și dacă o vor logodi cu el.

- Să o logodească? Demi are doar cincisprezece ani împliniți. Doar nu-și căsătoresc fecioara cu dușmanul!

- Crezi că nu ar face-o? Nu-l cunoști prea bine pe Simon de Monfort. Llewelyn este auto-desemnatul prinț de Wales, rege peste toate, mai puțin cu numele, așa cum este și Simon. Prin căsătoria lor s-ar asigura pacea între Anglia și Țara Galilor.

Rosamond se uită atentă la Simon de Montfort, apoi la lady

Eleanor, cu alura ei regală. Acum îi privea prin ochii lui Rodger și vedea că amîndoi sînt ambițioși după putere. Dacă-și măritau fata cu un prinț, ar face-o, chiar dacă el ar fi dușmanul? Demi ar fi sacrificată pentru putere!

- Nu vreau să mai stau la Kenilworth, îi spuse ea. Putem să mergem înapoi la Windsor?

- Nu încă, iubito. Te voi duce la Tewkesburyși de acolo poți să vizitezi castelul tău din Deerhurst, care este foarte aproape.

- Oh, ce bine, ar fi minunat, te rog, zise ea.

- Bine, acum hai să mergem sus, șopti el.

Rosamond începu să se dezbrace, iar soțul ei o studia zîmbitor.

- Lasă-mă pe mine să te dezbrac.

- Eu...corpul meu nu mai este atrăgător acum.

- Nu este adevărat, Rosamond. Ești atît de frumoasă, cum nu te-am mai văzut vreodată. Începu să o sărute mărunt peste tot, prin materialul subțire al cămășii de corp. Mă excită silueta ta. Rosamond. Vino și sărută-mă.

Ea se apropie și-l linse pe gît, apoi îi desfăcu nasturii dela vestă, îi scoase cămașa și începu să-l sărute pe pieptul puternic, apoi pe gît în sus și îl privi în ochi provocator, spunîndu-i:

- Vreau să te gust, Rod. Îmi place mirosul pielii tale.

El era încîntat de curajul și îndrăzneala ei, așa că o lăsă să se desfete cu toate zonele erogene pe care dorea să le lingă. O văzu cum coboară spre abdomen, cum se uită lung în ochii lui și începe să savureze pielea întinsă pe mușchii pectorali. Supse ușor sfîrcurile, tacticos, revenind la fiecare pînă le făcu tari ca plumbul.

Rosamond se dezlănțuia acum, iar Rodger nu avea de gînd să o oprească. Era soția lui, se bucura că are o soție ca ea și bănuia

că iubirea ei ajunsese la cote pe care el le sperase doar în visele cele mai îndrăznețe. Atîta senzualitate era în privirea ei și în mișcările ei lascive, încît îl devoră mai întîi cu privirea, apoi cu gura, parcurgînd exact traiectoriile pe care le cunoștea din aventurile lui erotice pe trupul ei.

Extazul era pe măsura gesturilor, iar pe măsură ce făceau dragoste, mișcările lor funcționau ca un afrodiziac.

- De mult voiam să fac asta, zise ea .

Rodger o văzu că se lasă în jos, lingînd întîi cicatricea lungă, care cobora de pe coapsă, spre genunchi, apoi reveni la organul lui, pe care-l savură în fel și chip. Norocul lui că părul ei o camufla și nu putea să-i vadă prea bine mișcările ascendent-descendente, fiindcă ar fi ejaculat mai repede.

După ce jocurile erotice au culminat cu descătușarea așteptată de amîndoi, el o sărută pe buze, spunîndu-i:

- Te iubesc, Rosamond.

- Atunci demonstrează-mi! sări ea deasupra, fiindcă voia să-l simtă adînc în ea. În seara aceasta puterea era a lui, dar gloria era a ei!

Cînd Rosamond își luă rămas bun de la Demi, prietena ei îi mărturisi că tatăl ei și Llewelyn de Wales au discutat despre o posibilă logodnă. Ochii Demoisellei scînteiau, iar Rosamond nu voia să-i spulbere fericirea.

- Am fost logodită cu sir Rodger cu mulți ani înainte să ne căsătorim. Nu te grăbi să dai Kenilworth pentrru Țara Galilor.

Rodger a insistat să facă o oprire la Pershore, unde Rosamond a constatat că proprietatea ei prospera cu noul administrator și ea îi mulțumi în gînd soțului ei pentru asta.

Ajungînd la Tewkesbury, s-a bucurat și mai mult cînd i-a găsit aici pe Nan și pe micuța Chirk.

- Mielușica mea, vei avea un copil! Sir Rodger nu a suflat un cuvințel despre asta. Cred că ești epuizată de pe drum. Trebuie să mergi să te odihnești.

- Nan, termină. Parcă ai fi Rodger. A fost drum lung fiindcă el a insistat să mergem încet ca melcul. Totuși, mi-ar plăcea să fac o baie în cada aceea în formă de corabie vikingă!

- Cînd trebuie să naști? o întrebă Nan pe cînd o ajuta să se dezbrace.

- Nu știu sigur, ezită ea, reflectînd la posibilitatea ca Nan să-i interzică orice fel de activitate, dacă afla că a intrat în luna a șaptea.

- Cred că sînt cam în cinci luni.

Rodger intră și încercă să o expedieze pe Nan.

- Mă ocup eu de Rosamond, dacă mai dorește ceva, Nan.

- Trebuie să scot din cufere toate rochiile acelea frumoase, milord; doar nu vrem să se strice.

Rod îi zîmbi Rosamondei:

- Rochia nu are nici o valoare decît atunci cînd bărbatul se grăbește să o dezbrace pe femeie. Cred că mă voi mulțumi cu o sărutare, dacă Nan refuză să ne acorde intimitate.

- După cum se vede, voi ați avut parte de destulă intimitate, glumi Nan.

După ce și-a căpătat recompensa și a ieșit, Nan continuă:

- Este și normal să vrea ca fiul lui să se nască la castelul lui din Tewkesbury.

Rosamond se cufundă în apa parfumată, reflectînd la ce a spus Nan. Într-o zi acest castel plin de comori va fi al copilului lor,

la fel cum vor fi Pershore și Deerhurst și acum era prima dată cînd și ea aproba ambițiile imobiliare ale lui Rodger. Deținerea de terenuri înseamnă bogăție, putere și siguranță, iar ea devenise la fel de ambițioasă, de dragul copilului ei.

Oftă, simțind încă pe piele sărutarea fierbinte a lui Rodger, apoi reflectă îndelung la promisiunile lui, menite să-i sporească încrederea în el.

A doua zi la Rodger au început să sosească nobili tineri, iar ca să-i identifice, ea îl întrebă pe castelan, master Burke.

- Cel negricios este lordul Mortimer, care are castele de-a lungul graniței cu Țara Galilor, la Wigmore și Chirk. Domnul acela grăsuț și încruntat este lordul Hay, iar cel chipeș este Montgomery.

- Îmi este de ajuns, master Burke. Toți acești baroni au castele strategice pe toată linia graniței.

Mai tîrziu, cînd Rodger veni în cameră să se schimbe pentru masa de seară, Rosamond trecu la ofensivă:

- Ce planuri secrete puneți la cale? întrebă ea furioasă.

- Ți-aș spune, iubito, dacă nu ar fi secrete, o tachină el.

- Nu mă lua de sus, domnule! M-ai mințit atunci cînd mi-ai spus că-mi imaginez comploturi în care este implicat prințul Edward! Mi-ai promis că nu faci asta!

- Ți-am promis că, dacă ai încredere în mine, nu ți-o voi trăda niciodată. Este clar că nu ai avut niciodată încredere în mine, Rosamond.

- Doamne, ai luptat în război, dar ai pierdut! Nu poți să accepți asta? Nu putem să trăim în pace?

- Noi nu am pierdut *războiul*, Rosamond, am pierdut o *bătălie*.

- Ești nebun! Doar la război te gîndești? Simon de Montfort

vrea să introducă Prevederile de la Oxford, a convocat Parlamentul și negociază pentru pace cu Țara Galilor. Asta e foarte bine pentru țară.

- Să-ți spun eu cum stă treaba, Rosamond. Țara fierbe și toți se răzvrătesc. Simon de Montfort se ține de un rege slab, pe care-l poate manipula, ca să le bage pe gît baronilor politica lui. Devine rapid un dictator și un fanatic. A promis schimb de prizonieri, dar acum cere răscumpărare pentru fiecare nobil. Chiar i-a făcut concesii ridicole lui Llewelyn, căruia îi va lăsa tot ce a cucerit pe linia graniței. Vezi bine că Simon îl vrea pe Llewelyn ginere! Vrea să pună mîna pe posesiunile prințului Edward: Bristol, Chester, Newcastle, Nottingham. I-a dat unuia dintre fii Dover, iar celuilalt castelul Hereford. Își consolidează propria putere.

- Nu te cred! Îi ții partea lui Edward fiindcă ești prieten cu el!

- Îi țin partea fiindcă el este viitorul rege. Tronul Angliei este dreptul lui divin. A lui trebuie să fie puterea, a lui este gloria și nu a unui conte oarecare.

Rosamond își acoperi urechile cu palmele și se întoarse cu spatele la el. Rodger o întoarse cu fața spre el și găsi puterea să-i spună pe tonul cel mai calm cu putință:

- Rosamond, sînt de acord că ai o părere personală în această privință și am fost amîndoi de acord că nu putem să fim de acord în toate. Cu toate astea, acum îmbracă rochia cea mai elegantă, arborează zîmbetul acela irezistibil și vino jos la masă, unde oaspeții mei te așteaptă. Ești lady Rosamond de Leyburn, castelana de la Tewkesbury și te rog să te comporți ca atare.

Cu obrajii roșii de furie, ridică bărbia sfidătoare, dar nu cuteză să i se opună.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI PATRU

Alyce de Clare nu ai suporta să stea închisă în apartamentele reginei. Înainte de sosirea prințesei Eleanora, regina asculta cu atenție criticile aduse de Alyce împotriva lui sir Ridger de Leyburn. Regina îl ura demult pe administratorul lordului Edward, despre care considera că are o influență teribilă asupra fiului ei și pe care-l condamna pentru furtul bijuteriilor ei de la Noul Templu.

Cînd Alyce i-a sugerat că administratorul regal s-a îmbogățit practic băgînd mîinile în cuferele regale, regina a inițiat o anchetă de verificare a registrelor contabile și a jurat să-i confiște lui de Leyburn toate terenurile și castelul de la Tewkesbury.

Regina era revoltată și fiindcă soțul Alycei, Gilbert de Clare l-a sprijinit pe trădătorul Simon de Montfort; așadar ea o îndemnă pe Alyce să se întoarcă la Gloucester și să-l convingă pe Gilbert să își regîndească poziția față de rege. Alyce începuse și ea să fie convinsă că, întrucît acum era contesă de Gloucester, locul ei se cuvenea să fie alături de soțul ei puternic și bogat. Tinerelul Gilbert va fi ca plastilina în mîinile ei! Alyce își convocă toți servitorii și porni spre Londra.

Pe timpul verii Rodger de Leyburn stătea rareori la

Tewkesbury. A aflat cu bucurie că prinţul Edward a fost mutat la castelul Hereford, unde era prizonierul lui Henry de Montfort.

De Leyburn decise că era timpul să-l recruteze pe Gilbert de Clare. Acesta avea sub comanda lui mulţi oameni, iar Rodger a petrecut o săptămînă la Gloucester flatîndu-l convingîndu-l şi îndemnîndu-l pe Gilbert să-şi modifice alegerea, cum ar fi făcut şi tatăl său.

- Doar nu ai de gînd să-i predai lui Simon de Montfort castelul Gloucester, după cum a solicitat el! îl provocă Rodger.

- Cum să fac aşa ceva? De Montfort este conte de Leicester, rang cu mult inferior lui Gloucester! Dacă va numi castelani noi pe moşiile mele, cu mîna mea îi voi spînzura!

Rodger bănuia că Gilbert avea reţineri să li se alăture din cauza bîrfelor despre soţia lui, Alyce de Clare, dar cînd Rod a abordat subiectul, Gilbert a făcut un semn de lehamite, declarînd: ”nu vreau să vorbim de femeia aceasta”. Nu era de bun augur pentru Alyce de Clare că a numit-o ”femeia aceasta”, se gîndi Rodger.

Gilbert se inflamă cînd află că Simon de Montfort a logodit-o pe Demoiselle cu Llewelyn de Wales. Rod îşi aminti de privirea flămîndă a lui Gilbert asupra Demoisellei, pe timpul vizitei lui la Kenilworth. Bănuia că Gilbert este îndrăgostit de fiica lui Simon.

Spre finalul vizitei lui Rodger Gilbert a cedat şi a acceptat să se întîlnească în secret cu Edward, cînd şi dacă prinţul va fi eliberat.

Rodger reveni la Tewkesbury pentru o zi, apoi plecă la Londra, ca să participe la sesiunea parlamentară convocată de Simon de Montfort. Rosamond rămase rece faţă de el, iar el nu avea acum timp să-i dedice, pentru ca să o provoace la gesturi tandre. Promise că va reveni înainte de naşterea copilului.

Rosamond își dedica timp egal castelelor Tewkesbury și Deerhurst. Master Burke o însoțea mereu și îi cerea părerea pentru orice schimbare la Deerhurst. Deja proprietatea prospera, iar Rosamond era bucuroasă că s-a pus problema contopirii celor două proprietăți, așa cum era bucuroasă și de uniunea lor.

Era totuși supărată pentru că Rodger i se opunea lui Simon de Monfort. Nu-și imagina de ce nu puteau să trăiască în bună înțelegere.

Serile, cînd cosea hăinuțe pentru copil împreună cu Nan gîndurile ei erau ocupate de frumosul cavaler cuceritor, iar mai ales atunci i se făcea un dor nebun de el. Regreta răceala cu care l-a tratat înainte de plecarea la Londra și-l admira pentru loialitatea față de Edward.

Cu toate că-i iubea pe soții Monfort, știa că trebuie să fie loială mai întîi soțului ei, pentru binele personal și al copilului ei de-acum. Era convinsă și că Edward avea dreptul legal la tron, prevăzînd că el va fi un rege minunat.

Într-o dimineață de August Rosamond auzi copite de cai galopînd pe caldarîmul din curtea interioară și veni în grabă, crezînd că soțul ei a revenit acasă. Cînd o văzu pe Alyce de Clare, se prăbuși cerul peste ea. Aceasta venise însoțită de trăsuri și bagaje multe.

- Bună ziua, lady de Clare, o primi ea destul de rece, dar politicos.

Alyce se uită invidioasă la burta Rosamondei, apoi zise:

- Eram în drum spre Gloucester și am trecut pe aici să-i las dragului meu prieten, Rod un mesaj din partea reginei.

- Sir Rodger nu este acasă, dar vă ofer cu găzduire la castelul Tewkesbury.

Alyce rîse, lăsîndu-și capul pe spate.

- Ce ciudat!

- Ce vreți să spuneți? întrebă interesată Rosamond, așteptîndu-se la un răspuns tăios.

- Îmi pare rău că trebuie să vă aduc vești proaste, mai ales că sînteți însărcinată, dar regina a decis să confiște Tewkesbury și toate bunurile administratorului regal vor fi de asemenea confiscate, zise Alyce cu satisfacție.

Rosamond ar fi dorit să o lege pe Alyce de Clare de portdrapelul din mijlocul curții, apoi să-i smulgă părul de pe cap șuviță cu șuviță. Totuși, rămase pe loc, aparent calmă.

- Cum Rod nu este aici, nu voi rămîne. Gloucester este foarte aproape și mai bine mă simt în confortul propriu.

Rosamond o urmări cum pleacă, însoțită de tot alaiul ei. Master Burke o susținu exact în momentul cînd simțea că va leșina. Totuși, furia a salvat-o.

- Master Burke, zise ea mînioasă, vreau să mutăm tot ce se află la Tewkesbury la Deerhurst: oameni și obiecte. Trebuie să începem chiar acum! Așadar începu să dea ordine prin tot castelul, energizată de aceeași furie. Le dădu dispoziție să dezasambleze tot mobilierul, să împacheteze repede lucrurile de valoare și toate comorile, pentru a le transporta la Deerhurst.

Cei de la destinație au fost înștiințați, ca să se pregătească pentru primirea și aranjarea obiectelor prin ce locuri se putea. În doar două zile mobiler, covoare, bibelouri, lenjerie, tacîmuri, haine, veselă, draperii, tot ce mobila castelul Tewkesbury era deja ambalat pentru a fi transportat la Deerhurst.

Trăsurile lăsau gol castelul, ai căror pereți parcă plîngeau.

Nan se urcă în trăsură, luîndu-i cu ea pe cățeluși, împreună cu Chirk.

- M-aș simți mult mai bine dacă ai veni cu noi, insistă Nan, privind-o dezaprobator.

- Voi fi bine aici, cu master Burke. Tu mergi și pregătește dormitoarele peste tot. Promit că vin și eu curînd. Trebuie să mai dau o raită prin toate camerele, să nu fi uitat ceva de valoare în urma noastră.

Pe cînd urca scările Rosamond resimți o durere ascuțită în spate, dar nu i-a dat atenție, ci s-a concentrat asupra treburilor presante. Își aminti de cada cu forma unei corăbii vikinge. Alergă la parter și-i spuse domnului Burke de ea.

- Am uitat de cada roșie! Aveți loc pentru ea?

- Suficient. Putem să o așezăm deasupra și o legăm bine.

Rosamond ținu frîiele cailor, în timp ce oamenii urcară să scoată cada. Cînd cei doi bărbați au coborît cu cada în cîrcă, unul din ei a alunecat, și-a pierdut echilibrul și a căzut.

- Și-a rupt piciorul! strigă ea, după ce se uită atent la piciorul omului. Este numai vina mea!

- Are nevoie de atele, iar cel mai bine ar fi să ajungă întîi la Deerhurst. Voi mîna eu trăsura, se oferi Burke, apoi îl ajută pe om să urce.

- Grăbește-te! îl îndemnă ea. Îmi aduci trăsura înapoi, după ce te îngrijești de rana lui.

Rosamond i-a privit cum pleacă, iar în suflet simțea un mare regret pentru că acest accident s-a petrecut din cauza căzii ei. Parcă o cuprindea și amețeala, așa că merse încet și se așeză pe scări. O durere ascuțită, ca un cuțit, o lovi în spate, străpungîndu-i trupul spre abdomen. Rosamond știa că au început durerile facerii, deși o

voce interioară striga: *e prea devreme, mult prea devreme*!

O cuprinse panica, fiindcă era complet singură, iar gîfîitul ei răsuna cu ecou în castelul gol. Cînd durerile s-au mai domolit, a încercat să se calmeze. *Mă aflu la doar două mile de Deerhurst...voi fi în stare să merg pe jos*. Se ridică și merse spre ușa metalică a castelului, apoi durerea o cuprinse din nou, mai ascuțită și atunci realiză că nu avea cum să ajungă nici măcar pînă la grajduri, dară-mi-te să meargă spre Deerhurst. Se sprijini de ușa grea, să nu cadă, apoi se tîrî înapoi spre scări.

În aceste momente de singurătate cumplită, singura ei teamă era pentru copil. Ar fi fost culmea să salveze toate bunurile prețioase din castel, iar tocmai pe copil să nu-l poată salva. Se îngrozea la acest gînd. De-abia acum realiză că pentru ea, ca și pentru Rodger era la fel de important acest copil. Așadar ea îl iubea pe Rodger, deși continua să nege acest adevăr. Totuși, iubirea pentru el creștea și se insinua în sufletul ei pînă ce toată ființa ei deborda de Rodger de Leyburn, iar copilul lui înflorea în pîntecul ei.

Mă voi lupta din tot sufletul să salvez acest prunc! Își aminti că în dormitor lăsase pe jos o saltea, apoi cu greu se tîrî pe trepte, cu gîndul să ajungă acolo, iar durerile începură din nou să o sfîșie.

Timpul parcă se oprise în loc pentru Rosamond. Orele treceau, totuși nimeni nu venea după ea. Întrucît ajutase multe femei să nască, știa prea bine ce înseamnă travaliul și mai știa poziția în care ar fi trebuit să fie capul copilului, dar cînd și-a palpat abdomenul, a constatat că micuțul nu era bine poziționat. Știa că are nevoie de ajutor, dar nu-l va primi prea curînd. Prin fața ochilor minții îi treceau acum imagini cu nașteri tragice, la care a asistat la Keniworth, dar și mînzul mort, fătat de Nimbus. Alungă imaginile

și moartea, apoi începu să se roage. ”Fiindcă El își va pogorî îngerii Lui asupra ta, ca să te apere de tot răul”. Cuvintele ei deveniră țipăt ascuțit, la fel ca durerea ascuțită care-i pătrundea pîntecul, făcînd-o să-și piardă cunoștința.

Rodger de Leyburn era nerăbdător să se întoarcă la Tewkesbury, așa că le-o luă înainte cavalerilor săi și lui Griffin. La sesiunea parlamentară doar douăzeci de baroni au apărut, ca să-l sprijine pe Simon de Montfort, iar regele fusese și el acolo, ca o marionetă, extrem de îmbătrînit și slab, o plăpîndă umbră a celui care a fost cîndva.

Cînd ajunse la Tewkesbury, intră în curtea interioară, dar privi mirat că nu vine nimeni să-l întîmpine. Oare castelul a fost atacat și prădat? O liniște apăsătoare plutea în aer, avertizîndu-l că se întîmplase ceva. Cînd auzi un strigăt agonizant venind dinspre castel, se repezi într-acolo, cu sabia trasă.

Camerele erau goale, mobilierul dispăruse și el tot nu înțelegea ce se întîmplă. Urcă pe scări, apoi o văzu:

- Doamne, sfinte, Rosamond! aruncă sabia și își scoase armura, apoi o luă în brațe și imediat înțelese că începuse travaliul. Atunci deschise și ea ochii. Încet, iubito...sînt aici, sînt aici.

Rodger de Leyburn era furios că toți servitorii au lăsat-o singură pe Rosamond, doar că acum nu era timp pentru mînie. O duse în camera lor și privi mirat că era goală, așa că o așeză pe o saltea rămasă pe podea. Încerca să o calmeze, vorbindu-i blînd.

- Te voi ajuta...vom face asta împreună.

Ea îl strînse de mînă, înfigîndu-și unghiile în carnea lui, iar el își dădu seama cît suferă.

- Floarea mea, stai cu mine! îi spuse el apăsat, iar ea deschise

ochii, apoi îi închise din nou. Rod văzu că în locul capului, începuse să iasă posteriorul său, așa că înțelese poziția nepotrivită pentru naștere. Doar instinctul îl ghidă și trecu la fapte; apăsă ușor abdomenul ei, cu cîte două degete de la fiecare mînă, pînă ce reuși să întoarcă fătul în burta mamei.

Rosamond începu să țipe de durere, fiindcă mișcarea lui îi provocă o durere și mai cumplită decît cea a contracțiilor firești. Ca prin minune, manevra lui reorientase copilul în poziție normală pentru naștere. Cînd îi văzu capul, atunci el strigă:

- Împinge, iubito, împinge! Ea îl ascultă, se forță și, încurajată de el, mai cu glume, mai cu dezmierdări, reuși să expulzeze fătul. Cînd își văzu copilul în brațe, Rod începu să tremure; avea cordonul ombilical înfășurat în jurul gîtului. Foarte delicat, reuși să-l desfacă, dar era îngrozit că va trebui să-i spună Rosamondei că micuțul murise. *Fii calm, fii calm*! își tot repeta, desfăcînd cordonul din jurul gîtului acestuia. Copilul trase aer în piept, apoi începu să scîncească, iar Rodger rîse, ușurat. Avea un briceag, ca să taie cordonul ombilical, dar nu se grăbi; mîinile îi tremurau prea tare.

La castel reveniră acum Nan și master Burke, precum și cavalerii lui. Nan veni grăbită și speriată, dar nu se pierdu cu firea, ci legă repede cordonul, apoi Rodger îl tăie, apoi Rosamond își primi micuțul în brațe. Nan dădu fuga să aducă niște apă, cu care să-l curețe pe copilaș, iar Rodger merse să-l întrebe pe castelanul său ce se întîmplase.

- Ce naiba a fost aici, Burke?

- Alyce de Clare a adus vestea că regina a decis să confiște Tewkesbury și toate bunurile dumneavoastră, iar lady Rosamond a dat ordin imediat să împachetăm tot și să mutăm ce e de valoare

la Deerhurst, înainte să se întîmple ceva.

- Regina nu are nici un drept să confişte proprietăţi! se răsti Rodger. Simon de Montfort conduce Anglia în acest moment.

- Atunci să aducem totul înapoi, sir Rodger?

- Oamenii şi mobilierul obişnuit pot fi oricînd aduse înapoi, dar Rosamond s-a gîndit bine să pună la adăpost lucrurile valoroase, întrucît contele Simon a ordonat ca toate castelele regale să intre sub comanda lui.

De sus se auzea acum plînset de nou-născut, iar Rod rîse fericit.

- Am un fiu! Griffin, dă fuga şi adu leagănul.

Toţi bărbaţii l-au ovaţionat, apoi l-au felicitat şi au aprins torţele, ca să se facă lumină.

Rodger urcă la soţia şi la fiul lui şi sufletul i se umplu de fericire cînd îl văzu ăe micuţ la sînul mamei lui.

- Rod, mulţumesc pentru că ai venit. Aveam nevoie de puterea ta, şopti ea.

- Ai fost mai puternică decît mine, zise el. O înveli cu pelerina lui, apoi se dezbrăcă şi se întinse alături de ea. Îl atinse pe cap pe bebeluş. Mulţumesc pentru că mi-ai dăruit un fiu, Rosamond. Te sărut pe inimă.

- Te iubesc, Rodger de Leyburn.

- Scumpa mea, ştiu asta demult. De Leyburn îşi privea soţia şi fiul nou-născut şi ştia că este cel mai norocos bărbat de pe pămînt.

CAPITOLUL
DOUĂZECI ȘI CINCI

La castelul Hereford lordul Edward era în relații foarte bune cu tinerii care-l păzeau. Nu dădea motive de suspiciuni, mai ales că se cunoștea bine cu vărul său, Henry de Montfort, cu care copilărise și cu care acum era foarte bun prieten. Henry îl admira foarte mult, doar că Edward era atît de pornit să pună mîna pe arme și să-l înfrîngă pe bărbatul care conducea Anglia, încît era hotărît să evadeze de la Hereford cu orice preț.

Cîteodată tinerii organizau întreceri călare, pe o pajiște de la marginea domeniului, iar cînd veni momentul favorabil, Edward dădu pinteni calului și se distanță de Henry de Montfort, apoi se îndreptă spre pădure și se pierdu printre copaci. În pădure era așteptat de Lincoln de Warenne cu cal odihnit, așa că era imposibil ca Henry de Monfort să-l poată prinde din urmă. Au ajuns la castelul Wigmore, unde Maud, soția lui Mortimer îi aștepta cu mîncare, haine și ospitalitate.

Rod aștepta liniștit ziua cînd Edward va fi liber, umplîndu-și timpul cu plăcuta ocupație paternă.

Rosamond își reveni rapid după naștere, iar tuturor le era foarte clar cît de mult se iubeau cei doi tineri părinți, fiindcă erau

mereu împreună, în jurul micuţului. Rod privea fascinat cum acesta sugea la sînul ei, uitînd complet de problemele războiului.

- Ştii că m-am îndrăgostit de tine pentru picioarele tale lungi, îi zise el drăgăstos într-o zi.

- Eu credeam că pentru păr.

- Da, şi pentru asta, dar acum de-abia aştept să îţi perii buclele aurii, să le privesc cum te înveşmîntează pe umeri, acoperindu-ţi fesele, apoi să te duc în pat şi să-ţi văd picioarele lungi încolăcite pe spatele meu, în timp ce facem dragoste.

A doua zi, spre seară veni un curier cu un mesaj pentru Rodger de Leyburn.

- Veşti de la lordul Edward? îl întrebă ea, după ce acesta citi biletul.

- Da, zise el.

- Mesagerul era omul lui Mortimer...a evadat Edward? întrebă ea perspicace.

- Da, şopti el din nou, mirat de profunzimea ei.

- Aşadar începe, spuse ea şi-i ridică o mînă, apoi îşi lipi obrazul de palma lui. Mulţumesc pentru că ai avut încredere să-mi spui.

- Am deplină încredere în tine, Rosamond, zise el, cuprinzîndu-i obrajii cu palmele. Îi şterse apoi o lacrimă care se prelingea pe bărbie. Problema este dacă tu ai încredere în mine?

- Da, am, zise ea cu convingere. Îşi aminti că de două ori i-a salvat viaţa pînă atunci. Mi-ai zis cîndva că, dacă-ţi voi acorda încrederea mea, nu mi-o vei trăda şi aşa a fost.

- Mîine plec la Gloucester. Gilbert a acceptat să se vadă cu lordul Edward; cred că ni se va alătura.

A doua zi de dimineață Rodger se trezi devreme, dar o lăsă să doarmă, însă cînd ea simți patul rece, se trezi și reuși să-l vadă plecînd.

La Gloucester Alyce de Clare era nemulțumită fiindcă soțul ei, Gilbert o trata cu indiferență rece. Sosise cînd el era plecat de acasă, așa că a avut timp să-și aranjeze lucrurile, să dea ordine la bucătărie și tuturor servitorilor, tratîndu-i pe toți ca pe niște gunoaie.

Gilbert veni și o puse la punct imediat.

- Doamnă, te vei limita la ordine adresate servitoarelor tale; aici, la Gloucester, nu ai nici o autoritate.

- Dar sînt soția ta...sînt contesa de Gloucester! protestă ea.

- Crezi că ești? Nu-mi amintesc să ne fi consumat căsătoria. Reține, Alyce, ești aici din bunăvoința mea. O sfredeli cu privirea pînă ce ea își plecă ochii în pămînt.

Din acel moment Alyce schimbă tactica și deveni supusă. Serile, cînd el revenea la castel, ea căuta să-i atragă atenția cu gesturi și ținute seducătoare. Era hotărîtă să-l ațîțe pînă ce-l va atrage în patul ei, ca să consume căsătoria. Dacă-i va oferi un moștenitor, poziția ei va fi sigură. Văzîndu-l indiferent pe Gilbert, Alyce își dublă eforturile.

Rodger de Leyburn și Gilbert s-au întîlnit în pădurea Dean, spre Gloucester.

- Veștile călătoresc repede, remarcă Gilbert. Am aflat că puțini baroni au participat la sesiunea parlamentară a lui Simon de Montfort!

- Precis a fost șocat că nu te-a văzut și pe tine, Gilbert.

- După cum am fost tratat, nu trebuie să se mire nimeni! Îl aștept aici, să-mi ceară socoteală de ce nu am venit la Londra să-l sprijin.

- Iar cînd va veni va vedea că la Gloucester este adunată o adevărată tabără de cavaleri înarmați. Este o demonstrație de putere, Gilbert.

- Da și va înțelege că nu are destulă putere fără susținerea mea. Prevăd că numeric armata se va dubla, cînd se va afla că Edward este liber.

Seara, la cină, Alyce alese să se așeze chiar lîngă Rodger, în ideea să-l facă gelos pe Gilbert.

- Contesă, murmură el politicos, deși i-a venit să o sugrume pe parșiva care provocase haosul la Tewkesbury. Preferă să tacă.

- Soția ta te-a făcut tată? îl întrebă ea, jucîndu-se cu cupa de vin, cu gesturi provocatoare.

- De fapt, am un fiu, spuse el.

- Felicitări, Rodger, ce veste minunată! zise Gilbert și se ridică să toasteze în cinstea lui.

Alyce de Clare îi puse mîna pe braț și-l mîngîie sugestiv.

- Doar un bărbat viril este capabil să facă un băiat; nu ești invidios, Gilbert?

- Ba da, îl invidiez pentru frumoasa lui soție, Rosamond.

În acel moment Alyce își plimbă degetul arătător pe pieptul lui Rod, în timp ce-i aruncă o privire seducătoare lui Gilbert.

- Poate că ar trebui să-i ceri lui Rod o lecție, ca să știi și tu cum se poate face un moștenitor.

Gilbert roși puternic. Își scoase pumnalul ascuțit și-l înfipse în tăblia mesei, în fața Alycei.

- Dacă-l mai atingi o dată, vei rămîne fără degete!

Alyce sări alarmată.

- Oh! Îndrăznești să mă ameninți cu violențe? Rod, vezi cum se poartă cu mine? Nu mai suport să stau aici și să-i înghit abuzurile! spuse apăsat, apoi ieși, urmată de doamnele ei de companie.

Era pentru prima dată cînd Rodger de Leyburn nu știa ce să spună, ca să aplaneze tensiunea creată.

- Gilbert, îmi cer scuze...

- Nu, prietene, eu îmi cer scuze, pentru că te-am făcut martor la o scenă deplorabilă. Tîrfa franțuzoaică atîta poate. Peste cîteva minute Gilbert se liniști, apoi a început să discute cu Rodger despre călătoria spre Ludlow, a doua zi dimineața. Asta i-a demonstrat clar lui Rodger că soția lui nu însemna chiar nimic pentru el.

Înainte să meargă să se culce, Gilbert merse în camera Alycei.

- Mîine dimineață, foarte devreme, voi pleca. Atunci cînd mă voi întoarce, vreau să nu te mai găsesc la Gloucester. Am de gînd să te repudiez ca soție; nu ești potrivită să fii mama copiilor mei.

Ea alergă disperată spre el și-l imploră, cu mîinile împreunate.

- Gilbert, îți jur că nu ți-am fost necredincioasă cu sir Rodger de Leyburn...îl urăsc pe porcul acela arogant!

- Femeie, pentru mine nu contează că te-ai culcat cu alții; doar că asta mă îndreptățește să renunț la tine ca soție.

- Divorțezi? Nu poți să divorțezi de mine, sînt contesa de Gloucester! protestă Alyce.

- Divorț sau moarte, zise Gilbert sumbru. Într-un fel sau altul, tot am de gînd să mă debarasez de tine.

Ultima persoană din lume pe care Rosamond se aștepta să o vadă la Tewkesbury era Alyce de Clare. Cînd master Burke îi anunță sosirea contesei, arborînd o mină de piatră, Rosamond îi dădu copilul lui Nan și o rugă să-l ducă sus. Apoi ieși în curte, pregătită pentru confruntarea cu detestabila femeie. Spre mirarea ei, Alyce izbucni în plîns imediat ce o văzu.

- Ce s-a întîmplat? întrebă Rosamond.

- Lady de Leyburn...Rosamond...trebuie să te implor să mă găzduiești.Doar pentru o noapte, zise ea, privind disperată spre alaiul de servitoare și trăsura înțesată cu bagaje. Ai milă! strigă Alyce.

Cum soarele era spre apus, iar în noaptea respectivă femeia nu putea călători mai departe, Rosamond o invită.

- Poftește înăuntru. Îi făcu semn valetului să ducă toți caii în grajd. Master Burke, te rog, spune să fie pregătite camere pentru doamne. Le conduse în holul grandios și le oferi puțin vin.

Alyce bău prima cupă, apoi începu să se plimbe nervoasă, în timp ce-și expunea varianta.

- Soțul meu m-a dat afară din casă și mi-a interzis să mă mai întorc! Nu am făcut *nimic*, absolut *nimic*, ca să merit un asemenea tratament nemilos! Rosamond, știi cît este de furtunos! M-a amenințat că mă *omoară* și cunoști că din cauza firii lui a murit tatăl său! A jurat că mă repudiază ca soție...nu voi mai fi contesa de Gloucester!

- Dar de ce v-ați certat? întrebă calmă Rosamond.

- Din cauza netrebnicului de Leyburn! șuieră ca printre dinți. Eu și Gilbert am fost fericiți pînă să sosească el și să înceapă să-mi facă avansuri...

- Alyce, minți! o acuză ea. Tu faci avansuri fiecărui bărbat

pe care-l cunoști. Rodger nu ar face așa ceva...știe prea multe despre tine! Soțul meu mă iubește și eu am mare încredere în el!

- Iubire? Încredere? zise Alyce rîzînd batjocoritor. Ce naivă ești. Toți bărbații sînt niște porci egoiști și lacomi. Toți bărbații sînt întruchiparea răului!

- Nu și Rodger de Leyburn, zise Rosamond.

- Naivitatea ta mă face să vomit! Rodger de Leyburn l-a ucis pe fratele tău, Giles!

- Ticăloasă mincinoasă! zbieră Rosamond, deja enervată peste măsură.

- Rod îl ura pe Giles...erau mereu rivali la turniruri.

Rosamond îi trase o palmă peste față Alycei, iar aceasta se repezi cu unghiile spre fața Rosamondei, reușind să-i lase cinci dîre sîngerînde pe obraz.

- Acum cîteva luni, cînd s-au întrecut la Ware, fratele tău și-a lăsat lancea prea jos și l-a străpuns pe Rod în pulpă. Așa a rămas cu cicatrice pe viață!

Rosamond se repezi spre Alyce cu pumnii încleștați și reuși să o doboare în genunchi.

- Închide-ți odată gura spurcată! Ești geloasă și încerci să-mi distrugi căsnicia fericită cu sir Rodger.

- Căsnicia care i-a adus Pershore și castelul fratelui tău de la Perhurst? întrebă ea cu răutate. De Leyburn a provocat moartea lui Giles, pentru ca să se dubleze proprietatea ta! Porcul avar nu a mai așteptat nici o zi ca să-i ceară lui Edward să stabilească logodna cu micuța moștenitoare!

Rosamond se opri în loc, cu mîna ridicată, pregătită fiind să-i mai aplice o lovitură Alycei.

- De unde știi toate astea? o întrebă ea.

- Eram cu Edward și cu amicii lui după turnirul de la Ware. I-am auzit cum s-au înțeles, ca să pară totul un accident!

- Nu cred un cuvînt din toate minciunile tale, zise Rosamond, bravînd. Poți să rămîi aici la noapte, numai fiindcă mi-e milă de femeile care te servesc. Mîine, cînd voi coborî, ai face bine să fi plecat deja de la Tewkesbury, altminteri voi asmuți cîinii pe tine.

Cînd Rosamond urcă în camera ei, Nan îi zise îngrijorată:

- Mielușica mea, ai obrazul însîngerat!

- Nu e nimic, Nan. *Inima îmi este însîngerată.*

- Hai să te ajut să te speli.

- Nu, Nan, hrănește copilul și lasă-mă...vreau să fiu singură. Se așeză pe balansoar, ținîndu-și strîns copilul la inimă. *Minciuni! Minciuni! Minciuni*! Cuvîntul îi revenea obsesiv în minte.

Dar oare era adevărat? Alungă departe acest gînd, îngrozită. Se calmă destul de repede, apoi își descheie bluza și alăptă bebelușul, surîzînd ori de cîte ori el își ridica privirea spre ea. Copilașul adormi curînd, iar ea îl așeză în leagăn și-l acoperi cu păturica. Se dezbrăcă și ea, apoi se culcă, iar bezna nopții o învălui, deși ea rămase cu ochii deschiși. Ar fi îngrozitor dacă Alyce de Clare nu a mințit; dacă Rodger l-ar fi ucis pe Giles, viața ei ar fi fost distrusă pe veci.

O groază atît de cumplită o cuprinse pe Rosamond Marshal, încît i se tăie răsuflarea. O rupse la fugă din clipa cînd a zărit călărețul pe un cal negru, știind instinctiv că o va urmări. Fără milă! Fața călărețului nu se vedea. Doar atît știa: că necunoscutul este brunet, însă cel mai mult o înspăimînta calul. Era uriaș, negru și înfricoșător.

Un fior rece o străbătu pe șira spinării. Părul ei blond îi cobora în valuri pe umeri, fluturînd în alergare, iar ea își tot ridica

poalele rochiei, ca să alerge mai ușor și să se depărteze mai rapid din calea copitelor necruțătoare.

Simțea că nu mai poate respira pînă ce va ajunge într-un adăpost. Își auzea propriul puls bufnind asurzitor în urechi și îndrăzni să privească înapoi. Făcu ochii mari de spaimă și scoase un țipăt ascuțit tocmai cînd văzu picioarele animalului ridicate spre ea, după care se prăbuși la pămînt, sub copitele ucigătoare.

Rosamond deschise ochii și realiză că se află în patul ei, acasă. Cămașa de noapte i se ridicase pe corp, din cauză că se tot răsucise, iar acum își simți picioarele dezgolite. Se ridică și suspină prelung. Iar avusese acel coșmar; frica provocată de el era încă adînc strecurată în carnea ei. De data aceasta reușise să vadă chipul Morții și era cel al lui Rodger de Leyburn.

Peste două zile Rodger sosi, însoțit de Gilbert de Clare, iar în apropierea castelului el ridică ochii spre creneluri, unde o zări pe Rosamond și-i făcu semn cu mîna. Se aștepta să-l întîmpine în curte, ca să-i ureze bun venit, dar nu o văzu.

În holul mare castelana era alături de master Burke, pregătită să-și întîmpine vizitatorul. Rod o luă în brațe și se răsuci pe vîrfuri de cîteva ori, o sărută și-i zîmbi.

- Milord, te rog, zise ea, destul de tensionată.

- Nu e nevoie să te formalizezi de față cu Gilbert; a venit să-l vadă pe minunatul nostru fiu!

Rosamond făcu o reverență, așa cum era educată de mică.

- Milord conte, bun venit la Tewkesbury, zise ea și-l îmbrățișă distant. Merg sus să văd dacă micuțul s-a trezit. Te rog să te simți ca acasă.

Rodger veni sus, după ea, însă ea evita să fie singură cu soțul ei. Era extrem de preocupată de acuzațiile teribile, făcute de Alyce de Clare. Acum refuza să creadă ce i-a spus femeia detestabilă, acum judecata îi era umbrită de suspiciuni grave. Trebuia să-l confrunte, ca să afle adevărul de la el.

Rodger o strînse în brațe drăgăstos, prin spate.

- Iubito, atît de dor mi-a fost de tine, dar întîlnirea lui Edward cu Gilbert a avut mare succes! A fost de acord să-și unească forțele cu noi.

Îl luă în brațe pe bebeluș, iar Rosamond simți cum i se frînge inima, findcă îi citea fericirea pe chip. Era imposibil ca mîinile acelea să-l fi ucis pe Giles. Au coborît împreună, iar Gilbert de Clare a rămas impresionat de micuț și i-a rugat să-l accepte ca naș, poate chiar Gilbert să fie unul din numele lui de botez.

După ce au mîncat, Rosamond a urcat cu copilul, iar cei doi au rămas jos. Cînd în sfîrșit el a urcat în dormitor, Rosamond îl privea pierdută cum s-a așezat în genunchi lîngă leagăn și a început să șoptească tot felul de cuvinte dulci, apoi i-a șoptit ceva micuțului rîzînd; în clipa aceea s-ar fi îndrăgostit din nou de el, dacă inima nu i-ar fi fost înghețată.

A adormit lîngă el, suspinînd mulțumită de căldura trupului puternic întins lîngă ea, dar la miezul nopții s-a trezit brusc, țipînd. Rodger o strînse la piept.

- Nu-i nimic, iubirea mea, sînt aici. Sînt aici!

- Iar am avut acel coșmar.

- Spune-mi, zise el, lipindu-și gura de tîmpla ei.

- I-am văzut fața clar...zise ea. Călărețul erai *tu*!

Imediat Rosamond recunoscu în ochii lui regretul și vinovăția ascunse, deși căuta să se prefacă. Privirea lui prevestea că el îi va spune ceva groaznic, de care ea se temea.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI ȘASE

Cînd ea se trezi de dimineață, Rodger nu mai era în dormitor. Bănuia că plecase undeva cu Gloucester. Astă noapte a evitat o confruntare atunci cînd i-a mărturisit cine era omul din coșmarurile ei, iar acum, la lumina zilei, Rosamond realiză că nu mai avea motive să prelungească nesiguranța. Trebuia să afle dacă Alyce de Clare a mințit.

Îl căută pe Griffin, care se afla la forjă, unde reparau arme și armuri.

- Pot să vă ajut, milady? zise el.

- Sper, Griffin. Știu că ai fost cu sir Roger de mulți ani. El tot ezită să-mi vorbească despre rana de la coapsă...A fost rănit în luptă?

- Nu, milady, s-a rănit într-un turnir. A fost o experiență extrem de periculoasă; a rămas imobilizat la pat cîteva săptămîni.

- Așadar rana a fost provocată de o lance?

- Da, milady.

Rosamond părea îngrozită de următoarea întrebare care urma, dar i-o puse totuși. Mai mult se temea de răspuns.

- Fratele meu, Giles i-a făcut rana aceea, cu lancea lăsată în jos?

- Da, milady.

- Mulţumesc pentru că mi-ai spus adevărul.

Rosamond se îndreptă spre castel, mergînd de parcă ar fi fost în transă. În curte cavalerii şi Gilbert se pregăteau de plecare. Rodger se apropie de ea, privind-o cu o energie debordantă; ea înţelese că următoarele momente care-i aşteptau pe soţul ei şi pe prinţ vor schimba istoria Angliei; totuşi, pentru Rosamond, nimic nu mai conta în acel moment.

- Rodger, trebuie să-ţi vorbesc.

- Nu mai poţi aştepta, iubito?

- Nu, milord, nu pot. Te rog să vii cu mine în seră, unde vom fi singuri.

Tonul ei îl preveni că va urma ceva tragic. Spera să nu-l implore să-şi abandoneze planurile.

- Tu l-ai ucis pe fratele meu? au fost cuvintele ei şoptite.

Întrebarea îl surprinse. Nu se aştepta la ea acum, dar oare nu ar fi fost ea îndreptăţită să-l întrebe lucrul acesta încă de cînd avea doisprezece ani?

- Pe crucea mea, spuse el uimit, dar foarte îndurerat şi sincer. Rosamond, a fost un accident!

O urmări cum se retrage încet, apoi se albeşte la faţă şi pierde orice speranţă, iar lui ai fi zis că i-a răsucit cineva cuţitul în rană.

- A fost un accident...îţi jur!

Rodger ar fi dorit să o vadă că sare să-i scoată ochii, sau că-l împroaşcă instantaneu cu otrava blestemelor femeieşti, însă Rosamond a rămas inertă, parcă lovită din nou de un val oribil, care i-a adus adevărul. Rodger se apropie de ea.

- Nu mă atinge. Nu veni aproape de mine. Îl privi acuzator, ca şi cînd i-ar fi provocat o lovitură mortală.

- Nu mă crezi? întrebă el.

- Nu știu ce să cred. *Doamne, sfinte*, se gîndi ea, *vreau să te cred, fiindcă te iubesc*!

- Turnirul este un sport periculos. Mereu au loc accidente mortale. De aceea au fost scoase în afara legii. Regele i-a interzis lui Edward, dar el nu a ascultat. În ziua aceea, la Dare, s-a desprins suportul care sprijină lancea pe șa...Giles a murit instantaneu. Rosamond, trebuie să crezi că a fost un accident.

- De ce? Ca să nu bănuiesc că l-ai ucis drept răzbunare pentru rana pe care ți-a făcut-o...sau din lăcomie? Dacă a fost un accident, de ce nu mi-ai spus adevărul?

- Rosamond, îți jur că nu mi-am dat seama că tu nu știi adevărul. La vremea aceea nu era un secret că Giles a murit de mîna mea. Eu m-am temut să-ți spun, de teamă că te voi pierde.

- Și vei pierde și proprietățile pe care le-ai obținut ucigînd?

- Ești extrem de crudă, dacă-mi spui una ca asta.

- Dar tu nu ai fost extrem de crud și parșiv cînd m-ai făcut să mă îndrăgostesc de tine, apoi m-am măritat cu tine, știind că fratele meu a fost ucis chiar de mîna ta?

- Aș fi dat orice pe lume, ca să-l aduc înapoi, dar nu am putut. Mă crezi, sau nu mă crezi, cînd îți jur că a fost un accident. Ai încredere sau nu în mine, Rosamond. *Tu* trebuie să decizi.

- Aș dori să cred asta, dar sînt frîntă în două. Am nevoie de timp să mă gîndesc...departe de tine.

- O să-l rog pe master Burke să te însoțească la Deerhurst.

- Deerhurst nu e suficient de departe și oricum e prea dureros să stau într-un castel care a fost casa lui Giles. Voi pleca la Pershore, declară ea, cu semeția unei regine.

El făcu o plecăciune scurtă, dar evită să-i spună că nu ea

trebuie să plece, fiindcă el va pleca oricum departe, ca să soluționeze conflictul iminent. Aranjă rapid o escortă care să-i ducă în siguranță soția și copilul la Pershore.

După plecare ei, se simți gol pe dinăuntru. Se văzu cu ochii ei și examină rolul pe care l-a jucat în moartea fratelui ei, apoi încercă să simtă durerea. Deoarece era foarte orgolios, nu se gîndi să meargă să-i ceară iertare, deși se simțea foarte vinovat.

Recunoscu în sinea lui că ar fi trebuit să-i spună măcar că Giles Marshal a murit de lancea lui și nu fiindcă a fost trîntit la pămînt de un armăsar năbădăios. Acuzațiile ei nu erau oricum fondate. Cum și-a închipuit că l-ar 'fi puttu ucide pentru o rană provocată în turnir? Ba mai mult, cum a putut să-l acuze că l-a ucis pe fratele ei, ca să-i moștenească ea castelul Deerhurst?

Era furios. De ce să-l părăsească? Cum să-i ia fiul de lîngă el? Ar fi trebuit să o ia de păr, să-i arate unde îi este locul, alături de domnul și stăpînul ei, pe care a jurat să-l onoreze și să-l asculte, *orice ar fi fost*!

Totuși, nu făcu nici asta, fiindcă își iubea soția peste măsură. Trebuia să-i recîștige încrederea. Trebuia să o lase să-și limpezească gîndurile și să-și ușureze inima. Dacă Rosamond îl iubea, ea îl va crede că moartea lui Giles a fost un accident nefericit.

Simon de Montfort spera să aducă pace în Anglia cînd a convocat ședința Parlamentului. Totuși, lucrurile au evoluat prost. A fost ales noul Papă Clement, care îi era ostil lui Simon, drept urmare a fost emisă o bulă papală prin care contele Simon a fost excomunicat, iar regele Angliei era susținut. Acum exista amenințarea invaziei.

Simon a fost surprins că la sesiunea parlamentară au venit foarte puțini baroni, iar baronii de la granițe se răzvrăteau, așadar

a constatat că Edward a fost foarte viclean atunci cînd a promis că va rămîne prizonier, dacă granițele vor fi eliberate.

Simon a trimis-o pe soția lui la castelul Dover, însoțită de cavalerii lui sir Rickard de Burgh, care urma să asigure pacea în ținuturile estice, dar și să supravegheze Cinque Ports, pentru ca regele să nu debarce forțele aliate franceze.

Cînd Simon de Montfort ajunse la Gloucester, găsi un castel-tabără de război. Pe Gilbert de Clare îl găsi extrem de furios, fiindcă familia de Montfort deținea toată puterea în Anglia. Simon îi promise funcția de guvernator tînărului Gilbert.

A doua zi se află de evadarea prințului Edward și Simon a primit imediat mesaje de la spionii săi că oameni de pretutindeni i se alăturau prințului. John de Warenne, conte de Surrey ajunsese la Pembroke cu forțe uriașe, iar acum se aștepta debarcarea pe coasta vestică a Țării Galilor.

Simon de Montfort era sfîșiat în două. Să încerce să-l recîștige pe Edward sau să continue marșul spre Țara Galilor, ajutat de aliatul său, Llewelyn. Decise pentru a doua variantă și-l cooptă pe Gilbert de partea sa.

La Ludlow armata regalistă se întărea ca forțe în fiecare zi. Edward Plantagenet era plin de zel și hotărîre, ca și soldații lui, iar acum plănuia răzbunarea și își făcea strategii de luptă. Totul era meticulos planificat de prințul care trebuia să-și recîștige coroana.

Rodger de Leyburn asigura comunicarea între grupările loiale regelui. Cînd intră pe poarta castelului Ludlow, îl zări pe Edward aplecat asupra unei hărți, discutînd cu Lincoln de Warenne.

- Leul și Linxul, exact persoanele pe care mă așteptam să le găsesc. Vin direct de la Gilbert, din Gloucester și am vești bune! Simon de Montfort și-a dus armata la Gloucester, sperînd ca Gilbert

să i de alăture și să aducă la comandă baronii de la granițe. Gloucester a aflat de evadarea ta și a ordonat să plece armatele spre Hereford. Simon a traversat rîul Severn, spre Țara Galilor, ca să-și reunească forțele cu John de Warenne.

- Prostul! Ce greșeală fatală. Creierul i-a îmbătrînit, să știți! Prioritatea lui trebuia să fiu eu, zise Edward.

La Pershore Rosamond constata efectele deciziilor luate de Rodger în toate privințele. Hutton, castelanul, îi îndruma pe toți, iar soția lui Lizzy făcuse castelul lună, mobila strălucea, așternuturile erau albe ca laptele, iar bucătăria era ordonată ca într-un magazin cu bunătăți.

Cameristele s-au bucurat că în casă a apărut un copil și stăteau cu ochii pe el, dar și pe Rosamond, așteptînd orice fel de dispoziții. Grădinile erau îngrijite, copacii vopsiți cu alb și atmosfera în castel era de pace și liniște.

Exact într-un asemenea colțișor putea Rosamond să-și pună ordine în gînduri și în suflet. Încet își aminti cum lady Eleanor i-a spus despre decesul fratelui ei, Giles, cu mult timp în urmă, doar că ea avea doar doisprezece ani și nu înțelegea ce este acela un turnir, dar nici să pieri de mîna adversarului. Cam atunci a început să aibă și coșmarul cu calul negru și cu cavalerul fără chip, în armură.

Tot acum își amintea cum toată lumea o privea cu înțelegere și compasiune, dar toți evitau să discute detaliile sîngeroase ale tragediei în fața ei, fiindcă era doar o copilă de doisprezece ani. Acum nu înțelegea de ce nu ceruse ea amănunte; fiindcă îi lipsea curajul. I-a fost mai ușor să se ecraneze și să refuze să accepte faptele.

Acum înțelese cît de greu trebuia să le fi fost și camarazilor lui Giles, care au fost martori la tragedie, dar cît de greu trebuie

să-i fi fost şi lui Rodger de Leyburn!

Se gîndi acum că el a cerut-o de soție fiindcă se simțea responsabil față de ea. Giles Marshal murise de mîna lui, iar Rodger de Leyburn, cavaler neînfricat şi onorabil, a luat asupra lui răspunderea pentru sora defunctului. Aşa i-a dictat onoarea. Evident că peste cinci ani, cînd a văzut-o că s-a transformat într-o frumoasă domnişoară, s-a îndrăgostit de ea.

Rodger a jurat că nu o va lăsa niciodată şi asta a făcut. Cu toate că mîinile lui i-au ucis ce mai avea ea drag pe pămînt, aceleaşi mîini au tras-o pe ea din apele învolburate ale rîului, apoi au ajutat-o pe Nimbus să fete şi mai recent au ajutat-o pe ea însăşi să nască în siguranță, făcînd manevrele dificile, care au salvat viața copilului.

Cugetul ei începea să se limpezească, iar sufletul să se dezbare de regrete şi reproşuri nefondate. Inima ei ştia că Rodger de Leyburn nu ar fi putut să comită o crimă. Omul acesta făcea acum parte din existența ei, chiar şi cînd nu era cu ea. Tot ce purta ea din sufletul lui era dragostea necondiționată. Iubirea lui nemărginită o însoțea ziua şi noaptea, pretutindeni unde mergea.

Şi ea recunoştea cît de mult îl iubeşte pe Rodger de Leyburn, aşadar trebuia să-i acorde încrederea necondiționat. Dacă el a jurat că moartea lui Giles a fost pur accidentală, Rosamond ştia că trebuie să-l creadă. Îşi aminti de regretul pe care i l-a citit în ochi şi se gîndi cît de greu trebuie să-i fi fost să poarte această povară în suflet. Deşi el tînjea după iertarea ei, îl îngrozea gîndul că o va răni cu purul adevăr.

Rosamond se simțea completă doar cu Rodger; fără el ar fi fost pierdută. *Povestea vieții mele depinde de mine*, îşi spunea ea. *Eu aleg fericirea*! De-abia acum înțelese că dragostea este un miracol. Îşi privi pruncul dormind şi-l sărută pe frunte.

- Am hotărît că numele tău va fi Rodger!

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI ȘAPTE

Cînd administratorul regal sosi la castelul Worcester, sir Rodger a fost primit cu aceeași căldură și respect de către curtenii pe care el însuși i-a angajat, cînd lordul Edward a revenit din Gasconia. Noul castelan numit de Simon de Montfort evită o confruntare cu el, așa că preferă să plece, predîndu-i comanda aceluiași administrator puternic și autoritar.

Rodger nu prea avea timp să reflecteze, nici să doarmă, fiindcă îl aștepta pe Edward, cu armatele lui reunite și se uita lung spre Pershore, aflat la doar șapte mile depărtare. Îl durea sufletul de dorul ei, dar și trupul îi simțea lipsa în momente ca acestea. Atît de puternic era dorul de ea și de copilașul lui, încît nu rezistă și porni călare, mai ales că nu se lăsa doborît de o distanță atît de mică. Va pleca spre ea chiar acum. Totuși, avea îndoieli. Dacă ea se va supăra și-l va respinge? Doar i-a cerut să fie lăsată singură. Dacă-l va privi acuzator? Dacă inima ei nu va mai fi deschisă pentru el niciodată?

Temîndu-se de toate aceste gînduri negre, care-l frămîntau, alese să nu mai plece, dar îl trimise pe Griffin la Pershore cu un bilet, prin care întreba de sănătatea fiului său. În felul acesta o informa pe Rosamond că tabăra principală era acum la Worcester, în caz că va avea nevoie de el.

Rosamond tresălta de bucurie cînd l-a văzut venind pe Griffin.

- Sir Rodger vă trimite salutări, milady, zise el zîmbitor. Îi dădu biletul, despre care ea știa dinainte că trebuie să conțină un mesaj de dragoste din partea lui.

- Hai să-ți arăt cît de mult s-a schimbat Pershore de cînd ai fost aici ultima dată, îi zise ea tînărului. Trebuie să te odihnești și tu, iar calul de asemenea, înainte să plecați spre Ludlow.

- Nu, milady, acum tabăra este la Worcester.

- Worcester? repetă ea mirată. Nu a putut soțul meu să vină în persoană, avînd doar șapte mile de parcurs?

- Este ținut cu treabă din zori și pînă-n noapte, milady. Sir Rodger este indispensabil.

Rosamond se simțea ea însăși dispensabilă, așa că se retrase într-un colț și citi biletul:

Te rog să ai bunătatea să-l informezi pe Griffin despre sănătatea fiului meu.

R. Castelul Worcester.

Era scris într-un stil atît de sec, insultător. Tonul era rece, dar politicos, încît părea că biletul a fost conceput de un străin. Pe Rosamond o deranjă și formula fiul "meu", în loc de fiul "nostru".

- Griffin a fost trimis să afle starea de sănătate a fiului meu, îi zise ea lui Nan. Merg să-l smulg din brațele cameristelor, ca să-l poți inspecta, îi zise ea dur lui Griffin.

În scurt timp Rosamond reveni cu bebelușul în brațe, iar Griffin îl preluă speriat, neștiind cum să țină un copil. Fetele au început să rîdă de el, iar bietul tînăr se uita disperat spre Rosamond, implorînd-o să-l scape de odorul prețios al stăpînului său.

După ce-i mai trecu furia, Rosamond compuse un răspuns:

Fiul dumitale înflorește! Sînt uluită că poți să-l îndepărtezi pe Griffin de la îndatoririle care te copleșesc zi și noapte. Worcester și Pershore sînt atît de apropiate, încît data viitoare, cînd vei dori să afli starea de sănătate a fiului domniei tale, îți sugerez să mergi la fereastră, să privești în depărtare, iar eu îl voi ridica în brațe, ca să-l poți inspecta și singur! Vei fi fericit să afli că am ales un nume pentru fiul domniei tale.

Rosamond împături biletul, mulțumită de isprava ei. Desigur, nu i-a spus ce nume a ales. Era destul de arogant și așa, iar dacă voia să-i știe numele, va trebui să vină să-l afle singur! Înainte ca Griffin să plece totuși, ea nu rezistă să nu afle dacă soțul ei nu este cumva în pericol.

- Știu că lordul Edward recrutează oameni pentru armata lui; crezi că bătălia va începe foarte curînd?

- Nu este nici un pericol, milady. Simon de Montfort și-a dus armatele în Țara Galilor, la Glamorganshire.

Plantagenet era destul de încîntat că tabăra principală se afla la Worcester, iar trupele creșteau numeric într-un ritm alert. Era bucuros să constate că oamenii au păstrat sentimentul regalist, însă devenise mai precaut și nu concepea să greșească, tratînd lucrurile mult prea ușor. Își împrăștie trupele de la Worcester pînă la Gloucester.

Se folosea de cercetași și de spioni, ca să afle ce se petrece pînă la canalul Bristol. Știa că Simon de Montfort avea să traverseze Severnul la un moment dat, iar cînd acesta va reintra în Anglia astfel, Edward intenționa să fie pregătit. A dat ordine ca toate ambarcațiunile folosite pentru traversarea rîului să fie prinse sau distruse. A trimis spioni care să afle exact unde se afla tînărul Simon de Montfort, ca să-i afle toate mișcările.

Sosi un curier de la Gilbert de Clare, cînd Edward era înconjurat de ofițerii lui, împrejurul unei hărți, în castelul Worcester. Prințul desigilă biletul și citi:

- Gilbert spune că Simon de Monfort va traversa rîurile Usk și Wye, care se unesc și se varsă în Severn, dar nu a văzut bărci, ci doar forțe numeroase așteptîndu-l pe malul opus, așa că el și-a întors armata spre nord.

- E clar că Bristol era destinația finală, zise Rod. Dacă ajungea la Bristol, ne-ar fi așteptat el pe noi acolo.

- Exact! spuse Edward. Ar fi ales el cîmpul de luptă și ar fi desfășurat strategic forțele în avantajul lui, cum a făcut-o la Lewes. Apoi și-ar fi așteptat fiul, pe Simon, care ne-ar fi atacat dinspre est, iar noi am fi fost prinși între armatele lor.

- Ar fi așteptat în zadar, zise Rodger zîmbind. Tînărul Simon trebuia să-și întîlnească tatăl la Kenilworth, iar el se deplasează spre nord, încetișor.

- Oricum, zise Rodger, noi sîntem superiori numeric, iar cu oamenii lui Gilbert de Clare în plus, vom învinge armata lor!

- Să știi că va fi o bătălie pe viață și pe moarte, zise Edward, bătîndu-l pe spate. Ori luptăm și învingem, ori luptăm și murim, iar eu am de gînd să înving *cu orice preț.*

- Ești pregătit să-l ucizi pe Simon de Montfort? îl întrebă direct Rod.

- Oh, da...dacă mi se va ivi ocazia. Mă întrebam dacă tu...

- Nu e nevoie să întrebi. Sînt omul tău, *indiferent de situație.* Simon este ultimul cavaler din ordinul vechi.

- Da, el m-a învățat tot ce știu despre războaie, dar am și eu ideile mele moderne, iar nici una dintre ele nu este cavalerească! Nu are rost să lupți în armură, pe cal, cînd soldații pedeștri sînt în

urmă și se ocupă de altele. Orice om înarmat trebuie să lupte. Iar o regulă prostească spune că nu trebuie să ataci noaptea. În război o singură regulă contează: omoară mai mulți inamici decît pot să omoare ei dintre ai tăi!

Așa se făcea acum că Rodger de Leyburn aștepta liniștit, alături de oamenii săi, pe întuneric, pregătiți să primească ordinul de la Edward Plantagenet. Rodger știa că înainte de primele raze ale soarelui vor ataca, iar cei mai mulți aflați în tabăra din castelul Kenilworth vor dormi.

Atacul s-a dat cu o oră înainte de răsărit și a fost pe bîjbîite, rezultatul fiind măcelărirea dușmanului care dormea. S-a dat foc la corturile înțesate cu soldați, iar cei care au reușit să iasă au fost uciși imediat. Rodger de Leyburn nici nu mai ținea socoteală cîți soldați a ucis. Griffin îi apăra spatele, iar el își vedea de treabă.

În toiul luptelor el îl zări pe tînărul Simon de Montfort și se avîntă asupra lui cu toată forța. Văzîndu-l cît era de speriat și debusolat, Rodger nu a avut suflet să-l răpună și a zbierat spre el:

- Fugi spre castel, omule!

Castelul Kenilworth nu putea fi asediat atît de ușor, așa încît Edward a ordonat întoarcerea la Worcester.

La Pershore Rosamond aștepta nerăbdătoare vizita soțului ei. Întîrzierea lui îi dădea de înțeles că încăpățînarea lui era mai puternică decît dragostea față de ea. Atunci, de ce să stea aici, să-l aștepte să vină? Se hotărî să-și vadă de treburi, adică să viziteze fermele de la Pershore, iar cu puțin noroc, dacă diavolul ei de soț va veni, o va găsi plecată cu treburile ei!

Așa se face că a doua zi de dimineață Rosamond și-a alăptat copilul, apoi a pornit însoțită de master Hutton, în vizită la fermele deja cunoscute. Merse la grajduri, unde Nimbus o aștepta

nechezînd, nerăbdătoare să pornească la galop într-o dimineață frumoasă de toamnă.

Aerul proaspăt, soarele încă mîngîietor și peisajul perfect verde o însuflețeau, iar calul de-abia aștepta să fie strunit, ca să-și dezmorțească picioarele.

- Dați-i pinteni, milady, îi zise el. Arde de nerăbdare să alerge pe malul rîului, adăugă el. Vă prind și eu din urmă.

Rosamond ascultă îndemnul și își struni calul alb pe linia sclipitoare a apei. După cîteva minute de galop calul încetini, parcă temîndu-se de ceva care îi apărea în față. Mîngîie ușor calul pe greabăn și dădu să se întoarcă, pentru a fi mai aproape de Hutton, dar văzu ceva în depărtare. O linie neagră părea că se deplasează și traversează rîul. Linia aceea neagră era formată din cai...și căruțe...și oameni.

Parcă erau soldați, își zise ea. Se apropie de rîu, ca să vadă mai bine stindardul pe care-l ținea ridicat primul călăreț și văzu crucea baronilor! Știa că este armata de baroni a lui Simon de Montfort. Nu erau în Țara Galilor, cum se știa. Erau aici, traversau rîul Avon, spre Pershore! Îi înghețǎ sîngele în vene și gîndul îi zbură spre un singur om: Rodger!

Întoarse calul, apoi trecu în galp pe lîngă Hutton, căruia îi strigă:

- Înapoi! Înapoi!

Ajunsă la grajduri, sări din șa, apoi ceru un cal mai rapid, iar cînd i s-a adus un armăsar negru, iute ca focul, l-a încălecat rapid și a pornit într-o cursă, în care timpul era cel mai aprig dușman. Trebuia să-și anunțe soțul și călărea ca vîntul, instinctiv, spre Worcester, ca să-i salveze viața.

Deja văzu pe străzile cetății ostași aliniați sau grupați și nu știa unde-l poate găsi pe Rodger. Văzu că pe poartă soseau mulți

soldați răniți, alții plini de sînge și unii morți, întinși pe niște cărucioare trase de patru cai.

Începuse să se teamă cînd văzu atîta suferință și se întreba dacă nu cumva Rodger a căzut răpus în luptă. Rodger, iubirea vieții ei, viața ei însăși!

Rodger căuta să păstreze ordinea în haosul creat de mișcările de trupe, așa că trimitea răniții spre tabăra medicilor, iar pe cei rămași în viață îi direcționa spre cimitir, unde era mai mult spațiu. La un moment dat văzu un cal negru, o rochie verde și un cap cu bucle aurii și se simți în al nouălea cer.

- Rosamond! Rosamond!

Ea își auzi numele, deși haosul și țipetele cuprinseseră toată cetatea, apoi îl văzu pe calul lui, venind spre ea; descălecă într-clipă și o trase jos din șa. O strînse în brațe.

- Ce faci aici, printre soldații mei răniți? Este ceva cu copilul?

- Nu, micuțul e bine. Rodger, bine că nu ai murit...slavă cerului că nu ești rănit! Se agăță de el cu ambele brațe împrejurul gîtului și-l strînse cu toată forța. Căuta să preia din forța pe care el o emana. Rodger, te rog să mă ierți findcă m-am îndoit de tine. Dragul meu, vreau să știi că am încredere în tine și că ai toată dregostea mea!

O mîngîia pe păr, iar ea mulțumea în gînd cerului pentru că era sănătos; îl iertase, findcă îl iubea enorm.

- Scumpa mea, nu te temi de bruta asta de armăsar?

- Trebuia să ajung mai repede, ca să te previn. Simon de Montfort și armata baronilor traversează rîul Avon, spre Pershore!

- Scumpo, dar nu se poate. Mai întîi trebuia să traverseze Severnul.

- Rodger, jur pe viața mea! I-am văzut cu ochii mei!

O privi îndelung și vedea că ochii aceia îl implorau să o creadă. Apoi privi spre Stygian, pe care venise ea călare și orice îndoială îi dispăru. Rosamond nu doar că și-a riscat viața, dar și-a înfrînt una dintre cele mai urîte temeri, ca să-l anunțe cît mai repede. Acum deja era clar de partea cui se află, în aceste zile de frămîntări în toată Anglia și îl alesese pe el! O ridică în brațe și cu ea urcă pe Stygian, apoi mînă armăsarul:

- Haide, frumosul meu viteaz, să-l găsim pe Edward.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI OPT

Holul mare al castelului Worcester era înțesat cu soldați care stăteau la masă umăr la umăr și mîncau pentru prima dată în ultimele trei zile. Mesele au fost aliniate la perete, ca să încapă cît mai multe, iar bucatele erau aduse în continuu, atît de mare le era foamea; unii mîncau chiar din picioare.

Edward era în toane bune, fiind victorios, iar cînd îi văzu pe cei doi soți, îi făcu semn lui Rod. Într-o mînă avea un copan de fazan, iar în cealaltă o halbă cu bere.

- Sînt mort de foame! Iartă-mi manierele, Rosamond, deși știu că tu crezi că prinții nu dovedesc nicicum că au așa ceva! Se uită spre Rod zîmbind: norocosule, cît mi-aș dori să fie aici Eleanora, ca să-mi ureze bun venit din luptă!

- Milord, soția mea a venit degrabă, ca să ne prevină că Simon de Montfort și armata lui au traversat Avon, spre Pershore.

- Dar e imposibil, flutură el prin aer copanul. Nici nu a trecut de Severn. Gilbert ar fi știut de mișcări de trupe atît de ample.

Rosamond era năucită.

- Gilbert este un puști de șaisprezece ani!

- Cînd soțul tău avea vîrsta asta, era bărbat în toată firea, capabil să comande și nu făcea nici o greșeală.

- Cu cei patru mii de oameni înarmați din Gloucester, Gilbert ar fi trebuit să-i împieidce pe baroni să traverseze Severnul spre Anglia.

- Owen, adu-mi-l imediat pe Gilbert de Clare; dacă nenorocitul de roșcovan a dormit în timp ce noi i-am nimicit pe baroni, o să-i tai testiculele! continuă Edward. Am fost plecat doar trei zile. *Trei zile nenorocite* de marș pînă la Kenilworth, unde i-am înfrînt pe baroni și am revenit în marș pînă la Worcester, cu caii și drapelele lor! Are sub comandă patru mii de oameni, iar mie îmi aduce o femeie veștile de care am nevoie! Rosamond, ești o doamnă deosebită! Vei fi întotdeauna preferata mea !

Edward trimise imediat cercetași și chemă imediat la hartă locotenenții săi.

- Avertizați-vă soldații să fie pregătiți de marș, le spuse el.

Rodger de Leyburn îi făcu semn valetului său, apoi îi zise Rosamondei:

- Griffin te va conduce pînă la Pershore. Mi-aș da și sufletul să pot sta doar o oră cu tine, scumpa mea; te iubesc mai presus decît viața! O sărută delicat, apoi o mîngîie pe frunte. Cu buzele lipite de urechea ei îi șopti: te sărut pe inimă Rosamond.

Rosamond ar fi vrut să-i sară de gît și să-l implore să aibă grijă de viața lui. Știa că ea va trebui să fie puternică pentru el, știindu-l invincibil, deși era îngrozită că pleacă din nou. Nici nu voia să-și ia rămas bun de la el, de teamă că-l va pierde.Îi zîmbi cu calm și-i spuse un lucru care știa că-l va însufleți și-l va face fericit.

- Am hotărît ca numele fiului nostru să fie Rodger!

- Îmi faci o mare onoare, iubirea mea, zise el jubilînd.

Lordul Edward se consultă cu Mortimer, care fusese informat de cercetașii săi că armata baronilor tocmai traversase rîul Severn,

la Kempsey, aflat la doar patru mile sud de Worcester.

- Acum trei zile, îi zise el lui Gilbert, cînd am mărșăluit spre Kenilworth, am fost informat că armata lui de Monfort se îndreaptă spre Hereford. Mi-am retras armatele, crezînd că tu cu cei patru mii de oameni ai tăi veți reuși să-i opriți pe baroni. Azi am informații că Montfort a traversat nu doar rîul Severn, cît și Avon. Explică-te, Gilbert!

Rodger recunoscu tonul periculos pe care-l folosise Edward. Tînărul știa că Gilbert are o fire vulcanică, dar scînteile pe care le putea scoate un Plantagenet erau mult mai puternice, dacă prințul își elibera furia.

John de Warenne și Rodger studiau harta de pe masă.

- Acum, după traversare, știm măcar unde se află de Montfort cu baronii săi.

- Da și știm cîți oameni sînt la Gloucester.

- Așadar sîntem în avantaj, zise Bassingbourne, deci oamenii noștri ar putea să tragă un pui de somn.

- Să doarmă doar cînd vor fi morți! tună Edward. Luptele se cîștigă cu furie și viteză! Dacă întîrziem pînă dimineață, tînărul Simon de Montfort va avea timp să se replieze, să-și adune oamenii împrăștiați și să ajungă la tatăl lui.

- Sună goarna de adunare, comandă Edward. Nu te mai văicări, fiindcă dacă ți-ai antrenat bine oamenii, vor face față. Acum vreau să aud ce strategie veți aborda.

Toți locotenenții și-au expus pe rînd ideile.

Rodger știa că Simon de Montfort era un bun strateg, un luptător neînfricat, dar și un om foarte abil, șiret și diabolic. Știa că mai presus de toate, el credea în el *însuși*!

- Nu disperă niciodată înaintea unei lupte și nu greșește, zise

Rodger. Va fi bătălia vieții noastre.

La miezul nopții Edward veni cu o idee: va mărșălui în frunte cu cele treisprezece drapele ale baronilor pe care le-a capturat la Kenilworth. Rodger nu putea spune că era cu totul de acord, dar știa că pe Edward nimic nu-l făcea să dea înapoi atunci cînd își punea în minte ceva. Ar fi fost dispus să sacrifice orice, doar să-și atingă scopul.

- Ai adus drapelele baronilor? îl întrebă el pe Rodger. Dă-le celor din primele rînduri. Astfel vom adăuga un element de surpriză. Dușmanul va crede că noi sîntem cei veniți să îi ajute.

În tabăra lui Simon de Montfort veștile erau că armata lui Edward se poziționase între cele două armate ale lor, ca să-i țină la distanță unii de ceilalți.

- Ce-ar fi să ne retragem și să trecem înapoi rîul Avon? strigă Henry alarmat.

- Cum a desfășurat forțe la est, Edward va bloca și flancul vestic, fără îndoială, zise Simon de Montfort. Strategia lui este impecabilă, doar de la mine a învățat totul. Astfel el încălecă și își conduse oamenii în luptă.

Atacul a fost sîngeros, iar sîngele șiroia din ambele părți. Edward lovea ca un colos, cu sabia lui. Era dezlănțuit și motivat să cîștige. Rodger lupta alături de el, dar, cînd văzu că armăsarul lui Edward se împiedică și cade în nas, i-l dădu pe al său, așa că rămase să lupte pe jos. Primea lovitură după lovitură și-i era greu să se apere, dar continua să atace și el. Cel mai rău îl durea umărul.

Bătălia a continuat aproape patru ore, iar armata regelui a cîștigat, datorită armamentului, tacticii, dar și cavaleriei. Forțele baronilor au fost decimate, iar cei rămași au fugit care încotro.

Edward era tot călare pe Stygian și cînd privi în masa de cadavre și de răniți agonizînd, văzu un singur bărbat rămas în picioare, iar acela era Rodger de Leyburn.

- Știi ce înseamnă asta? strigă Rodger spre el.

- Am învins, răspunse Edward.

- A ta este puterea, regatul și gloria! zise Rodger, cu sabia ridicată.

- Nu-mi vine să cred că am cîștigat, spuse prințul și sări să-l îmbrățișeze pe prietenul său.

Apoi cei rămași în viață i-au căutat printre morți pe cei cunoscuți. John de Warenne începu să plîngă cînd îl găsi pe fratele său Lincoln.

- Doamne, Lincoln a căzut și avea doi copii – oare de ce nu am murit eu?

- Tu trebuie să le fii de-acum înainte tată, John, îi zise Rodger.

Cînd au mers mai departe pe cîmpul de luptă, au zărit o mulțime de ostași exaltați, care tocmai batjocoreau trupul lui Simon de Montfort, decapitîndu-l. Edward și Rodger i-au privit consternați de gestul oribil.

- Opriți-vă! urlă Edward. Un pas înapoi, sau veți muri pe loc!

- Milord, sînt însetați de răzbunare, îi explică în zadar Rodger.

- Nu voi tolera niciodată barbarsimul. Rodger, ai grijă să-i fie adus corpul în stare bună și apoi să fie pregătit pentru înmormîntare la Evesham Abey, cum i se cuvine unui lord al războiului.

Edward află că din toți baronii au mai rămas în viață doar doisprezece.

- Dumnezeu să aibă milă de sufletele celor căzuți și niciodată

să nu mai fie vărsat sînge, după cele ce s-au întîmplat azi la Evesham. Nu va fi executat nici un prizonier – de azi încolo voi domni cu moderație și îngăduință, spuse Edward și își făcu cruce.

La Pershore s-ar fi auzit foarte bine toate zgomotele dinaintea victoriei, însă tunetele brăzdau aerul și zdruncinau ferestrele, speriind toate servitoarele din castel. Rosamond se gîndea să pregătească ierburile de leac pentru întoarcerea lui Rodger, dacă el ar fi fost rănit și ar fi avut nevoie.

A doua zi cei care stăteau de pază pe creneluri au observat un alai numeros și bărbatul de pe cal, unul foarte înalt și masiv, a fost identificat ca Rodger de Leyburn. Imediat s-a dat de veste prin gospodărie că vine stăpînul.

Rosamond își ridică poalele rochiei și o luă la fugă pe scări, ajunse rapid jos, apoi ieși în curtea interioară, strigînd cît o țineau plămînii.

- Rodger! Rodger! striga ea, nepăsătoare că o auzeau toți cei din curte.

Rodger o ridică doar cu o mînă și o așeză în șa, dinaintea lui, apoi o devoră din priviri, mai ales cînd o văzu cum gîfîie, după ce alergase, dar și fiindcă se lipise cu totul de luptătorul întunecat.

- S-a terminat? întrebă ea.

- Da, gata cu trecutul. Viitorul începe de astăzi.

Îl văzu și pe Edward, al cărui păr flutura în vînt ca și coama unui leu în mișcare. Rodger avea dreptate, pentru Edward Pklantagenet era dreptul lui din naștere să devină rege al Angliei și luptase cu toată ființa lui ca nimeni să nu-i răpească acest drept.

- Rod de Leyburn, strigă el spre cei doi, ești un bărbat norocos!

- Unde ești rănit? îl întrebă Rosamond. Pershore s-a pregătit

să ajute orice rănit și să-i hrănească pe toți cei flămînzi, lord Edward.

- Sîntem foarte norocoși că-i avem pe călugării de la Evesham Abbey, care se ocupă chiar acum de cei grav răniți, dar dacă poți să tratezi rănile mai ușoare și oasele rupte, noi îți mulțumim. Avem mare nevoie de mîncare și, într-un moment de slăbiciune, soțul tău s-a oferit să o ofere. Și caii noștri au nevoie de nutreț.

- Ca administrator regal, este responsabilitatea mea. Din fericire, pajiștile de la Pershore hrănesc multe animale, pe care le putem oferi la nevoie.

Imediat ce au intrat în curtea castelului, Rodger a început să dea dispoziții și să organizeze cazarea. Grăjdarii preluau caii și se ocupau de ei, iar master Hutton era în spatele lui, indicîndu-i de la care ferme se puteau lua animale pentru hrană.

- Vreau să-mi văd fiul, apoi mergem la ferme, zise Rod nerăbdător.

- În sfîrșit, pot să-mi văd și eu finul, zise Edward, ajutînd-o pe Rosamond să coboare din șa. Să sperăm că are frumusețea unică a mamei lui.

- Din păcate, milord, are părul negru, al tatălui său, spuse Rosamond, foarte încîntată, de altfel.

Nan veni mîndră, cu bebelușul în brațe. Cînd dădu să-l lase în brațele tatălui său, Rodger refuză. Rosamond observă imediat că avea brațul stîng rănit.

- Stai pe scaun! îi zise ea cu severitate. Să scăpăm de cămașa de zale mai întîi. Edward îl ajută să dea jos protecția metalică, iar ea îi examină brațul. Parcă nu era rupt, doar că fie umărul, omoplatul sau cotul părea dizlocate. De ce naiba nu ai spus nimic

pînă acum? îl dojeni ea.

- L-am avut amorțit și nu m-a durut deloc în luptă.

- Ei bine, acum sigur te va durea, spuse ea.

Edward îl ținu să nu se miște, în timp ce Rosamond îi manevră oasele. Rodger scoase un urlet de cîine lovit cu copita de un cal. După ce Rosamond i-a pus la loc brațul în poziție corectă, el mai țipă o dată.

- Unde ai învățat să te porți așa delicat? o ironiză el.

- Călugărițele m-au învățat, zise ea rîzînd.

- Niște răutăcioase înnăscute! se pronunță Edward.

- O să rîzi mai puțin, cînd Rosamond o să-ți coasă rana de pe braț, comentă Rod, ca un copil satisfăcut de suferința altuia.

- E doar o zgîrietură. Nu e nevoie să fie cusută, protestă Edward.

- Milord, jos cămașa de zale, imediat. Doar nu vrei să-i faci silă prințesei Eleanora cu niște cicatrici oribile? Merg să aduc acele și ar fi bine să te așezi la fereastră, unde e mai multă lumină, milord.

Cînd Rosamond merse să-și ia trusa medicală, în curte se întîlni cu Rodger, care pleca spre ferme.

Edward stătea pe o căpiță de fîn și rîdea. Primise de la Rosamond o cupă cu vin vechi, la fel ca și Rodger, care o dădu pe gît imediat, apoi se urcă pe capră, alături de master Hutton.

- Ah, ce bine e să stai la soare și să rîzi, în timp ce o castelană superbă, doamna mea preferată, are grijă de mine. Știi, Rosamond, Rodger este...

- Știu, știu, spuse ea rîzînd. Rodger este un bărbat norocos! Scoase un ac de cusut dintr-o pernița specială.

Edward deveni serios dintr-o dată.

- Nu, Rosamond, nu asta voiam să spun. Draga mea, tu ești cea norocoasă. Odată ce de Leyburn ți-a jurat credință, nimic de pe pămînt nu-l mai face să-și încalce jurămîntul. Este al tău pe viață. Din copilărie am fost un iresponsabil. Știu că uneori fac lucruri nesăbuite, dar loialitatea lui și credința lui în mine nu s-au schimbat niciodată. Nu cred că aș fi reușit fără el.

Rosamond asculta acum o mărturisire fierbinte, pornită din sufletul prințului, care devenise brusc vorbăreț.

- Prietenia noastră este de neprețuit pentru mine. Nu au existat decepții sau falsități între noi, ci doar sinceritate și adevăr...iar acum trebuie să-ți spun un adevăr, Rosamond.

- Fratele tău, Giles, a murit de mîna mea, la Ware. A fost un accident, desigur, un moment de neglijență din partea mea! Mă certasem cu un alt nobil și am realizat îngrozit că-l omorîsem cu mîna liberă. Am încălcat regulile cavalerești doar ca să-l provoc pe bietul băiat, deși era un om simplu: moartea lui a adus rușine numelui Plantagenet.

Rosamond amuți și înțelese că Edward i-a spus adevărul.

- La turnirul acela, cînd am văzut că a mai murit unul din cauza mea, după o lună, am fost distrus. Faptul că Giles era prietenul și camaradul meu a fost și mai grav. Rodger a sărit să ia vina asupra lui și a suferit consecințele. Nimeni nu mi-a fost vreodată un prieten la fel de credincios și devotat ca el.

Rosamond începu să plîngă și îl strînse de mînă pe prinț.

- Mulțumesc pentru adevăr, milord, dar te rog să nu-i spui lui Rodger că mi-ai povestit toate astea. Văzîndu-l foarte nedumerit, îi explică și motivul. Ce a făcut Rodger a fost extrem de nobil și altruist...nu trebuie să-i luăm acest lucru!

- Așa să fie. Poți să mă ierți?

- Da. A fost un accident; în sfîrșit m-am împăcat cu asta.

- Rodger *este* un bărbat norocos, zise Edward și-i sărută mîna.

Rosamond îi cusu prințului rana, care se întindea de la umăr pînă la cot. Știa că se va vindeca frumos, fără cicatrice, așa cum și ea se va vindeca total.

- Îmi promiți că veți veni la Windsor? Nu pot să mă descurc fără Rodger și știu cît de fericită va fi Eleanora în compania bunei ei prietene, Rosamond.

- Va fi o onoare pentru noi, milord.

Două săptămîni mai tîrziu Lady Eleanor, doi dintre băieții lui, precum și fiica ei erau aduși la locul unde fuseseră îngropate rămășițele pămîntești ale marelui lord al războiului, alături de cele ale fiului său cel mare, Henry. Rosamond știa că durerea Eleanorei era greu de suportat. Venise și ea, cu Rodger și Edward, ca să-i aducă un ultim omagiu lui Simon de Montfort.

Guy de Montfort, cu brațul bandajat și fratele lui, Simon, stăteau alături de mama și sora lor, cu capetele plecate. Doar Eleanor avea privirea semeață, iar mîndria acestei femei chiar și în aceste clipe de groaznică suferință au impresionat-o pe Rosamond pînă la lacrimi. Cînd își văzu fiul cel mic, pe tînărul Simon, îngenunchind și plîngînd în hohote pe piatra funerară, Elenor îl strînse de umăr și-i zise:

- Ridică-te în picioare, fiule. Să nu uiți niciodată că numele tău este Simon de Montfort.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI NOUĂ

La Windsor, în capela superbă, cu arcade înalte și acum decorată cu flori, Rosamond de Leyburn își ținea în brațe fiul, spre a fi botezat. Aruncă o privire mustrătoare spre Edward, Harry de Almaine și spre soțul ei, Rodger, fiind supărată că au întîrziat la ceremonie.

Preotul încercă să facă liniște printre cavalerii adunați cu această ocazie festivă, dar în zadar. Își începu rugăciunea în latină, dar trecu pe engleză cînd observă că nu-l ascultă nimeni.

Edward Plantagenet își drese glasul, pentru a scurta slujba, iar atunci preotul trecu direct la subiect.

- Sfințește, Doamne, apa aceasta, alungînd orice urmă de păcat; dă acestui copil deplina Ta măreție, pentru ca el să rămînă al Tău slujitor și copilul Tău ales; prin Domnul nostru Iisus Cristos. Amin.

Rosamond îl dezbrăcă și-l dădu în brațe preotului, care-l susținea acum deasupra cristelniței.

- Cum se va numi pruncul acesta?

- Rodger de Leyburn, zise clar Rosamond, spre mîndria tatălui.

Preotul cufundă copilaşul în apă, în timp ce spunea:

- Te botez Rodger de Leyburn...

Sir Rodger făcu un pas în faţă şi adăugă încă un nume fiului său.

- Se va numi Rodger *Jason* de Leyburn.

Rosamond îi surîse iubitoare bunului ei soţ, care nu a uitat că numele preferat de ea era Jason. Preotul îl mai cufundă o dată în apă.

- Te botez Rodger Jason de Leyburn...

De data aceasta prinţul Edward ieşi în faţă, cu autoritatea sa.

- Se va numi Rodger Jason *Edward* de Leyburn.

Preotul făcu o grimasă plictisită şi se uită la toţi cei adunaţi, parcă somîndu-i să iasă odată în faţă, dacă mai aveau şi alţii pretenţii de naş. Cufundă copilul în apă pentru a treia oară.

- Te botez Rodger Jason Edward de Leyburn...

În acest moment Rodger Jason Edward se cam sătură de scufundări. Înroşindu-se ca racul, începu să plîngă şi direcţionă jetul cald de urină drept în ochii preotului. Prea-sfîntul începu să ocărască, pe cît posibil nu prea urît, încheie cu "În numele Tatălui, al Fiului şi al Sfîntului Duh Amin". Făcu repede semnul crucii pe fruntea micului creştin, rosti rugăciunea către sfîntul Chrysostom, pentru naşi, apoi l-a redat pe micuţ în braţele mamei lui.

La petrecerea de botez care a urmat, Rodger l-a aşezat pe prunc în mijlocul mesei, iar Eleanora l-a privit cu jind şi şi-a şters o lacrimă de pe obraz, apoi a zis:

- În capelă nu mai avea nimeni ochii uscaţi.

Comentariul ei nevinovat a stîrnit hohote de rîs din partea tutror celor care au asistat la momentul cînd bietul copil s-a uşurat pe faţa preotului.

- Doamne, sfinte, zise Edward și ridică o cupă cu vin, fiul tău a patentat un nou toast: iată niște *pipi* în ochii voștri!

A doua zi banchetul se mutase la castelul Windsor, cu dublu scop. Edward Plantagenet era instalat rege al Angliei, iar prințesa Eleanora era introdusă la curtea din Windsor. Regina Eleanor, împreună cu regele Henry au fost convinși să se retragă la castelul din Winchester, la vreo șaptezeci de mile depărtare de Londra.

Au fost invitați toți nobilii care l-au sprijinit și ajutat pe Edward în ascensiunea lui. S-au acordat recompense substanțiale, dar au fost făcute și confiscări de la nobilii care au luptat împotriva lui Edward Plantagenet.

La castel locuiau acum soții de Leyburn, cărora li s-a oferit cadou un apartament cu trei camere luxoase și camere mai mici pentru servitori. Acum Nan se ocupa din nou de garderoba stăpînei sale, care trebuia să facă față ultimelor tendințe ale modei la castelul regal.

Chiar acum îi aduse o rochie de culoarea rubinului, din catifea, cu mîneci largi, decorată cu șnururi aurii, suspendate. Chiar cînd Nan îi încheia rochia la spate, intră Rodger, înveșmîntat doar cu un prosop de baie, în jurul taliei. Nan făcu abstracție de ținuta lui, fiindcă se obișnuise să-l vadă parțial dezbrăcat, însă sesiză un semnal discret și ieși.

El luă de pe noptieră o casetă mică și se apropie de soția lui. Cînd îl văzu că vine spre ea, Rosamond surîse. O mîngîie pe umeri, apoi pe gît și în final îi prinse la ceafă colierul comandat special pentru ea. Erau pietre prețioase, rubine, care formau flori delicate, cu numeroase alte pietricele mai mici căzînd în cascadă spre decolteul generos. În centrul trandafirilor din rubine se aflau diamante mici, albe. Frunzele erau din jad.

- Rodger, este extraordinar, dar cred că a costat o avere!

- M-am gîndit că este potrivit pentru o contesă.

- Contesă?

- Am motive să cred că Edward mă va face conte de Tewkesbury. După ce îi dădu vestea, îi descheie rochia la spate, zîmbind ștrengărește.

- Rodger! Ce naiba ai de gînd să faci?

- Exact ce-ți imaginezi tu că voi face...ce speri că voi face. Pun pariu că o femeie cu firea ta pasională de-abia așteaptă prima ei întîlnire intimă cu un conte, cherie.

- Dar ce te face să crezi că ar fi prima?

- Doamnă, zise el și o strînse posesiv, lipind-o de el, sper să fie prima!

- O să-mi strici rochia, spuse ea răsfățîndu-se.

- O să-ți cumpăr alta nouă!

- Chiar așa vei face, diavolul meu nesătul, apoi alta și alta! Vei constata că o contesă te costă mult mai scump decît o simplă doamnă.

- Iar tu vei constata că un conte este mult mai solicitant decît un administrator regal. Scoate-ți rochia și furoul... a trecut mult timp de cînd nu am mai văzut o contesă dezbrăcată.

Rosamond știa că glumește, dar cum putea să-l condamne? Farmecul lui personal și aspectul seducător îl făceau irezistibil. După ce rămase complet goală în fața lui, își scutură capul, iar părul blond, buclat i se revărsă pe umeri și pe spatele de alabastru.

- Dacă te debarasezi de prosop, milord conte, putem începe dansul împerecherii.

Dansul lor începu cu mîngîieri lente, senzuale în locurile erogene cunoscute, apoi continuă cu sărutări prelungi, apăsate și

fierbinți. Cînd el se insinuă ușor între pulpele ei cu falusul deja tare ca marmura, ea depărtă ușor picioarele și-l primi, adaptîndu-și ritmul la puternicele lui mișcări.

Au făcut dragoste cu aceeași pasiune care i-a apropiat mai demult, iar ea a atins orgasmul înaintea lui, moment în care el a luat-o pe sus, a așezat-o pe pat și și-a continuat balansul pînă ce a văzut-o din nou cum atinge extazul, lăsîndu-și capul pe spate, epuizată.

Mai tîrziu au refăcut jocul amoros, de data aceasta mult mai sălbatic, energic și imperativ. A treia.oară a fost din nou un joc languros, pasional și lent, plin de tandrețe, moment în care ea s-a așezat deasupra lui și și-a permis orice fel de mișcare i-a făcut plăcere.

- Contesă, rosti ea, să vadă cum suna cuvîntul din gura ei. Știi, spuse ea provocator, îmi place noua mea poziție.

- Stai să-ți arăt eu o poziție, o amenință el glumind, desigur, apoi o prinse de talie.

- Vreau să mai rămîn puțin aici, sus, fiindcă îmi dă o senzație erotică agreabilă. Îl simți cum deja era excitat și pregătit să o penetreze din nou. De data aceasta ea dorea să-l țină captiv, așa că se aranjă puțin, apoi se lăsă în jos, reținîndu-l captiv cu sexul ei fierbinte, neiertător. Se aplecă peste el, apoi îl prinse de umeri.

- Văd că ai prins gustul călăritului pe armăsari. Totuși, cherie, mă vei mai lăsa și pe mine deasupra, cîteodată, bine?

- Depinde, dacă te vei ridica la înălțimea numelui.

- Tewkesbury?

- Numele pe care-l am în minte nu este acesta, ci Rod!

Provocat peste măsură, el se răsuci și o așeză în poziție culcat pe spate, apoi începu să-și reverse energia sexuală asupra ei, pînă

ce o văzu epuizată. Atunci o acoperi cu sărutări dulci, prelungi, gustîndu-i fiecare centimetru de piele. După ce partida de amor s-a încheiat, ea a adormit în brațele lui, cu capul pe pieptul puternic.

Își aminti de trecut, cînd credea că este îndrăgostită de Rickard de Burgh. Nici nu se putea compara sentimentul cu dragostea sinceră pentru Rodger de Leyburn. Războinicul irlandez avusese dreptate pînă la urmă cînd i-a spus că Rodger de Leyburn este potrivit pentru ea. Că el îi va oferi puterea și tăria lui, apărînd-o pe drumul așternut de istorie.

Iubirea lui era neprețuită. Cercul iubirii lor se închidea acum , dar rămînea infinit, așa cum erau numele lor încrustate pe inelele de la ceremonia căsătoriei.

Cei doi și-au făcut apariția mai tîrziu la banchet, dar efectul a fost cu totul deosebit. Toți ochii erau ațintiți asupra Rosamondei, înveșmîntată în rochia de culoarea rubinului, completată de bijuteriile magnifice. Se alătură Eleanorei, care purta alb și auriu, cum îi stătea bine unei prințese.

- Mă bucur mult că ești aici, Rosamond...toți oamenii aceștia îmi răstălmăcesc cuvintele.

- Ești foarte frumoasă și nu trebuie decît să zîmbești.

Rodger se înclină elegant, îi luă mîna să i-o sărute, apoi se așeză lîngă Edward. Prințul îi zîmbi amicului său cu subînțeles, subliniind că știe motivul întîrzierii lor. Aveau multe de vorbit acum și au trecut repede la treabă.

Acum toți nobilii veneau cu petiții la Edward Plantagenet pentru terenuri sau locuri pe care le vizau la curte, dar cei mai mulți nobili vizau ambiții personale. Edward intenționa să reinstaureze ordinea în țară. Împreună cu vărul său, Harry de Almaine, care primise comanda provinciilor nordice, Edward va păstra ordinea în ținuturile sudice.

Edward Plantagenet nu mai voia să se verse sînge, nici dacă era vorba de cei care i se opuneau. Trebuia să stabilească sume pentru amenzi și alte pedepse financiare pentru nerespectarea legilor.

Eleanora îl privea pe soțul ei cu multă dragoste.

- Mă bucur nespus că am revenit la Windsor cu Edward. Mama lui nu este o femeie cumsecade.

- Va trebui să te învăț să înjuri, îi spuse Rosamond. Regina este o nenorocită și mă bucur că ea și regele au fost obligați să plece la Winchester. Edward nu le va mai permite să se amestece în căsnicia voastră.

- Apropo de bîrfe, ai auzit de scandalul cu Alyce de Clare? Se spune că Gilbert a făcut petiție pentru divorț. Eleanora ezita să pronunțe cuvîntul îngrozitor..

- Da, este adevărat. Gilbert spunea că oricum căsătoria nu s-a consumat niciodată, deși Alyce jură că nu este așa.

- Mă întreb oare ce o doare mai tare pe Alyce, faptul că a pierdut titlul de contesă de Gloucester sau că nu mai are bogățiile imense și castelele pe care i le-a adus căsătoria?

- Oare unde se va muta? întrebă Eleanora cu multă compasiune

- Păi, în nici un caz în Anglia. După ce a fost umilită la culme, Gilbert o va trimite la tatăl ei, Guy de Lusignan. El deja l-a rugat pe soțul tău să-i redea proprietățile însă Edward nici nu vrea să audă.

- L-am convins pe Edward să permită ca în seara aceasta să dansăm. Vreau ca la Windsor curtea să răsune de muzică și veselie. Îți place să dansezi, Rosamond?

- Nemaipomenti de mult! La ce bun să purtăm rochii frumoase și bijuterii, dacă nu-i tentăm cu ele pe domnii noștri, care

să ne învîrtă pe podiumul de dans, ca să le facem geloase pe celelalte femei?

- Ce norocoase sîntem, Rosamond.

- Norocul vine numai la cei curajoși, declară Rosamond, apoi îl căută din priviri pe soțul ei și zise, cînd acesta se apropie: următorul dans va fi al nostru, milord?

O oră mai tîrziu Rosamond se bucură să o vadă pe Demoiselle de Montfort sosind la petrecere.

- Demi, ce faci aici? Credeam că ești în Franța!

- Mama mea și doi frați sînt în Franța, îi zise ea cînd s-au retras să discute nestingherite. Lordul Edward a venit să ne organizeze trecerea la Dover. S-a purtat atît de frumos cu mama, permițîndu-i să-și ducă tot mobilierul și bunurile personale. Au plecat să locuiască pe domeniul familiei Montfort, în Normandia. Tata provenea dintr-o familie renumită și influentă, iar acum frații mei vor fi sprijiniți de familie.

- Cum se mai simte mama ta, Demi? Simon era viața ei și centrul existenței. L-a iubit mai mult decît viața; sînt cu inima alături de lady Eleanor.

- Este o femeie foarte puternică, Rosamond. L-a făcut pe lordul Edward să promită că îi va trimite la casele lor pe toți cei care au făcut parte din personalul de serviciu la castel și a solicitat o pensie anuală de cinci sute de lire, în schimbul terenurilor ei de zestre, iar Edward a acceptat. Nu sufletul ei este înfrînt, ci inima ei. Din păcate, nimic nu i-o va vindeca.

- Sir Rickard de Burgh a însoțit-o în Franța? întrebă Rosamond. Demi spuse că da, iar Rosamond continuă: înseamnă că i se va vindeca și inima, cu timpul. Sir Rickard i-a jurat asta cînd erau foarte tineri și a iubit-o în toți acești ani. Îi este devotat pînă

la moarte. Va avea puterea lui pe care să se sprijine; sir Rickard nu o va dezamăgi niciodată.

- Tu erai îndrăgostită de el, Rosamond.

- Nu, a fost doar o toană de fecioară nesăbuită. Nu am avut habar ce înseamnă cu adevărat dragostea pînă cînd nu m-am căsătorit cu Rodger de Leyburn. El a fost destinul meu și pentru asta le mulțumesc sfinților din ceruri.

- Și eu sînt măritată, Rosamond. Cu Llewelyn, prinț de Wales, deși mă tem că nu ne vom mai vedea. De aceea sînt aici. Edward i-a zis lui Llewelyn că, dacă vine la Windsor și semnează un tratat de pace cu Anglia, va putea să-și ia cu el mireasa în Țara Galilor.

- Și el va veni?

- Oh, da. Ne iubim; va veni pentru mine, Rosamond.

- Mă bucur mult pentru tine. Mîine să vii să-l vezi pe fiul meu. Ce bine că ești aici, chiar și pentru foarte puțin timp. Mîine vom petrece toată ziua împreună. Trebuie să o cunoști pe prințesa Eleanora; este la fel de dulce și blîndă ca tine, Demi.

Rosamond merse să discute cu soțul ei, după ce îi ură noapte bună prietenei sale.

- Ești furioasă că Edward se folosește de Demoiselle de Montfort ca să-l forțeze pe Llewelyn să se țină de cuvînt?

- Dar se iubesc, zise ea, privindu-l atentă. Ea este pionul disponibil, cum am fost și eu.

- Tu? Disponibil? Erai o fecioară de gheață, care și-a închis inima de la bun început, o tachină el. Jur că a fost cea mai lungă perioadă din viața mea cît m-am străduit să-ți fac curte și tu să cedezi.

- Dar curtatul nu s-a terminat! Își linse buzele provocator, anticipînd ce urma.

- Bine, uite ce mi-ai făcut! Cum crezi că mai pot să dansez în starea asta?

- Cred că te-ai descurca mai bine cu dansul împerecherii.

Tocmai cînd o cuprinse de mijloc, să se îndrepte spre ieșire, apăru Edward, care-i opri.

- O clipă, de Leyburn. De acum încolo trebuie să respecți protocolul cînd sînt ocazii formale la Windsor.

- Milord, ne scuzați puțin pe lady de Leyburn și pe mine? zise el, împingînd-o ușor pe Rosamond, apoi se înclină politicos.

Edward înțelese imediat unde se duceau și zise amuzat:

- Știu unde mergeți...toți cei de la Windsor știu unde mergeți. În pat, dacă mai ajungeți pînă acolo. Ești un diavol norocos! Eu mai trebuie să rămîn aici vreo două, trei ore, pînă ce voi putea merge și eu la culcare cu soția mea.

- Milord, dacă aș fi în locul tău, nu aș mai zăbovi nici două minute, spuse el, privind zîmbitor spre Eleanor. Îți doresc noapte bună.

- Stai! spuse Edward încet, doar pentru Rodger. Îți interzic să o lași însărcinată pe Rosamond, pînă ce voi reuși și eu să vă prind din urmă!

După ce fericiții părinți au reușit să scape pe culoarul care ducea spre casa scărilor, Rosamond strigă:

- Ne luăm la întrecere!

El o ajunse din doi pași, o luă în brațe și alergă în sus, fericit, urcînd treptele două cîte două.

- Ce ți-a spus Edward? întrebă ea gîfîind de rîs.

- E secret, draga mea! Ajunge să spun că m-a provocat la o întrecere și îmi va fi imposibil să spun nu.

- De Leyburn, ești un drăcușor! spuse Rosamond, deși știa foarte bine că acesta era și motivul pentru care îl iubea atît de mult

Sfîrșit